

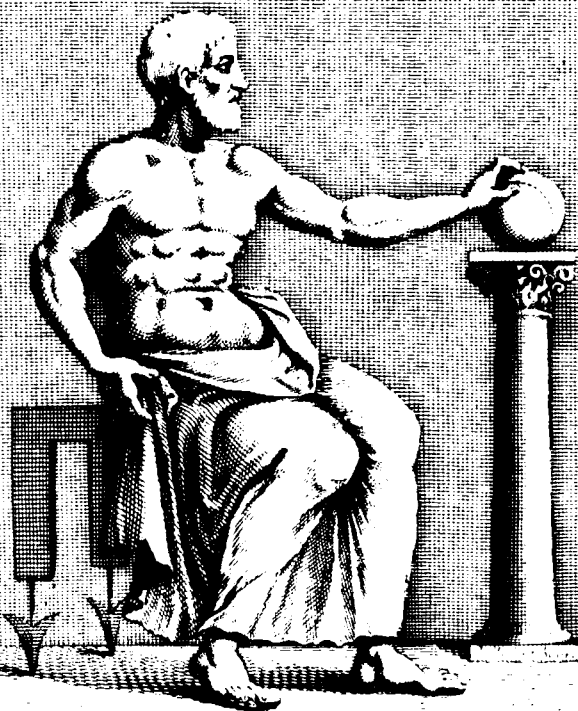
Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΠΥΘΑΓΟΡΗΣ ΣΑΜΙΩΝ

P Y T H A G O R A S

Apud Italium Uprinum in neminate eret.

I A M B L I X O Y

Χαλκιδέως, τῆς Κοίλης Συρίας,

ΠΕΡΙ ΒΙΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΥ

Λ Ο Γ Ο Σ.

J A M B L I C H I

Chalcidensis, ex Cœle-Syria,

DE VITA PYTHAGORICA

L I B E R,

Græce & Latine:

Ex Codice MS. à quamplurimis mendis, quibus Editio Arceriana
scatebat, purgatus, Notisque perpetuis illustratus à

LUDOLPHO KUSTERO.

Versionem Latinam, Græco Textui adjunctam, confecit
Vir Illustris ULRICUS OBRECHTUS.

Accedit

MALCHUS, sive PORPHYRIUS,

DE VITA PYTHAGORÆ:

Cum Notis

LUCE HOLSTENII, & CONRADI RITTERSHUSII.

Itemque

ANONYMUS apud PHOTIUM

DE VITA PYTHAGORÆ.

AMSTELODAMI,

Apud Viduam SEBASTIANI PETZOLDI; & Filium ejus
CHRISTIANUM PETZOLDUM.

CIO D CC VII.

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS.

PLVRIMVM
REVERENDO IN CHRISTO
PATRI AC DOMINO,
D. JOANNI MORO,
EPISCOPO NORVICENSI,
MUSARUM PATRONO ET
FAUTORI EGREGIO,
EIDEMQUE PRÆSULI
DOCTISSIMO,
OB SINGULARIA EJUS IN SE MERITA,
LIBRUM HUNC,
GRATI ANIMI TESTANDI CAUSA,
L. M. Q. D. D.

LUDOLPHUS KUSTERUS.

THE
OFFICE OF THE
ATTORNEY GENERAL
STATE OF NEW YORK
ALBANY
JANUARY 10, 1901
TO THE
COMMISSIONER OF THE
LAND OFFICE
ALBANY
SIR:
I have the honor to acknowledge the receipt of your letter of the 2nd inst. in relation to the application of the State of New York for the purchase of the land owned by the State of New York, and to inform you that the same has been referred to the proper authorities for their consideration.

LECTOREM.

AMB LICHUM Nostrum *περί Πυθαγορικῶν* *ῥη*
 primus publici juris fecit * Arcecius Frisius;
 sed partim injuria temporis, partim librario-
 rum negligentia & imperitia adeo corruptum
 & deformatum, ut nesciam, an à renatis li-
 teris ullus scriptorum veterum pluribus men-
 dis scatens in lucem unquam exierit. Quare mirum forsan
 cuipiam videbitur, toto illo temporis spatio, quod à prima
 editione jam effluxit, neminem inter eruditos scriptori huic
 tam male affecto ante nos medicam manum admovisse: Spem
 quidem novæ meliorisque editionis Orbi Erudito fecerant
 viri quondam Eruditissimi Ulricus Obrechtus, & Thomas
 Galeus: sed illorum conatibus ineluctabile fatum intercessit.
 Quare cum provinciam hanc, illorum morte vacuum re-
 lictam, à nemine occupari viderem, operæ pretium me
 facturum putavi, si novam Jamblichi editionem aggrederer;
 instructus ad id collatione MS. quam debeo singulari favori
 & humanitati Virorum Clariss. Clementii & Boivinij, qui
 instructissimæ Bibliothecæ Regiæ Parisiensi præfunt, mihi-
 que, cum ante annos circiter octo Parisiis versarer, tanta co-
 mitate & facilitate aditum ad eam concesserunt, ut Musarum
 fores, quod proverbio dicitur, nusquam alibi magis
 apertas esse viderim. Hujus codicis ope plurimas, easque
 foedissimas maculas ex Jamblichō deterſi, & lacunas non
 paucas in eo supplevi; adeo ut, qui hanc Edit. cum priore
 com-

* Anno 1598. in 4. apud Commelinum.

comparare voluerit, immane inter utramque discrimen deprehensus sit. Præterea, ex Illustriss. Ezechielis Spanhemii bibliotheca, quæ Berolini est, nactus sum exemplar Jamblichi, ad cujus marginem Nicol. Rigaltius, celebre quondam inter eruditos nomen, adscripserat varias lectiones ejusdem, de quo dixi, MSti Parisiensis; & præterea conjecturas quasdam & emendationes Viri docti (Josephi Scaligeri, ut puto,) quibus me in locis nonnullis difficilibus non parum adjutum esse profiteor. Adhæc cum de consilio meo edendi Jamblichum certior factus esset Vir Clariss. & de literis Græcis optime meritus, Joannes Hudsonus, Bibliothecæ Bodlejanæ apud Oxonienses Præfectus; misit ad me varias lectiones & emendationes in eundem scriptorem, quæ in duorum Codicum impressorum margine calamo exaratæ erant. Hæ autem licet serius aliquanto & editione pene jam absoluta ad manus meas pervenerint; & præterea non essent diversæ, cum à variis lectionibus MSti Parisiensis, tum à cæteris conjecturis, quas Nic. Rigaltius, ut dixi, margini Codicis Spanhemiani alleverat; (ut ex uno fonte utrasque profluxisse appareret) non tamen ideo eruditissimi hujus viri voluntas & bene de me merendi studium minus gratum mihi fuit. Uti vero hisce subsidiis plerorumque locorum Jamblichi emendationem debeo; sic ad cætera, ubi ea spem meam destituerent, illustranda & integritati suæ restituenda qualescunque ingenii mei vires advocavi; qua quidem in re an successus voto meo responderit, penes doctiores judicium esto. Quod si forte quædam diligentiam meam effugerunt, neminem id miraturum puto, qui sciverit, me tempore brevissimo, aliisque urgentibus negotiis, operis hujus telam detexuisse.

Quoniam vero in eo sum, facere non possum, quin de locis aliquot Jamblichi, de quibus postea cogitare cœpi, *δευτέρας φερτίδας* cum Lectore communicem.

Num.

A D L E C T O R E M.

Num. 14. pro ἐξ αἰρέσεως ἱερογυμνα, procul dubio scribendum est, ἐξαίρετως ἱερογυμνέας, (scil. τελετάς.) Id est, (initia) quæ præcipue & singulari quadam religione (in multis Syriæ partibus) celebrabantur.

Ibidem pro μνημάτων, scribendum est μνημάτων: quod quamvis jam ante ad marginem codicis mei correxissem, Operarum tamen incuria in textum rursus irrepsit. Mendum autem hoc jam ante etiam deprehenderat Anonymus in annotationibus, quas Arcerius *Castigationibus suis* in Jamblichi *Protrepticon* subjecit.

Num. 17. pro ἡ ναυτιώδη, quod prior Edit. habet, auctoritate MSti reponendum monuimus ἡναντιώδη; ab ἐναντιῶσθαι, *repugnare, adversari*: quæ est emendatio certissima. Nunc addo, mendum huic contrarium occurrere apud Phrynich. in *Ecloga Dict. Attic.* pag. 32. ubi sic legitur: Μεσοδάκλυλα· ἡναντίασα τῷτο ἀκῆσας τῷνομα. Nunnescius, vir sane doctissimus, τὸ ἡναντίασα illic vertit, *repugnavi*; quasi ab ἐναντιᾶν: quam tamen vocem Hellas ignorat. Tu absque cunctatione rescribe, ἐναντίασα; à ναυτιᾶν, *nauseare*, vel *nauseam sentire*. Mens enim Phrynichi est, vocem μεσοδάκλυλα à puriore Atticismo adeo abhorrere, ut *nauseam* quasi sibi creet, quoties eam audiat vel legat. Sic idem pag. 38. verbum σιχαίνομαι ait esse ναυτίας ἄξιον, id est, *nausea dignum*: ob eandem scilicet causam. Simili sensu vocem ναυτιᾶν accepit elegantissimus & lepidissimus Lucianus, in *Rhetor. præcept.* pag. 322. Edit. Amstelod. ubi inquit, ὡς ναυτιᾶν ἀπαντὰς ἐπὶ τῷ Φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, id est, *ut nausea omnes afficiantur à frigidis & ineptis vocibus*.

Num. 60. pro ἀναλυτικὸν, Rittershusius ad Porphyrium Num. 25. legit παρακλητικόν: quod non displicet.

Num. 154. pro σχίζειν τὴς ὁδούς, Excerpta Hudsoniana, itemque Anonymus in annotationibus, quas Arcerius *Castigationibus suis* in Jamblichi *Protrepticon* subjecit, corrigere

A D L E C T O R E M.

gere jubent, σχινίζεν: à σχῖνος, *lentiscus*. Non ignoro quidem Veteres lentiscum mandere solitos, ad conciliandum dentibus candorem; vel cuspides ex lentisco confecisse, quibus dentes purgarent: sed tamen exemplum desidero, quo probetur verbum σχινίζεν non solum significare lentisco, sed etiam quovis alio dentifricio vel dentiscalpio dentes purgare. Nulla enim dicto loco mentio lentisci præcedit, sed aliarum arborum, veluti cedri, lauri, cupressi, quercus & myrti, quarum ligno Pythagoras dentes purgari vetabat. Præterea vox σχινίζεν apud neminem veterum Grammaticorum occurrit, præterquam apud Etymologum in v. Σχινίος: qui tamen eam non explicat. En ejus verba Σχινίον, τὴν σκίλλαν, ἣν διαμασσῶνται οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τῆς λευκῆς τῆς ὀδόντας· ἀφ' ἧς καὶ τὸ σχινίζεσθαι. Quæ ipsa verba, ut obiter hoc moneam, habet etiam Photius in Lexico inedito. Ex hoc autem loco certo non constat, utrum τὸ σχινίζεσθαι, *lentiscum rodere*, an *cuspidē ex lentisco facta dentes scalpere*, an vero *dentes lentisco fricare*, vel aliud quid significet. Occurrit quidem etiam τὸ σχινίζεσθαι apud Athen. Lib. xiv. pag. 629. sed sensu metaphorico & à priori longe diverso: dummodo non, quod suspicor, vox ea mendo illic laboret. Inspice locum Lector, & considera. Cæterum nec lectio vulgata σχίζεν τὰς ὀδόντας sana mihi videtur: (quis enim dicat *findere dentes*, pro *fodere*, vel *scalpere*, vel *fricare*?) Rectius sane & clarius Jamblichus dixisset σμήχεν τὰς ὀδόντας, quam vocem de frictione dentium usurpavit Dioscorides lib. i. cap. 98. uti idem cap. seq. σμῆγμα ὀδόντων, *Dentifricium* vocat.

Num. 162. Occurrit locus valde corruptus, ἐπιφυλότις, ἰσότης, &c. quem in notis rescribendum dixi, ἡ φιλότις, ἰσότης. His nunc addo; post πάλιν videri quoque excidisse has duas voces, ἐν τῷ, ut ex iis, quæ præcedunt & sequuntur, patet. Sic ergo totus hic locus scribendus erit, ἡ πάλιν

A D L E C T O R E M.

λα ἐν τῷ, ἡ Φιλότης, ἰσότης, &c. Cæterum respicit hic Jamblichus ad id, quod Laërtius, & alii de Pythagora tradunt, eum *amicitiam* primum vocasse ἰσότητα, id est, *æqualitatem*.

Num. 173. Jamblichus ait : Οὐ γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος ᾤεσθαι Ἐφεσίους ἔφη τὸς νόμους ἀπάγξασθαι τὸς πολίτας ἡδηδὸν κελεύσας, &c. Dictum hoc Heracliti refert etiam Strabo Lib. xiii. p. 642. addita insuper causa, quare Philosophus iste tam durum de Ephesiis sententiam pronuntiaverit; nimirum, quod Hermodorum civitate sua expulissent. Sic enim ille, verbis ipsius Heracliti: Ἀΐων Ἐφεσίους ἡδηδὸν ἀπάγξασθαι, οἵτινες Ἐγμώδωρον ἄνδρα ἐαυτῶν ἀνηϊστὸν ἐξέβαλον, πάντες, &c. Cicero *Tusc.* v. cap. 36. *Heraclitus Physicus universos ait Ephesios morte multandos, quod, cum civitate expellerent Hermodorum, ita locuti sunt, &c.* Idem dictum refert etiam Laërtius in *Heraclito*, Sect. 2. Ubi Menagius locum hunc Jamblichi, quem corruptissimum vocat, sic potius legendum esse censet, ὃ γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος Ἐφεσίους ἔφη, ἀπάγξασθαι τὸς πολίτας ἡδηδὸν κελεύσας. Sed uti salebrofi aliquid in hoc loco esse fateor, ita aliter eum constituendum esse puto; verbis nempe aliquot, quæ trajecta videntur, in locum suum repositis, & paucis aliis immutatis, ad hunc modum: Οὐ γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος Ἐφεσίους, ἔγραψαι τὸς νόμους, ἀπάγξασθαι τὸς πολίτας ἡδηδὸν κελεύσαντες, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς ἐννοίας καὶ πολιτικῆς ἐπιστήμης νομοθετῶν ἐπιχειρήσαι. Id est, *Non enim leges scripserunt, (scil. Legislatores illi Pythagorici, de quibus Jamblichus in præcedentibus egerat) quibus cives universos, more Heracliti Ephesii ad laqueum amandarent; sed &c.* Vel sic: Οὐ γὰρ ἔγραψαι τὸς νόμους, καθάπερ Ἡράκλειτος Ἐφεσίους, ἀπάγξασθαι τὸς πολίτας ἡδηδὸν κελεύσας, ἀλλὰ &c. *Non enim leges scripserunt, more Heracliti Ephesii, qui universos cives ad laqueum amandavit; sed &c.* Utrovis modo scribas, sensus erit clarus & pla-

A D L E C T O R E M.

planus. Quod autem pro ἐπεχείρησαι rescribendum diximus ἐπεχείρησαι; est ea emendatio certa & necessaria: id quod etiam monuisse video Rittershusium ad Porphyrium, de *Vita Pythagoræ*, Num. 21. Non enim de Pythagora, ut Obrechtus putavit, sed de legislatoribus Pythagoricis, quorum mentio præcessit, locus hic intelligendus est; quod etiam vel ex iis, quæ locum hunc proxime sequuntur, patere potest.

Num. 177. Jamblichus refert, Pythagoram homini, qui cædem commiserat, convenire se volenti, respondisse, Οὐ δειμνύειν αὐτόχειρι: *Se homicidæ non dare responsum*: unde quosdam eum incusasse, quasi se Apollinem esse jactaret. Nimirum Apollo ante pari modo responderat Sybaritis, qui occiso Citharædo aliquem Delphos miserant, Oraculi consulendi gratia: Οὐ σε δειμνύω Μουσῶν δερᾶποντα κατέχλας. Vid. Ælian. Var. Hist. Lib. VIII. cap. 43. Simile responsum Calondæ, Archilochi percussori, ab Apolline redditum olim fuisse plures testantur Scriptores. Vide Nos ad Suidam v. Ἀρχίλοχος. Hæc obiter Lectorem monere volui. Redeo nunc ad ea, unde digressus sum.

Quod ad versionem Latinam Arcerii, quam prior Edit. habet, attinet; ea adeo vitiosa est, ut tota pene lituram mereatur: cui proinde merito prætuli novam versionem ante laudati Ulrici Obrechtii, quæ ante paucos annos absque textu Græco & Notis seorsim in lucem prodit. In hac versione concinnanda Obrechtus non solum adjutus fuit ope ejus, de quo dixi, MSti Parisiensis (unde multa ante corrupta melius vertere potuit, quam Arcerius, quippe qui eo adminiculo careret) sed etiam in cæteris, ubi MSti auxilio destituitur, haud vulgare judicium & ingenii acumen ostendit; adeo ut boni & docti interpretis laude minime fraudandus sit. In stilo tantum ejus majorem interdum puritatem desidero; quippe in quo tum alia peccavit, tum præ-

A D L E C T O R E M.

præcipue , quod verbis , quæ secundum meliores Scriptores Latinos Infinitivo jungenda sunt , Conjunctionem *quod* cum Subjunctivo , ut Grammatici loquuntur , subjicere soleat : veluti , si quis dicat , *scio , quod sit doctus* , pro , *scio eum esse doctum* ; vel , *dico , quod hoc sit verum* , pro , *dico hoc esse verum* ; & similia ; quæ non possunt non aures delicatiores offendere. Hæc autem dico , non ut de laudibus viri egregii quicquam detrahā , sed ut juniores moniti , ab hoc genere barbarismi , quo multos recentiorum scripta sua foedare video , cavere discant. Porro ubi interpretem à vero sensu Græcorum verborum aberrasse putavi (quidni enim homo humani aliquid interdum passus fuerit ?) de eo in notis Lectorem monui ; ab ipsa autem versione manus abstinui , ut eam , qualis ab auctore profecta esset , non vero interpolatam Lectori exhiberem. Antequam à Jamblichō discedam , id paucis addam ; me sapius miratum esse , qui factum sit , ut in hoc libello toties res eadem & sæpe integræ paginæ diversis in locis αὐτολεξὶ repetantur : veluti Num. 68 , 188 , 225. Num. 71 , 94. Num. 86 , 87 , 137. Num. 69 , 229. Num. 133 , 177. Num. 196 , 224. Num. 101 , 102 , 230 , 231. Num. 139 , 140 , 148 , &c. Equidem , persuadere mihi non possum , Jamblichum in tam brevi opere adeo sui oblitum fuisse , ut nesciret , quæ antea scripsisset. Quin potius existimo , Vitæ huic Pythagoricæ non esse à Jamblichō ultimam manum impositam , sed varia tantum collectanea ad hoc argumentum pertinentia , confuse , ut fit , in schedas ab eo conjuncta ; unde alii postea vitam hanc confarcinaverint , idque tam exigua diligentia & cura , ut sæpe eadem , superiorum obliti , bis terve iterarent , & quædam in alienum prorsus locum nullo judicio infercirent. Sane vix aliam comminisci possum causam , quare libellus hic non solum tam crebras , ut dixi , earundem rerum habeat repetitiones ,

AD LECTOREM.

sed etiam quibusdam in locis confusam potius materiarum congeriem, quam historiam apte compositam & digestam Lectori exhibeat.

Cum Jamblichus ob argumenti & materiae similitudinem conjunximus Porphyrium * de Vita Pythagoræ; cujus scrip-
ta Noster (quamvis tacito, quod miror, ejus nomine) identidem compilavit; ut Lectorem in Notis passim mone-
mus. In Porphyrium notas uberes & amplas scripserunt duo
viri longe doctissimi Conradus Rittershusius, & Lucas Hol-
stenius; quas Editio hæc integras complectitur. Notæ Rit-
tershusii antea tam raro occurrebant, ut eas in variis Ba-
taviæ bibliothecis diu frustra quæsserimus: donec tandem
vir excellentis doctrinæ Joh. Albertus Fabricius, pro singu-
lari sua humanitate & rem literariam juvandi studio, eas
ex exemplari Bibliothecæ publicæ Hamburgensis descriptas
ad nos miserit. Hæc ipsa autem res Editionem hanc non
parum morata est. Postea, opere ad finem jam vergente,
Vir Clarissimus Joh. Henr. Lederlinus, Ling. Oriental. in
Acad. Argentoratensi Professor, ipsum exemplar Editionis
Rittershusianæ Argentorato ad nos misit: quod citius uti-
que misisset, si nos eo opus habere prius scivisset.

In limine Notarum suarum Rittershusius, Vir accuratæ
diligentiæ & diffusæ eruditionis, confundit quidem Mal-
chum, alias *Porphyrium* dictum, cum Malcho Philadel-
phensi, rerum Byzantinæ scriptore, cujus Photius &
Suidas mentionem fecerunt: sed postea errorem illum in
iisdem notis ad Num. 27. ipse correxit, recteque Vitam
Pythagoræ ad Malchum Tyrium, sive Porphyrium, ce-
le-

* Hunc primus in lucem edidit Conrad. Rittershusius, Altorf. 1610. 8.
Eam Edit. secuta est Romana, A. 1630. quam Lucæ Holstenio debemus.
Denique Cantabrigienses Editionem Holstenii (quæ præter Vitam Pythagoræ,
& alia Porphyrii Opuscula continet) recudi curarunt, A. 1655.

A D L E C T O R E M.

lebrem illum Philosophum Platicum , referendam esse vidit.

Idem vir Doctissimus ad Porphyrium Num. 30. citans locum Jamblichi ex *Vit. Pyth.* Cap. 15. Num. 65. pro κατακορέσθον μέλος, ut Editio Arcerii habet, legendum potius existimat, ἀκόρεστον, vel, ut Arcerius mavult, ἀκατακόρεστον μέλος; idque interpretatur, *melos quod audiendo satiari non possis*: prout etiam locum illum intelligendum esse censuerunt, modo laudatus Arcerius, & eo longe melior Jamblichi interpres, Ulricus Obrechtus.

Sed nos illic Jamblichō veram lectionem, quæ est κατακορέστερον, ex MS. restituiamus, eamque vocem de cantu modulatissimo, vel maxime intenso accipiendam esse probavimus. Locis eam in rem à me adductis nunc addo illum Nicomachi in *Enchirid. Harmon.* lib. 1. pag. 7. Edit. Meibom. Δι' αὖς αἰτίας ἔκ ἐπαχέμεν τῆς κοσμικῆς συμφωνίας, κατακορές τι καὶ παναγμόνιον φθεγγόμενης. *Propter quas causas non audimus mundanum concentum, suave quid & omnino modulatum resonantem.* Sed hæc ἐν παρόδῳ.

Porro Lucas Holstenius notas suas in Porphyrium non absolvit, sed tantum usque ad Num. 27. perduxit: cujus rei causam ipse Lectori ad calcem Notarum suarum his verbis exponit: *Cætera absolvere non licuit, dum longum iter in ultimam usque Sarmatiam proficisci cogor. Si Deus vitam & sanitatem dederit, commodiori tempore reliqua pertexam.*

Hæc habui, Lector, quæ te monerem. Addam tantum paucissimis verbis; me non solum magnopere gavifurum, si voluptatem aliquam ex lucubrationibus hisce meis percepturus es, sed etiam idipsum incitamento mihi fore ad similia in posterum in lucem edenda: præsertim cum tranquillo nunc fruar otio, quod vitæ inquietæ, in quam me fortuna conjectura videbatur, merito præferendum censui.

AD LECTOREM.

fui. Malui enim privatus , & ab omni tumultu strepitu-
que aulæ remotus , meis me oblectare Musis , ex quibus
incredibilem semper voluptatem cepi ; quam inter homines
ab his deliciis alienos , splendidæ servituti obnoxius , inglo-
riam vitam traducere.

Ex Museo meo , Anno
Dom. clō d cc vii.

ΙΑΜΒΛΙΧΟΥ

ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ

πρὸς τὴν

ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΥ

ΒΙΟΥ ΛΟΓΟΣ.

ΚΕΦ. α'.

I **Ε**Πὶ πάσης μὲν φιλοσοφίας ἑρμῆς θεὸν δὴ πᾶς ὠλοκαλεῖν ἔθος ἄπεισι πῆς γε σώφροσιν· ἐπὶ δὲ τῇ θεῖᾳ Πυθαγορᾷ δικαίως ἐπωνύμῳ νομιζομένη, πολὺ δὴ πᾶς μᾶλλον ἀρμότῃς τῷ ποιεῖν. Ἐκ θεῶν γὰρ αὐμινε censerī jure meritoque obtinuit. Etenim cum origo quoque

¹ Πρὸς τὴν Πυθαγορικὴν βίαν] Liber hic de Vita Pythagoræ primus est ex quatuor illis, quos Jamblichus de Secta Pythagorica scripserat. Reliqui tres sunt, Προτρεπτικὸς εἰς φιλοσοφίαν, editus ab Arcerio una cum Vita hac Pythagoræ: Πρὸς τὸ Νικομάχῳ ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης, editus a Samuele Tennulio: Πρὸς τὸ μαθηματικῆς ἐπιστήμης, qui nondum lucem aspexit. Clare hoc docet codex MS. Bibliothecæ Reg. Paris. in quo quatuor opuscula, modo laudata, continentur. Is enim talem præfert titulum: Ἰαμβλίχῳ Χαλκιδεύῳ πρὸς τὴν Πυθαγορικὴν αἰρίσιν λόγος. α. Πρὸς τὴν Πυθαγορικὴν βίαν. β. Προτρεπτικὸς εἰς φιλοσοφίαν. γ. Πρὸς τὸ κρινεῖν Μαθηματικῆς ἐπιστήμης. δ. Πρὸς τὸ Νικομάχῳ Ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης ἔχει Γνωμικῆς. Ε. Πρὸς Μαθητῆς. τὸ δὲ Πυθαγορείους. Hinc apparet, quare Sopater, vel Marcellinus in Hermogenem, p. 383. Edit. Ald. historiam de adolescente quo-

JAMBLICHI
CHALCIDENSIS

DE

V I T A

PYTHAGORÆ

LIBER UNUS.

CAP. I.

UM omnibus, vel certe cordatioribus, qui de qualicunque Philosophia tractaturi sunt, in more positum sit, ut à DEI invocatione initium capiant; tum vel maxime in illa id facere par est, quam divini Pythagoræ cognomine cenferī jure meritoque obtinuit. Etenim cum origo quoque

dam comestabundo referens, quæ in Vita hac Pythagoræ cap. xxv. extat, Jamblichum Nostrum laudet eū τῷ πρὸς τὴν Πυθαγορικὴν αἰρίσιν. Nimirum, titulus πρὸς τὴν Πυθαγορίαν (vel Πυθαγορικῆς) αἰρίσιν, erat generalis, qui quatuor libellos ante dictos ambitu suo complectebatur. Nos hic primum tantum damus: quem mox, ut spero, sequetur Προτρεπτικὸς εἰς φιλοσοφίαν, ab amicissimo, eodemque eruditissimo Joanne Alberto Fabricio, qui de re literariā tam præclare meretur, in lucem edendus. Notandum autem est, librum hunc inscribi πρὸς τὴν Πυθαγορικὴν βίαν, quod non simpliciter valet, de Vita Pythagoræ; sed, de ratione vitæ, quam Pythagoras, ejusque Sectatores, ad exemplum magistri sui, instituerunt. Sciendum enim est, Jamblichum in hoc libello non solum vitam Pythagoræ, sed etiam sectatorum ejus mores & instituta describere.

ejus à Diis promanarit, nefas fuerit eam aliter quam ipsorum ope atque auxilio capeffere. Accedit, quod & pulchritudine sua & maiestate humani ingenii captum adeo superat, ut uno statim intuitu eam complecti nequeat; sed tum demum paulatim inde aliquid decerpere quis possit, si quieto animo benevolam Deorum manu-ductionem sequens, pedetentim in ea progrediatur. Quapropter & nos Diis ducibus cæpto advocatis nosmetipsos pariter & stylum permittamus; quacunque jusserint, secuturi. Neque scrupulum nobis injiciet, quod jamdiu neglecta jacuerit hæc secta; peregrinis quippe disciplinis & arcanis quibusdam symbolis involuta; quodque etiamnum supposititiis atque adulterinis scriptis obfusceretur, multisque aliis id genus difficultatibus obscepiatur. Abunde enim nobis præsidii est in Deorum voluntate; qua propitia multo his etiam magis ardua sustinere pronum fuerit. Secundum Deos autem ipsum etiam divinæ hujus Philosophiæ Principem parentemque nobis ducem adsciscemus. De cujus majoribus atque patria paulo altius quædam repetemus.

² Θεῶν] Hæc vox ex priorē Edit. exciderat, quam ex MS. revocavimus.

³ Πρὸς γὰρ τὸ το] Syntaxis & sensus requirunt, ut legatur, πρὸς τὸ τοῦ, vel πρὸς τὰς τῆς, i. e. πρὸς αὐτὴν. Deinde scri-

τῆς ὡραδοθείσης τὸ κατ' ἀρχαίς, ὅπῃ ἔνεστιν ἄλλως, ἢ διὰ τῶν Θεῶν ἀντιλαμβάνεσθαι. ³ πρὸς γὰρ τὸ τοῦ καὶ τὸ κατὰ αὐτῆς ἔστι τὸ μέγεθος ὑπεραίρει τὴν ἀνθρώπινον διώκ-
μιν, ὥστε ἐξ αἰφνης αὐτῇ κατεῖναι· ἀλλὰ μόνον ἂν τις τῶν θεῶν εὐ-
μενῶς ⁴ ἐξηγησάμενος καταβραχὺ προσῶν, ἡρέμα ἂν αὐτῆς ὡρα-
σάσασθαι π. διωχθεῖν. * Διὰ ²
πάντα δὲ ἐν ταῦτα ὡρακαλέσαν-
τες οὖν θεὸς ἡγεμόνας, καὶ ὅπ-
πρὲψαντες αὐτοῖς ἑαυτοὺς, καὶ τὸν
λόγον, ἐπώμεθα, ἢ ἂν πάτῃσιν,
ἐδὲν ὑπολογιζόμενοι, τὸ πολὺ
ἤδη χρονον ἡμελῆσθαι τῷ αἵρεσιν
ταύτῃ, καὶ τὸ μαθημασιν ἀπεξε-
γνωμένοις ἔστι πῶς διὰ τῶν συμ-
βόλοις ὅππκεκρύφθαι, ψάδεσι πε-
καὶ νόθοις συγγεγραμμάσιν ὅππσικα-
λέσθαι, ἄλλαις πε πολλαῖς τῶν αὐ-
ταις δυσκολίαις ὡραποδίζεσθαι.
ἐξαρκεῖ γὰρ ἡμῖν ἡ τῶν θεῶν βέ-
λησις, μεθ' ἧς ἔστι τὰ τέτων ἐπὶ
διωρώπερα διωατὸν ὑπομῆναι.
μετὰ τῷ θεῷ, ἡγεμόνα ἑαυτῶν
προδιδασκόμεθα τὸ δέχητον ἔστι πατί-
ρα τῷ θεῷ φιλοσοφίας, μικρόν
γε ἂν ὦθεν προλαβόντες πρὶ τὸ γί-
ναι αὐτὰ ἔστι τῆς πατρὸς.

be ὡς ἐξ αἰφνης αὐτῇ κατεῖναι quem sensum Interpres etiam ob oculos habuit.

⁴ Ἐξηγησάμενος] Sic recte MS. Male ante, ἐξηγησάμενος. Refertur enim ad Θεῶν.

Κ Ε Φ. Β'.

C A P. II.

3 Ἀέμεται δὲ ἔν Ἀγκαῖον πὺν
καποικήσαντα τὸ Σάμον πὺν
ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ, μνησθέντος μὲν
ἀπὸ Διὸς, εἴπε δ' ἀρετῶν, εἴπε δ' αὖ
ψυχῆς τι μέγα θ' ἰσχύει τὸ Φή-
μῳ αὐτὸ ἀπενεγκαμένη· Φεγνή-
σι δ' ἐδόξε τὴν ἄλλων Κεφαλληνέων
διαφέρειν. Τάτω δ' ἡμέας χρησμὸν
ὡς αὖ τὸ Πυθίας, συναγαγεῖν ποιο-
κίαν ἐκ τῆς Κεφαλληνίας, καὶ ἐκ τῆς
Ἀρκαδίας, καὶ ἐκ τῆς Θεσσαλίας,
καὶ προσλαβεῖν ἐπίκειν ὡς αὖ πρὸς
Ἀθηναίων, καὶ ὡς αὖ τὴν Ἐπιδαυρίων,
καὶ ὡς αὖ τὴν Χαλκιδέων, καὶ τῶν
ἀπέναντον ἡγέμενον οἰκίσαι νῆσον, πὺν
δ' ἀρετῶν ἔδεα φησὶ ἐκ τῆς
Μελάμφυλλον καλεσμένην, προσαιγο-
ρῶσά τι τὸ πόλιν Σάμον, ἀντὶ τῆς
4 Σαμῆς τὴν ἐν Κεφαλληνίᾳ. * Τὸν
μὲν ἔν χρησμὸν σκέπει ἡμέας
πῶς πον·

Ἀγκαῖ', ἐναλίαν νῆσον Σάμον
ἀντὶ Σαμῆς σε
Οἰκίζαν κέλομαι· Φυλλὰς δ'
ὀνομάζεται αὕτη.

Τὸ δ' ἡ πᾶς διοικήσας ἐκ τῶν πόπων τῶν
προερημύων σκελετῶν σημειῶν ἐστὶν
δ' μόνον αἱ τῶν Θεῶν τιμαὶ ἐκ θυσιῶν,

* Μελάμφυλοι] Prior Edit. minus recte. Μελάφυλοι· quod & jam ante notaverat Luc Holsten. ad Stephanum Byzant. v. Σάμο.

Σαμῆς] Scribe, Σαμῆς· ut recte in

ANCAUM igitur Sami, quæ in Cephallenia sita est, incolam, Jove natum esse ferunt; sive virtute, sive animi magnitudine hanc sibi famam pepererit. Prudentia vero nominisque gloria inter ceteros Cephallenæos facile principem fuisse constat. Traditur autem, hunc à Pythia oraculo monitum, ut contractis è Cephallenia, Arcadia, & Thessalia colonis, accitisque ex Attica, Epidaurio, & Chalcide demigrationis sociis, coloniam ad inhabitandam insulam deduceret, quæ à soli terræque bonitate Melamphyllous appellabatur, urbemque à se conditam pro Same Cephallenia, Samum nominaret. Oraculum ipsum hujusmodi fuit:

*Linqe Samen, Ancæ, Samum
sed conde: profundo
Insula cincta mari est antiquo no-
mine Phyllas.*

Quod autem colonia ex dictis locis adunata fuerit, non tantum Deorum cultus & sacra ex iis re-

Oraculo, quod statim subjungitur. Vide etiam Geographos veteres, apud quos itidem urbem hanc Σάμη appellatam fuisse legas.

gionibus una cum demigrantibus tranſlata; verum etiam cognatæ familiæ, ſolennesque Samiorum feſtivities indicio ſunt. Ex hujus igitur Ancæi, qui coloniæ conditor fuit, domo & cognatione Mneſarchum & Pythaida Pythagoræ parentes deſcendiſſe ajunt. Hac autem inter populares jactata generis nobilitate, quidam Poeta Samius Apollinis eum filium facit, ita canens:

*Pythais è Samiis longe pulcherri-
ma prolem*

*Phæbo, amicumque Jovi Py-
thagoram peperit.*

Unde vero fermo iſte in vulgus dimanarit, relatu non indignum eſt: Mneſarcho ſcilicet Samio ad mercaturam Delphos cum uxore, nondum manifeſte grævda, proſecto prædixit Pythia, cum reſponſum de navigatione in Syriam peteret, hanc quidem ad votum, lucroſamque fore, uxorem vero jam prægnantem, filium parituram, qui omnium quotquot unquam vixerunt, pulchritudine &

¹ Τῶν ſυγγ. καὶ τ. μ. ἀλλ. ſυν.] Nihil præceſſit, ad quod genitivi hi referri poſſint. Quare ne dubites ſcribere caſu recto, αἱ ſυγγενεῖαι, καὶ αἱ μετ' ἀλλήλων οὐνοδοὶ quam lectionem doctus etiam Interpres in verſione ſua expreſſit.

⁴ Μνημαρχον] Paulo poſt, hoc ipſo ca-

λόπι μετηγμῶμαι τυγχάνουσιν ἐκ τῶν πίων, ὅθεν τὰ πλήθη τῶν ἀνδρῶν ſαυῆλθεν· ἀλλὰ ἐξ τῶν ſυγγενεῶν, καὶ τῶν μετ' ἀλλήλων ſωίδωι, αἱ πειρώμεοι οἱ Σάμιοι τυγχάνουσι. Φασὶ πῖνωι ⁴ Μνημαρχον ἐ Πυθαΐδα, τὰς Πυθαγόραν γυνήσαντας, ἐκ ταύτης εἶναι τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν ſυγγενεῖαν, τὴν αὖτ' Ἀγκάαν γεγεννημένης, ⁵ τὴν δὲ Διοικίαν εἰλάνπης. Ταύτης ἣ τὴν εὐγενεῖαν λεγομένης ὡς τῶν πῶν πολιταῖς, ποιητῆς πῶν τῶν πῶν Σαμίοις γεγεννημένων, Ἀπόλλωνος αὐτὴν εἶναι Φησὶ, λέγων ἔτως·

Πυθαγόραν τ', ὃν πέλει Διὶ Φίλῳ
Ἀπόλλωνι

Πυθαῖς, ἣ καλὰ πλεῖστον
ἔχεν Σαμίων.

Ὁ πῶν ἣ ὁ λόγος ἔπος ἐπεκράτησεν, ἄξιον διελεῖν. Μνημαρχὸν τὴν τῶν Σαμίων κατ' ἐμπειρίαν ἐν Δελφοῖς γινόμενῳ, μετὰ τῆς γυναῖκος ἀδήλως ἐπὶ κυῆσης, προῆπεν ἡ Πυθία χρωμῶν πρὸς εἰς Συρίαν πλεῖστον, τὸν μὲν θυμηρέστατον ἔσεσθαι ἐπὶ περὶ τῆς, τὴν δὲ γυναῖκα κύειν τὴν ἤδη, καὶ πέτρας παῖδα τῶν πῶν καλὰς ἐξ οὐφίας διοίοντα, καὶ τῶν ſapientia præſtantiſſimus, huma-

pite, pater Pythagoræ rectius dicitur Μνημαρχος, prout etiam vocatur à Porphyrio in *Vit. Pythag.* Laërtio, & aliis.

¹ Τῶν πῶν πῶν] Sic recte ad marginem codicis Spanhemiani vir doctus emendaverat. Ante enim male legebatur, πῶν πῶν πῶν.

ἀνθρώπων γένε μέγιστον ὄφελος ἐς
 6 σὺμπαντα τὸ βίον ἐσόμενον. * Ὁ δὲ
 Μνήμαρχος συλλογισάμενος, ὅτι
 οὐκ ἂν μὴ πυθόμενος αὐτῷ ἐχρησέει
 παρὲς τὴν πικρὰν ὁ θεός, εἰ μὴ ἐξαιρέτων
 περιστέρημα ἐμελλε παρὲς αὐτὸν, καὶ θεο-
 δωρήτων ὡς ἀληθῶς ἔσσεσθαι, τότε
 μὲν εὐθὺς ἀντὶ Παρθενίδος τὴν γυναῖ-
 κα Πυθαΐδα μετωνόμασεν, διὰ τὴν
 7 γόναν ἔκ τῃ προφήτιδος. * Ἐν ᾗ Σιδόνι
 τῆς φοινίκης ἀποτεκνύσας αὐτῆς, τὸν
 γνόμενον ὃν Πυθαγόραν προσήγο-
 ρῶσιν. ὅτι ἄρα ὑπὸ τῇ Πυθίᾳ προση-
 γορεύθη αὐτῷ. Ὁρατῆται γὰρ Ε-
 πιμένιδης ἔκ Εὐδοξος ἔκ Ξενοκράτους,
 ὑπνοῦντες τῇ Παρθενίδι τότε μιγῆ-
 ναι τὴν Ἀπόλλω, καὶ κύσεως αὐτῶν,
 ὥστε μὴ ἔτιως ἐχέσης καταστῆσθαι τε,
 καὶ προαγγεῖλαι διὰ τὴν προφήτι-
 dos. τὰ μὲν ἐν ἐδαμῶς προσέειπε.
 8 * Τὸ μὲντοι πλὴν Πυθαγόρα ψυχῶν
 διὰ τὴν Ἀπόλλωνος ἡγεμονίας ἔσσαν,
 εἴτε σωπαδὸν, εἴτε ἄλλως οἰκειό-
 τερον ἐπὶ πρὸς τὸ θεὸν τὰ πᾶν σωτε-
 ταγμῶν, καταπιπόμεναι εἰς ἀν-
 θρώπων, εἰδὲς ἂν ἀμφισβητήσιν,
 περμαίμενοι αὐτῇ τε τῇ γνέσθαι
 ταύτῃ, καὶ τῇ σφίρα τὴν ψυχῆς αὐτῆς
 τῇ παντοδαπῇ. καὶ παρὲς μὲν τὴν γνέ-
 9 σιν τοσούτοι. * Ἐπεὶ ᾗ ἀνεκομίσθη

no generi ad omnem vitæ ratio-
 nem quam maxime profuturus es-
 set. Hinc Mnesarchus collige-
 bat, se non interrogantem de fi-
 lio ideo responsum à Deo acce-
 pisse, quod singularis illi præcel-
 lentia & dona animi plane divi-
 na essent affutura. Et uxorem
 quidem statim mutato Partheni-
 dis nomine, à filio vateque Del-
 phica Pythaidem, ipsumque in-
 fantem mox Sidone in Phœnicia
 natum, Pythagoram appellavit;
 à Pythio scilicet eum sibi prædi-
 ctum esse significans. Non enim
 audiendi sunt Epimenides, Eu-
 doxus & Xenocrates, qui suspi-
 cantur, tum temporis Apollinem
 cum Parthenide congressum, gra-
 vidamque ex non gravida fa-
 ctam per Pythiam pronuntiasse:
 id enim nullatenus admittendum
 videtur. Caterum nemini, qui
 quidem ex ipsa viri nativitate &
 multiplici animi sapientia conje-
 cturam fecerit, dubium erit,
 quin anima Pythagoræ, Apolli-
 ninis subdita imperio, vel perpe-
 tim ejusdem Dei assecla, vel alio
 proximiori commercio eidem con-
 juncta, ad homines delapsa sit.
 Et hæc hæctenus dicta sint de ejus
 procreatione. Pater vero è Sy-

* Καὶ κύσεως αὐτῶν, ὥστε μὴ ἔτι.] Desid.
 Heraldus in *Animadvers.* in Jamblichum
 nostrum, recte legendum monuit, καὶ
 κύσιν αὐτῶν &c. i. e. *Eamque gravidam ex*
non gravida fecisse, Arcerius, quamvis &c

in MS. suo καὶ μὴ scriptum reperisset, ra-
 men in textu repofuerat, εἰ μὴ, sensu
 omnino repugnante.

* Ἀνεκομίσθη] Sic rectius MS. quam
 prior Editio, quæ habebat, ἀπικομίσθη.

ria cum magnis opibus, quas ex lucro navigationis illius cumularat, Samum redux, Apollini templum, cum ΠΥΤΗΙΙ inscriptione, extruxit, puerumque variis & optimis disciplinis innutriendum Creophilo, Pherecydi Syrio, omnibusque fere sacrorum præfectis dedit commendavitque, ut in rebus divinis etiam pro virili sua proficeret. Ille vero ita educatus est, ut nulli cujuscunque ætatis aut memoriæ forma secundus, Deoque quam dignissimus feliciter evaderet. Patre dein mortuo nihil sibi ad summam gravitatem temperantiamque fecit reliquum: ut adolescentem natu admodum grandes honorifice reverenterque colerent: imo visus modo auditusque, in se cunctos convertibat, & quoscunque adspexerat, sui statim admiratione implebat. Hinc evenit, ut multi eum Dei filium esse merito asseverarent. Tanta igitur gloria conjuncta cum studiis à puerili ætate cultis, divina formæ naturalis dignitate fretus,

εἰς τὸ Σάμον διπὸ τοῦ Συρίου ὁ Μήσαρχος⁹ μετὰ παμπολλὰ κέρδης ἐβαθείας εὐεχίας, ἱερὸν εἶδημα τοῦ Ἀπὸλλωνι, Πυθίᾳ ὀπιγρᾶψας. τὴν τε παῖδα ποικίλοις παιδείμασι καὶ ἀξιολογώτατοις ἐνέτρεφε, νυνὶ μὲν Κρεοφίλῳ, νυνὶ δὲ Φερεκύδῃ τοῦ Συρίου, νυνὶ δὲ ἀρεδὸν ἀπασιν τοῖς¹⁰ τῶν ἱερῶν προϊσταμένοις ὡς ἀλλὰ αὐτὸν ἐγγχερίζων, ὡς ἂν ἐπὶ θεῖα αὐτάρκως ἐκδιδαχθεῖν. ὁ δὲ ἀνετρέφετο εὐμορφότητος τε τῶν πάποτε ἰσότητων, καὶ θεοσπεσίας εὐτυχηθείς. * διότι τανόντος τε ἰοτὸς πατρὸς, σεμνότητος, σωφρονέστατος τε ηὐξάνει, κομιδῇ τε νεῖται¹¹ ἐπὶ ὑπάρχων, ἐντροπῆς πάσης ἐκδοῦς ἤξειτο ἥδη, καὶ ὑπὸ τῶν πρεσβυτέρων ὀφθαίς τε καὶ φθειγξάμενος¹². ὁ ἐπέτρεφε πίντας, καὶ ὃ πινι ἔν περὶ σβλήδας θυμῶς ἐφαίνετο, ὥστε ὑπὸ τῶν πολλῶν εἰκότως βεβαιῶσαι, τὸ θεῖον παῖδα αὐτὸν εἶναι. ὁ δὲ ὀπιρρωννύμενος¹³ καὶ ὑπὸ τῶν τοιγῶν δοξῶν καὶ ὑπὸ τοῦ ὅτι βρέφους παιδείας, καὶ ὑπὸ τῆς φυσικῆς θεοειδίας, ἐπὶ μᾶλλον ἑαυτὸν

⁹ Τῶν ἱερῶν προϊς.] Antea male, τὸ ἱερῶν προϊς.

¹⁰ Ὡς ἂν καὶ τὰ θεῖα αὐτ.] Insignem hujus loci lacunam ex MS supplevi. In priore enim Edit. desunt hæc verba, καὶ πὸ θεῖα αὐτάρκως ἐκδιδαχθεῖν. ὁ δὲ ἀνετρέφετο.

¹¹ Ἐπέτρεφε] Prior Edit. ἐπέτρεφε, & προσέλειψας, & θυμῶς, quorum loco ἐπέτρεφε, & προσέλειψας, & θυμῶς vel absque MStorum auctoritate reponendum esse, quis dubitet?

¹¹ κατέπασεν ἄξιον τῶν περὶ τῶν
προπρημάτων νοσοφαιῶν, καὶ δι-
κασμῶ θρησκείαις τε ἑμαθήμασι,
καὶ λαίταις ἐξαίρεταις, εὐσεβείᾳ τε
ψυχῆς ¹² καὶ καταστολῇ σώματος. ὧν
τε ἐλάλη, ἥ ἐπισταθὲν εὐδία καὶ
ἐμμελὲς πνι γαλλίῃ, μήτε ὀργῇ
ποτε, μήτε γέλωτι, μήτε ζήλῳ, μή-
τε φιλονεικίᾳ, μήτε ἄλλῃ παραχῇ
ἢ προσπετεια ἀλισκομένη. ¹³ ὡς δὲ
δαίμων τις ἀγαθὸς ἐπιδημῶν τῇ
¹¹ Σάμῳ. * Διόπερ ἐπὶ ἐφίβῳ αὐτῷ
ὄντι πολλὴ δόξα εἰς τε Μίλητον
propter ejus adhuc ephebi insignis celebritas Miletum ad Tha-

magis magisque præsentibus bonis
dignum se ostendit. Ornabant
illum & religio & doctrina &
peculiaris victus ratio, & ani-
mi firmitudo, corpusque ad mo-
destiam compositum. In dictis
factisque ejus comparebat inter-
na quies, & immutabilis tran-
quillitas: non ira, non risui,
non æmulationi aut contentionis
studio, aut alii perturbationi &
proterviæ unquam vel tantillum
indulgit: adeoque, tanquam bo-
nus quidam Dæmon in Samio-
rum urbe peregrinabatur. Qua-

¹¹ Κατέπασι] Antea, κατέπασι
corrupte. Hic representavi quidem le-
ctionem Codicis Paris. sed nec sic oratio
recte procedit. Quare, sensu exigente,
scribendum erit, ἐπὶ μὲν δὲ ἰαυτῷ ἄξιον τ.
παρ. προπρημάτων ἀπιδαν. omilla voce
κατέπασι, quæ quomodo locum hic ha-
bere possit, non video.

¹² Καὶ καταστολῇ] Sic MS. Antea ve-
ro tantum legebatur καταστολῇ, vocula
καὶ male omilla.

¹³ ὡς δὲ δαίμων τις ἀγαθὸς ἐπιδημῶν τ.]
Qui considerabit, Jamblichum non solum
fuisse gentilem, sed etiam Ethnicæ re-
ligionis antistitem suo tempore prima-
rium, non mirabitur, eum de Pythagora
tam magnifice sensisse & scripsisse. Ni-
mirum, Pythagoram Christo opponere
voluit, quod videret religionem nostram
nulla alia ratione magis subruī posse,
quam si hominibus persuaderet, existisse
etiam aliquos inter gentiles, qui Chri-
stum Dominum nostrum tam sanctitate
vitæ & doctrinæ, quam miraculis non
solum æquassent, sed etiam vicissent.
Hoc autem Jamblichi fuisse propositum,
clarius patet ex iis, quæ leguntur infra,

Num. 30. Ἄλλοι δὲ ἄλλοι τῶν Ὀλυμπίων
θεῶν ἐφίμειζον, εἰς ἀφίλειαν καὶ ἱπτανί-
θωσι τῇ θεῇ βίᾳ λίγοντες ἐν ἀνθρωπίνῃ με-
σῇ φαντασίᾳ τοῖς τιπ, ἵνα τὸ τῇ εὐδαιμονίᾳ
συντιεῖον ἵκνυσται χαλεπότην τῇ θεῇ φύ-
σιν. i. e. Alii autem Diis Olympicis (Py-
thagoram) ferebant, qui mortalem vitam e-
mendaturus, ejusque commodis consulturus,
isti seculo humana forma apparuerit, ut mor-
talibus beatitudinis & philosophiæ salute lu-
men donaret. Habes hic Deum humana for-
ma indutum: quod cum Christiani de Ser-
vatore suo recte prædicarent, Jamblichus
id impie ad Pythagoram transtulit. Con-
fer Nostrium infra Num. 92. ubi idem
legas. Uti autem Jamblichus Pythago-
ram; ita Philostratus impostorem Apol-
lonium Tyancum, ob divinam, qua cum
prædictum fingebat, virtutem, ultra
liquoꝝ hominum sortem longe exexit:
de quo etiam Eunapius, religioni nostræ
insensibilissimus, tam magnifice sensit, ut
dixerit, Philostratum non debuisse opus
suum inscribere, Ἀπολλωνίᾳ βίᾳ, sed
Θεῷ ἐς ἀνθρώπους ἐπιδημῶν, i. e. Dei ad ho-
mines adventus: ne scilicet Christo Deo no-
stro minor videretur. Locus ipse Eunapii

lem, & Prienen ad Biantem, viros sapientes delata, urbes etiam circumjectas peragrabat: jamque multi de juvene proverbium SAMII COMATI passim divulgaverant, eumque sparsis in vulgus laudibus, Deum fecerant. Postea jam duodevicesimum annum egressus, cum, quo tenderet tyrannis Polycratis tum primum subnascens, animo prospiceret, & inde aliquod impedimentum suo proposito, discendique studio, cui unice deditus erat, metueret, noctu clam omnibus cum Hermodamante, cui cognomen erat Creophili, ejus scilicet nepote, qui olim Home-

πρὸς Θαλίῳ, καὶ εἰς Περίην πρὸς Βίαντα διεκομίσθη ὄντι σφῆς, καὶ πᾶς ἀσυγγίονας πόλεις ἐξεφοίτησε· καὶ ¹⁴ τὸν ἐν Σάμῳ κομήτην ἦδη ἐν παρορμῷ πολλοὶ πηλαχῶ τὸν νεανίαν ἐπ' ὀφημῶντες ἐξεθίαζον καὶ διεθρύλλαν. ἵπποφουμῆς δ' ἄρτι τῆς Πολυκράτης τυραννίδος παρὶ ὀκτώκαυδέκατον μάλιστα ἔτ' ἡζονώς, προσορώμενός τε οἱ χωρήσῃ, καὶ ὡς ἐμπόδιος ἔσται τῇ αὐτῇ προσήσῃ, καὶ τῇ ἀντὶ πάντων αὐτῷ παρδαζομένη φιλομαθείᾳ, νύκτωρ λαθὼν πάντας μετὰ τῷ Ἑρμοδόδαμπος μὲν τὸ ὄνομα, ¹⁵ Κρεοφύλας δὲ ὀππκαλαμῶν, ὃς ἐλέγετο Κρεοφύλας δασέγονος· ἦναι, ¹⁶ Ὁμήρῳ ξένῳ

exstat in Prooemio libri, quem scripsit de vitis Sophistarum. Adco verum est, gentilium philosophos, præcipue qui expirante jam gentilismo vixerunt, ob eam, quam dixi, rationem, impostores quosdam Servatori nostro opponere conatos esse.

¹⁴ Τὸν ἐν Σάμῳ κομ.] Auctor Vaticanæ Appendicis proverbium hoc non ad Pythagoram Philosophum, sed ad Pythagoram pugilem Samium refert. Hesychius quoque, v. Ἐν Σάμῳ κομήτας, tradit, falli eos, qui proverbium hoc de Pythagora Philosopho intelligendum esse dicant. Eadem de re controversia intercessit inter duos viros longe clarissimos & doctissimos, Richardum nempe Bentleium, & Henr. Dodwellum; quorum ille in egregia sua Dissertat. de Phalaridis Epistolis, pag. 52. 53. proverbium hoc de Pythagora Philosopho, eodemque pugile, intelligendum esse contendit: Dodwellus vero in Exercit. de pietate Pythag. Philo-

sophi, pag. 153. & seqq. Pythagoram pugilem, ad quem proverbium illud spectet, a Pythagora Magno, sive Philosopho, distinguit. Nos nobis non sumimus, ut controversiam illam, inter viros tam doctos agitatam, decidamus.

¹⁵ Κρεοφύλας] Hunc alii rectius vocant Κρεώφιλον, per ω, & ι. Vide Menag. ad Laert. lib. VIII. num. 2.

¹⁶ Ὁμήρῳ ξένῳ.] Hæc corrupta sunt, nec ullam prosus habent ἀκρίβειαν; quæ proinde rectius sic legeris, ὅτι Ὁμήρῳ ποιητῇ ξένῳ γυνιάχ' ἔλκεται, καὶ φίλῳ, καὶ διδάσκαλῳ, &c. ξένῳ hic sumitur pro eo, qui aliquem hospitio excipit; cujus significationis exempla apud alios etiam Scriptores occurrunt; quamvis rarius. Suidas quidem clare testatur, ξένῳ etiam interdum sumi pro ξεινοδότη, quem vide. Homerum autem a Creophylo hospitio quondam exceptum fuisse, præter alios aperte tradit Strabo, lib. XIV.

τῷ ποιητῷ ἡμέτεται φίλῳ ἔ-
δασκαλος τῷ ἀπάντων· μετὰ τῷ τε
πρὸς τὸν Φερεκύδην διεπέρθημι, καὶ
πρὸς Ἀναξίμανδρον τὸν φυσικόν,
καὶ πρὸς Θαλλῶν εἰς Μίλητον.

12 * καὶ ὡς ἡρόδοτος πρὸς ἑκάστων
αὐτῶν ἀνὰ μέρος ἔτως ὁμίλησεν,
ὥς πάντας αὐτὸν ἀγαπᾶν, καὶ
τὴν φύσιν αὐτῶν θαυμάζειν, καὶ
ποιεῖσθαι τὰ λόγων κρινόντων. καὶ δὴ
καὶ ὁ Θαλλῆς 17 ἀσκήσας αὐτὸν
προσηύκατο, καὶ θαυμάσας τὴν πρὸς
ἄλλους οὕτως ὡς ἀγαθὸν, ὅτι
μύζων πρὸς τὴν ἐπερβεβηκυῖαν ἦν τὴν
προφειτήσασιν 18 ἡδὴ δόξαν, με-
ταδὲ ὅσων ἡδυνάτω μαθημάτων,
τὸ γῆρας πρὸς αὐτῷ αἰπασιμέ-
νῳ, καὶ τὴν αὐτῷ ἀδυνείαν,
προετρέψατο εἰς Αἰγυπτίον Δία-
κρίσας, καὶ πῶς ἐν Μέμφιδι καὶ Διοσ-
πόλει μάλιστα συμβαλεῖν ἱερῶσι.
ὡς γὰρ ἐκείνων ἔαυτὸν ἐφο-
διᾶσθαι ταῦτα, 19 διὰ τὸ σφὺς
ὡς πῶς πολλοῖς νομίζῃ. καὶ μὲν
πρὸς τὴν γὰρ προσημαμάτων, ἔτι φυ-
σικῶς, ἔτι τῶν ἀσκήσεως ὅτι πτυ-
χηκεῖται αὐτὸν ἔλεγεν, ὅσων τὸν Πυθαγόραν 20 καθορᾶν. ὥς ἐκ παντὸς

ri Poetæ hospes, amicus, & in
omnibus præceptor fuisse diceba-
tur, ad Pherecydem, ad Anaxi-
mandrum Phycum, & denique
Miletum ad Thaletem trajecit :
cumque singulis horum alio atque
alio tempore ita versatus est, ut
omnes eum amarent, & ingenium
ejus suspicerent, suæque partici-
pem philosophiæ redderent. In-
primis vero Thales, eo libenter
in familiaritatem recepto, ad-
miratus est, quod tanto intervallo
post se alios juvenes relinqueret,
famamque de se proditam præ-
sentiâ suâ augeret ; communica-
tisque quantum potuit disciplinis,
& senectute corporisque imbecil-
litate excusata, ut in Ægyptum
navigaret, & maxime sacerdoti-
bus Memphiticis & Diospolitanis
se dederet, hortatus est. Nam se
ipsum quoque ab illis ea collegis-
se præsidia, quæ opinionem sin-
gularis sapientiæ sibi perperissent :
nec tamen se iis à natura & exer-
citatione dotibus fuisse præditum,
quibus abundare Pythagoram cer-
neret. Ideoque ex omnibus ei se

17 Ἀσμένως] Sic reposui auctoritate MS. pro ἄσμενος.

18 Προφειτήσασιν] Sic potius, quam προφειτήσασιν, quod prior Edit. habet, scribendum esse, quis non videt ? MS. Regius habet, προφειτήσασιν, η pro ei posito, quod librariorum solenne est.

19 Διὰ τὸ σφὺς] MS. Regius habebat, διὰ τὸ σφὺς : pro quo διὰ τὸ σφὺς rescri-

bendum esse, sensus manifesto suadet. Arcerius, cum in codice MS. quo usus est, διὰ scriptum invenisset, ejus loco δὲ in sua Editione infelicitèr reposuit.

20 Καθορᾶν] Sic codex MS. At sensus & constructio potius requirunt, καθιέρων, quod etiam vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani notaverat.

hoc solum jam præsagium denun-
tiare, quod sapientior reliquis
mortalibus divinioreque futurus
esset, si cum istis sacerdotibus vi-
tam ageret.

C A P. III.

PRÆter alia igitur, plurimum
quoque sibi profuturam tem-
poris præcipue parsimoniam à
Thalete edoctus, & propterea
vini carnisque usu, omnique
ingurgitatione abdicatis, intra
tenuēs facilesque digestu cibos
se continuit, & hinc somni
modicus, ac excitatior, tum
animæ puritatem, tum corpo-
ri exactissimam & inflexam san-
nitatem comparavit; atque ita
Mileto Sidonem solvit: illam si-
bi majorem patriam esse persua-
sus, & inde facile in Ægyptum
transiturus. Ibi versatus cum
prophetis, qui Mochi, natu-
ræ interpretis, posterī erant,

¹ 'Επαγείων] Vox corrupta: pro qua
ἀρχεντίας scribendum esse Arcerius recte,
ut puto, cenfet. Conjungitur enim cum
ἀρχεντίας.

Μόχῳ] Mochi reddit eruditus inter-
pres. At Schefferus *Philos. Italic.* cap. v.
bene monuit, scribendum hic esse, Μόχῳ,
& designari a Jamblichō antiquissimum
illum philosophum Sidonium, cujus Stra-
bo & Sextus Empir. mentionem faciunt.
Verba Strabonis libro xvi. hæc sunt: Εἰ
δὲ δὴ Ποσειδώνιος πωδίσας, καὶ τὸ πρὸ τῶν
ἀπέναντι δόγμα πάλαιον εἶναι, ἀπὸ δὲ Σιδωνίῃ
Μόχῳ, πρὸ τῆς Τρωϊκῆς χρόνου γεγονότος.
Si vero Posidonio credendum est, antiquum de

εὐαγγελίζετο, καὶ τοῖς δηλημόροις
ἱερῶσι συγγήμιον, θείατα ἐν αὐτῇ
καὶ σφώτατον ὑπὲρ ἀπάντων ἐστῶτα
ἀνθρώπων.

Κ Ε Φ. γ.

Ωφελήεις οὐκ ὠφρὰ θάλειω ¹³
πάντα ἅλλα, καὶ χρόνος μά-
λιστε φείδεσθαι, καὶ χαλεπὴν τέττα οἰνο-
ποσία π, καὶ κρεωφαγία, καὶ ἐπὶ πλεί-
τερον πολυφαγία ἀποταξάμενος,
τῇ δὲ τῇ λεπτιῶν ἐὺαγαρότοις ἰδω-
δῇ συμμετρηθεῖς, καὶ τὰ τέττα ὀλι-
γοπνία, καὶ ἑπαγείων, καὶ ψυχῆς
καταρότης κλησάμενος, ὑγιανόντα
ἀκλεβασάτω καὶ ἀπυρέγκλιτον τῷ
σώματι, ἐξέπλιδον εἰς τὴν Σιδώνα,
φύσει αὐτῇ πετρέιδα πεπισμέ-
νῳ εἶναι, καὶ καλῶς οἰόμενος
ἐκείθεν αὐτῷ ῥάονα τὴν εἰς Αἴγυπτον
ἐστῶτα ἀφίστασιν. * Εὐνταῖον δὲ ¹⁴
συμβαλὼν τοῖς τε Μόχῳ & Φυ-
σιολόγῳ προφήταις ἀπογόνους,

atomus dorma Moschieft, hominis Sidonii, qui
ante Trojani belli tempus vixit. Sextus Em-
pir. ἀρεστέατα δὲ καὶ ἑπικύματα ἀπέναντι
ἐλίσσαι τοῖς καὶ ἐκείνῳ ἀρχαιοτέρῳ πάντων
γεγονότων δόγμα, καὶ ὡς ἴδωται ὁ Στωικός
Ποσειδώνιος, ἀπὸ Μόχῳ τὸν ἀπὸ τοῦ Φοί-
βου κατεργασάτω. Democritus ἔχει ἑπικύματα
atomus principia dixerunt: nisi hæc opinio re-
penda sit antiquior, ὅτι, καὶ Stoicus dicebat Po-
sidonium, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀπὸ Μόχῳ ἢ Φαιστίου.
Arcerius etiam quidem Μόχῳ, vel Μό-
σχῳ, legendum esse coniecerat, sed no-
mine illo Moſen designari haud sane ve-
rissimè statuerat.

καὶ τοῖς ἄλλοις, ἔ³ φοινικῆς ἱερο-
φάνταις, καὶ πάσις τελεσθεῖς τελε-
ταῖς, ἐν τε Βυβλῶν ἔ⁴ Τύρῳ, καὶ κατὰ τὴν Συρίας μέρη ἐξ αἰρέσεως
ἱερουργήματα, καὶ ἐχθ⁵ δεισιδαιμο-
νίας ἀνεκὰ τὸ τοιοῦτον ὑπομείνας;
ὥς ἂν τις ἀπαλῶς ὑπὸ λάβοι· πολὺ ἢ
μᾶλλον ἔρωτι καὶ ὀρέξει θεωρίας καὶ
εὐλαβείας, ἵνα μή τι αὐτὸν τῇ ἀξιο-
μασθήτων ἀφελάθῃ, ἐν θεῶν δόξῃ-
ρήτοισι ἢ τελεταῖς· Φυλασσιόμνημα,
προμαθὼν τε, ὅτι ἀπικα τρέπον
πνῆ ἐ δόξαζονα τῇ ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν
πὲρ αὐτῶν ἐπαρχεί, ὅς τε τέταρτα
ἐλπίσας καλλιώναν καὶ θεοστῶν καὶ
ἀπερσιφινῶν μετέξον μνημάτων ἐν
τῇ Αἰγύπτῳ, ἄγαθούς, καὶ πᾶς
θάλασσε τῇ διδασκαλίᾳ ὑποθήκας,
διεπερθεμένη ἀμελλήτῃ ὑπὸ πνῶν
Αἰγυπτιῶν περθεμένων, καιρῶν ταῦτα
προσπερμαίνων τοῖς ὑπὸ Κάρμηλον
τῇ φοινικῇ ἔρ⁶ αἰγιαλοῖς· ἐνθα
ἐμόναζε καὶ πολλὰ ὁ Πυθαγόρας κατὰ
τὸ ἱερὸν· οἵπερ ἄσμενοι ἐδέξαντο αὐ-
τὸν, τὴν τε ὥραν αὐτῷ κερδήσαν, καὶ
οἱ δόξαδοῦντο, τίς πολυτιμίαν προσε-
15. δόμῳ. * Ἐπὶ μὲν τοι κατὰ τὸν

& cum cæteris Phœniciaæ hiero-
phantis; cunctisque initiis Bybli
& Tyri, ac iis, quæ in multis Sy-
riæ partibus singulari modo cele-
brantur, sacrorum cerimoniis ini-
tiatus est. Id quod non fecit su-
perstitione inductus, ut quis sim-
plicior suspicari posset: sed potius
ex amore contemplationis; veri-
tusque ne quid ipsum præteriret,
quod in Deorum arcanis sacris
mysteriisque sciri dignum, obser-
varetur. Cum autem jam antea
Phœnicum sacra ab Ægyptiis,
coloniz sobolisque instar, propa-
gata nosset, adeoque pulchriora
magisque divina & illibata in
Ægypto sibi initia promitteret,
Thaletis insuper præceptoris sui
monita suspiciens, confestim è
Phœnicia eo trajecit; portitorum
quorundam Ægyptiorum ope,
qui ad littus Carmelo Phœnicum
monti subiectum opportune ap-
pulerant: ubi nimirum Pythago-
ras sæpe in templo solus versaba-
tur. Eum nautæ lubentes rece-
perunt; ob formositatem ejus lu-
crum pretiumque ingens, si ve-
numdarent, sibi augurati. Cum au-

³ Φοινικῆς] Φοινικηγῆς lege.

⁴ Ὀρέξει] Ex MS. hanc vocem revo-
cavimus, cujus loco antea male legeba-
tur ἐρεσιφ.

⁵ Φυλασσιόμνημα] Imo, Φυλασσιόμνησις,
ut constructio salva sit. Pendet enim a
præcedenti ἀξιομασθήτων. Et mox, ἐπαρ-
χη refertur pro ἐπαρχείας; non solum
sensu hoc exigente, sed etiam auctorita-
te codicis MS.

⁶ Ἀγαθούς] Sic Codex MS. pro voce
nihil ἄγαθούς, quæ in priorē Edit. repe-
rietur. At nec ἀγαθούς sensui loci hujus
convenit: pro quo proinde ἄγαν ἡδοναίς
lubens rescripserim. Sic enim sensus erit
planus, Pythagoram nempe, valde le-
litum, secundum Thaletis magistri sui præ-
ceptum, in Ægyptum trajecisse.

⁷ Φοινικῇ] Φοινικηγῆς scribendum
est.

tem inter navigandum animadverterent, quanta cum continentia gravitateque, pro vitæ, cui insueverat, conditione ageret; jam aliter erga ipsum animati, & in pueri modestia aliquid homine majus notantes, memoria repetebant, quam ex insperato appellentibus apparuisset, cum à summo Carmeli vertice, quem præ aliis montibus sacrum vulgoque inaccessum noverant, lento gradu, & nunquam respiciens descenderet, nullo præcipitio, vel etiam invio saxo cum morante; quodque, cum ad scapham venisset, nihil aliud dixerit, quam, *in Ægyptum cursus est?* & annuentibus ipsis navem con-

πλῆν ἐγκρατῶς αὐτῇ καὶ σεμνῶς, ἀκολούθως τε τῇ σωτηρίῳ ὁππότε δόσῃ⁸ ἀφελόντος, ἀμεινον παρ' αὐτῇ ἀφελόντες, καὶ μετ' ὃν πῇ κ' ἀνθρωπίνῳ φύσιν ἐνιδόντες τῇ τῷ παιδὸς εὐχυσμία, ἀναμνησθέντες, ὡς προσερχόμεσιν εὐχὴς αὐτοῖς ὠφθη καπὼν¹⁰ ἀπ' ἄκρῃ ἔκκαρμῆλῃ λόφῃ, (¹¹ ἱερῶτατον ἢ τῶν ἄλλων ὄρων ἠπίσαντο αὐτὸ, καὶ τοῖς πολλοῖς ἄβασον) χολαίως τε καὶ ἀνεπιρεπῇ βαίνων, ἔτε κρημνώδης πνὴς, ἔτε¹² δυσβάτης πέτρας ἐνισαμύνης, καὶ ὁππότες τῷ σκάφῃ, μόνον τε ὁππότες ἐξάμυρ, εἰς Αἴγυπτον ὁ δὲ πῶλος; κατενδυσάντων αὐτῶν ἐνέβη, καὶ

⁸ Διὰ τὴν ὁππότε.] Nisi vox mendo laborat, subintelligendum est *ἰαυτὸν*, idque vertendum, *cum se componeret*. Alias etiam non inepte legere possis, *διὰ τὴν ὁππότε*: quam lectionem Obrechtus ob oculos habuisse videtur.

⁹ Ἀναμνησθέντες.] Ne oratio sit ἀνακλῆθ, scribendum est *ἀναμνησθέντες*. Nullum enim aliud deinceps sequitur verbum, ad quod participia illa præcedentia, *ἀφελόντες*, & *ἐνιδόντες*, referri possint.

¹⁰ Ἀπ' ἄκρῃ ἔκκαρμῆλῃ λόφῃ.] Hoc loco Jamblichi Carmelitæ quidam abutuntur, ad persuadendum aliis, Pythagoram etiam fuisse Carmelitam. Ajunt enim, ordinem suum ab ipso Elia, qui Pythagora utique antiquior fuit, institutum, a monachis, sive eremitis in monte Carmelo degentibus, continua successione per plura secula propagatum fuisse: cumque ordo iste sanctitatis fama celebris fuerit, Pythagoram ad montem

Carmelum accessisse, ut sacris ejus initiaretur. Sane, Philippus Tessiere Carmelita, anno 1612. Biteris in provinciali ordinis sui conventu, coram urbis ejusdem Episcopo, non dubitavit inter alias *Historia Carmelitana Theologicæ propugnandæ Theses* etiam hanc proponere, *Valde esse probabile, Pythagoram Philosophum etiam fuisse Carmelitam, sicut discipulos suos instituisse, ut victu, conversatione, & vestitu discipulos Eliæ omnino reserrent*. Sed hanc sententiam nullo rationis nixam fundamento merito refellit Papebrochius in *Responsione ad R. P. Sebastianum a S. Paulo*, Part. II. Artic. xvi. ubi prolixè de hoc argumento agitur.

¹¹ Ἱερῶτατον ἢ τῶν ἄλλων ὄρων. ἢ π.] Sic recte MS. Paris. In Editione vero Arcerii corrupte legitur, *ἱερῶ ἢ τῶν ἄλλων ὄρων ἀπίστατον*.

¹² Δυσβάτης.] Pessime antea legebatur *ὑποβάτης*: pro quo *δυσβάτης* auctoritate codicis MS. reposui.

σιωπῇ ἐκάθισεν, ἔνθα μάλιστα
 οὐκ ἐμείλιν αὐτοῖς ἐμπόδιον ἔσε-
 16 πλαι. * Εἴφ' ἐνός τε καὶ τῶ αὐτῷ
 χήματι διέμεινε δύο νύκτας καὶ
 τρεῖς ἡμέρας, μήτε τροφῆς μήτε
 ποτῶ μετασχών, μήτε ὕπνου, ὅτι
 εἰ μὴ λαθὼν ἅπαντας, ὡς εἶχεν
 ἐν τῇ ἐδρασίᾳ καὶ ἀσφαλδίῳ ὀπι-
 μονῇ, κατέδαρτε βραχύ. ¹³ καὶ
 ταῦτα διηγεσάμενος ὁ σεουριώτης ὡς
 προσδοκίαν, εὐθυτενέας τε συμ-
 βάντων αὐτοῖς τῶ πλοῦ, ὡσὺν
 πινόντων παρὰ τῆς θεοῦ, πάντα σω-
 πθέντες πρὸς τῆς αἰδέας, καὶ ὀπιμολογι-
 ζόμενοι δαίμονα θεῖον, ὡς ἀληθῶς
 ἐπίδωσαν, σὺν αὐτοῖς διπλὴν Συ-
 ρίας εἰς Αἴγυπτον μετέναι, καὶ τὸν
 τε πρόσλοισιν εὐφημότατον πλοῦ
 διεξήνυσαν, καὶ σεμνοτέροις, εἴπερ
 εἰώθησαν, ὀνόμασι τε ἐπράγμα-
 σιν ἐχρήσαντο πρὸς τὴν ἀλλήλους καὶ
 πρὸς αὐτὸν, μέγροι τῆς εὐτυχισμέ-
 νης συμβάσεως αὐτοῖς ὡς ἀκυμάντα
 παρόντα ¹⁴ εἰς τὴν Αἴγυπτιον ἦγονα τῶ
 17 σκάφους προσσχῆς. * Ἐνθα δὲ ἐκ-
 βαίνοντα ¹⁵ ὑπερέσσαντες σεβαστικῶς
 ἀπεντες, καὶ διὰ δεξιὰς αὐτοῦ, ἐκά-

scenderit, tacitusque toto navi-
 gationis tempore confederit, ubi
 ministeriis nautarum nihil impe-
 dimentum erat allaturus. Perman-
 sit autem in eodem habitu duas
 noctes triduumque integrum, non
 cibum, non potum, non somnum
 capiens; nisi forte cunctis non
 advertentibus, uti erat in sede
 sua constanter compositus im-
 motusque, paulisper dormitavit.
 Adhuc, cum præter expecta-
 tionem continuo nec interrupto
 tractu rectus ipsis cursus esset,
 quasi Deus aliquis præsens in-
 tervenisset; hæc omnia inter se
 nautæ comparantes concluderunt,
 Dæmonem vere divinum secum
 in Ægyptum à Syria transire:
 unde male ominatis verbis absti-
 nentes, quod reliquum fuit na-
 vigationis absolverunt, & sermo-
 ne factisque usi sunt tum inter
 se, tum erga ipsum, honestiori-
 bus quam solebant, donec feliciter,
 per summam maris tranquillitatem,
 ad littora Ægypti navem applicuerunt.
 Ibi vero exscendentem alternis exceptum mani-
 bus honorifice navi extulerunt,

¹³ Καὶ πλοῦ] Puto excidisse πλοῦ: ut legendum sit, καὶ πλοῦ. Sic enim sensus omnino erit planus.

¹⁴ Παρόντα] Hæc vox videtur loco suo mota esse, & ponenda post συμβάσεως αὐτοῖς: ut totus hic locus sic legatur, μέγροι τῆς εὐτυχισμένης συμβάσεως αὐτοῖς παρόντα, καὶ ἀκυμάντα εἰς τὴν Αἴγυπτον &c. Nisi

enim sic statuas, vox παρόντα omnino erit supervacanea, nec locum hic habere poterit.

¹⁵ Ὑπερέσσαντες] Sic MS. ejus loco antea minus recte legebatur, ὑποίσαντες. Ὑπερέσσαντες autem veram esse lectionem, vel ex iis patet, quæ paulo post sequuntur, τὴν τῶ ναυτῶν ἐπίρρησιν, &c.

& postquam illum in purissima arena collocassent, tumultuariam coram eo aram congefserunt, ea-que fructibus arboreis pro præsenti copia cumulata, & mercis, quam vehebant, primitiis appofitis, inde provecti, eum, quem antea destinaverant, portum petiverunt. Ille vero tam longo jejunio imbecillior, nec inter trahendum, nec cum à nautis per manus in terram transportaretur, nausea correptus est; sed nec post eorum discessum se diutius à fructibus abstinent, quin sumeret quod alendis viribus esset. Inde ad vicina habitacula incolumis pervenit; habitu oris tranquillo modestoque semper sibi similibus.

C A P. IV.

INterea dum obeundis templis omnibus maximum studium

¹⁴ "Επικνήσαντες] Est vox Lexicis ignota, & mihi merito suspecta: pro qua proinde nullus dubitem rescribere, *ἐπικνήσαντες*, i. e., cum accumulassent; ab *ἐπινία*, vel *ἐπινία*, quæ est vox nota, & ab optimis quibusque Scriptoribus, tum in prosa, quam ligata oratione, usurpata. Vide Suidam. v. "Επινήσαντες.

¹⁷ Τῶν ναυτῶν] Sic recte MS. At prior Editio, ἢ αὐτῶν: nullo omnino sensu.

¹⁸ Ἡ ναυτιώθη] Prior Editio male ἡ ναυτιώθη: in cuius locum veram lectionem ex MS. reposui. Sensus enim est, Pythagoram, quod propter longam inedia

θίσαν θῆτι καθαρωτάτης ἄμμου, καὶ αὐτοχρίδην τινα βωμὸν παρ' αὐτῶν πλάσαντες, ¹⁶ Ἐπικνήσαντες τε ὅσων εἶχον ἀκροδρύων, καὶ οἷον ἀπαρχάς τινας καταπνέωμοι ἔφορτον, μεθώρμισαν τὸ σιὰ φῶ, ὅπερ καὶ προέκειτο αὐτοῖς ὁ πλάξ. ὁ δὲ ἀλλὰ πρὸνδε ἀσιτίαν ἀπνώπρον τὸ σῶμα ἔχων, ἔτε πρὸς τὴν ναυτιώθησιν ἔχειν ¹⁷ τῶν ναυτῶν ὁπείρουσιν ἔχειν χαρὰ γωγίας ¹⁸ ἡ ναυτιώθη πῆτι ἔτε ἀπαλαφύτων, ἀπείρουσι θῆτι πλὴν ἔχειν ἀσχεμύρων ἀκροδρύων. ἀλλὰ ἐφαψάμενοι τῶν σίμωνος αὐτῶν, καὶ ὑποδρέψας ἔδωκαν, εἰς τὰς ἐγγύς ¹⁹ διέσωσε σωοικίας, τὴν αὐτὴν ἡθῶς ἐν παντὶ ἀπείραχον ἔθηκεν ἀφ' οὗ κατέστη.

Κ Ε Φ. δ.

Eκείνιν τε εἰς πάντα ἐφοίτησαν ¹⁸ ἰερεῖ μέτῃ πλοῆς αὐτῆς ἔ

corpore esset infirmo & imbecilli, non repugnasse nautis, qui ipsum, ad exscensum ex navi faciliorem reddendam, manibus suis levatum in terram exponere volebant. Hoc cum omnino clarum sit, miror eruditum Obrechum in versione sua, alioqui accuratissima, priorem lectionem *ναυτιώθη*, quæ procul omni dubio corrupta est, præ altera illa amplexum esse. Veritatem enim, *nausea correptus est*. Sed quis mortalium ab erroribus prorsus immunis est?

¹⁹ Διέσωσε] Imo, *διεσώθη*, i. e. *incolumis pervenit*. Vel subintelligendum est, *ναυτῶν*.

ἀκριβὲς ἐξετάσας, θαυμαζόμενος
 τε ἔσπερον μὲν ὑπὸ τῷ συγγρομέ-
 ρῳ ἱερέων καὶ προφητῶν, καὶ ὁμο-
 δασκόμενος ὁπμιελίστα περὶ ἐκεί-
 νων, καὶ ὡς ἀλέπων ἔτι ἀκρίβειαν τῷ
 κατ' ἐαυτὸν ἐπαινεμένων, ὅτε ἀν-
 δρα τῷ ὅτι σωφὶα γνωρίζομένων,
 ὅτε τελειὴν τῷ ὁπωσδήποτε πτωμέ-
 νων, ὅτε τὸν ἀξίωσιν, εἰς ὃν
 ἀφικόμενοι ὡς πᾶσι περὶ ἡτότερον
 εὐρίσκειν. ὅτι περὶ ἀπαντας αὐτῶν
 ἱερέας ἀπεδήμησεν, ὡφελόμενοι
 παρ' ἐκείνων, ὅσα ἦν σοφὸς ἐκείνων.
 19 * Δύο δὲ ἐκείνων ἔτη καὶ πέντε Ἀ-
 γυπτιῶν ἐν τοῖς ἀδύτοις διέτριβον
 ἀστρονομῶν, καὶ γεωμετρῶν, καὶ μου-
 σικῶν, ὅσα ἐξ ὁπιδρομῆς, καὶ ὡς
 ἐτυχε, πάσης θείων τελειῶς, εἰς ὅτι
 τῶν καὶ Καμβύση ἀρχιμαλποδὲς
 εἰς Βαβυλῶνα ἀνήχθη, καὶ κατὰ τοῖς
 Μάγους ἀσόμενοι συνδιατρέψας,
 καὶ ἐκπαυδῶν τὰ παρ' αὐτοῖς
 σμυνὰ, καὶ θείων φρονησάντων ἐντε-
 λεστικῶν ὁμομαθῶν, ἀρεθμῶν τε καὶ
 μουσικῆς καὶ τῶν ἄλλων μαθημάτων ἐπ'
 ἀκρον ἐλθὼν παρ' αὐτοῖς, ἄλλα τε
 δωδεκα συνδιατρέψας ἔτη, εἰς Σά-
 μον ὑπέστρεψε, περὶ ἑκὼν περὶ καὶ
 πεντηκστὸν ἔτη ἔδωκε γένεσιν.

examenque accuratum impendit,
 prophetas & sacerdotes, quibus
 usus est, in sui amorem admira-
 tionemque excitavit, & singulis
 exacte perceptis non prætermisit
 nosse etiam quidquid sua ætate
 celebre foret, sive viri essent sa-
 pientia nobiles, sive initia quo-
 modocunque culta: nec loca in-
 visere abnuebat, in quibus se in-
 venturum aliquid amplius puta-
 verat. Qua de causa ad omnes
 profectus est sacerdotes; apud
 quemque horum cum fructu eru-
 ditus, in ea, quam quisque tra-
 debat, disciplina. Ita viginti duo
 anni in Ægypto absumpti; dum
 in adytis templorum Astrono-
 miam, Geometriam, & omnium
 deorum initia, non per transen-
 nam, aut perfunctorie addidit:
 donec à Cambyfis milite inter
 captivos Babylonem abduceretur;
 ubi cum Magis lubentibus ipse
 lubens versatus, illorum studia re-
 ligionemque perfecte imbibit, &
 numerorum musicæque artis &
 aliarum disciplinarum fastigium
 affecutus, post annos duodecim
 Samum rediit, jam circiter sexa-
 ginta annos natus.

* Δύο δὲ καὶ ἑξ.] Locum hunc ad exa-
 men revocat, & cum chronologicis ra-
 tionibus minus bene convenire ostendit
 Illustris Bentleius in Dissert. de Phalar.
 Epist. pag. 69. quem ut Lector adeat sua-
 deo.

* Ἀσόμενοι] Malim, ἄσμενοι, i. e.
 libens. Vel dicendum est, post ἀσόμενοις
 excidisse ἄσμενοι, ut legatur, τοῖς καὶ τῶν
 ἀσόμενοις ἄσμενος συνδιατρέψας, &c. quam
 lectionem ob oculos habuit eruditus in-
 terpres.

CAP. V.

Κ Ε Φ. Ε΄.

IBi à quibusdam senioribus agnitus, non minus quam antea in admiratione fuit. Videbatur enim à peregrinatione plus pulchritudinis & sapientiæ, majoraque divinitatis argumenta domum reportasse. Ideoque patria publice illum invitavit, ut omnibus participatione inventorum suorum prodesse vellet. Nec renuebat ille: sed viam docendi per symbola ingredi cœpit, eodem modo quo ipse in Ægypto doctus erat: quamvis Samii hanc docendi rationem minus amplecterentur, neque satis prompte, ut par erat, ejus lateri adhærescerent. Utut igitur nemo docenti accederet, nemo sincere satageret proficere in disciplinis, quibus omnimodo inter Græcos domicilium statuere annitebatur, non tamen Samum, eo quod patria sibi esset, contemnere, curamque ejus abjicere sustinuit; quin civibus suis, vel invitis aliquem pulcherrimarum arrium gustum daret. Quare technam hujusmodi methodum-

* Καθ' ἃ ἐπαιδεύθη] Prior Edit. male, κατ' ἐπαιδεύθη: pro quo Rittershusius in notis ad Malchum de Vit. Pyth. & Schefferus de Philof. Ital. pag. 25. emendant, καθ' ὅν respicientes scilicet ad præcedens πρόπω. Sed nos repræsentavimus hic lectionem codicis MS. quæ utique recte se habet.

* Προσείχοντο.] Antea minus recte, προσείχοντο. Desider. Heraldus Animad-

ΑΝαγνωρισθεὶς δὲ ὑπὸ πᾶν 20
πρεσβυτέρων, καὶ ὅς ἐλαττον
ἢ πρότερον θαυμασθεὶς, καλλίων
τε γὰρ καὶ σφώτερον καὶ θεοπε-
πίεστρον αὐτοῖς ἐφάνη, ὡς κα-
λῶς αὐτὸν δημοσίᾳ τῆς πατρί-
δος ὠφελεῖν ἅπαντας, καὶ με-
ταδιδόναι τῶν ἐνθυμιῶν, ὅς ἀν-
πτέων, τὸν τῆς διδασκαλίας
τρέπον συμβολικὸν ποιεῖν ἐπεχείρη,
καὶ πάντα ὅμοιον τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ
διδάγμασι, καὶ ἃ ἐπαιδεύθη,
εἰ καὶ μὴ σφόδρα προσέειπε τὸν
τοιῶτον τρόπον οἱ Σάμιοι, μὴδε
ἀρμονίως, καὶ ὡς ἐχρῆν, προσε-
φύσαν αὐτῷ. * Μηδεὶς ἂν αὐτῷ 21
προσέρχοντο, μὴδε γησιῶς
ἔρεγομεν τὰ μαθημάτων, ἃ τοῖς
Ἑλλήσιν ἐνοικίζειν παντὶ πρόπω
ἐπειράτο, μὴ περὶ φρονῶν, μὴδὲ
ὀλιγῶρων τὰ Σάμια, διὰ τὸ πατρί-
δα εἶναι, γὰρ καὶ μὲν πάντως ἐδέ-
λετο τῆς τὰ μαθημάτων καλλονῆς
ᾧ πατριώτας, εἰ ἔ μὴ ἐχόντας.
ἀλλ' ἂν ὀπινοῖα καὶ μετὰ ὡς κα-

vers. in Jambl. cap. III. legendum potius suadet, προσείχοντο quod non displicet.

* Ἀπὸ τῆς Ἑλλήσιν νοικ.] Sic locum hunc ante mutilum ex codice MS. supplivimus. In priore enim Edit. legitur, τῶν μαθημάτων αὐτοῖς ἐνοικίζειν: nullo omnino sensu.

* Ἄλλ' ἂν.] Particula hæc connexionis loco huic non quadrat, sed potius παρα-
ρῶν,

τηρήσας εὐφυῶς πνᾶ καὶ εὐκινήτως
ἐν τῷ γυμνασίῳ σφαιρίζοντα τῶν
φιλογυμναστῶν μὲν καὶ σωμα-
σκέντων, πενήτων δὲ ἄλλως καὶ
δοσιωτέρων, λογασιμὸς πὺ ὅτι
εὐπειθὴ ἐξεί, εἰ τὰ ὀπτηθεῖα ἐκ-
πλεῖα τις αὐτῷ ἀμερμυῶντι παρέ-
χοι, προσκαλεσάμεντο μετὰ τὸ
λατρεῖν τῷ νεανίᾳ, ἐπηγγίλατο
αὐτάρκη αὐτῷ ἐφόδια εἰς τὴν τῷ σω-
μασκίας ὑποτροφῶν καὶ ὀπτιμέ-
λειαν διηγεκῶς παρέχειν, ἵνα διὰ
δέξαιτο αὐτῷ καταδραχὺ π καὶ
δοσιῶς, ἐνδελεχῶς π, ὥστε μὴ
ἀφρώως φορπιδῆναι, μαθήματα
πνα, ἃ ὡς βαρβάρων μὲν ἐξέ-
μαθιν αὐτὸς νέτο ὦν, δοσιλείπει
δὲ αὐτὸν ταῦτα ἤδη διὰ τὸ γῆρας
22 καὶ τὴν τέτη ἀμνημοσύνην. * ἵπ-
χορμύς δὲ τῷ νεανίᾳ, καὶ τῇ τῶν
ὀπτηθεῖων ἐλπίδι ὑπομείναντο,
ἥ τὴν δὲ ἀρεθμὴν μάθησιν καὶ γεω-
μετρίας ἐναγεῖν αὐτὸν ἐπειράτο,
ἐπὶ ἁββακ. πὺς ἐκάστη δοσι-
θεῖς ποιέμεντο καὶ διδάσκων,
παντὸς ἀνέμας, ὅ ἐστι διὰ

πνᾶ, vel ὅκων. Deinde, quæ sequuntur,
commodius sic legerentur, ἐπινοία ἐ με-
δόφ πιαύτη ἐχρησάτο. ὡς ἀπὸ τῆς σφαι-
δε, Lector, & attende.

ἵ Εἰ διαδέχαιτο. Sic MS. At Editio
Arcerii corrupte, ἐνδιαδέχαιτο. Deinde
pro αὐτῷ, quod itidem Edit. Arcerii ha-
bet, rescripti, αὐτῷ, sensu manifeste eam
lectionem flagitante. Sic paulo post recte,
διαδεχόμενοι εἰς τὰ μαθήματα.

ἥ τὴν δὲ ἀρεθμ. καὶ γεωμ. ἐνα-

que commentus est. Vidit nempe
juvenem quendam palæstræ cor-
porisque exercitiis deditum, sed
pauperem & cum re angusta do-
mi colluctantem, in gymnasio apte
facileque pila ludere. Hunc sibi
dicto audientem fore reputabat,
si ei de paupertate securo, vitæ
necessaria abunde suppeditaret:
statim itaque à balneo ad se vocat
hominem, eique promittit alimo-
niam, ad corpus exercendum cu-
randumque sustenturam se submi-
nistraturum, dummodo acci-
pere voluerit à se paulatim labore
facili, & ea tenus ne obruatur
continuato, quasdam disciplinas;
quas se adhuc juvenem à Barbaris
hausisse, jam vero sibi seni per
oblivionem excidere, aiebat. Ju-
venis spe subsidiorum alleectus, o-
peram promittit. Primo itaque
illum in Arithmeticam & Geo-
metriam introduxit, demonstrationibus
in abaco propositis, &
pro singulis figuris, quas delineaverat,
juveni mercedem laboris

μὴν. Hæc utique sana esse non pos-
sunt. Quis enim sic Græce loquatur?
Quare puto Jamblichum scripsisse, ἵνα τὸ
δὲ ἀρεθμ. καὶ γεωμ. ἐναγεῖν αὐτὸν ἐπειράτο.

ἥ Ἀρεθμ. Pro ἁββακ. Et sic paulo
post, ἁββακ. pro ἁβακ.

Διὰ γραμμῶν. Διὰ γραμμῶν no-
taverat vir doctus ad marginem codicis
Spanhemiani; quod probro.

tres obolos dedit; idque per tempus satis longum continuatum est, intenta cura studioque, nec non cum bono ordine & ad contemplandum manuductione: ita ut juvenis tres obolos ferret, simul ac figuram Geometricam apprehendisset. Deinde cum vir sapiens observaret, quod disciplinarum elegantia & dulcedo ac connexio animo juvenis concinno ordine viaque deducti jam se altius insinuassent, nec in curriculo discendi substitutum, aut manum de tabula retracturum illum sciret, etiamsi extrema pateretur; paupertatem causatus, se amplius quos daret obolos habere negavit. Quo audito juvenis, Ego vero, inquit, etiam sine istis discere potero quod doces. Respondit autem Pythagoras, neque sibi ipsi jam suppetere, unde vivat: cum igitur de quotidie necessariis

γράμματ^Θ, μισθὸν δ' ἀντίπνον¹⁰ παρῆχε τῷ νεανίᾳ τελευτῶλον. καὶ τὰς μέγας πολλὰς χρεὼς διετέλεσε ποιῶν, φιλοτιμώματα μὲν καὶ σωφραΐας, πᾶσι τε βελτίστη ἐμβιβάζων εἰς τὴν θεωρίαν, καθ' ἑκάστη δὲ γῆματ^Θ ὡς ἔβληψιν τελευτῶλον ὑποδιδάς. * Ἐπεὶ ὁ 23 νεανίας οὐδ' ὅτι ἐμμελεῖ ἀγούμενος, τῆς ἐκπεπείας ἤδη ἀνπλαμβάνετο, καὶ τ' ἡδονῆς καὶ τ' ἀπολαύσεως τῆς ἐν ταῖς μαθήμασι, συνιδὼν τὸ γινόμενον ὁ σοφός. καὶ ὅτι ὅσα αὐτῷ ἐκὼν ἐπιδόσκειν εἰς δόξαρχοιτο τῆς μαθήσεως. ¹¹ εἰ δ' ἐπὶ πάντα πᾶσι, πενίαν ὑπετιμήσατο καὶ δόξαν ἔτελευτῶλον. * Ἐκείνη ὅτε ἐπὶ τῷ 24 ἀλλὰ καὶ χωρὶς τῶν οἷος τ' εἰμὶ μαθητῶν, καὶ ἀνδραγαθῶν καὶ μαθημάτων, ἐπήνεγκεν. Ἀλλ' εἰ δ' αὐτὸς τὰ πρὸς τρυφῇ ὑποδεία ἔχω ἐπὶ εἰς ἑμαυτὸν.

'Αντίπνον] Id est, quod pro labore datur. Sed est vox insolens. Vir doctus ad marginem codicis Spanhem. descripserat, ἀντίπνοιον.

¹⁰ Παρῆχε τῷ νεανίᾳ τελευτῶλον] Ad hunc locum Jamblichi respexit Eustathius ad Il. N. pag. 951. Ed. Rom. ubi ait: Οἰδωμεν ὅτι τ' Ἰαμβλίχης, καὶ ὅτι δὲ Πυθαγόρας εὐλαβήσεται αὐτὸν, ὅς μαθητὴν δεξιῶν μὲν, ἀκνηρῶν δὲ εἰς μάθησιν, καθ' ἑκάστην μαθηματικὴν γῆμα τελευτῶλον εἰδὼν, ἐξωρήμενος ἔτα τὴν τῷ παιδευομένῳ μάθησιν.

¹¹ Οὐδ' ἐπὶ πάντα πᾶσι, πεν.] Desiderius Heraldis in Animadvers. in Jambl. cap. 3. locum hunc, qui in priore Edit. mala interpunctione laborat, & ab Ar-

cerio interprete pessime acceptus erat, recte exposuit & distinxit. Nimirum, Arcerius sic legendum & distinguendum censebat, εἰ δ' ἐπὶ πάντι πᾶσι πενίαν, ὑπετιμήσατο καὶ ἀπρε. quod vertit, *esse vel omnem paupertatem fore subditum, honoravit indigentiam ejus etiam triobolis*. Poterat ne quicquam dici a mente Jamblichi alienius? Sed talia sexcenta sunt in versione Arcerii. Ἐπιτιμήσατο hic est, *σφραγίσαι, causari, praeferre*: quod notandum, quia Lexica vulgata nullum ejus significationis exemplum afferunt. Opportune Hefychius, Ἐπιτιμήσεως, σφραγίσσεως quem locum adduxit etiam Heraldis.

¹² δέον ἔν' ὁλοάζην εἰς περισμὸν τῶν καθ' ἡμέραν ἀναγκαίων, καὶ τῆς ἡμέρας τροφῆς, ἢ καλῶς ἔχον ¹³ ἄμβρακι καὶ ἀνοήτοις ¹⁴ ματαιοπονήμασιν ἑαυτὸν ἀντιπεριπατῶν. ὥστε τὸν νεανίαν δυσωπ-
 αὔτως ἔ' σπείρειν τὴν θωρίαν ἔχοντα, καὶ ταῦτ' εἰπὶν· Εὔγω σοὶ λοιπὸν περιῶ, καὶ ἀντιπελαρῆσω τρόπον πινά. κατὰ γὰρ ἑκάστην ἡμέ-
 μα τρεῖς ὀβολοὺς κ' αὐτὸς σοὶ ἀντιπα-
 25 ρίξω. * καὶ τὸ δὸς τῷδε ἕτως ἐά-
 λω ὑπὸ τῷ μαθημάτῳ, ὥς μέ-
 ρει Σαμίων ¹⁵ σωμαπῆρε Πυθα-
 γόρα, ὁμώνυμῳ ὦν αὐτῷ, Εἰρα-
 πκλῆις δὲ υἱός. τέττε δὴ καὶ τὰ
 ἀλεπτικὰ συγγράμματα φέρε),
¹⁶ καὶ ἡ ἀντὶ ἰσχυάδων τοῖς τίπαι ἀθλη-
 ταῖς κρεῖσθαι τροφῆς ἀλάτεις, ἢ
 καλῶς εἰς Πυθαγόραν ¹⁷ τὸν Μνη-
 μάρχα τέττων ἀναφερομένων. λέ-
 γεται δὲ περὶ τῷ αὐτὸν χρόνον θω-
 μασιδῶναι αὐτὸν περὶ τῷ Δῆλον,
 πρὸς αὐτὸν αὐτὸν πρὸς τὸν ἀναί-
 μακλον λεγόμενον, ¹⁸ καὶ τῷ Γενέτορι Α' πολλῶν βωμόν, καὶ τῷ
 τὸν θρεπόμενον· ὅθεν εἰς ἅπαντα τὰ μαντεῖα παρέβαλε. καὶ ἐν Κρήτῃ

victuque diurno laborandum sit, imtempestivum videri, abaco in-
 cumbere, animumque sterili & va-
 no opere distrahere. Tum deni-
 que juvenis ægre ferens se à con-
 tinuandis disciplinis avelli, Ego,
 inquit, in posterum alimenta tibi
 suppeditabo, & ciconias imitatus,
 te mutuo sustentabo; nam in sin-
 gula schemata tres obolos vicif-
 sim tibi dabo: tantoque exinde
 disciplinarum amore captus est,
 ut solus inter Samios cum Pytha-
 gora è patria discederet, ipsi co-
 gnominis, filius autem Eratoclis.
 Hujus sunt libri de re Athletica:
 idemque ordinavit, ut Athletæ pro
 caricis carnibus vescerentur; quæ
 non recte Pythagoræ Mnesarchi
 filio tribuuntur. Eodem tempore
 & Delus admirabatur Pythagoram;
 cum ille scilicet ad aram incruen-
 tam Apollinis Genitoris accede-
 ret, eamque coleret. Hinc pro-
 fectus est ad omnia oracula. In
 Creta quoque & Lacedæmone le-

¹² δέον ἔν'] Sic MS. At prior Edit.
 male, δι' ἑν' quod Arcerio fraudi fuit.

¹³ ἄμβρακι] Pro ἄβρακι ut paulo su-
 perius, ἄμβρακι pro ἄβρακι.

¹⁴ Ματαιοπονήμασι] Antea male, μα-
 ταιοποιήμασι.

¹⁵ Σωμαπῆρε] Sic recte legendum mo-
 nuit Cl. Dodwellus in Exercit. de Py-
 thag. etate, pag. 145. Prior enim Edit.
 male habet, σωμαπῆρε.

¹⁶ Καὶ ὁ ἀντὶ ἰσχυάδ.] Vide Mena-

gium ad Lærtium in Pythag. Num. 12.
 qui loca auctorum huc spectantia colle-
 git

¹⁷ Τὸν Μνημάρχου] Μνημάρχου scriben-
 dum esse etiam supra monuimus.

¹⁸ Καὶ τῷ Γενέτορι] Καὶ τῷ Γενέτο-
 ρι; rectius legas: ut monuit etiam Me-
 nag. ad Lært. VIII. 13. Ceterum, con-
 ferendus est cum hoc loco Noster infra,
 Num. 35.

gislatorum cognoscendorum cupidus moratus, illisque auditis, domum redux ad prætermissa investiganda se contulit. Et primo quidem scholam condidit, etiamnum Pythagoræ ΗΕΜΙCΥCΛΙUM dictam, in qua Samii de Republica consilia ineunt; rati, eo potissimum loco de rebus bonis, iustis, utilibusque agendum esse, quem constituerat communis omnium patronus. Præterea extra urbem suæ philosophiæ antrum quoddam paraverat, ubi maximam noctis dieique partem degebat, & profutura in disciplinis meditatus, Minoi Jovis filio paria mente conceperat. Et eos quidem, qui postea ejus dogmatibus usi sunt, in tantum superavit, quod illi contemplationibus exigui momenti se plurimum jactitarint: Pythagoras vero omnem rerum cælestium cognitionem absolvit, orbemque hujus scientiæ demonstrationibus Arithmeticis & Geometricis complexus est. Nec minus admirationis

δὲ καὶ ἐν Σπάρτῃ τῶ νόμων ἕνεκα διέτριψε· καὶ τῶν πάντων ἀκροατῆς τὸ μαθητὴς γινώσκων, εἰς οἶκον ἐπανελθὼν, ἄρμησεν ὅτι τῶ ὄψαλελεμμένων ζητήσιν. * καὶ πρῶτον μὲν Διατριβῶν ἐν τῇ πόλει κατεσκεύασεν, ¹⁹ Πυθαγόρῃ ἐπὶ καὶ νῦν καλῶμενον ἡμικύκλιον, ἐν ᾧ νῦν Σάμιοι περὶ τῶ κοινῶν βεβλῶσιν, νομίζοντες περὶ τῶ καλῶν καὶ τῶ δικαίων καὶ τῶ συμφερόντων ἐν τῷ τῷ τόπῳ ποιῶσιν τὸ ζητήσιν, ²⁰ ἐν ᾧ κατεσκεύασεν ὁ πάντων ποιησάμενος τὸ ὅπμιέλειαν. * Ἐξω ²⁷ τε τῆ πόλεως οἰκεῖον αὐτῷ φιλοσοφίας ἀντρον ποιησάμενον, ἐν τῷ πάλαι πολλὰ τῶ νυκτὸς καὶ τῶ ἡμέρας διέτριβε, καὶ τὸ ζητήσιν ἐπιείπε τὸ ἐν τοῖς μαθήμασι χρῆσίμων, τὸν αὐτὸν τρόπον Μίνῃ τῷ ᾧ Διὸς υἱῷ ἀναστρεφείς. καὶ πρῶτον διήνεγκεν ὑπερον τῶν τοῖς σκεῖν μαθήμασι χρῆσάμενον, ὥστε σκεῖν μὲν ὅτι μικροῖς θεωρήμασι μέγιστον ἐφρόνησαν· Πυθαγόρας ᾧ συνετέλεσε πάλαι περὶ τῶ ἀστρον ὅπμιέλιω, ²¹ καὶ ταῖς ἀποδείξεσιν αὐτῆς ὅλαις ταῖς

Ἀριθμητικαῖς καὶ ταῖς γεωμετρικαῖς διέλασεν. * Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ²⁸

¹⁹ Πυθαγόρῃ ἐπὶ καὶ νῦν καλῶμενον ἡμ.] Sic recte codex MS. itemque Porphyrius, Num. 9. Ante vero corruptissime hic legebatur, Πυθαγόρῃ κακῶμενον ἡμ. καὶ νῦν ἡμικύκλιον.

²⁰ Ἐν ᾧ κατεσκεύασεν] Si me audias, leges, ὅν κατεσκεύασεν, i. e. quem (locum, nempe) στήκεται, vel, condidit.

²¹ Καὶ ταῖς ἀποδείξεσιν.] Corrupta hic quædam & transposita, quæ sic emendare & in ordinem redigere poteris, καὶ αὐτῷ ὅλῃ ταῖς ἀποδείξεσιν Ἀριθμητικαῖς, &c. Id est, Eitotiam eam (nempe, scientiam rerum cælestium) demonstrationibus Arithmeticis & Geometricis emensus est. Sic clara omnia.

22 Διὰ τ' ὑπερον ὑπ' αὐτὰ πρᾶχθέντων ἐπὶ μᾶλλον αὐτὸν θαυμαστόν. ἤδη γὰρ μεγάλῳ ὀπίδοσιν τ' φιλοσοφίας ἐχέσσης, καὶ τῆς Ἑλλάδος αἰπύσης θαυμάζειν αὐτὸν προαιρεμένης, καὶ τῶν ἀρίστων καὶ τ' φιλοσophωτάτων εἰς τ' Σάμον δι' ἐκεῖνον ὡδραγεγονότων, καὶ βελομήδων κοινωνεῖν τῆς παρ' ἐκεῖνης παιδείας, ὑπὸ τ' αὐτῶν πολιτῶν εἰς τὰς πρεσβείας πάσας ἐλθέμεν, καὶ μετέχειν ἀναγκαζόμεν τ' αὐτῶν λειτουργιών, καὶ σπουδῶν, 23 ὅτι πῶς τῆς πατρὸς νόμοις περὶ μὲν ἡλικίας χαλεπὸν αὐτὸ μένοντο φιλοσοφεῖν, καὶ διότι πάντες οἱ πόρον φιλοσοφίᾳσι ὅτι ξένης τ' βίον διεπίλυσαν· τῶν πάντων παρ' αὐτῶν διασώσεις, καὶ φεύγων τὰς πολιτικὰς ἀσχολίας, ὡς δὲ ἔνοιον λέγεσθαι, τῶν παρ' αὐτῶν παιδείας ὀλιγοῦσαν τῶν πόλεων τ' Σάμον οἰκόντων ὡδραγεμένον, ἀπῆρεν εἰς τ' Ἰταλίαν, πατρὸς αὐτοῦ ἡγήσατο, 24 τὴν πλείον

29 καὶ εὐχόντων πρὸς τὸ μανθάνειν 25 οἰσικῶς ἔχουσαν χώραν. * Καὶ ἐπὶ πρῶ

merentur, quæ deinceps perfecit. Cum enim jam tum ingens Philosophiæ accessio facta esset, tota Græcia in ejus admirationem consensit, & Philosophorum optimi lectissimique propter eum Samum commeabant, ut aliquid de ejus eruditione in usus suos decerperent. Cives vero eum ad omnes legationes trahebant, secumque muneribus publicis fungi cogeabant. Unde facile deprehendit, legibus patriæ obsequi, domique sedere, & simul philosophari perdifficile esse, quodque cuncti, qui ante se Philosophiam excoluerant, vitam inter peregrinos exegerint. Ista omnia animo volvens, politicas statuit declinare administrationes, vel, ut alii volunt, Samiorum id temporis in literis sordidiam aspernatus, in Italiam profectus est; eam sibi patriam esse existimans regionem, quæ plurium discendi cupidorum ferax esset. Et ut primum in urbe no-

22 Διὰ τῶν] Sic quidem codex MS. At ratio Hellenismi requirit, ut scribatur, vel, Διὰ τὰ ὑπερὶ ὑπ' αὐτὰ πρᾶχθέντων: vel, τῶν ὑπερὶ ὑπ' αὐτὰ πρᾶχθέντων, omisso διὰ. Nam verbum θαυμάζειν cum genitivo rei apud Græcos constructui solere, subintellecto ἵκεν, vel tyrones norunt.

23 Ὅτι πῶς τ' παρ' αὐτῶν.] Hic corrupta nonnulla, & turbata, quæ sic expedit, ὅτι πῶς τ' παρ' αὐτῶν νόμοις περὶ μὲν ἡλικίας, καὶ αὐτὰ μένοντο, χαλεπὸν φιλοσοφ. Sic omnia

clara. Hinc autem & ex pluribus aliis locis patet, quam male liber hic Jamblichi a librariis acceptus sit.

24 Τῶν πλείονων ἐν ἔχοντων πρ.] Est locus corruptissimus, quem sic reſtingo, τῶν πλείονων τ' οἰσικῶν τ' μανθάνειν ἐχούσας ἔχουσαν, quæ plures ex incolis discendi cupidos habeat. Nihil pote clarius. Τὸ ἐν ἔχοντων est ex MS. Sed prior Edit. habet οἰσικῶν, quod propius ad τὴν οἰσικῶν accedit.

25 Οἰσικῶς] Arcecius legendum con-

bilissima Crotone hortatus est homines ad Philosophiam, multos in suas partes traduxit. Sunt qui tradant, sexcentos fuisse, quos non tantum ad capeffendam Philosophiam suam oratione moverat, verum etiam, qui mandato ejus inita bonorum vitæque communione inter se victitabant, coenobitæ inde nominati.

C A P. VI.

ET hi quidem genuini Philosophiæ studiosi; sed maxima pars auditores erant, qui Acusmatici dicebantur; qui, cum primum Italiam attigisset, una solum publice habita oratione capti, duorum millium numerum excedebant. Hi una cum liberis & uxoribus in unum commune auditorium, homacoion vocant, congregati, illam ab o-

lebat, ὅτι καὶ: haud sane ad rem. Vir doctus ad marginem codicis Spanhemianii notaverat, οὐδενὸς. Sed nec hoc placet. Nos, ut jam diximus, scribendum existimamus, ἰσοπέδης: que vox sensui convenientissima est.

“Κοινοβίως”] Non est audiendus Scheferus de Philos. Ital. pag. 154. qui κοινοβίως legendum esse censet. Locus enim hic nulla emendatione indiget: quem optime interpretatus est Obrechtus

“Ἐν μὲν μεγάλῳ ἀκροάσει, ὡς φ.”] Hæc, & quæ sequuntur, pene totidem verbis leguntur etiam apud Porphyrum. de Vita Pyth. Num. 20. unde et Jamblichus mutuatus est.

“Ὡς φασὶν”] Porphyrius, ὡς φησι

τῇ Κρότωνι Ἰπσιμοσάτῃ πόλιν ἀκροάσασθαι, πολλὰς ἔχει ζήλωντας, ὥστε ἰσοπέδῃ ἐξακροάσας αὐτὴν ἀνθρώπους ἐρχομένην, & μόνον ὑπὸ αὐτῇ κειμένην ὁδὸν εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, ἥς μετὰ διδῶν ἀλλὰ ἔτι λέγόμενον ἑκκοινοβίως, καθὰ πρὸς τὴν ἐξέταξιν, γυμνασίου.

K E Φ. 5.

ΚΑὶ ἔτι μὲν ἦσαν οἱ Φιλοσοφῶντες. οἱ δὲ πολλοὶ ἀκροάται, ὡς Ἀκυσματικὸς καλεῖται, ὅτι μὴ μόνον ἀκροάσας, ὡς φασιν, ἢ πρὸς τὴν ἐξέταξιν ἐπὶ τὴν μείζονα δόξαν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὴν ἐλάττω, πλείοντες ἢ διὰ τὴν πᾶσαν λόγον ἐρεχθήθησαν. ἀλλὰ ὁ μὲν πᾶσι ἐγγινώσκον ὁ μακρότερον περὶ μέγας ἰδρυμένον, καὶ πολίσαντες

Νικόμαχος: unde Jamblichum emendabis & supplebis.

“Ἀπὸ ἐξέταξιν”] Particula ἀπὸ locum hic habere nequit: sed ejus loco, ut sensus recte procedat, scribendum est, διπρὸς, vel ἔτι. Apud Porphyrium quidem legitur etiam, ἀπὸ ἐξέταξιν, sed præcedunt ista, ὡς μετέπειτα ἐρεχθήθησαν, quæ hic omissa sunt. Quare, vel ex Porphyrio ista addenda sunt, si ἀλλὰ hic retinere velis; vel sic, ut diximus, scribi oportebit.

“Ὁ μακρότερον”] Sic dictam fuisse Pythagoreorum scholam notum est. Vide quæ notavit Luc. Holstenius ad Porphyrum de Vit. Pyth. Num. 20.

αὐτοῖς ἢ πρὸς πάντων Ὀππληθῶ-
 σαν μεγάλῃ Ἑλλάδα, νόμους πε-
 ρὶ αὐτῶν δεξιόμοι ἐπὶ σέγμα-
 τα, ὡς ἐνὶ θείας ὑποθήκης, ὡς
 ἐκείνους ἔδεν ἐπὶ σέγην, παρέμειναν
 ὁμοιοῦντες ὅλῃ τῇ τῶν ὁμιλητῶν
 ἀθροίσματι, εὐφημώμενοι, καὶ
 ὅτι τὸ πᾶν μακαρίζομενοι. τίς
 πὲρ ὡσίας νόμους ἔθεντο, ὡς προ-
 λέχθη. καὶ καὶ τὸ θεῶν τὸ Πυθαγό-
 ρου λοιπὸν κατηρέμεν, ὡς ἀγαθὸν
 πᾶσι δαίμονα ἐ φιλοσφωπτα-
 τον· οἱ μὲν τὸν Πύθιον, οἱ δὲ τὸ ἐξ
 Ἰπερβορέων Ἀπόλλωνα, οἱ δὲ τὸν
 Παιῶνα, οἱ δὲ τὸν πᾶσι ἀλγύνῃ κα-
 τοικούντων δαιμόνων ὥς. ἄλλοι δὲ
 ἄλλοι τὸ Ὀλυμπίων θεῶν ἐφήμεζον,
 ὡς ὠφείλειαν ἐ πατέρωθεν τῷ
 θεῷ Βίῃ λέγοντες ἐν ἀνθρώποι-
 τη μορφῇ φαυλῶσι πᾶσι τότε, ἵνα
 τὸ ἐὶ εὐδαιμονίας πὲρ ἐ φιλοσφωπίας
 πωτῆραν ἱκανοῦς χαρίσασθαι τῇ
 θεῷ φύσιν. ἢ μείζον ἀγαθὸν ἔπε-
 ῖλθον, ἔπε ἤδη ποτε, δωρηθῆναι ὅς
 θεῶν διὰ τῆς τῷ Πυθαγόρου. δι-
 παρ ἐπὶ καὶ νῦν ὁ παραιμία ὅς τὸν ὅς
 Σάμῃ κομήσαντι Πιτὶ τῷ σπιννοσάτω
 31 διὰ κληρύπῃ. * Ἰστορεῖ δὲ καὶ Ἀλέξαν-
 δρος ἐν πῶς περὶ τὸ Πυθαγόρου καὶ
 φιλοσφωπίας, διαίρεσιν πᾶσι πᾶν-
 δε ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐν πᾶσι πᾶν Σωφ-

mnibus celebratam MAGNAM GRÆCIAM condiderunt. Hicque acceptis legibus & mandatis, quasi cœlo missis præceptis, a quibus latum unguem non discedebant, cum summa totius cœtus concor- dia, una mansitabant, laudari undiquaque à vicinis & inter bea- tos habiti; opes etiam, ut jam ante dictum, in commune contu- lerant, ipsumque Pythagoram, ut bonum quendam dæmonem homi- nibusque amicissimum jam in Deo- rum referebant numerum: quidam enim illum celebrabant Pythium, alii Hyperboreum Apollinem, nonnulli Pæonem: erant, qui censebant dæmonem esse ex iis, qui Lunam incolunt: alii alium ex Diis Olympicis ferebant; qui mortalem vitam emendaturus, e- jusque commodis consulturus, illi seculo humana forma apparuerit, ut mortalibus beatitudinis & philo- sophiæ salutare lumen donaret: quo munere nec venit nec veniet ullum aliud majus, quam quod dii per hunc ipsum Pythagoram dederunt. Quapropter hodieque proverbium, Comatum Samium, tanquam gravissimum honestissi- mumque deprædicat. Tradit verò Aristoteles etiam in libris de Py- thagorica philosophia, quod hu- jusmodi divisio à viris illis inter

[Ἄλλοι δὲ ἄλλοι τ.] Vide, quæ hoc loco observavimus supra, ad Num. 10.

[Τὸν ὅς Σάμῃ κομ.] Proverbium hoc occurrit etiam supra, Num. 18. ubi videtur, quæ notavimus.

præcipua arcana servata sit : animalium rationalium aliud est Deus, aliud homo, aliud quale Pythagoras. Nec sine ratione tantum fecerunt, per quem de Diis, de Heroibus, de Dæmonibus, de Mundo, de Sphærarum & astrorum omnigeno motu, oppositionibus, eclipsibus & inæqualitatibus, eccentricitatibus, epicyclis, & de omnibus in universo cælo terraque & intermediis naturis, sive apparentibus, sive occultis, recta quædam ipsisque rebus conformis notio obvenit, nulli vel in oculos incurrenti, vel intellectu comprehensæ rei contraria : tum disciplinæ & contemplationes aliæque scientifica omnia, quæ mentis oculis maxime acuunt, & ab aliis studiis profectam cæcitatem abstergunt, ut vera totius universi principia & causas possit perspicere, inter Græcos locum invenerunt. Ne dicam, quod per illum in lucem exierint, optima Rerumpublicarum forma, populi concordia, bonorum inter amicos communio, deorum cultus, religio erga manes defunctorum, legum ferendarum ratio, eruditio, silentium, abstinentia ab animalibus,

ῥήτις ἀσφυλάτῃσθαι. τὰ λογικὰ ζῶν τὸ μὲν ἐστὶ θεός, τὸ δὲ ἄνθρωπος, τὸ δὲ οἷον Πυθαγόρας. καὶ πάνυ εὐλόγως ποιεῖν αὐτὸν ὑπελάμβανον, δι' ἧς θεῶν μὲν καὶ ἡρώων καὶ δαιμόνων καὶ κόσμου σφαιρῶν τε καὶ ἀστέρων κινήσεως παντοίας, ὅτι περὶ αὐτῶν τε, καὶ ὑποσφαιρέων, καὶ ἀνωμαλιῶν, ἐκκεντρίτην τε, καὶ ὁπτικῶν, καὶ τῶν ἐν κόσμῳ πάντων, ἔραντο ἑ γῆς, καὶ τῶν μεταξὺ φύσεων, ἐκδήλων τε καὶ σκοτεινῶν, ὁρῇ τις ἐξοικῆσθαι τοῖς ἔσσι παρεσχηθῆναι εἰννοία, μηδεὶς τῶν φαινομένων, ἢ δι' ὁπτινῶν λαμβανομένων, μηδαμῶς ἀντιπαίεσθαι μαθήματα τε, καὶ θεωρία, καὶ τὸ ὁπτικῶν πάντα, ὅσα θεωρηματωπία τῆς ψυχῆς ὡς ἀληθῆς, καὶ καρτερικὰ τ' ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁπτικῶν δυνάμεων τὰ νῦν τυφλώσεως, πρὸς τὸ καπεθεῖν διωκθῆναι πρὸς ὄντως τὸ ὅλον ἀρχὰς καὶ αἰτίας, ἐνωκίωθαι τοῖς ἑλλήσιν. * Πολιτεία 32 δὲ ἡ βελτίστη, καὶ ὁμοθυμία, καὶ κρινὰ τὰ τῶν φίλων, καὶ δημοκρατία θεῶν, καὶ ὁσιότης ὅτι πρὸς οὐ καποικοινοῦντες, νομοθεσία τε, καὶ παιδεία, καὶ ἐχεμύθεια, καὶ φειδῶ τ

⁷ Τὸ δὲ οἷον Πυθαγ.] Huc spectat verus ille, apud Pythagoreos olim usitatus, Ἀνθρωπῶν διπλῶν ἐστὶ, καὶ ἄριστος, καὶ τρίτος ἄλλος. Homo bipes est, Ὁ ἄνθρωπος, Ὁ τρίτος quid. Per tertium quid intelligebant Pythagoram. Vide Nostrium in-

fra cap. xxviii.

⁸ Πρὸς τὰς κατοικοινοῦντας] Sic emendavi; cum ante male legeretur, πρὸς κατοικοινοῦντας. Κατοικοινοῦντας autem notare defunctos, notum est.

ἄλλων ζώων, καὶ ἐγκράτεια, καὶ σωφροσύνη, καὶ ἀγχινοια, καὶ θεότης, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ, ὡς ἐνὶ ὀνόματι περιλαβεῖν, ταῦτα πάντα τοῖς φιλομαθεῦσιν ἀξίερατα ἔφίλοσιν ἑδασα δι' αὐτὸν ἐφάνη. εἰκότως δὴ ἐν ταῖς πάντα ταῦτα, ὃ δὴ νῦν ἔλεγον, ἕτως ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον τὸν Πυθαγόραν.

Κ Ε Φ. Ζ.

33 Δ Εἰ πίνω μὴ τὰτο εἰπεῖν, πῶς ἐπιδήμῃσε, καὶ τίσι πρῶτοις, πῖνας πε λόγους ἐποίησα, καὶ περὶ τίνων, καὶ πρὸς τίνας. ἔγω γὰρ ἂν γήμοιτο εὐληθία ἡμῖν τὰ τῆς Διατριβῆς αὐτῷ τίνα ἦν, καὶ ὅπῃ αὐτῷ τότε βίω. λέγεταί τοίνυν, ὡς Ἰπιδημήσας Ἰταλία, καὶ Σικελία, αἱ κατέλαβε πόλεις δεδωλωμένας ὑπ' ἀλλήλων, πῆς μὲν πολλῶν ἐτῶν, πῆς δὲ νεωστὶ, ταύτας φρονήματι ἐλθόντες ὑποπλήσας, διὰ τῶν ἐφ' ἐκάστης ἀκρῶν αὐτὰ ἀνερρύσαντο, καὶ ἐλθόντες ἐποίησε Κρότωνα, καὶ Σύβαριν, καὶ Καπύνιν, καὶ Ῥήγιον, καὶ Ἰμέραν, καὶ Ἀκράγαντα, καὶ Ἐταυροπόλιν, καὶ ἄλλας πῖνας, αἷς καὶ νόμους ἔθετο διὰ

continentia, temperantia, mentis solertia, divinitas, & alia, ut uno verbo complectar, bona omnia discendi cupidis amanda studiosaque expetenda. Propterea, ut paulo ante dictum, jure merito homines Pythagoram supra modum suspexerunt.

CAP. VII.

Porro restat ut persequamur, quo pacto inter peregrinos, & cum quibus primum versatus sit, tum quas, & quibus de rebus, & ad quos orationes habuerit. Sic facile nobis erit intelligere, qualis tum inter homines vivendo docendoque extiterit. Primo itaque in Italiam & Siciliam adventu, quas urbes à se invicem, vel jam olim, vel nuper in servitutum redactas deprehendit, illis animum ad libertatem erexit, & in pristinum statum per suos auditores illarum cives asseruit: adeoque liberas fecit Crotonem, Sybarim, Catanem, Rhegium, Himaram, Agrigentum, Tauromentas, & alias quasdam, qui-

* Ἐπιδήμῃσε Ἰταλία καὶ Σικ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad verba illa, ὅμῃ δὲ πῖνας ἀμεινέω, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 21. 22. unde et Jamblichus sumptit. Ταυροπόλιν] Sic MS. At prior E-

dit. corrupte, Ταυρομέναι: pro quo Arce-rius infelicitè Τερβητίας rescribendum censebat. Apud Porphyrium est, Ταυρομένην. Alii vero Scriptores urbem hanc vulgo Ταυρομένην appellant.

bus per Charondam Catanzum & Zaleucum Locrensem etiam leges tulit, quarum beneficio & ipsæ bene se habuerunt, & aliis vicinis exemplum quod imitarentur diutissime præbuerunt. Sustulit autem funditus seditionem & discordiam, & omne partium studium, non tantum inter suos discipulos, eorumque posteros, usque ad multas, ut ajunt, ætates; verum etiam ab omnibus Italiæ Siciliæque urbibus domi forisque turbatis. Sæpe enim illi & omni in loco, ad quosvis sive multos, sive paucos, in ore erat apophthegma, Dei responsum dantis oraculo simile, & placitorum suorum velut epitome & summa quædam; idque ita habebat: Profligandum esse omnibus machinis, & igne ferroque, ac variis modis refecandum, à corpore morbum, ab anima inscitiam, à ventre sumptus nimis magnos, ab urbe seditionem, à domo diffidia, & simul ab omnibus excessum: quibus tanquam pater liberorum amantissimus, cuivis suorum placitorum refricabat memoriam. Talis erat tum temporis communis vitæ character, quo in didicis factisque utebatur. Si vero etiam singillatim ea quæ fecit dixitque enarranda sunt, tum in-

Περαιόκοις] Sic recte Codex MS. At prior Edit. male, ὑπερβαίνε.

Ἀμετρίαν] Sic recte MS. itemque Porphyrius. At prior Edit. vitiose ἀμε-

Χαράνδα & Καταναίη, & Ζαλευκὴ & Λοκρῆ, δι' ὧν εὐνομήαται ἡ ἀξιολόγητοι & ἀεικίαις μέχρι πολλῆς διεπίλεσαν. * Ἀνέλας ἡ ἀνδρῶν κρίσις, καὶ διχοφώνια, καὶ ἀπλῶς ἐπιφροσύνη, & μέγαν δὲ τὸ γινώσκων, καὶ τὸ δόκοντων αὐτῶν, μέχρι πολλῶν, ὡς ἐστρεῖται, γινώσκων· ἀλλὰ ἔκαστος δὲ τὸ ἐν Ἰταλία ἢ Σικελία πόλεων πασῶν, κατὰ πῆ ἐαυτὰς, & πρὸς ἀλλήλας. πυκνὸν γὰρ ἦν αὐτῶν πρὸς ἅπαντας παταχῇ πολλὰς ἢ ὀλίγας δόξας φθεγμα, χρησμῶ θεῶν συμβαλλομένη ὁμοίον, ὅπτιοις πῆ ὡσπερὶ, καὶ ἀνακεφαλαίωσις πῆ τῶν αὐτῶν δοκόντων, τὸ τοιῦτον δόξας φθεγμα· φυλαδότης πῆσιν μηχανῇ, & περικηπῆον περὶ ἑσθέρῳ, καὶ μηχαναῖς παντοίαις, δὲ μὲν σώματι, νόσιν· δὲ τὴν ψυχῆς ἀμάθειας· κριτίας δὲ, πολυτέλειαν· πόλεως δὲ, κρίσιν· οἴκῳ ἡ διχοφροσύνη· ὁμῶς ἡ πάντων ἁμαρτίαν· δι' ὧν φιλοσοφία ἀνεμύνησεν ἕκαστον τῶν ἀρετῶν δογμάτων. * Ὁ μὲν ἂν κενὸς τύπος αὐτῶν τῶν ζωῆς ἐν πῆσιν λόγοις καὶ ταῖς πράξεσιν ποιῇται ἢ ἐν τῷ τότε χρόνῳ. εἰ δὲ ἔκαστος δὲ κατὰ ἕκαστον δόξας φθεγμα, ὡς ἐστρεῖται ἢ πῆ, ῥητίαν,

είω, quod Arcerius interpretandum putabat de eo, qui nullo partium studio teneretur.

αἷς ἡ περιγῆται μὲν εἰς Ἰταλίαν καὶ
 πλεῖον Ὀλυμπιάδα καὶ δώδεκα ἔτη
 παῖς ἐξήκοντα, καὶ ἦν Ἐρυξίδας
 ὁ Χαλκιδεύς σπείδον ἐνίκησεν. εὐθὺς
 δὲ ἀβέβλητος ἐπέσχετο ἐγγύε-
 πιν, καθέπερ ἐπέσχεον, ὅτι εἰς
 Δῆλον κατήπλουν. ὅκα πρὶν γὰρ
 αὐτὸς μόνον ὁ πῖν βωμὸν καὶ τῷ Γενέ-
 τρι Αὐτῷ πῖναι προσέδξαμενος,
 ὅς μοι ἀναιμάκῃ ἐστίν, ἔθαι-
 μέωδῃ ὡς πῖς ἐν τῇ νήσῳ.

Κ Ε Φ. θ'.

36 **Κ** αὶ κατ' ἀκούειν τὸ καιρὸν πρὸς
 ἀνέμῳ ἐκ Συβαρίδος εἰς
 Κρότωνας, ὡς πρὶν τὴν αἰγιαλὸν
 διέκλυαλως ἐπέστη, ὅτι τῆς σαρ-
 γῆς καὶ βυθῷ ἐμφόρως ἐρωμύρης,
 ὅσον πρὶν πληθύνειν ὅπως αὐτῶν
 ἔπειτα ἰχθύων ἐρίσας ἀελυμῶ. καὶ
 τῶν ἀνθρώπων ὑπομανάντων, ὅτι αὐ-
 τοῖς κελύσῃ πρὸς ἄνθρωπον, εἰ τῷ ἔτῳ
 ἀποβῇ, ζῶντας ἀφῆναι πάλιν
 κελύσῃ ὅσον ἰχθύς, πρὶν πρὸν γὰρ
 πικρῶς ἀνελυμῶσιν.

ἡ Περιγῆται καὶ εἰς Ἰταλ.] Vide Rich. Beatejium in præclara Dissert. de Phalar. Epist. pag. 68.

ἡ τὸ βωμὸν, τὸν ὅ Γενέτωρ.] Vide Nostrium supra, Num. 25.

ἡ Περι τὸν αἰγιαλὸν ἀπὸ.] Historiam hanc totidem pene verbis narrat etiam Porphyrius, Num. 25. unde Jamblichus sua mutuatus est. Tangit etiam Plutarch. Sympos. VIII. 8. Βέλοι ἰχθύων πρὸς ἀνθρώπων φασὶ καὶ Πυθαγόρῳ, ὅτι ἀφῆναι κελύσῃ τῷ σαργῇ. Item Apulejus in docta sane Apologia, p. III. 294. Pythagoram memoria

dicandum erit, quod in Italiam venerit Olympiade sexagesima secunda, cum stadio vicisset Eryxidas Chalcidensis. Et statim in oculis ferebatur, ingenisque ad eum factus est hominum confluxus: ut & ante cum Delum ap- pulit. Nam insulæ illius incolis admirationem sui injecit, cum ad solam aram Apollinis Genitoris, quæ unica incruenta erat, adorasset.

C A P. VIII.

ΕΟ tempore cum Sybaride Crotonem iret, circa littus piscatoribus supervenit, adhuc in profundo maris fagenam piscibus onustam attrahentibus, quantaque piscium multitudo, numero etiam definito, capta esset prædixit. Illis pollicentibus, se quicquid imperaturus esset, facturos, si eventus prædictis respondisset, mandavit ut omnes ad unum pisces vivos dimitterent, postquam singulos dinumerassent: quodque

prodiderunt, cum animadvertisset proxime Me-
 neponem in litore Italia a quibusdam piscatori-
 bus evectitulum trahi, fortunam jactans ejus e-
 misse: Et pretio dato jussisse illico pisces eos, qui
 capti tenebantur, solvere iubeat, Et reddi profundo.

ἡ ἔτι τὸ σαργῇ κατὰ βυθ. ἐμφ.] Est locus corruptus, qui apud Porphyrium melius sic legitur, ἔτι τὸ σαργῇ ἐκ βυθῷ πάλιν φέρων ἐπισυρραίνων. Pro ὅς βυθῷ ta-
 men Jamblichus rectius habet, καὶ βυθῷ.

ἡ ὅσον πρὶν πληθύνειν.] Cor-
 rige ex Porphyrio, ὅσον πρὶν πληθύνειν ἐπίσχε-
 πον, τὸν ἰχθύων ἐρίσας ἀελυμῶ.

inprimis admirandum, piscium ne unus quidem, multo internumerandum elapso tempore, diuque piscibus extra aquam detentis, extinctus est, quamdiu ille præsens adstitit. Postea piscatoribus pretium solvit & Crotonem contendit. Illi vero quod acciderat hinc inde divulgaverunt, nomenque ejus, quod ex pueris audiverant, notum reddiderunt omnibus. Quo facto cupido incescit audientes videndi illum hospitem: idque erat obtentu non difficile. Quilibet enim vultum ejus intuens quasi obstupescerebat, & dein eum talem conjiciebat esse, qualis reipsa erat. Paucis interjectis diebus gymnasium intravit, & circumfusa statim juvenum coronæ orationem habuisse fertur, qua ad cultum seniorum eos incitabat, dicitans: In mundo æque ac rebus humanis, ut & in urbibus, ipsaque natura, honore præferri id, quod tempore præcedit, ei quod sequitur: ortum occasui; auroram vespere; principium fini; generationem corruptioni: similiter aborigines advenis: eodem modo inter advenas, duces coloniarum, urbiumque conditores; & universe Deos Dæmonibus; Dæmones Semi-

θωµασιώπερον, ἔδειξ, ἐν ποσάτω τῆς ἀρθµήσεως τῷ χρόνῳ; τῶν ἰχθύων ἐκ τῶν ὕδατος µεινάντων, ἀπέπνυον, ἔσῳπες γε αὐτῶν. δὲ δὲ ἐπὶ τῶν ἰχθύων πηλὴ τῆς αἰλίσσιν, ἀπὴρ εἰς κρότωνα. οἱ δὲ τὸ περσαγυρόν διηγῶν εἰλὰν, καὶ τένονα μαζέντες ὡρᾶ τὴν παίδων, εἰς ἅπαντας ἐξήνεγκαν. οἱ δὲ ἀκρόσωντες ἐπεθύµων ἰδεῖν τὸ ξένον. ὅπερ ἐν ἐποίῳ κατέστη. ἢ τῶν περὶ ὅψιν ἦν, εἶον ἐξεπλάγη τῆς ἀνιδῶν. καὶ ὑπενόη ἔναι τὸ πιστόν, οἱ δὲ ὡς ἀληθῶς ἦν. * Καὶ μετ' ὀλίγαις 37 ἡμέραις εἰσῆλθεν εἰς τὸ γυµνάσιον. περὶ χυθέντων δὲ τῶν νεανίσκων, περὶ δέδοται λόγος πινὰς ἀγαλαχθῆναι πρὸς αὐτὰς, ἐξ ὧν εἰς τὸ σωθῆναι παρεκάλετ' αὐτὸν πρὸς τὰς πρεσβυτέρους, δότοφάινων, ἐν τῇ τῷ κόσμῳ, καὶ τῷ βίῳ, καὶ τῇ πόλει; καὶ τῇ φύσει, ἢ μάλλον πηρώμενον τὸ προηγούμενον, ἢ τὸ τῷ χρόνῳ ἐπόμενον. οἷον τὸ ἀνατολὴν τὸ δύσεως. τῶν ἐν τῇ εἰσόδῳ. τῶν δὲ χυθέντων τῆς πλῆθους. τῶν γῆρας τὸ φθορᾶς. ὡρᾶ πηλίσως δὲ τῶν αὐτόχθονας τῶν ἐπηλύδων. ὁμοίως δὲ αὐτῶν τῶν ἐν τῇ δότοικίαις τῶν ἡγεμόνων, καὶ τῶν οἰκιστῶν τῶν πόλεων. καὶ καθόλου, τῶν μὲν θεῶν τῶν δαιµόνων.

¹ Ἐσῳπες] Porphyrius rectius, ἐφῳπες.

² Τῶν περὶ ὅψιν ἦν, εἶον ἐξεπλάγη.] Lego, τῶν περὶ ὅψιν ἦν, ὅν ἐξεπλάγη, &c.

Τὸ δὲ est ex MS. pro quo antea male legabatur ὦν.

³ Μάλλον πηρώμενον τὸ προηγ.] Idem legas apud Laert. lib. viii. Num. 22. 23.

ἐκείνης ἢ τῶν ἡμιθέων· οὗτ' ἥρωας
 δὲ τῶν ἀνθρώπων. ὁ κ' ἑταῶν δὲ
 οὗτ' αἰτίης τ' ἡμέσεως πῆς νεωπί-
 ροις. * Ἐπαγωγῆς ἢ δὲ ἐνεκα πα-
 τὸς ἔλγει, πρὸς τὸ πλεῖον ὅ-
 πιεῖσθαι τὰς γονεῖς ἑαυτῶν· οἷς ἔφη
 τηλικαύτῳ ὀφείλειν αὐτὰς χάριν,
 ἡλικίῳ ἂν ὁ πετλούτῳ ἀποδοίη
 τῷ διωηθέντι πάλιν αὐτὸν εἰς τὸ
 φῶς ἀναγαῖν. ἔπειτα δικαίον μὲν
 εἶναι οὗτ' πρῶτας, καὶ οὗτ' αὖ μέ-
 γισται εὐεργετηκότας ὑπὲρ πάντας
 ἀγαπᾶν, καὶ μηδέποτε λυπεῖν. μό-
 νες ἢ οὗτ' γονεῖς προτέρως τ' ἡμέ-
 σεως ἢ εὐεργεσίαις, καὶ ὅ πάντων
 κατὰρξάντων ὑπὸ τῶν ἐγγόνων
 αἰτίης εἶναι οὗτ' προγόνους, ἐν οἷς
 ὕδενός ἐλαττον ἑαυτὰς εὐεργετῆν
 ἀποδεικνυώτες, εἰς ὅς ἐχ' οἷν τε
 εἶναι ἐξαμαρτάνειν. καὶ γὰρ οὗτ'
 θεὸς οἷός ἐστι συγγνώμῳ ἂν ἔχειν
 τοῖς μηδενός ἢ ἴον τιμῶσι οὗτ' πα-
 τέρας. καὶ γὰρ τὸ θεῖον παρ' αὐτῶν
 39 μεμαθήκαμεν τιμᾶν. * Ὅθεν καὶ τ'
 Ὀμηρον τῇ αὐτῇ προσγορεῖα τ' βα-
 σιλέα τῶν θεῶν αὖξεν, ὀνομαζόν-
 τι πατέρα τῶν θεῶν ἢ τῶν θνητῶν.
 πολλὰς δὲ ἢ τῶν ἄλλων μυθοποιῶν
 ὡς ἀδεωκέναι οὗτ' βασιλεύον-
 τας τῶν θεῶν τ' μερλομοδίῳ φι-
 λοστργίαν ὡς δὲ τῶν τέκνων πρὸς τ'

deis; Semideos hominibus; &
 ex his antecellere, qui junioribus
 authores vitæ extiterint. Hæc
 autem dixit, ut inductione qua-
 dam juvenibus persuaderet, ut
 parentes suos plurimi facerent.
 Tantam enim illis ajebat gratiam
 deberi, quantam mortuus debe-
 ret illi, qui ipsum ab orco in lu-
 cem faceret reducem. Deinde
 justum esse, ut eos qui primi
 maximis nos affecerunt beneficiis,
 ante omnes alios diligamus, nec
 unquam illis tristitiam conflemus;
 solos autem parentes bene meri-
 tis nativatem antevertere, quæ-
 que à posteris bene geruntur, ea
 ad majores tanquam ad autores
 referenda esse omnia; nihilo se-
 cius in iis beneficentiæ suæ docu-
 mentum exhibentes, in quos de-
 linquere non possunt. Nam &
 Deos verisimile esse, iis veniam
 dare, qui non minori honore pa-
 rentes prosequuntur; cum ipsum
 divini Numinis cultum etiam à
 parentibus acceperimus. Unde &
 Homerum eodem nomine Re-
 gem deorum insignivisse, *Deorum*
hominumque Patrem eum salutan-
 do. Insuper alios multos My-
 thologos tradidisse, *Deorum*
 principes amorem illum natura-
 lem, quem liberi inter parentes

* Ἐπαγωγῆς ἢ ἐνικ. } Desider. Herak-
 dus Animadv. in Jambl. cap. iiii. versio-
 nem Arcerii recte hic reprehendit, simul-
 que docet, ἐπαγωγῆς Græcis esse id,

quod Dialectici Latini *Inductionem* vocent.
 Res est vel tironibus notissima.

* Πάντων κατὰρξάντων] Scribe, πα-
 τερ' ἢ κατὰρξάντων.

conjugii vinculo colligatos partuntur, sibi in solidum vindicare annixos esse, eaque de causa patris simul & matris personam induisse, dum alter Minervam, altera vero Vulcanum, adversa inter se naturæ, progeniit; eo tantum fine, ut amicitia longius etiam discrepantis fierent participes. Cumque ab omnibus, qui aderant, obtinisset, ut concederent, immortalium judicia esse quam solidissima; Crotoniatis se demonstraturum dixit exemplo Herculis, conditoris Colonie Crotonem deductæ, quod sponte parentibus debeant esse dicto audientes: utpote cum traditione acceperint, illum ipsam Deum alteri natu majori obsecundantem, tot labores exantlassæ; suoque Patri, rebus ex sententia gestis, victoriæ nomine ludos Olympicos instituisse. Effatus est insuper, talibus inter se moribus agerent, quibus assequi possint, ut amicis nunquam inimici, inimicis autem quam citissime amici evaderent; & per modestiam erga seniores, benevolum in parentes animum, atque ex humanitate aliis præstita, fraternam conjunctionem conciperent. Deinceps disseruit de temperantia; dicens, quod juvenilis ætas

ὑπάρχειται συζυγίᾳ τῇ γυναικί, καὶ ἑαυτὰς ποιησάτω φιλοπονημύους. καὶ Διὶ πάσι τὸν αἰῶνα ἅμα τὸν ἑ πατρὸς ἔ τῆς μητρὸς ὑποθέσιν λαβόντες, τὴν μὲν τὴν Ἀθηνᾶν, τὴν δὲ τὴν Ἥφαιστον ἡγησάτω, ἐκαστὰς φύσιν ἔχοντες τῇ ἰδίᾳ, ἕνεκα τῆς καὶ τῇ πλεονὶ ὁφεισώσης Φιλίας μεταξὺν. * Ἀπάντων δὲ 40
τῶν ὄντων τὴν τῶν ἀθανάτων κρείσσειν ἰσχυροτάτω εἶναι συγχωρησάντων, δοποδέξιν πῶς Κροτωνιάταις, Διὶ τὸ τὴν Ἥρακλῆα πῶς κατακιστρῶναι οἰκῆον ὑπάρχειν, ὅτι δὲ τὸ προσεπρόβλεπον ἐκαστὸς πῶς γινέσθω ὑπακούειν, περιληφόντας αὐτὸν τὴν θεὸν, ἐτέρῳ προσεβούτῳ παθόντων, Διὶ δὲ λήσας ὅτῳ πάντες, καὶ τῷ πατρὶ θεῖται τὴν καταπρασομένην Ἀθηνῶν, τὴν ἀγῶνα τὴν Ὀλύμπου ἀπεφαίνετο ἥ ἑ καὶ πρὸς ἀλλήλους ὁμιλίας ἕως ἀνθρώπων, ὅτι συγγαμένοι, ὡς μέλλας πῶς μὲν φίλοις μηδέποτε ἐχθροὶ καταστήσονται, ἥ ἐχθροὶς, ὡς πᾶσι φίλοις γίνεσθαι. καὶ μελετᾶν ὅς μὲν τῇ πρὸς ὅτῳ προσεβούτῳ εὐποροῦναι τὸ πρὸς ὅτῳ πείρας εὐνοίας, ὅς δὲ τῇ πρὸς ἄλλους φιλοσυνουσία, τὴν πρὸς ὅτῳ ἀδελφοὺς κοινωσίαν. * Ἐφεξῆς ἥ ἔλεγε περὶ σωφροσύνης, φρόνων, τὸν τὴν νεανίσκων

* Ὅταν] Legendum esse παρὸν, vir doctus ad marginem codicis Spanhe-

miani notaverat: uti & ἀπιδέει. pro ἀποδέει.

ἡλικίαν πύρρον τὸ φύσιν λαμβάνον, καὶ ὃν καιρὸν ἀμαρζύουσιν ἔχουσιν πρὸς ¹⁰ Πιθουμίας. αἶπε προσετίθη ¹¹ θεωρῶν ἄξιον, ὅτι μόνος τῷ ἀρετῶν ταύτης καὶ παιδὶ ἐπερ-
 γῶν καὶ γυναικὶ ἐστὶ τὸ προσκυπ-
 τῶν πρὸς ἀντιπαιδείαν προσήκει καὶ
 μέγιστον ¹² εἶναι νεώτερος. ἐπὶ δὲ
 μέντοι αὐτῶν δόξασθαι περὶ αἰ-
 φῶν ἐπὶ τῷ σώματι ἀρετῶν,
 καὶ πρὸς τὴν ψυχῆς, ἀρετῶν καὶ
 ὑποτακῶν, καὶ τῶν βελτίων Πι-
⁴² θουμάτων Πιθουμίας. * θαυμάσιον
 δὲ αὐτῶν ἐστὶν ὅτι ἀντιπαιδείας ἀντι-
 θέτως. τῶν γὰρ βαρβάρων ἐστὶν
 ἑλλήνων περὶ τὴν Τροίαν ἀντιπαι-
 δεύων, ἑκάτερος δὲ ἐνὸς ἀκροῦται
 πρὸς δεινοτάτους περὶ τοῦ συμφο-
 ρῶν, εἶναι μὲν ἐν τῷ πολέμῳ, εἶναι
 δὲ καὶ τὸ ἀνάσσειν. καὶ μόνος τὸ
 ἀδικίας τὸ θῶν δεικνύει ἐπὶ μέγιστον
 πρὸς τὴν τιμωρίαν, χρησιμώτατον
 πρὸς τὴν πρὸς Τροίας ἀλώσιν, καὶ ¹³ πρὸς
 τῶν περὶ τὴν δόξασθαι πρὸς τῶν
 Λοκρῶν ὡς τὸ ἐπὶ Ἰλιάδῃ τὸ ἱλιά-
 δῃ ἱερόν. παρακάλεται ὅτι εἶναι νε-
 οτίους ἐπὶ πρὸς τὴν παιδείαν, ¹⁴ ἐν-
 θυμολογῶν καλῶν, ὡς αὐτὸν αὖ

naturæ suæ eo tempore experi-
 mentum sumat, quo cupiditati-
 bus adhuc integris pollet viget-
 que: deinde hortabatur, ut ani-
 mum adverterent, contemplan-
 tes, quod sola inter virtutes tem-
 perantia & puero, & virgini, &
 fœminæ, & seniorum ordini con-
 gruât; imprimis vero junioribus
 expetenda sit: unamque illam
 tam animæ, quam corporis bo-
 na complecti assererat; dum sa-
 nitatem conservat, rerumque opti-
 marum studium alit fovetque: &
 hoc ipsum clarius ex opposito e-
 lucefcere. Cum enim Barbari &
 Græci circa Trojam adversis acie-
 bus concurrerent, utraque pars
 ex unius hominis incontinentia in
 gravissimas incidit calamitates,
 partim in ipso bello, partim post
 reditum in patriam. Illi quippe
 injuriæ Deum statuissè pœnam,
 integro decennio, & per mille
 annos duraturam; cum Trojam
 excisum iri, & virgines à Lo-
 crensis in Minervæ cognomen-
 to Iliadis templum quotannis mit-
 ti oportere, oraculo moneret.
 Hortabatur etiam juvenes, ut a-
 nimos ad eruditionis culturam ap-

¹⁰ Πιθουμίας] Prior Edit. male, iu-
 θυμίας, pro quo Πιθουμίας auctoritate Co-
 dicis MS. reposui. Et sic legendum hic
 esse, jampridem etiam monuit Delsid.
 Herald. Animadv. in Jambl. cap. iv.

¹¹ θεωρῶν ἄξιον] Oratio & sensus re-
 ctius procederetur, si ἄξιον deleatur. Est
 enim supervacaneum, nec ad locum hunc

quicquam facit.

¹² τὸς νεώτερος] Imo, τοὺς νεώτεροις
 ut respondeat dativis præcedentibus.

¹³ τῶν πρὸς τὴν πρὸς Τροίας ἀλώσιν] Tangitur
 hic historia celeberrima & notatu digna; de
 qua plura diximus ad Suidam. v. Πιστι-
 νος.

¹⁴ ἐνθυμολογῶν] Antea male, ἐνθυ-
 μολογῶν.

pellarent; absurdum esse docens, mentem studio præ omnibus dignissimam censere, eamque de cæteris rebus in consilium adhibere, & ad eam expoliendam nihil temporis, nihil laboris insumere: cum tamen diligentia, quæ in curando corpore adhibetur, malis amicis similis existat, & cito senescat; eruditio vero instar boni honestique viri, ad mortem usque perduret, & quibusdam post fata etiam immortalem gloriam afferat. Aliaque id genus ex historia placitisque Philosophiæ adstruxit, ostenditque eruditionem esse quandam communem eorum ingeniorum præstantiam, quæ quaque ætate primas tenuerint. Horum enim inventa aliis materiam eruditionis dedisse. Adeo vero istud natura honestum appetendumque esse, ut cum cætera laudabilia partim ita comparata sint, ut in alterum transfundi nequeant; uti robur, pulchritudo, sanitas, fortitudo: partim, si ea è manibus emiseris, non amplius habeas; ut divitiæ, magistratus, & alia multa, quæ præterimus; eruditio ab alio ita possit accipi, ut qui eam alteri impertitus est, adhuc ejus compos maneat. Similiter, quædam bona non esse in potestate nostra peculioque; doceri autem nos posse, quandocunque voluerimus:

³¹ Τὴν ταύτην.] Lege, τὴν ταύτης: scilicet, διανοίας.

εἴη, πάντων μὲν ἀπερδαίοντα κέρ-
νειν τὴν ἀφροσύνην, καὶ ταύτῃ βελού-
δων ἀπὸ τῶν ἄλλων· εἰς δὲ τὴν αὐτὴν
συνεῖν τὴν ταύτην μηδὲν χρεῖον,
μηδὲ πόνον ἀνηλωκέναι. καὶ ταύτῃ,
τῆς μὲν τῶν σωμάτων ὀφθαλμίας
πρὸς Φαύλοις τῶν Φίλων ὁμοίαν ἀφρο-
σύνην, καὶ ταχέως ἀπολείπεται· τῆς δὲ παι-
δείας, καθάπερ οἱ καλοὶ ἔσονται
τῶν ἀνδρῶν, μέχρι θανάτου ὡς ἀ-
μύνης· ἐνίοις δὲ καὶ μετὰ τὴν παι-
δείαν ἀθάνατον δόξαν ἀποκρίσκει.
* Καὶ πάλιν· ἔπειτα τὰ μὲν ἐξ ἐπα-
ρῶν, τὰ δὲ καὶ ἀπὸ δογμάτων
κατασκευάσας, τὴν παιδείαν ὁπ-
θευόντων κοινῶς ἔσσαν εὐφυΐας τῶν 43
ἐν ἐκάστῳ τῷ ἔργῳ πεπερωτοτέρων.
τὰ γὰρ ἐκείνων εὐρήματα, πᾶσι
πρὸς ἄλλοις γεγονέναι παιδείας. ἔγωγε
δὲ ἐπὶ τῇ φύσει ἀπερδαίον τῶν, ὥστε
τῶν μὲν ἄλλων τὴν ἐπαγωγὴν τῶν
μὲν ἔχοντων οἶόν τε εἶναι παρ' ἐπὶ με-
ταβάσειν, οἶον τὸ ῥώμιον, τὸ κάλ-
λον, τὴν ὑγίαν, τὴν ἀνδρείαν·
τὰ δὲ τὴν προεργασίαν οὐκ ἔχοντων
οἶον τὸ πλεον, τὰς δεχάς, καὶ
ἐπὶ πολλὰ τῶν ὡς ἀπολεπιδίων·
τὴν δὲ διωκτὴν εἶναι ἔσσαν παρ' ἐπὶ
ὡς ἀπολεπιδίων, καὶ τὴν δόντα μηδὲν
ἡπὶ αὐτὸν ἔχον. * Παρὰ πολλοῖς
δὲ τὰ μὲν οὐκ ὅτι τοῖς ἀνθρώποις
εἶναι κληρονομία· παιδευθῶν δὲ ἐν-
δέχεται κατὰ τὴν ἰδίαν προαίρεσιν· 44

αἱ δ' ἄτως προσόντι φαίνεται πρὸς
 πᾶς τ' πατρίδ' ὡς πρὸς οὐκ ἐξ
 ἀναιδίας, ἀλλ' ἐκ παιδείας.
 οὐδὲν γὰρ τ' ἀγωναῖς διαφέρουν
 οὗ μὲν ἀνδρώπεις τ' θηρίων, οὗ
 δὲ Ἑλλήνας τῶν βαρβάρων, οὗ
 δὲ ἐλευθέρους τῶν οἰκετῶν, τὰς δὲ
 φιλοσόφους τῶν τυχόντων. ὅλως ἣ
 πηλικαύτῳ ἔχοντας ὑπερχῶν,
 ὥς τὰς μὲν θῆτιον ἔχοντας τῶν
 ἀλλων, ¹⁶ ἐκ μιᾶς πόρον τ' ἐκεί-
 νων ἐπὶ αὐτῇ τ' Ὀλυμπίαν εὐρεθῆ-
 ναι. τὰς ἣ τῇ σοφίᾳ προέχοντας ἐξ
 ἀπάσης τ' οἰκονομίας ἐπὶ αὐτῇ
 μηθιλάω. ἐν ἣ πῆς ἐξ ἧς χρόνοις,
 ἐν οἷς ἦν αὐτῆς, ἐν αὐτῇ φιλοσοφίᾳ
 προέχοντων πάντων. καὶ γὰρ τὸ
 πρὸ ὀνόμα ἀντὶ τ' Σοφῆς αὐτὴν ἐπα-
 νόμασι.

Κ Ε Φ. θ'.

- 45 ΤΑῦται μὲν ἐν τῷ γυμνασίῳ πῆς
 νέοις διελέχθη. ἀπαγγελλέν-
 των δ' ἂν ὑπὲρ τῶν νεανίσκων πρὸς
 τὰς πατέρας τῶν εἰρημίων, ἐκά-
 λεσαν οἱ Χίλιοι τ' Πυθαγόραν εἰς τὸ
 σινέδριον, καὶ ἐπαινεσάντες ὅτι
 πῆς πρὸς τὰς ὑμᾶς ῥηθεῖσιν, ἐκέ-
 λεσαν, εἰ τὸ συμφέρον ἔχῃ λέγειν
 πῆς Κροτωνιάταις, ὅπου φησάτω

¹⁶ Ἐκ μιᾶς πόρον τ' ἐκ.] Est locus
 corruptus: quem Heraldus *Amphid.* in
Jamblich. cap. iv. sic legendum esse cen-
 set, ἐκ μιᾶς πόλιος τ' ἐκείνης. Hanc le-
 ctionem, quia sensui optime convenit,
 Obrechtus etiam in versione sua expre-
 sit. Pulchre huc facit locus Strabonis

& qui ita instructus ad res patriæ
 administrandas accedit, illum
 non id facere ex impudentiæ, sed
 ex eruditionis suæ conscientia.
 Nam institutione effici, ut homi-
 nes bestiis, Barbari Græcis, li-
 beri servis, & Philosophi ple-
 bejis præsent. Omnino vero in
 tantum excellere bene institutos,
 ut cursu velociores aliis, elapso
 tempore ex una illorum patria
 septem Olympiæ inventi sint; ex
 toto vero orbe in vnum collecti
 numerum, etiam septem modo
 fuerint sapientia celebres: post-
 ea suo tempore unicus philoso-
 phia excelluerit: hoc enim sibi
 cognomen indidit, ut loco Sa-
 pientis, diceretur *Philosophus*.

C A P. IX.

HÆC ad juvenes in Gymnasio
 disseruit Pythagoras: quæ
 cum ab iis ad parentes delata es-
 sent, mille viri in curiam evoca-
 tum laudarunt propter ea, quæ
 juventuti suggererat; simulque si
 quid ipsis Crotoniatis utile habe-
 ret, apud Reip. gubernatores ex-

lib. vi. quem adduxit etiam Heraldus:
Δοκεῖ δ' ἡ πόλις (de Crotone loquitur)
*τά τε πολέμια ἀσκήσαι, καὶ τὰ πρὸς τῷ
 ἀθλῳ.* Ἐν μιᾷ γὰρ Ὀλυμπιάδι οἱ τ' ἄλ-
 λων πρὸς τῶν πρὸς τὴν αὐτὴν πόλιν ἀνδρῶν ἀ-
 πεινῆς ὑπὲρ τῶν Κροτωνιάται.

promere jufferunt. Tum ille primum author illis fuit, ut Musis fanum extruerent, quo præsens concordia salva & incolumis inter eos maneret. Illas enim deas uno omnes nomine venire, colligatasque invicem esse, & mutuis inter se honoribus gaudere; atque omnino unum Musarum chorum existere: Præterea continere in seipsis concentum, harmoniam, numerum, & omnia quæ ad concordiam faciunt. Reapse vero jam ostenderent, vim suam non tantum circa pulcherrimas contemplationes disciplinarum versari, verum etiam ad rerum consonantiam, harmoniamque pertinere. Deinde ipsis, ait, existimandum esse, quod à multitudine civium patriam acceperint tanquam commune depositum: Quapropter ita illam gubernent, ut depositi fidem ad posterōs quasi hæreditariam transmittere possint: idque certo eventurum esse, si se omnibus exæquent civibus, & nulla re magis quam justitia præ cæteris emineant. Unde & homines, gnaros nullum non locum indigere justitia, in

πρὸς τοῦτ' τῆς πολιτείας προκαθη-
μύνας. ὃ ᾧ πρῶτον μὲν αὐτοῖς συνε-
βέβηκεν ἰδρύσασθαι Μουσῶν ἱερὸν,
ἵνα τηρῶσι τὴν ὑπαρχουσαν ἁμό-
νοιαν. πάντας γὰρ τὰς θεὰς καὶ τὴν
προσηγορίαν τὴν αὐτὴν ἀπάσις εἶχειν,
καὶ μετ' ἀλλήλων ὡραδίδοσθαι, καὶ
τὴν κοιναῖς πρῶτα μάλιστα χαίρειν,
καὶ τὸ σῶλον, ἓνα ἔστι τὴν αὐτὴν αἰὲν
χορὸν εἶναι τῶν Μουσῶν. ἔπειτα συμ-
φωνίαν, ἀρμονίαν, ῥυθμόν, καὶ
ἅπαντα περιεληφέναι, τὰ ὡρα-
σκάζοντα τὴν ἁμόνοιαν. ὁππότε
κινῶσι ἢ αὐτῶν τὴν δυνάμιν ἐπεὶ
τὰ κάλλιστα θεωρήματα μόνον ἀνή-
κειν· ἀλλὰ ἔστι τὴν συμφωνίαν ἔ- 46
ἀρμονίαν τῶν ὄντων. * Ἐπειτα ὑπο-
λαμβάνειν αὐτὰς· ἔφη δέην, κρι-
νὴν ὡρακαταθήκην εἶναι τὴν πε-
ρίστα ὡρὰν ὅτι πλήθος τῶν πλι-
τῶν. δέην ἐν πρώτῳ διοικεῖν ἔτσι,
ὡς μέλλουσιν τὴν πίσιν ὡραδέσιμον
τοῖς ἐξ αὐτῶν ποιεῖν. ἔπειτα ἢ τῶν
βεβαίως, εἰς ἅπαντας ἴσοι τοῖς πο-
λίταις ὥσι, καὶ μηδὲν μάλλον, ἢ
τῷ δικαίῳ ἢ προέχουσιν. τὰς γὰρ αἰ-
θρώπας εἰδότας, ὅτι πᾶσι ἅπας
προσδοῖται δικαιοσύνης, μνησ-

* Ἐπειτα] Vocem hanc ex MS. revoca-
vi, quæ in priore Edit. deest.

* Ἐπειτα κινῶσι] Antea male, ἐπειτα
κινῶσι.

* Ἐφη δέην] In priore Edit. inepte,
ἔφη δέην: quod Arcerius bona fide delectari
vellet. Sed hujus erroris Lectorem

jampridem etiam admonuit Desid. Herald.
in Jambli. cap. v.

* Περιχῶσι τὰς αἰθρώπας ἰδ.] Sic
locum hunc auctoritate Codicis MS.
emendavi & distinxī. Antea enim male
legebatur, περιχῶσι τὰς αἰθρώπας, εἰ-
πας, διε.

ποιῶν, τὴν αὐτὴν τάξιν ἔχον
 τῶ Διὶ τὸ Θέμιον, καὶ τῶ Διὶ τῶ
 Πλάτωνι τὸ Δίκλιν, καὶ καὶ τὰς
 πόλεις τὸ νόμον· ἵν' ὁ μὴ δικάως,
 ἐφ' ᾧ πῶς πῶς, ποιῶν, ἅμα
 φαίνεται ἡ πάντων τὸ κόσμον ἀδικῶν.

47 * Προσέκειν ἡ τοῖς σωθεμένοις, μη-
 δεὶ καταχρησάσθαι τῶν θεῶν εἰς
 ὄρκον, ἀλλὰ τοιάυτης προχειρίζεσθαι
 λόγους, ὥστε ἐ χωρὶς ὄρκων εἶναι
 πιστάς. καὶ τὴν ἰδίαν οἰκίαν ἔως
 οἰκονομεῖν, ὥστε τὴν ἀναφορὰν
 εἶναι τὴν προαιρέσεως εἰς ἐκείνῳ
 ἀνευχεῖν. πρὸς τὰς ἐξ αὐτῶν
 ἡμετέρας διακρίσεις γησιῶς, ὡς
 καὶ τῶν ἄλλων ζώων μόνος ταύτης τὴν
 ἐνοίας αἰσθῆσιν εἰληφόμενος. καὶ
 πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν βίαν μετ-
 χεῖν ὁμιλῶντας, ὡς τῶν μὲν
 πρὸς τὰς ἄλλας σωθηκῶν πηγεμέ-
 νων ἐν γραμματέσις ἐ σήλαις.

fabulis finxisse, Jovi Themidem, Plutoni Ditem assidere, & in Urbibus Legem regnare; ut qui non bona fide munus, quod ob-eundum habet, accuraverit, in totum pariter mundum injurius videatur. Insuper Senatum eorum decere, ut in jurejurando nullius Dei nomine abutantur; sed ita se gerant, & loquantur, ut vel injurati fidem mereantur: rem autem domesticam sic administrent, ut proventum ejus animi sui proposito tueri liceat. Illis vero, qui ex ipsis nati sint, sincerum amorem exhiberent; memores quod inter alia animalia soli intelligant, quid hic affectus sibi velit. Cum uxore vitæ socia ita agerent, ut reputent, alia quidem pacta tabulis columnisve; quod vero cum uxore initur fœdus, liberis sta-tarum ἡ πρὸς τὰς γυναῖκας ἐν τοῖς

* Δίκλιν] Quare Ditem venierit erudi-tus interpres, ignoro. Justitiam oportet-bar, vel Dicam.

* Ἐφ' ᾧ τίτ.] Rectius, ἐφ' ὧν.

* Φαίνεται] Corrupte antea, φαίνεται.

* ὥστε τὴν ἀναφορὰν εἶναι τὴν.] Est lo-cus paulo obscurior, quem interpretes non intellexerunt. Arcerius reddidit, Domum cuique suam ita gubernandam esse, ut in eam inferre liceat propositi subsidium. Sed in Arcerio non miror, qui sexcenta alia æque infelicititer vertit. At nec doctissi-mi Obrechtii versionem hic probare pos-sum. Quid enim sibi volunt illa, ut pro-ventum ejus animi sui proposito tueri liceat? Tu recte, ut consilii sui rationem eo referte

liceat. Id est, ut consilia nostra in admi-nistranda re aliena, vel publica, ad normam quasi administrationis domesticæ referre nobis liceat: sive, ut exem-plo administrationis domesticæ, tanquam argumento, uti nobis liceat, ad proban-dum aliis, nos non minori fide & pruden-tia res alienas curaturos esse, quam qua nostras curavimus. Nam, ut recte ait Isocrates Orat. ad Domicum, p. m. 16. Ὁ κακῶς διανοηθεὶς περὶ τῶν ἰδίων, εὐδαιμονίᾳ καλῶς βουλευόμενος περὶ τῶν ἀλλο-τρίων. Qui rebus propriis male prospicit, nunquam bene consulit alienis. Confer etiam Nostrum infra, Num. 196.

* Ὁμιλῶντας] Propter ἀγκυλίσαν ora-tionis mallem, ὅπως ὁμιλῶν.

biliri. Efficerent etiam ut prolis suæ amorem in se derivarent, non vi naturæ, cujus ipsi non sint authores, sed deliberato animo: illam enim esse spontaneæ benignitatis usuram. Et hoc imprimis curæ haberent, tum ut ipsi non alias quam uxores suas cognoscant, tum ne ex negligentia vitioque maritorum uxores stirpem adulterent; sibi que ante oculos ponant, quod inter libationes, uxores à foco acceptas tanquam supplices, ipsis diis inspectantibus domum duxerint; adeoque exemplum præberent privatim domesticis, & publice civibus vitæ bene compositæ moderatæque. Providerent etiam, ne quisquam vel in minimis peccet, neve metu legum pœnarumque delicta tegant; sed honestatis morumque bonorum reverentia ad colendam justitiam contendant. Jubebat insuper omnem à rebus gerendis ignaviam profligare: unice enim præstabilem esse temporis opportunitatem in quolibet negotio. Nullum aliud injustius esse facinus assererat, quam liberos & parentes à se invicem divellere. Illum habendum esse op-

τίκνοισι. καὶ πειραῖσθαι ὥστε πῶς ἐξ αὐτῶν ἀγαπᾶσθαι, μὴ ἀλλὰ τὸ φύσιν, ἥς οὐκ αἰτιοὶ γινώσκουσιν, ἀλλὰ ἀλλὰ τὸ προαίρεσιν. ταύτῃ γὰρ εἶναι τὴν εὐεργεσίαν ἐκασίαν. * Σπασ- 48
δάξεν ὃ ἐ τῷ τῷ, ὅπως αὐτοὶ πμόνας ἐκείνας, εἰδήσωσιν. αἱ πγυωαῖκες μὴ νοθᾶσῶσι τὸ γῆθὺ ὀλιγωρία ἐκακία τῶν σωσιγενῶν. ἐπὶ δὲ τὸ γυωαῖκα νομίζεν διπὸ τῆς εἰτίας εἰληφύτας μὲν ἀπονδῶν, κατὰ πρὶν ἰκέπιν ἐναντίον τῶν θεῶν, εἰσῆχθαι πρὸς αὐτῶν καὶ τῇ τάξει ἐ τῇ σωφροσύνῃ ὡς δειγμα γῆρας, πῶς π χ' τὸ αἰκίαν, ἣν οἰκεῖ, καὶ πῶς χ' τὸ πῶλιν, καὶ πρὸ νοεῖν, τῷ μὴ δένα μὴδ' ὅπῃν ἐξαμαρτάνειν, ὅπως μὴ φεβῶ- μῶμοι τὸ ἐκ τῶν νόμων ζημίαν, ἀδικωῶς λανθάνουσιν. ἀλλ' αἰγυνόμομοι τὸ τῷ τῷ καλοκαρ- θίαν, οἷς τὸ δικαιοσύνην ὁρμῶσι. * Διεκτελέστω ὃ κατὰ τὰς πράξεις 49
δοποδοκιμάξεν τὸ δέξιαν. εἶναι γὰρ ἐχ' ἐπὶ πρὸν π ἀγαθόν, ἢ τὸ ἐν ἐκάστῃ τῇ πράξει καίρον. ὡς ἔλεγε δὲ, μέγιστον εἶναι τῶν ἀδικημάτων, πᾶσθας ἐ γοηῖς ἀπ' ἀλλήλων ἀπα- πᾶν. νομίζειν δὲ, κατὰ πρὸν μὲν

* Εἰδήσωσιν.] Nota τὸ εἰδέναι honeste hic dictum pro συνιστάζειν: quo sensu & τὸ γινώσκειν apud Scriptores, præcipue sacros, interdum sumitur. Exemplum vide apud Henr. Steph. in *Thebanis*, & Desid. Heraldum ad hunc locum.

* Εἰσῆχθαι πρὸς αὐτῶν.] Sensus potius requirit, ut scribatur, εἰσαγαγεῖν εἰς οἶκον αὐτῶν, i. e. in domum suam introduxisse. Confer Nostrium infra, num. 84.

* Κατὰ πρὸν μὲν εἶναι τ.] Videtur sumptum ex loco illo Hesiodi ἐν *Εργ.* v. 293.

εἶναι τὸν καὶ αὐτὸν διωάμενον
 προῖδεν τὸ συμφέρον· δούπον δὲ,
 τὸν ἐκ τῶν τοῖς ἄλλοις συμβεβηκό-
 των κατανοοῦντα τὸ λυσίπολιν
 χεῖρα δὲ, τὸν ἀναμύροντα διὰ
 τῆς κακῆς περὶ αἰδῶν τὸ βέλ-
 πτεν. εἶπε δὲ, καὶ τὰς φιλοτιμί-
 ας βελονίμους ἐκ ἂν διμαρτά-
 νει μιμητῆρας τὰς ἐν τοῖς δρόμοις
 στεφανομένους. καὶ γὰρ ἐκείνους ὅ-
 τες ἀνταγωνιστὰς κακῶς ποιεῖν, ἀλλ'
 αὐτὰς τῆς νίκης ἑπιθυμεῖν τοχεῖν.
 καὶ τοῖς πολιτοκόμοις ἀρμόζειν,
 ὅπως ἀντιλέγουσιν δυσαρρεῖν, ἀλλὰ
 τὰς ἀκρόντας ὠφελεῖν. παρεκάλε-
 δὲ τῆς ἀληθινῆς ἀντιχόρου ἐν-
 δοξίας ἕκαστον εἶναι ποιῆτον, οἷον
 ἂν βέλονται φαίνεσθαι τοῖς ἄλλοις.
 ὅ γὰρ ἔτις ὑπάρχειν τὸ συμβε-
 λλὼν ἐρὸν, ὡς τὸ ἐπικρινον· ἐπειδὴ τὸ
 μὲν ἡ χάρις πρὸς μόνους ἐστὶ τὰς ἀν-
 θρώπων· τὸ δὲ πρὸς πολλοὺς μάλιστα πρὸς
 50 τὰς θεάς. * Εἰδ' ἔτις ἑπὶ πᾶσι
 εἶπεν, ὅτι τὸ πᾶν αὐτῶν ¹³ οἰκεί-
 ατα συμβεβηκεν ¹⁴ Ἡρακλῆα, ὅτι
 πρὸς βῆς διὰ τὸ ἱππίας ἡλαυνεν;
 ὑπὸ ¹⁵ Λακινίᾳ μὲν ἀδικησέν τε,

οἷον μὲν πιστεύεται, ὅς αὐτὸς πάντα
 ἰσχυρῶς
 Ἡρακλῆς δ' αὖ κακῶν, ὅς ἐν οἷον
 πῶτα.

ὅς δὲ καὶ αὐτὸς ἰσχυρῶς, καὶ ἄλλοι ἀκούον
 τοῦ ἡρώδου βασιλέως, ὅς αὖτ' ἀρχὴν
 ἔσται.

¹³ Οἰκεία] Ne dubites rescribere,
 ἐπὶ αὐτῶν, i. e. conditam esse: ab οἰκίζω. Τὸ
 οἰκεία enim est ab οἰκία, incolo, inhabi-

tum, qui pro se quid condu-
 cat prævidere posset; secundum
 ab illo, qui ex aliis exemplum ca-
 peret, sibi quod ex usu foret;
 pessimum vero, qui expectet, do-
 nec suo malo didicerit, quid sit
 optimum. Dixit quoque, non
 aberraturos esse, qui honores am-
 biunt, si imitandos sibi propo-
 nerent eos, qui in stadio coronan-
 tur; nam illos non lædere adver-
 sarios, sed totos id agere, ut
 ipsi victoriam consequantur. Si-
 militer convenire iis, qui rem
 tractant publicam, ne contradi-
 centibus succenseant, sed ut obe-
 dientibus profint. Monebat et-
 iam, ut quilibet veræ gloriæ cu-
 pidus, talis revera esset, qualis
 aliis videri vellet: Laudem enim
 rem esse magis sacram, quam con-
 silium: siquidem hoc inter ho-
 mines tantum habet usum, illa
 vero maximam partem ad Deos
 refertur. His omnibus subjecit,
 quod urbs ipsorum tum temporis
 ab Hercule condita esset, cum
 boves per Italiam ageret, & à
 Lacinio injuria affectus, Croto-

bilo: quod hic locum non habet. Sic
 paulo post Ἡρακλῆα rescripti pro Ἡρακ-
 λῆα.

¹⁴ Ἡρακλῆα] Manifestum est, scri-
 bi debere, ὑπὸ Ἡρακλῆα, tum propter
 sensum, tum etiam propter genitivos
 sequentes, ἀδικησέν τε, & ἀπεθίκεν
 τε.

¹⁵ Λακινία] Holstenius ad Stephanum,
 v. Λακινίον, legit, Λακινίον: quem vide-

nem sibi noctu opem laturum, per ignorantiam pro hoste occideret, cognitoque errore promitteret, se circa sepulcrum urbem Crotoni cognominem conditurum, cum ipse immortalitatem consecutus esset. Ea ratione æquum esse ajebat, ut ipsi gratiam pensandorum beneficiorum probe juxteque dispensarent. Quibus auditis, & Musis templum erexerunt Crotoniata, & quas habere consueverant, pellices dimiserunt; atque ut scorsim in Pythii Apollinis æde ad pueros, in Junonis vero ad uxores verba faceret, Pythagoram rogant.

C A P. X.

ILle vero voluntati eorum obsecutus, pueris hæc, ut ajunt, præcepit: Ut neminem convitiis lacefferent, nec convitiantibus responderent: quin potius operam darent pædiæ, id est, literarum doctrinæ, quæ ab ætate puerorum nomen habet. Deinde monuit, à puero ad modestiam facto perfacile in omni vita saluum illibaturnque studium honestatis retineri: hoc vero difficile esse id

¹⁶ 'Ευεργασίας] Haud dubitem scribere, ἀντ' ευεργασίας. Deinde pro οικονομούν, quod statim sequitur, Desid. Heraldus οικονομούν non absurde etiam legi posse, censebat: sed cui cave assentiaris.

κρότωνα δὲ βοηθῆσαι τῆς νυκτὸς ὡς δ' ἂν ἀγνοίαν, ὡς ὄντι τὴν πλεμίων, διαφθείραντες, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπαγγελαμένην περὶ τὸ μνημα σπυώνυμον ἐκείνῳ κατακίστεται πόλιν, ἃν περ αὐτὸς μετὰ χῆ. τῆς ἀθανασίας. ὥστε τὸ χάριεν τῆς δωδίσσεως ¹⁶ ευεργασίας προσήκειν αὐτὸς ἔφη δικαίως οικονομεῖν. οἱ δὲ ἀκούσαντες, τὸ τι Μεσσιόν ιδρύσαντες, καὶ τὰς παλλακίδας, ἃς ἔχεν ὅτι χάριεν ἦν αὐτοῖς, ἀφῆκαν. καὶ διαλεχθῆναι χάρις αὐτὸν ὃν μὲν τῷ Πυθαίῳ πρὸς τὰς παῖδας, ἐν τῷ τῷ Ἡέρας ἱερῷ πρὸς τὰς γυναῖκας ἡξίωσαν.

K E Φ. ι.

Tὸν δὲ παιδέντα λέγουν ἡγήσι. ⁵¹ παιδάρι πῶς παισὶ παιάδε· ὥστε μήτε ἀρχαῖν λοιδωρίας, μηδὲ αἰμύνασαι τὰς λοιδωρῶντας. καὶ περὶ τῷ παιδείᾳ, τῷ ἐπώνυμον τῆς ἐκείνων ἡλικίας, καλῶσαι παρὰ δάξιν. ἐπὶ τῷ ὑποφύεσθαι, τῷ μὲν ἐπικατὰ παιδὶ ράδιον πεφυκέναι πάντα τὸ βίον τηρεῖν τὸ καλοκαρδίαν· τῷ δὲ μὴ εὖ πεφυκέναι κατὰ

¹ Τῷ μὴ εὖ πεφυκέναι] Sic vel absolute auctoritate Codicis MS. locum hunc emendavi. Ante enim male legebatur, ὡς μὴ ἐπιφυκέναι.

τῶν τ' αἰρὸν χαλεπὸν παθεσάναι·
 μάλλον δὲ ἀδυῶσιν ἐκ φαύλης
 ἀφορμῆς ὅππῃ τὸ πλὺν εὐδραμεῖν.
 πρὸς ᾧ τῆς, θεοφιλεστάτης αὐ-
 τῆς ἑντας δότοφύωαι, καὶ διὰ τῆς
 φήσιν καὶ τῆς αὐχμῆς ὑπὸ τ' πό-
 λεων δότοφύωαι, ὡς τ' θεῶν
 ὑδωρ αἰτησάμενος, ὡς μάλιστ'
 ἐκείνης ὑπακούσας τ' δαιμο-
 νίας, καὶ μάλιστα διὰ τῆς ἀγνῶ-
 σιν ἐξουσίας ὑπαρχούσης ἐν πῶς ἰε-
 52 ροῖς διατρέβειν. * Διὰ τούτων δὲ
 τῶν αἰτίων ἔτις φιλαθροποτά-
 τας τ' θεῶν, πὺν Ἀπόλλω, καὶ τ'
 Ἑρώτα, πάντας ζωογραφεῖν καὶ
 ποιῶν τῶν τ' παιδῶν ἔχοντας ἡλι-
 κίας. συγκεχωρηθῶν δὲ καὶ τ' ση-
 φαντῶν ἀγῶνων πινὰς περὶ τῶν
 διὰ παιδας πὺν μὲν Πυθικόν, κρα-
 τηρῆν τ' Πύθων τ' ὑπὸ παι-
 δας. ὅππῃ παιδὶ δὲ τ' ἐν Νεμέᾳ,
 καὶ τ' ἐν Ἰσθμῷ, περὶ τῶν τ'
 ἀρχεμόντων ἐν Μελικέρτα. χωρὶς ᾧ
 τῶν εἰρημόρων, ἐν τῷ καπικιδῆ-
 ναί τ' πόλιν τ' Κροτωνιάτων, ἐπαγ-
 γίλασθαι τ' Ἀπόλλω τῷ ἡγεμόνι τ'
 οἰκισμῷ δώσιν ἡμεῖς, ἐὰν ἀνάγῃ
 53 τῶν εἰς Ἰππλίαν δότοφύωαι. * Εἰς ὧν
 ὑπολαβόντας ἑὶν δειν, τῆς μὲν ἡμέρας αὐτῶν περὶ τῶν πὺν
 Ἀπόλλω, τῆς δὲ ἡλικίας ἀπαντας τῆς θεῶς, ἁγίους εἶναι τ' ἐκείνων φι-

atatis aliter affecto; imo ne qui-
 dem fieri posse, ut qui à malo
 principio profectus sit, inoffenso
 pede ad finem usque decurrat.
 Adjecit, ipsos diis esse dilectissi-
 mos; ideoque ficcitate invalescenti-
 te, pueros à civitatibus ad plu-
 viam à Diis impetrandam mitti,
 tanquam quos maxime dii exau-
 diant: cum sacris operandi vix
 etiam hi facultatem consequantur,
 qui jugiter & absque intermissione
 sanctimoniam litant: ideoque
 & hominum amantissimos deos,
 Apollinem scilicet & Cupidinem,
 puerili specie pictos repræsentari.
 Propter pueros etiam ludos quos-
 dam, in quibus victores coro-
 nantur, edi, in confesso esse:
 Pythicos quidem propterea, quod
 Pythonem puer occidit; Nemeos
 vero & Isthmicos ob mortem Ar-
 chemori & Melicertæ. Præterea
 cum urbs Crotoniatarum in eo ef-
 fet ut conderetur, Apollinem du-
 ci coloniam sobolem promississe,
 si novos in Italiam colonos dedu-
 ceret: unde inferentes, quod
 nativitatis ipsorum Apollo, æta-
 tis autem omnes pariter dii cu-
 ram gesserint, par esse, ut se

* Εκείνης ὑπακούσας τ'] Scribe abs-
 que cunctatione, ἐκείνη ὑπακούσας τ',
 vel ὑπακούσας τ'.

Ἡ μάλιστα] Desider. Herald. Animadv.
 in Jambl. cap. v. μάλιστα legendum cen-

set. Sed nulla hic correctione opus est.

Ἡ Δειν] Vocula hæc est supervacanea;
 nec video, quid ad loci hujus sensum fa-
 ciat.

Ἡ ἁγίους εἶναι τ' ἐκ.] Est oratio huius.

dignos eorum amicitia præstent. Porro meditentur audire, ut possint loqui. Qua dein via ad senectutem ituri sint, illam statim ingressi, imitentur eos, qui præcesserunt, nec unquam senioribus obloquantur: Ita inposterum jure merito ipsos quoque exacturos, ut ne à junioribus injuria afficiantur. His præceptis meruit, ut nemo illum suo nomine, sed *Divum* omnes appellarent.

CAP. XI.

Κ Ε Φ. ια'.

A Pud uxores vero de sacrificiis differuisse fertur: Primum quidem, sicut alium qui pro ipsarum salute vota conciperet, bonum honestumque esse velint, quia Diis tales acceptiores credunt; ita ipsas debere plurimi facere animum æquitati modestique deditum; ut eo magis à Diis exaudirentur. Deinde Diis offerrent, quæ suis ipsæ manibus elaborassent, eaque sine ministerio fervorum aris admoverent; scilicet placentas, liba, favos & thura: cæde vero & sanguine Deum ne colerent: nec tam multa uno tempore offerrent, ut

λίαν. καὶ μελετᾶν ἀρκέειν, ἵνα δυνάμει λέγειν. ἐπὶ δὲ, ἣν μέλλουσιν οἷς τὸ γῆρας βαδίζειν, ταύτῃ εὐθὺς ἐξορμῶντας τοῖς ἐληλυθόσι ἐπακολουθεῖν, καὶ τοῖς πρεσβυτέροις μηδὲν ἀντιλέγειν. ἔτω γὰρ εἰκότως ὕστερον ἀξιώσιν, μηδὲ αὐτὰς τὰς νεώτερας ἀδικεῖν. Διὰ τὴν τοῦ ὁμολογεῖται ὡς σκεδάσκει, μηδένα τὸ ἐκείνης προσσηροῖαν ὀνομάζειν, ἀλλὰ πάντας θείον αὐτὴν καλεῖν.

T Αἷς δὲ γυναῖξιν ὑπὲρ μὲν τῶν θυσιῶν ἀποφύεσθαι λέγεται, 54
πρώτον μὲν, καθάπερ ἑτέρω μέλλοντι ὑπὲρ αὐτῶν ποιῆσαι τὰς εὐχὰς, βάλουσιν ἂν ἐκείνοι εἶναι καλὸν κάραθον, ὡς τὸ θῶν τέτις προσεχόντων. ἔτι αὐτὰς πλεῖστα ποιῆσαι τὸ θπεικῆσαι, ἵν' ἐπιμῶς ἔχωσιν αὐτὰς τὴν εὐχαῖς ὑπακούσας. ἐπειτα τοῖς θείοις προσφέρειν ἃ μέλλουσι, ταῖς χερσὶν αὐτὰς ποιῆν, καὶ χωρὶς οἰκετῶν πρὸς τὰς βωμὰς προσεγγεῖν, οἷον κόπανα, καὶ ψαῖα, καὶ κηρία, καὶ λιθανῶν. Φόνος δὲ ἐστὶ θανάτου τῷ δαίμονι μὴ τιμᾶν, μηδ' ὡς εἰδέναι πάλιν προσέχουσιν ἐνὶ καιρῷ

ea, quam sic supplere poteris, dñi ἀξίως αὐτὰς τιμᾶν τὸ ἐκείναι φίλιας. Sic sensus erit planissimus.

ἃ Ἀντὶς τὰς νεώτερας] Male ante ca-

su dativo, αὐτοῖς τοῖς νεώτεροις.

τῷ δαίμονι] Scribe casu quarto; τὸ δαίμονα.

πᾶσι

πολλὰ δαπανᾷν. πρὶς ᾧ τῆς ποῦς
 ὅτ' ἄνδρας ὁμιλίας κελύσσει κα-
 πανοῖν, ὅπ' συμβαίνει ἑ τὰς πατί-
 ρας ὅπ' ἡ γηλίας φύσει τῶν
 κεχωρηκέναι μάλλον ὡραπῶσαι τὰς
 γηραμηνίας, ἢ τὰς πικνώσοντας
 αὐτὰς. διὸ καλῶς ἔχεν, ἢ μηδὲ
 ἐναυπῶσαι πρὸς τὰς ἄνδρας, ἢ
 ὅπ' νομίζεν νικᾶν, ὅταν ἐκείνων
 55 ἡγήθωσιν. * Ἐπὶ ᾧ τὸ περιβόητον
 γυμνάσιον ἀποφθίγγεσθαι κτ' τὴν
 αὐτοδον, ὡς ἀπὸ μὲν ἑ σωοικῶν-
 τ' ἄνδρὸς ὅσιόν ἐστιν αἰθημερόν
 προσίεναι πρὸς ἱεροῖς. ἀπὸ ᾧ τὸ μὴ
 προσήκοντες, εἰδέσθαι. τῶν γη-
 λαι ᾧ ἐκατὰ πάντας τὸ βίον αὐτὰς
 π' εὐφημεῖν, ὡς καὶ τὰς ἄλλας ὁρᾶν,
 ὅπ' αὐτῶν αὐτῶν εὐφημῶσιν.
 καὶ τὴν δόξαν τὴν ἀκαδεμοδῶν μὴ

denuo nunquam accessuræ vide-
 antur. Quod autem attinet ea-
 rum cum maritis commercium,
 diligenter considerare jussit, quod
 parentes illarum sexui libenter
 concedant, ut plus diligant ma-
 ritos, quam se ipsos, qui vitæ
 illis authores sint: Ideoque recte
 facturas, si vel plane non refrag-
 entur maritis, vel iis si cedant,
 tum se vicisse existiment. In isto
 conventu fertur etiam pronun-
 tiasse illud plurimorum sermoni-
 bus jactatum; nempe quod uxor
 à marito suo surgens, salva pie-
 tate ad sacra eadem die se con-
 ferre queat; ab alieno autem vi-
 ro, nunquam. Insuper præcepit
 foeminis, per totam vitam bene
 ominatis verbis uti, & efficere
 ut alii de ipsis bene loquantur:
 Nec passim vulgatum gloriam ab-

* Ὅς ἀπὸ μὲν ἑ σωοικῶν.] Infra, Num.
 132. Apophthegma hoc Theanoni Py-
 thagoricæ tribuitur: ubi vide quæ nota-
 vimus.

Καὶ τὰς ἄλλας ὁρᾶν.] Est locus ob-
 scurus, &c, ut mihi videtur, corruptus,
 quem sic legendum puto: καὶ τὰς ἄλλας
 ὁρᾶν, ὅπ' αὐτῶν εὐφημῶσιν: Et
 ut alii ea faciant, quæ ipsa pro se à Diis ex-
 petiunt sine. Δεῖν πρὸς ἀγαθόν, vel κακόν,
 aliquem beneficio, vel maleficio afficere,
 est phrasis apud Græcos notissima. De-
 inde, τὸ δεῖν &c ὁρᾶν loca interdum apud
 Scriptores commutant; ut apud Suidam
 in Ὁρᾶν: ubi vide quæ notavimus.
 Porro εὐφημεῖν, quod vulgo *linguis save-
 re*, vel *bona verba dicere*, significat; in-
 terdum etiam sumitur pro *precari*, vel
precibus à Diis aliquid expetere: quod tum

potissimum, cum precamur, bona ver-
 ba dicere soleamus. Certe, *εὐφημία* pro
precibus sumitur apud Platonem Alcib. II.
 (pag. 43. Edit. Lugdun.) in Oraculo
 Ammonis, quod illic refertur: Βάσιλεϛ
 αὐτῶν τῶν Λακεδαιμονίων εὐφημῶν ἵστα μάλ-
 λον, ἢ τὸ σύμπαντες τῶν Ἑλλήνων ἱερῶν.
*Malle se Lacedæmoniorum εὐφημῶν, quam
 cuncta Græcorum templa.* Addit ibidem
 Plato, τὴν γὰρ εὐφημίαν οὐκ ἄλλω πρὸς μὲν
 δικαίαν εἰς θεόν, ἢ πρὸς εὐχῶν αὐτῶν:
*Εὐφημία nihil aliud Deus appellare videtur,
 quam vota illorum &c preces.* Hæc asserre
 volui, ad locum obscurum partim illu-
 strandum, partim emendandum. Quod
 si quis his veriora & meliora promere po-
 tuerit, nemo me citius in ejus senten-
 tiam concedet.

oleant, aut fabularum scriptores mendacii arguant, qui, cum mulierum justitiam ex eo colligerent, quod sine testibus vestes & ornamenta aliis pro re nata commodent, neque ex fiducia illa lites & jurgia oriantur, finxerunt, mulierum trigam uno communi oculo usam esse; occasione sumpta à facili mulierum inter se communicatione: quod ipsum cum ad virilem sexum translatum esset, ac si qui commodato accipit, reddat, tanquam & ipse lubenter prompteque res suas commodaturus, neutiquam locum invenit; utpote à sexu illo alienum. Deinde eum, qui omnium fetur sapientissimus, quique humanam vocem in ordinem redegit, & ut paucis complectar, nomina primus invenit, sive Deus ille, sive dæmon, sive divinus homo fuerit, animadvertisse scæmineum genus pietati junctissimum, ideoque quamlibet ejus ætatem fecisse Deo cognominem; dum innuptam nominavit C O R E N, i. e. Proserpinam; nuptam viro, Ν Υ Μ Φ Η Μ; liberos enixam,

καταλύσωσι, μηδὲ τὰς μυθογράφους ἐξελέγξωσι, οἱ θεωρῶντες τὴν τῇ γυναικῶν δικαιοσύνην, ὅτι τῷ + προσείδαι μὲν ἀμάρτυρον τῷ ἱματισμῶν καὶ τῷ κόσμῳ, ὅταν πινὶ ἄλλῃ χρῆσται δέη, μὴ γίνεσθαι ἢ ὅτι τῆς πίστεως δίκας, μὴδ' ἀντιλογίας, ἢ ἐμυθοποίησιν τῆς γυναικὸς ἐνὶ κρινῶ πάσις ὁφθαλμῷ χρωμύας, ἀλλὰ τὴν εὐχερῇ κρινωνίαν. ὅπερ ὅτι τὰς ἄρρενας μεταπῆξεν, ὥς ὁ προσλαβὼν ἀπέδωκεν, εὐκόλως ἔ ἐπίμως τῷ ἑαυτῷ μεταδίδας, εὐδέναν ἂν προσδέξασθαι λεγόμενον, ὥς μὴ αἰκίον αὐτὸν τῇ φύσει. * Ἐπὶ ἣ 56 πὸν σφώπατιν τῷ ἀπάντων λεγόμενον, καὶ σωτήριον τῷ Φωνικῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ σωῶλον, εὐρετὴν καπετήν τῷ ὀνομάτων, εἴπε θεόν, εἴπε δαίμονα, εἴπε θεῖον τινα ἀνθρώπων, σωιδόν τῷ, ὅτι τὸ εὐσεβείας οἰκεῖσθαι τὸν ἐπὶ τὸ γῆρ τῶν γυναικῶν, ἐκαστὴν τῇ ἡλικίαν αὐτῶν σωόνυμον ποιῆσθαι θεῶν, καὶ καλέσθαι τὴν μὲν ἄχαμον, κέρην τὴν δὲ πρὸς ἄνδρα δεδομμένην, ἢ νύμφην τὴν δὲ πικρά θνητομένην, μητέρα τὴν ἣ παῖδα ὅτι

+ Προσείδαι μὲν ἀμάρτυρον] Lego, προσείδαι μὲν ἀμάρτυρος.

* Ἐμυθοποίησιν τῆς γυν.] Tangitur hic fabula de Phoreynis filiabus, cujus meminerunt Palæphatus de Incredib. cap. 32. Heraclitus de Incredibil. cap. 13. Agatharchides apud Photium, p. m. 1327. & alii.

* Ὡς ὁ προσλαβὼν ἀπ.] Est locus obscurus & ὑπερβολ., ex quo me non satis expedit. Aliqua saltem in his tenebris lux accendetur, si sequentia sic legentis, εὐδέναν προσδέξασθαι τὸν λεγόμενον, ὥς μὴ αἰκίον αὐτὸν τῇ φύσει.

ἢ Νύμφην] Hæc vox in priorē Edit. deest, quam ex MS. revocavimus.

παίδων Ἰπιδέσαν, καὶ τὴν Δωρικὴν Διόλεκτον, Μαῖαν. ὅ σύμφωνον εἶναι τὸ ἐκ τῆς χρησμῶς ἐκ Δωδώνῃ καὶ Δελφοῖς δηλούται διὰ γυναικός. διὰ δὲ τὴν εὐσεβείαν ἐπαίων, πρὸς τὴν εὐπείαν τὴν κατὰ τὸν ἱματισμὸν τηλικαύτῃ ὥστε μεταβολὴν, ὥστε τὰ πολυτελῆ τῶν ἱματίων μηδεμίαν ἐνδύεσθαι πολὺν, ἀλλὰ θῆναι πάσας εἰς τὸ τῆς Ἑρέας ἱερὸν πολυλάς μυριάδας ἱματίων. * λέγεται δὲ ἐκ τῆς πειθῆς πειθισθῆναι, ὅτι παρὰ τὴν χώραν τῶν Κροτωνιατῶν ἀνδρὸς μὲν ἁρετὴ πρὸς γυναῖκα διὰ βεβήκει, Ὀδυσσεὺς δὲ δεξαμένης ὥστε τῆς Καλυψτῆς ἀθανάσιαν ὅτι τῇ τῇ Πηνελόπειᾳ καταλιπὼν. ὑπολείπεται δὲ τῇ γυναιξίν, εἰς τὰς ἀνδρας ἀποδείξασθαι τὴν καλοκαγαθίαν, ὅπως εἰς ἴσον καταστήσῃ τὴν εὐλογίαν. ἀπὸ τῆς ἡμετέρας, διὰ τὴν εἰρημίας ἐν τῇ πόλει Πυθαγόραν δὲ μετρίαν πᾶσιν καὶ σωφρόνῃ, καὶ τῇ πόλιν τῶν Κροτωνιατῶν γυνέσθαι, καὶ διὰ τὴν πόλιν πρὸς τὴν Ἰταλίαν.

Κ Ε Φ. 16.

58 Λέγεται ὅτι Πυθαγόρας πρῶτος Φιλόσοφος ἑαυτὸν προσωποῦσθαι, ὅτι καὶ μόνον ὀνόματι

* Ἀρετῇ] In priore Edic. est ἁρετῇ : at in MS. ἁρετῇ : quod in ἁρετῇ mutandum esse quisvis facile videt.

MATREM; & aviam Dorica dialecto MAIAM. Cui consonum esse, quod per mulierem Dodone & Delphis oracula edantur. His à pietate acceritis laudibus effectam esse ajunt tantam immutationem, ut vilioribus vestimentis assumtis, pretiosas non amplius auderent induere mulieres, sed omnes in templo Junonis consecrarent aliquot pretiosarum vestium myriades. Fertur hoc quoque oratione sua executus, quod circa regionem Crotoniatarum celebrata sit fides mariti erga uxorem; eo quod Ulysses non acceptaverit immortalitatem à Calypsone ea conditione sibi oblatam, ut Penelopen defereret. Restare igitur, ut uxores maritis suam præstent virtutem, adeoque pari laude viris se exæquent. His alloquiis Pythagoræ non parum honoris studiiq; Crotone, & mediante urbe illa, in Italia partum esse asseveratur.

CAP. XII.

Fertur autem Pythagoras primus se appellasse Philosophum: nec tantum novum nomen intro-

* Ὀν κενὸν] MS. habebat, ὄν κενόν. Sed supra e adscripta erat diphthongus ay; ut scilicet sphalma librarii corrigere-

duxit, sed ante rem ipsam nominari convenientem, utiliter edocuit. Nam hominum in hanc vitam ingressum, similem dixit turbae ad solennes panegyres proficiscenti. Ut enim varii ad nundinas confluunt undique homines, aliusque alium sibi finem propositum habet: hic nimirum pecuniae lucrique causa merces dividendurus, ille gloriam edito roboris specimine quaesiturus: Estque etiam tertium eo convenientium genus; homines scilicet ingenui & conditionis liberalioris,

ὑπαρξας, ἀλλὰ ἔπρεγμα οἰκεῖον προεκδιδάσκων χρησίμως. εἰκέναι γὰρ ἔφη τὴν εἰς τὴν βίον τῶν ἀνθρώπων παράδοτον τῇ ἡπὶ πᾶσι πανηγύρεσι ἀπαντῶντι ὁμίλῳ. ὡς γὰρ ἔκαστος παντοδαπὸν φοιτῶντις ἀνδρωπι, ἀλλὰ κατ' ἄλλαν χρείαν ἀφικνεῖται, ὁ μὲν χρηματισμῷ τε καὶ κέρδους χάριν ἀπαιμπολήσῃ τὴν Φόρτον ἐπιγόμενῳ. ὁ δὲ δόξης ἐνεκα ἡπιδεξόμενῳ ἡκὲς τὴν ῥώμῳ δ' σώματ'. ἔτι δὲ καὶ τρίτον εἶδ', καὶ πᾶσι ἐλδοθερώτατον, συναλιζόμενον, πῶν θύας ἐνε-

tur. Arcerius in eundem scribendum putabat: sed in quo mire fallitur.

Εἰκέναι γὰρ ἔφη τ.] Pulcherrimum hunc locum ab Heraclide Pontico Jamblichum sumpsisse, discimus ex Cicrone Tuscul. Quaes. lib. v. ubi eadem plane ex dicto auctore refert. Verba Ciceronis, quoniam apprime huc faciunt, praetermittenda non sunt. Sic igitur ille: Quam (Pythagoram) ut scribit audior Platonis Ponticus Heraclides, Philium ferunt venisse, eumque cum Leone principe Phliasiorum docte & copiose diffuisse quaedam: cuius ingenium & eloquentiam cum admiratus esset Leon, quasisisse ex eo, quia maxime arte confideret; at illum, autem quidem se scire nullam, sed esse Philosophum: admiratum Leonem novitatem nominis, quasisse, Quinam essent Philosophi, & quid inter eas & reliquos interesset: Pythagoram autem respondisse, similem sibi videri vitam hominum, & mercatum eum, qui haberetur maximo ludovum apparatu, totius Graeciae celebritate. Nam ut illic alii corporibus exercitatus gloriam & nobilitatem corona peterent, alii emendi aut vendendi quaestu & lucro ducerentur; esset autem quoddam genus eorum, idque vel maxime ingenuum, qui nec plausum, nec lucrum qua-

erent, sed vivendi causa venirent, studioseque perspicere, quid ageretur, & quo modo: item nos quasi in mercatus quandam celebrisatem ex urbe aliqua, sic in hanc vitam ex alia vita & nauia profectos, adios gloria servire, alios pecunia; varos esse quosdam, qui caeteris omnibus posthabitis, rerum naturam studiose inuenerunt: hos se appellare Sapientiae studiosos: id est enim, Philosophos: & ut illic liberalissimum esset spectare, nihil sibi acquiritentem, sic in vita longe omnibus studiis contemplationem rerum, cognitionemque praestare. Vide etiam Laertium in Pyth. Num. 8.

Συναλιζόμενοι] Sic recte Codex MS. pro συναλιζόμενοι: quod prior Edit. habet. Observavi autem, ut obiter hoc moneam, vocem ἀλιζία apud alios etiam Scriptores non raro ab imperitis librariis in ἀλιζία mutaram esse. Sic apud Suidam corrupte, & inavita quidem literarum serie, antea legebatur, Συνο. λιζία, pro Συναλιζία: itemque Συνο. λίζοντι, pro Συηλίζοντι: quibus in locis nos veram lectionem Grammatico illi restituiamus. Apud Scholiasten Homeri quoque ad Il. B. v. 303. ubi de Aulide agit, ἀωλιζία habes pro ἀλιζία: ut ad Suidam etiam monuimus.

καὶ ἐδημιουργημάτων καλῶν, καὶ ἀρετῆς ἔργων, καὶ λόγων, ὧν αἱ ὀπιδείξεις εἰώθεσαν ἐν τῷ πανηγύρεσι γίνεσθαι. ἔτω δὲ καὶ τῷ βίῳ παντοδαπὰς ἀνθρώπους τῶν σωδαις εἰς πωτὴ συναθροίζεσθαι. τὰς μὲν γὰρ χρημάτων ἐτρυφῆς αἰρεῖ πύθ. τὰς δὲ δέχης ἐν ἡμερονίας ἡμερ., φιλονεικίαι π. δοξομανεῖς κατήχουσιν. εὐλοκρῆστατον δὲ εἶναι τῶν ἀνθρώπων τρόπον, πῶν ἡ ἀποδείξιμον τῶν καλλίστων θεωρίαν, ἐν ἐπροσπομάζειν φιλόσοφον. * Καλὴν μὲν εἶναι τὴν τῶν συμπαγ. ἔργων θίαν, καὶ τῶν αἰτῶν φορεμῶν ἀσέρων, εἰς καθαρῶν τὴν τάξιν. κατὰ μετεσσίαν μὲν τοῖς πρῶτοις ἐν νοητῶν εἶναι αὐτὸ τοῖς ἄλλοις. τὸ δὲ πρῶτον ἦν ἐκείνο, ἡ τῶν ἀρεθμῶν π. ἐν λόγων φύσις, δι' ἀπάντων ἀφαιρέσας, καὶ ἕως πᾶν τὰ πῶτα σωτέτακται π. ἐμμελῶς, καὶ κεινόμεναι πρὸς πᾶν. καὶ σοφία μὲν, ἡ τῶν ὄντων ὀπισθήμης, ἡ πρὸς τὰ καλὰ πρῶτα, καὶ θεία, καὶ ἀκήρατα, καὶ αἰετῶν αὐτὰ ἐν ὁσώτως ἔχοντα, ἡ ἀρχολαμνῶν ὧν μετοχῇ ἐν ταῖς ἄλλαις ἀντίποι π. καλὰ. φιλοσοφία δὲ, ἡ

communione etiam cætera pulchra quis dixerit : Philosophia vero

naturam loci, vel artificum manu elaborata, aut fortitudinis doctrinæque specimina in huiusmodi nundinis ostendi solita, contemplaturi : Ita etiam in vita humana diverforum studiorum in unum fieri conspersionem : quosdam enim pecuniæ & luxus capi desiderio ; alios magistratus locumque principem appetere ; esse, quos infedit insana de gloria contentio : sinceriores vero hominum nationem esse, quæ rerum pulcherrimarum contemplatione occupatur, & venit *Philosophi* nomine. Itaque pulchrum equidem esse, universum cælum, astrorumque in eo decurrentium ordinem speculari, si quis oculos eo intendat ; hancque pulchritudinem provenire à participatione essentia primæ illius entis, quod mente tantum comprehenditur. Primum vero illud est, natura numerorum rationumque per omnia se insinuans, secundum quam hæc universa eleganter ordinata, & prout decebat ornata sunt. Et sapientia quidem vera, est scientia quædam, quæ versatur circa pulchra, eaque prima, divina, & incorruptibilia, quæ eodem semper modo se habent, & ob quorum

* Ἀποδείξιμον] Sic habet MS. Anterior Edit. minus recte, ἀποδείξιμον.

* Ἀρχολαμνῶν δὲ μετ.] Antea corruptissime, ἀρχολαμνῶν δὲ μετοχῇ καὶ πᾶσι τοῖς ἀντίποι π. καλὰ. Menda hæc cla-

rissima jam ante etiam correxerant Arceus & Desid. Heraldus. Cæterum, cum hoc loco conferendus est Noster infra, cap. xxix. num. 159. ubi doctrina hæc Pythagoreorum pluribus exponitur.

hujus contemplationis affectatio est. Unde & hæc ipsa institutionis cura etiam pulchra, & à Pythagora hominibus corrigendis destinata erat.

C A P. XIII.

Κ Ε Φ. ιγ'.

SI porro fides habenda est tot antiquis simul & egregiis viris, qui de eo scripserunt; habuit Pythagoræ philosophia aliquid, quod usque ad animalium ratione destitutorum informationem se extenderet: quo ipso confirmavit, quod doctrina in hominibus mente præditiis cuncta domentur; imo interdum in feris quoque animalibus & quæ rationis expertia putantur. Nam Dauniam Ursam, gravissime incolas infestantem, Pythagoras detinuit, ut ajunt, & satis diu manu demulcivit, offaqe & fructibus arboreis refoccillatam, & jurejurando adactam, ne viventia amplius attingeret, dimisit: illa vero statim in montes & sylvas se abdidit, & imposterum non est visa in ullum pecus feramque irruere. Cum vero

ζήλωσις τῇ τοιαύτης θεωρίας. καλὴ μὲν ἔν ἐ αὐτῇ παιδείας ἦν Ὀπμι-
λεια, ἡ σωτηρίαν αὐτῶ πρὸς τῶν
τῶν ἀνθρώπων ἐπαυρόθωσι.

EΙ δὲ ἐ πιδότιον πρὸς πρὸς- 60
ρήσας πρὸ αὐτῶ, παλαιὸς π
ἄμα ἔσι, καὶ ἀξιολόγοις, μέχρι τῶ
ἀλόγων ζῶων ἀναλυτικὸν π ἐ ν-
θετικὸν ἐκείνην Πυθαγόρας ἐν τῶ
λόγῳ, ἀφ' ὧν συμβιβάζων, ὡς
διδασκαλία πάντῃ περιγίνεται πρὸς
νῦν ἔχουσιν, ὅπως ἐ τοῖς ἀνθρώποις
π ἐ ἀμοιρεῖν λόγῳ νομιζομένοις.
τὴν μὲν γὰρ Δαυνίαν ἀρκῶν, χα-
λεπώτατα λυμαινομένην τὰς ἐνοί-
κας, κατακτών, ὡς φασί, καὶ
ἐπαφροσύνην χρόνον συχνόν, ψω-
μίσεις π μάχῃ ἐ ἀκροδύοις, καὶ
ἐρκώσεις μετὰ ἐμψύχῃ κατὰ πρὸ-
δῶν, ἀπέλυσεν. ἡ ὅ εὐθὺς εἰς τὴν
ἐρη ἐ ὅν δρυμὸς ἀπαλλαγείσιν,
ὅσα ἐτ' ἐκ τῶν ὠφθη τοπαρέαν
ὀπμιῶσαι ἔδὲ ἀλόγῳ ζῶν. * Βᾶν ὅ 61

ἢ Ὡς διδασκαλία πάντῃ περιγ.] Est locus intricatus, nec satis planus; quoniam διδασκαλία tam casu recto, quam dativo hic accipi posse videtur. Si casu dativo, sensus erit, per doctrinam omnia contingere mente præditiis: sive, per doctrinam omnia consequi mente præditiis. Sin casu recto, scribendum erit, πάντων περιγίνεται ἐν τοῖς νῦν ἔχουσιν, ὅπως καὶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις, &c. Doctrina

omnia superat, (vel domat) in iis, qui mente præditi sunt; imo etiam in feris animalibus, &c. Posterius placet. Id tantum adhuc moneo, me vocem πάντῃ, quæ in prior Edit. deest, ex MS. addidisse.

τὴν μὲν γὰρ Δαυνίαν ἀρκῶν, χαλ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem fere capitis, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 23. 24. &c, unde Jamblichus ea mutuatus est.

ἐν Τάραντι ἰδὼν ἐν παμμιγαῖ νο-
μῇ, καὶ κυάμων χλωρῶν ὡς θηπί-
μυρον, τῷ βακάλῳ ὡς θηπί-
βάλῳ, εἰπεῖν τῷ βοὶ τῶν κυάμων
ἀπίχεσθαι. προσπαίξαντο δὲ αὐτῷ
τὸ βακάλον, καὶ ἔφησαν τοῖς εἰ-
δέναι βοῖσι ὅτι εἰπὴν, ἔτι δὲ αὐτὸς
οἶδε πεισθῆναι ὅτι συμβαλῶν, δέον
τῷ βοὶ ὡς θηπί-
προςελθὼν αὐ-
τῷ, εἰς τὰς πολλὰς ὥρας προσψι-
θυλάσας τῷ πυρρῷ, καὶ μόρον τὰς αὐ-
τῶν ἀμύλλων ἐκείνων ἀπέστησε τῶν κυά-
μων, ἀλλὰ ὅτι εἰσὼν τις λέγεται
μηκέτι γαυδῶσαι κυάμων πικρά-
κων τῶν βῶν ἐκείνων μακροχρόνι-
οι, ὅτι ἐν τῇ Τάραντι καὶ τὸ τῆς
Ἡρας ἱερὸν γηρῶντα διαμεμνη-
κίαι, τὸν ἱερὸν ἀνακαλέμενον
Πυθαγόρα βῶν, ὑπὸ πάντων ἀν-
θρώπων τροφοαῖς σιτέμενον, ὅς
οἱ ἀπαντῶντες αὐτῷ προσπαίξον.
62 * Αὐτὸς ὅτι ὑπερπλάμενον Ὀλυμ-
πιάσι, προσμιλῶντο αὐτῷ τοῖς
γνώμενοις ὅτι τύχης πεί τι οὐ-
νῶν, καὶ συμβόλων, καὶ ὁ διοση-
μείων, ὅτι ὡς θηπί-
ἐἰν ἀγγελίαι πνέει καὶ αὐτοῖς τοῖς ὡς ἀληθῶς
θεοφιλέσι τῶν ἀνθρώπων, μεταγαγεῖν λέγεται, καὶ καταψήσανται πάλιν

bovem Tarenti inter pascendum
virides fabas promiscue edentem
vidisset, bubulcum hortatus est,
ut bovem fabis abstinerere juberet.
At bubulcus irrisit eum, & se
bovatim loqui posse; negavit: si
vero ipse ejus rei facultatem ha-
beret, superfluum esse quod se
hortetur; quin ipse potius bo-
vem officii admoneret. Accessit
igitur ad aurem bovis, multisque
diu insufurratis, non solum effe-
cit, ut bos ille sua sponte statim
fabis abstineret, verum etiam post-
hac nunquam fabas degustaret.
Dein longo tempore Tarenti vixit
prope Junonis templum jam ve-
tulus, Pythagoræ bos dictus, &
ab obviis omnibus cibis humano
vivendi aptis alebatur. Ad hæc O-
lympiæ, cum forte discipulis ex-
poneret, quod aves, omina, ful-
minumque ostenta à Diis mitte-
rentur veræ pietatis amantibus,
ut interpretes & quidam velut in-
ternuntii; aquilam supervolitan-
tem è sublimi deduxisse, manu-

* Εἰπὴν } Porphyrius rectius, καλεῖν,
Εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε πεισθῆναι.] Lego &
distinguo, Εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε, πεισθῆναι τὸ
ἑκάστῳ συμβαλῶν, δέον αὐτὸν τῷ βοὶ πει-
σθῆναι. Sic sensus clarus.

* Αὐτὸς ὅτι ὑπερπλάμ.] Historiæ hujus
meminit etiam Plutarchus in Numa,
p. m. 65. & Elian. Var. Hist. lib. iv.
cap. xvii.

* Διοσημείων] Male antea, ἀφ' ὅ-
τι

μείων: quod mendum etiam viderat Ar-
cerius.

* Καὶ αὐτοῖς] Sic etiam Porphyrius.
At voces hæc videntur esse supervacaneæ:
nisi quis forte καὶ αὐτοῖς legendum cen-
seat, secundum opinionem viri docti,
qui sic ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat.

* Μεταγαγεῖν] Porphyrius rectius, κα-
ταψήσαν, i. e. deduxisse.

que palpatam iterum dimisisse ferunt. His & aliis similibus demonstravit, se æque ac Orpheum dominari in fera animalia, eaque mansuefacere, & vocis ore prolata virtute subigere.

CAP. XIV.

VERUM enimvero cum hominibus agendi initium fecit optimum, dum ea primum illos docuit, quæ præpararent animos ad veritatem etiam in aliis rebus cognoscendam. Nam multos ex illis, qui ejus utebantur familiaritate, perspicue, clarisque indicibus admonebat prioris vitæ, quam anima ipsorum, antequam isti alligata esset corpori, jam olim peregerat: seque ipsum ex certis & indubitatis signis demonstrabat Euphorbum fuisse Panthi filium, qui Patroclum devicit: atque inter Homeri versus inprimis laudabat, & ad Lyram scitissime cantatos crebro in ore habebat illos sepulchrales:

*Ast olli maduit fuso coma pulchra
cruore,*

*Comtaque casaries auro, argen-
toque revincta.*

* Κυκλῶν] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani optime emendaverat, κυκλῶν, i. e. demulcens.

* Ἀνεμίμνησκε πολλὰς ὧς.] Ex Porphyrio hæc sumpsit Jamblichus, apud quem eadem leguntur, Num. 26. 27.

ἀφ᾽ αἶναι. Διὰ τούτων δὲ καὶ τῷ ὄρα-
πλήσιων τάς τις δίδεικται τῷ ὀρ-
φείως ἔχων ἐν τοῖς θηρίοις ἡγεμο-
νίαν, καὶ κυκλῶν αὐτὰ, καὶ κατ-
χων τῇ διὰ τῶν σῶματ' αὐτοῦ φωνῆς
προῖσθη διωάμῃ.

K E Φ. ιδ'.

Αλλὰ μὲν τῆς πρὸ τοῦ ἀνθρώπου 63
ᾧτι μελείας δόχλῳ ἐπιείπῃ τῷ
ἀρξίνῳ, ἥνπερ ἔδωκε προειληφέναι
τοῦ μέλλοντος ἐπεὶ τῶν ἄλλων πρὸς
ἀληθῆ μαθήσεσθαι. ἐναργέσταται γὰρ
καὶ σαφῶς ἀνεμίμνησκε τῷ ἐντυ-
χανόντων πολλὰς ὧς προτέρη βίη,
ὅν αὐτῶν ἡ ψυχὴ περὶ τῶνδε τῶν
σώματι ἐνδεθλεύει, πάλαι περὶ
ἐβίωσεν, καὶ αὐτὸν δὲ ἀναμφι-
λίκοις πεμνηροῖς ἀπέφαιεν εὖ-
φορβον γεγονέναι, Πάνθην ὦν, τὸν
Πατρόκλου καταγωνιστῆν. καὶ τῶν
ὀμηρικῶν τῶν μάλιστα ἐνείκας
ἐξύμνῃ, καὶ μὲν λυγρὰς ἐμμελίσταται
ἀνεμμελῆ, καὶ πυκνὰς ἀνεφώνῃ τὰς
ᾧτισι φέρεται αὐτοῦ,

Αἶματι * οἱ δόκοντο κόμαι χα-
ρίπασιν ὁμοῖαι,

Πλοχμοὶ δ', οἱ χρυσὸν πρὸς δὲ
γύρω ἐσφηνκοντ.

* Καὶ αὐτὸν ὁ ἀναμφιλίετ. τεκμ.] Sic recte MS. Antea vero corrupte legebatur, αὐτὸν ὁ ἀναμφιλίετς, πεμνηροῖς ἐπίφαιεν, &c.

Αἶματι οἱ δ.] Versus hi leguntur apud Homerum, Il. ε.

Οἷον δὲ τρέφει ἔρην ὦ ἀνὴρ ἐλμυ-
λῆς ἐλαίης

Χώρῳ ἐν οἰοπίλῳ, ὅθ' ἄλλης ἀνα-
βέβρυχεν ὕδωρ

Καλὸν, τηλεΐτιον, τὸ δὲ τι ποιεῖαι
δονέεσσι

Παντοίων ἀνέμων, καὶ τι βρύει
ἀνθεὶ λούκῳ.

Ἐλθὼν δὲ ἑξαπίνης ἀνεμος σὺ
λαίλαπι πολλῇ

Βόθρε τ' ἐξέσρεψε, καὶ ἐξεπάνυσ'
ὑπὲρ γαίης.

Τοῖον Πάνθε ὑὸν εὐμμελίῳ Εὐ-
φορβῶν

Ἀτρείδης Μενέλαος ἐπὶ κτείνε,
τόχῳ ἐούλα.

Τὰ γὰρ ἰσορρόμηρα περὶ τῆς ἑν Μυ-
κλώϊς σὺ Τρωϊκοῖς λαφύροις τῇ
Ἀργείᾳ Ἡρᾷ Εὐφύρῳ & Φρυγὸς
τῆς ἀσπίδος, παρεμειν, ὡς πέν-
νυ δημῶδη. πλὴν ὅτι διὰ πάν-
των τῶν τ' βελόμηνον δεικνύει,
ἐκεῖνό ἐστιν ὅτι αὐτὸς περὶ ἐγίνωσκε
ὅτι προτέρως αὐτὸς βίβας, καὶ τῆς
τῶν ἄλλων ὑπὲρ μελείας ἐντόθεν
ἐνέρχεται, ὑπομιμνήσκων αὐτὸς,
ἧς εἶχον πρότερον ζωῆς.

Κ Ε Φ. ιε'.

64. Ἡ γὰρ ἐν δὲ πρώτῳ εἶναι πῆς
ἀνθρώποις πλὴν δι' αἰσθησεως

* Ἐν Μυκλώϊς] Adde ex Porphyrio,
ἀποκομμένης.

Quale per æstatem viridantis ger-
men olivæ

Sedulus agricola in campo produ-
cit amæno;

Quam rigat allapsu vicina rivi-
lus undæ:

Et blandæ mulcent animæ clemen-
tibus auris,

Lataque candenti vestit sese un-
dique flore.

At si forte ruat vehementi turbi-
ne ventus;

Sternit humi affligitque ima de
stirpe revulsam:

Talem Panthoidem dejectum vul-
nere acerbo,

Atrides vita exutum spoliabat &
armis.

Quæ vero traduntur de Phrygis
huius Euphorbi scuto, inter alia
Trojana spolia Mycenis Junoni
Argivæ dedicato, ut vulgaria præ-
termittimus. At enim quod per
omnia isthæc indigitare voluit,
hoc est, quod nempe ipse vitam
suam anteaquam agnoverit, & ho-
minum informationem auspicatus
sit, refricando illis vitæ prioris
memoriam.

C A P. XV.

CUM vero existimaret, primo
hominibus adhibendam esse

* Βαλόμηνον] Ἐβέλτε scribendum est,
propter ἀνταρτίαν orationis.

doctrinam, quæ in sensus incurrit; qualis est cum quis figuras speciesque pulchras videt, vel rythmos & carmina elegantiora auribus haurit; proinde a Musica docendi fecit initium, & carminibus rythmisque, morum atque affectuum & animæ facultatum ordinem primigenium, corporisque & animi morborum fugam medelamque hominibus excogitavit: & sane commemoratione ante alia dignum est, quod discipulis quidem suis illos, qui vocantur, apparatus musicos & attactus præscripsit, ac divina quadam ratione modulationes quasdam diatonicas, chromaticas, & harmonicis ita attemperavit, ut illis facile in contrariam partem flecterent & circumagerent vehementiores animæ affectus, qui recens contra rationem in illis suborti erant; tristitiam nempe, iram, misericordiam, amulationes absurdas, timorem, variasque cupiditates; item iracundiam,

προφερομένην ὁπόμελαιαν, ἢ τις καλὰ μὲν ἱρώη ἐς ἡρήματα ἐς εἶδη, καλῶν ἢ ἀκέραιον ῥυθμῶν καὶ μελῶν· τὴν δ' ἄμεσικῆς παιδίδου πρῶτον κατετήσατο, διὰ τὴν μελῶν πινῶν καὶ ῥυθμῶν, ἀφ' ὧν τρέπωνται καὶ παλαιῶν ἀνθρώπων ἰαώσεις ἐγίνοντο, ἀρμονίαι τὴν τῆς ψυχῆς διατάξεων, ὥστε εἶχον ἐξ ἀρχῆς, σωθήντο, σωματικῶν καὶ ψυχικῶν νοσημάτων κατασολαί καὶ ἀφυγασμοὶ ὑπὸ αὐτῶ ἐπενοῦντο. καὶ νῆ Δία τὸ ὑπὲρ πάντων καὶ πάντα λόγῳ ἄξιον, ὅτι τοῖς μὲν γνωρίμοις πᾶς λεγομένην ἑξαρτύσεις καὶ ἐπαφὰς σωεπαίτε καὶ σωτηριόζου, δαιμονίως μηχανώμεθα κερδέματα πινῶν μελῶν διατονικῶν καὶ χρωματικῶν καὶ ἐναρμονίων, δι' ὧν ραδίως εἰς τὰ ἐναντία ἐπείσθησαν καὶ ἐπείσθησαν τὰ τῆς ψυχῆς πάθη, νέον ἐν αὐτοῖς ἀλόγως σωιστέμενα καὶ ὑπεφυόμενα, λύπας καὶ ὀργὰς καὶ ἐλέως καὶ ζήλας ἀπίπας καὶ φόβας, ὀπιθυμίας καὶ παντοίας, καὶ θυμὸς καὶ

¹ Προφερομένην] Scribe, ἀποφερομένην.

² Ἀφυγασμοὶ] Ὑμᾶζω est, sanum reddo: unde ἀφυμάζω, & ἀφυγασμός: quamvis (fateor) sit vox insolens, & Lexicis ignota. Hinc Arcerius & vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani, ἀφρασμοὶ scribendum existimabant: ab ἀφραμάζω. Sed Desider. Heraldus Animadvers. in Jambl. cap. vi. τὸ ἀφρασμοὶ recte retinendum censet. Nam & infra cap. xxv. Jamblichus noster voce

ἀφυμάζω utitur: ut idem Heraldus opportunè monuit.

³ Ἐξαρτύσεις] Idem quod κατέρπαισις: qua voce Noster utitur infra, initio capituli xvi. Quid autem Pythagorei appellaverint κατέρπαισις, docet Noster infra, cap. xx. num. 95.

⁴ Τῶν] Prior Edit. male πινῶν: quod Arcerius ἰσότητι verterat.

⁵ Πιελίσιποι καὶ πιελίζον] Potius numero singulari, πιελίσιποι καὶ πιελίζοι. Refertur enim ad Pythagoram.

ὀρέξεις καὶ χαυνώσεις καὶ ὑπνιότητος
καὶ σφοδρότητας, ἐπαπορθεῖν μὲν
πρὸς ἀρετῇ τῶν ἑκάστων διὰ τὴν
προσηκόντων μελῶν, ὡς διὰ πινῶν
σωτηρίων συγκεκραμένων φαρ-
65 μάκων. * *Επί τε ὕπνον ἐσπέρως*
τρεπόμενων τῷ ὁμιλητικῶν, ἀπὸ λ-
λατῆς μὲν αὐτῶν τῆς ἡμερῶν παρα-
χῶν καὶ ἱεραρχημάτων, διακρίνει
πρὸς συγκεκλυδασμένον τὸ νοητικόν,
ἡσύχως τε καὶ εὐνοείας, ἐπὶ τῇ μαν-
τικῇ δὲ ὕπνους αὐτοῖς ἀπειργά-
ζει. διὸ τῇ τῆς εὐνῆς πάλιν ἀνιστα-
μένοι, τῶν κυλινδρῶν καὶ, καὶ τῶν
ἐκλύσεως, καὶ τῶν νωχελίως αὐτῶν
ἀπὸ ἄλλας διὰ πινῶν ἰδιοτρόπων
ἀσμάτων καὶ μελισμάτων, ψαλῆ
τῇ⁹ κρασί διὰ λύρας, ἢ Ἐ φωνῆς
σωτηριῶν. αὐτῶ δὲ οὐκ ἔστι
ὁμοίως δὲ ὁρᾶν, ἢ Ἐ δὲ τηλαίας
τὸ ποιῶν ὁ ἀνὴρ σωεπάτης Ἐ ἐπὶ
μαζῶν. ἀλλὰ ἀρρήτω πνι Ἐ δυσεπι-
νοητῇ θειότητι χρωόμεν, ἐν ἡτί-
νι τις ἀκούας, καὶ τῶν νοῶν¹⁰ ἐν ἡ-
ρεσίαις καὶ μεταρσίαις καὶ κόσμῳ συμ-

* *Ὁμιλητικῶν*] *Ὁμιλητικῶν* scribendum
esse recte monuit Arcerius.

¹ *ἱεραρχημάτων*] Arcerius corrigere
tentabat, *ἱερομαγμάτων*, vel *ἱερομημάτων* :
sed male. Nam vox *ἱεραρχημάτων* recte se
habet, & significat sonos, quibus aures
nostræ personant, vel recens personue-
runt : veluti sermones & dicta, ab aliis
prolata, sive bona, sive mala. Si igitur
discipuli Pythagoræ interdum quædam au-
divissent obscena, vel male ominata,
& quæ mentem illorum turbarent, eo-
rum oblivionem Philolophus illis indu-

& appetitus, animique inflatio-
nem & remissionem atque veho-
mentiam : ad rectam virtutis nor-
mam revocans horum singula con-
venienti modulatione, velut me-
dicamentis salubribus temperata.
Et vesperi cubitum ituros disci-
pulos à diurnis perturbationibus,
& rerum actarum residuo tumultu
liberabant, & mentem instar
fluctus commotam repurgabant,
quietosque & bonis insomniis vaci-
tantiisque concipiendis habiles
somnos conciliabant : à lecto au-
tem resurgentibus excutiebant no-
cturnum languorem, remissionem
& torporem, per quosdam pecu-
liari modo compositos cantus &
modulationes ; quæ vel solo lyrae
pulsu, vel etiam voce perageban-
tur. Sibi vero ipsi Vir ille non
æque per instrumenta vocemque
tale quid comparabat, sed ineffabi-
li quadam & intellectu difficili
divinitate intendebat aures, men-
temque sublimioribus mundi con-
centibus infigebat ; atque ipse so-

cere conabatur, ut hac ratione animus
ab impuris cogitationibus prorsus libera-
retur. Quæ autem jamblichus hoc loco
ἱεραρχημάτων ; ea infra Num. 114. *ἱεραρχη-*
ματα vocat : quem locum confer.

² *Συγκεκλυδασμένοι*] Et hanc vocem
male sollicitat Arcerius. Utrumque enim
dicitur, & *κλυδασμός*, & *κλυδασμός*.

³ *Κρασί*] Potius *κρασί*, ut inter-
pretem etiam legisse ex versione ejus pa-
tet.

¹⁰ *Ἑν ἡμέραις*] In MS. male, *ἑν ἡμέραις*.
Editio Arcerii habet, *ἑν ἡμέραις* : itidem

lus, ut apparebat, auditu & intellectu percipiebat universalem sphaerarum & astrorum per eas motorum harmoniam & consonantiam; quæ carmen aliquanto perfectius quam quod apud mortales fieri solet, & sine satietate audiendum resonabant, & per dissimiles varieque diversos stridores, celeritatibus, magnitudinibus & uestionibus certa quadam musices

Φωνίαις, ἐνακίῳν, ὡς ἐνέφαινε·
μόνον αὐτῆς, καὶ σωτῆς τ' καθολι-
κῆς τ' σφαιρῶν ἐ τ' κατ' αὐτὰς κι-
νῶντων ἀστέρων ἀρμονίας περὶ ἐ-
νοσίῃς, πληρέστερόν τι τ' θνητῶν,
καὶ κατεκρέεσθον μέλῳ Φθεγ-
γομένης, ὡς τ' ἐξ ἀνεμοίων μὲν ἐ-
πικίλως διαφερόντων ροιζήματων,
ταχῶν περὶ, ἐ μερεθῶν, καὶ ἐποχή-
σεων, ἐν λόγῳ ᾧ πνὶ πρὸς ἀλλήλα

corrupte. Nos veram lectionem Jamblichus restitimus; quam etiam interpres in versione sua expressit.

“Κατεκρέεσθον μέλῳ” Prior Edit. habet κατεκρέεσθον: pro quo Arterius ἀκατεκρέεσθον (i. e. ipso vertente, quo nullus salvari posset) legendum putabat. Idem censuisse videtur eruditus Obrechtus, ut verso ejus fidem facit. At vera lectio est ea, quam ex MS. hic repræsentavimus; significatque cantum modulatissimum, vel maxime intensum. Uti enim κατεκρέεσθον οὐκ δicitur vinum forte, vel merum; & κατεκρέεσθον χρῶμα, color saturus, vel intensus: sic κατεκρέεσθον μέλῳ recte & eleganter vocabitur id, quod diximus. Caterum, uti Jamblichus hoc loco κατεκρέεσθον μέλῳ; ita idem in Nicomachi *Arithm.* pag. 169. κατεκρέεσθον συμφωνίας dixit: & Nicomachus in *Enchirid. Harmon.* pag. 9. Edit. Meibom. κατεκρέεσθον συμφωνίας.

“Ἐποχῶν” Interpretes, uestionibus. Sed non video, quomodo vox ista loco huic quadrare queat. Possunt quidem stellæ vel planetæ dici ἐποχῆς τῶν ἀίθερα, i. e. æthere vehi, vel, per ætherem invehī: sed tunc ἐποχῆς non differet à κινήσεσιν, quod statim sequitur: & hoc sensu τὰν πολλῶν foret dicere, ἐξ ἐποχῶν κίνησιν. Quare puto Jamblichum scripsisse ἐποχῶν. Ἐποχῇ vero in Astronomicis notat intervallum, sive definitum spa-

tium circularum cælestium, in quibus planetæ feruntur: quæ quidem significatio loco huic optime convenit. Vult enim Jamblichus dicere. Musicam mundanam, sive cælestem, confici ex motu Planetarum, qui pro diversis magnitudinibus, celeritatibus, & intervallis locorum, sive circularum, diversos etiam edant sonos, & suavissimam quandam harmoniam efficiant. Nicomachus in *Enchirid. Harmonic.* pag. 6. Edit. Meibom. de eodem argumento agens, vocē ἐποχῆς eo, quo dixi, sensu usus est: quod commendationem nostram non parum confirmat. Ait enim, πάντα γὰρ τὰ ροιζήματα φασὶν σύμμετρα ψόφου ἀναγκάτως ποιεῖν, μέγεθος, καὶ τάχης φωνῆς, καὶ τόπος παρὰ μαγνήτιος ἀλλήλων, ἐπὶ ὧν τὰς ἐαυτῶν φθόγους, ἢ ὧν τὰς ἐποχάς, ἐν αἷς ἐκάστω ῥύμῃ συντιθέται. Dicunt enim omnia corpora, quæ celeriter feruntur, necessario edere strepitus, magnitudinem, & celeritatem vocis, & loco inter se diversos; vel propter sonos sibi peculiare, vel propter celeritates, vel ortus, in quibus unumquodque cum impetu fertur. Vides, tres hic poni causas, quare diversi a corporibus motis soni edantur, μέγεθος, τάχης, & ἐποχή: quæ ipsissimæ causæ & a Jamblichus hic memorantur. Quod autem Nicomachus loco adducto ἐποχῆν, id paulo post τόπον vocat. Addit enim, αἱ δὲ τρεῖς αὐτῇ διαφορῇ

μασικωπαίτω διαπταγμένων, κί-
νησιν καὶ περιπόλῃσιν εὐδμεσάτω
ἅμα, καὶ ποικίλως περικαλλεσά-
66 τῶν ὁποπλαγμένων. * Α' Φ' ἥς δὲ-
δόρῳ ὡπερ, καὶ τ' τὰ νῦν λέ-
γον εὐτακίᾳ ὡπερ, καὶ, ὡς εἰπεῖν,
σωμασκήσῳ, εἰκόνας πινὰς τέ-
των ἐπινόη παρέχειν τοῖς ἐμιμηταῖς,
ὡς δυνάσιν μάλιστα, διὰ τὴν ἐργά-
των καὶ διὰ ψυχῆς τ' δὲ τηλέας ἐκ-
μιμῆσθαι. ἑαυτῷ γὰρ μόνῳ τῶν
ἐπὶ γῆς ἀπάντων σωτῆρ ἔπειθεα
πρὸ κοσμικὰ φθέγματα ἐνέμιζεν
ἀπ' αὐτῆς τ' φυσικῆς πηγῆς πρὸ καὶ
ρίζης, καὶ ἄξιον ἑαυτὸν ἡγήτο δι-
δάσκειν πρὸ ἐκμασθάνειν, καὶ
ἐξομοῖσθαι κατ' ἐφεσιν καὶ ὁπομί-
μησιν τοῖς ἀρχαίοις, ὡς ἂν ἔτι
πρὸς τὴν φύσιν αὐτὸν δαιμονίαν
13 μόνον διωργανωμένον. ἀρα πρὸ τὸν
δε τοῖς ἀλλοῖς ἀνθρώποις ὑπελάμ-
βανεν εἰς αὐτὸν ἀφορῶσι, καὶ τὰ
παρ' αὐτῷ χαρμήματα, δι' εἰκότων πρὸ
καὶ ὑποδείγματων ὠφελείων καὶ
διορθώσας, μὴ δυνάμει τοῖς πρῶ-
των 14 εἰλικρινῶν δρχετύπων ἀλη-
67 θῶς ἀνπλασθέντας. * Καθάρπερ
ἀμέλει ἔστι τοῖς ἔχουσιν πρὸ ἀπνὲς ἐνο-
ρῶν ἐν τῷ ἡλίῳ διὰ τὴν τῶν ἀκλίνων

πρὸς τὸν ἡλίου πρὸ τῶν πλανήτων, μετέθε-
σι, καὶ τῶν καὶ τῶν πρὸ διωγμάτων ἀλλήλων. Ut
proinde dubium non sit, quin ἐποχή hic
definitum spatium, vel locum, vel cir-
culum significet, in quo corpus aliquod
mouetur. Eodem modo, quo in Chro-
nologicis ἐποχή dicitur, periodus anno-

ratione compositis, conversionem
& circumactionem gratissimam si-
mul & variis modis pulcherrimam
efficiebant: à qua velut irriga-
tus, & quoad mentis rationem
bene compositus ac quasi sagina-
tus, ipse imagines quasdam ho-
rum cogitabat exhibere discipulis,
eaque, in quantum fieri poterat,
inprimis per instrumenta & solam
etiam vocem imitari. Sibi enim
foli inter omnes qui terram inco-
lunt, datum existimabat, ut in-
telligeret exaudiretque sonos vo-
cis à mundo editæ, idque ab
ipso naturæ fonte, & radice: ad-
eoque dignum se esse censebat,
qui doceretur aliquid & disceret,
quique cœlestibus nitendo, imi-
tandoque assimilaretur; utpote
qui à Dæmone ipsum affante ita
conformatus esset: cæteris vero
hominibus sufficere putabat, ipsum
& ipsius dona intueri, & ex ima-
ginibus exemplisque proficere ac
emendari; cum prima rerum ip-
sarum archetypa vere apprehen-
dere non possent. Quemadmo-
dum scilicet iis, qui propter
splendoris eminentiam ipsum so-
lem irretorta acie contemplari ne-

rum, ejus initium a memorabili aliquo
evento ducitur.

13 Μόνον] Vox hæc exciderat ex prio-
re Edit. quam ex MS. revocavimus.

14 Πρώτων] Sic recte MS. At priora
Edit. male, πρῶτων.

queunt, in aqua consistentis profunditate, aut in pice liquefacta, vel nigricantis fulgoris speculo, Solis defectus ostendere solemus; oculorum imbecillitati parcentes, & sensum rei aliquo modo vicinum, quamvis remissionem machinantes illis, qui tale quid amant. De hoc ipso, ejusque singulari & supra alios homines illi concessa habitudine ita per ænigma cecinit Empedocles:

Vir erat inter eos quidam præstantia doctus

Plurima, mentis opes amplas sub pectore servans:

Cunctæque vestigans sapientum docta reperta.

Nam quoties animi vires intenderrat omnes

Perspexit facile is cunctarum singula verum

Usque decem vel viginti ad mortalia secla.

¹⁵ Διὰ πτηκίας] Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, Διὰ πταμίας: pro quo Arcerius Διὰ πτηκίης, vel Διὰ πταμίας, a πτέρω, infeliciter rescribendum putabat. Versio autem Obrechtii consentit cum lectione Codicis nostri MS.

¹⁶ Κατάλαμψιν] Prior Edit. habet, κατέλαμψιν: quod auctoritate codicis MS. in κατάλαμψιν mutavi. Est autem ἀντίρροπος κατάλαμψις, imago rei splendentis repercussa, & archetypo pene par: unde locus hic ita Latine reddendus est, Splendore percussus, qui archetypo pene par sit, vel etiam remissior, exhibere conatur

ὑπερφέγγισιν, ἐν βαθείᾳ συστάῃ ὕδατος, ἢ καὶ ¹⁵ Διὰ πτηκίας πώσης, ἢ κατόπρην πινὸς μελαναυγῆς, δεικνύειν Ἰππινόβω πρὸς ἐκλείψεις, Φειδέμενοι τῆς τ' ὕψους ἀσθενείας αὐτῶν, καὶ ἀντίρροπον πινὰ κατάλαμψιν ¹⁶ αὐτοῖς τὸ πρῶτον ἀγαπῶσιν, εἰ καὶ ἀνευδρωτέραν, μηχανώμενοι. τὰ τοὺς φαίνεται καὶ ἔμπροσθεν τοῦ αὐτοῦ αἰνιγματοῦ, καὶ τ' ἐξαίρετα καὶ θεοδωρήτα ὑπὲρ τῆς ἄλλης διοργανώσεως, ἐν οἷς Φησὶν.

Ἦν ¹⁷ δὲ τις ἐν κείνοισιν ἀνὴρ πρῶτος αἰδώς,

ὅς δὴ μήκιστον περιπίδων ἐκλήσαστο πρῶτον,

Παροπίων τι μάλιστα σφῶν ἐπιήραν ἔργων.

Ὅπως γὰρ πάσαισιν ὀρεξάσθαι περιπέδουσιν,

Ἦν γὰρ τῶν ὄντων πάντων λάβειν ἕκαστον,

Καὶ τι δέκ' ἀνθρώπων, καὶ τ' εἰκοσιν αἰώνεον.

illis, qui tali te delectantur. Obrechtus vertit, sensum rei aliquo modo vicinum: unde κατέλαμψιν cum quoque legisse apparet: quod miror, cum eodem, quo nos, codice MS. usus fuerit.

¹⁷ Ἦν δὲ τις ἐν κείνοισιν ἀνὴρ π.] Fragmentum hoc Empedoclis, & reliqua, quæ sequuntur ad finem usque capitis hujus, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 30. 31. Cæterum, plura ex fragmento hoc Empedoclis menda, quæ in priorem Edit. irreperant, partim auctoritate codicis MS. & partim Porphyrii, sustulimus.

Τὸ γὰρ, θεωρία, καὶ, τῶν ὄντων
πάντων λῶσκειν ἕκαστον, καὶ,
πραγμάτων πλῆθος, καὶ τὰ εἰκότες,
ἐμφαντικὰ μάλιστα τῇ ἐξαίρετῃ ἔ
ἀκριβεστάτης τῷ τὰς ἀλλῶν διορ
γανώσεως ἦν, ἐν τῇ τῷ ὁρᾶν, καὶ τῷ
ἀκῶεν, καὶ τῷ νοεῖν.

K E Φ. 15'.

68. Ἀττι μὲν οὖν ἦδη ἂν μουσικῆς
ἐπιτηδύοιτο αὐτῷ κατέργουσι
τῶν ψυχῶν. ἄλλη δὲ παρὰ τῆς
διανοίας ἄλλα ἔστι τῆς ὅλης ψυχῆς
διὰ παντοδαπῶν ἐπιτηδευμάτων
ἕως ἡστέον παρ' αὐτῷ. τὸ γὰρ
τὸ πρὸς τὰ μαθήματα ἔστι ἐπιτηδύ
ματα πόνων ὥστε δεῖν ὑποφέρειν,
καὶ τὰς τῇ ἐμφύτῃ πᾶσιν ἀκρεσίαις
καὶ ἐκ πλεονεξίας βασιλείας καὶ πικι
λωτάτης καὶ καλᾶς καὶ ἀναγκῆς
πυρὶ καὶ σιδήρῳ συντελεσθῆναι διὰ
θεομορθεύουσι τοῖς χρωμασίαις, ἀς
ἔτι κατεργεῖν ἕτερον ὑπομῆεν διωσ
τή τις κακὸς ὢν. πρὸς δὲ τέρας,
ἐμφύχων ἀποχρῶ πάντων, καὶ ἐπὶ
βρωμάτων πινῶν, ταῖς ἐπιτελείαις

Nam verba illa, *præstantia*, & *en
tium omnium perspexit singula*, ac
sapientia opes, & similia, maxime
designabant ejus peculiarem, &
*præ cæteris accuratam habitudi
nem in videndo, audiendo, &
intelligendo.*

C A P. XVI.

Atque hæc per Musicam exco
lebatur ab ipso animorum ad
aptatio. Alia autem mentis to
tiusque animæ repurgatio per va
ria studia hunc in modum insti
tuebatur. Generatim existimabat
congruentes circa disciplinas &
studia labores exantlandos esse,
& innatæ omnibus intemperantiæ
plusque habendi libidini diversifi
sima experimenta & castigations
ac igne ferroque peragenda suf
flamina familiaribus præcipi de
bere; quæ homines ignavi susti
nere aut pati non possent. Præ
terea abstinentiam omnium ani
malium, ut & ciborum, qui ra
tionis humanæ promptitudinem,

¹ Διὰ Μουσικῆς] In priorē Edit. par
ticula διὰ deest: quæ tamen salvo sensu
abesse non potest.

² Κατέργουσι] Ex MS. pro κατέργου
σι, quod prior Edit. habet.

³ Ἐπιτελείαις] Est vox corrupta, pro
qua Arceus ἐπιτελείαις, vel ἐπιτελείαις le
gendum censet: sed male. Codex
MS. habet, ἐπιτελείαις: quod itidem vi
tiosum est. Nos legendum censemus

ἐπιτελείαις, vel ἐπιτελείαις: cujus emen
dationis inter alia & hanc habemus ra
tionem, quod supra Num. 13. eisdem
corrupte legatur ἐπιτελείαις, pro quo ἐ
πιτελείαις legendum esse manifestum est.
Conjunctum enim illic, ἐπιτελείαις &
ἐπιτελείαις. Porro, Pythagorici vigilan
tiam maximi faciebant; torporem vero
& segnitiam averfabantur: eamque ob
causam sedulo cavebant, ne cibos edo

puritatemque impedirent, commendavit discipulis, orisque continentiam & omnimodum per multos annos silentium; manu eos ducens ad linguam refranandam, & intentum atque indefessum examen difficiliorum speculationum, earumque ruminacionem. Propterea præscripsit eis vini abstinentiam & cibi somnique usum moderatum; gloriæ vero & opum atque his similium contemptum inaffectatum, animumque illis debellandis paratum; erga propinquos sinceram reverentiam; erga pares non fictam æquabilitatem; erga juvenes humanitatem, perfectum adjumenta, & admonitiones invidia vacuas: Amicitiam porro omnium erga omnes, sive Deorum erga homines, beneficio pietatis & scientiæ contemplativæ; sive dogmatum inter se, & in universum animæ & corporis, partisque rationalis cum irrationali, per Philosophiam ejusque speculationes; vel hominum inter se, civium puta, per sanam

rent, quos ὑπὸ τῇ καλῇ ἡρώδῃ inducere possent, unde apparet, sensum emendationi nostræ non parum favere: dummodo transposita vocula καὶ, τὸ λογισμῷ ad εἰλικρινείας tantum referas, non vero etiam ad ἀρετῆς: hoc modo & ordine, ταῖς ἀρετῆς, καὶ ταῖς ἑξ ἡρώδῃ εἰλικρινείας, &c. Sic sane omnia erunt clara. Cæterum, erat etiam cum pro ἐπιγυμνίας legendum censebam ἐπιγυμνίας: sed prius magis placet.

τῇ λογισμῷ εἰλικρινείας ἐμπι-
δίζοντων κατέδειξεν τοῖς ἐπαίροις,
ἐχεμυθίαν τε καὶ παντελῆ σιωπῶν,
πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν σωασκῶ-
σαι ὅτι ἐπὶ πολλὰ, σιώπῳνιν τε καὶ
ἀδιάπνους παρὶ τὰ δυσληπίστωτα
τῶν θεωρημάτων ἐξετάσιν τε εἰς ἀνά-
ληψιν. * Διὰ ταῦτα ἡ καὶ αἰνίαν καὶ 69
ὀλιγοσπίαν καὶ ὀλιγοῦπνίαν, δόξης
τε καὶ πλάτης καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτή-
δον⁴ καταφρόνησιν τε καὶ κα-
τεξάνασιν. καὶ αἰδῶ μὲν ἀνυπ-
κρῆτον πρὸς αὐτῶν προσήκοντας,
πρὸς ἡ αὐτῶν ὁμήλικας ἀπαλαστον
ὁμοιότητα, καὶ φιλοφροσύνῳν
σωεπίταςιν τε καὶ παρόρμησιν πρὸς
αὐτῶν νεωτέρους, φθόνου χωρὶς
φιλίας⁶ ἡ πάντων πρὸς ἀπαντας,
εἴτε θεῶν πρὸς ἀνθρώπους, εἴτε εὐσε-
βείας καὶ ὁπισθημονικῆς θεωρίας, εἴτε
δογματῶν πρὸς ἀλλήλα, καὶ καθέ-
λε ψυχῆς πρὸς σῶμα, λογικῆς τε
πρὸς τὴν ἀλόγον, καὶ φιλοσο-
φίας, καὶ τῆς κατὰ τὴν θεωρίας
εἴτε ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους,
πολιτῶν μὲν, ⁷ καὶ νομιμότητος

Confer etiam Nostrum infra cap. xxxi. ubi totus hic locus repetitur.

⁴ Κατὰ φρόνησιν] Antea male, φρόνησι.

⁵ ὁμήλικας] Sic MS. At prior Edit. corrupte, οὐκ ἡλικίας.

⁶ Φιλίας ἡ πάντων πρ.] Totus hic locus repetitur infra, Cap. xxxiii. ubi quædam rectius leguntur.

⁷ Διὰ νομιμότητος] Sic rescripti, auctore ipso Jamblichio, cap. xxxiii. ubi ut

μὲν ὑγίης, ἑτεροφύλων δὲ, διὰ
 φυσιολογίας ἐρήνης· ἀνδρὸς ᾧ πρὸς
 γυναικα, ἢ ἀδελφύς, καὶ οἰκίαις,
 διὰ κοινωνίας ἀδιασπρέφης· εἴτε
 συλλήβδην ἢ πάντων πρὸς ἅπαν-
 τας, καὶ προσὶ τῷ ἀλόγων ζώων τι-
 νά, διὰ δικαιοσύνης καὶ φυσικῆς
 ὁππωλοκῆς· ἔστι κοινωνία τοῦ· εἴτε ἔ-
 σώματ'· καθ' ἑαυτὸ θνητῶ καὶ τῷ
 ἐγκκεχυμένῳ αὐτῷ ἐναυτίων δυ-
 νάμεων ἐντέλειαν καὶ σωφροσύνην
 δι' ὑγίαιας, καὶ οἷς πάντῃ διαιτή-
 καὶ σωφροσύνης, κατὰ μέμνησιν τῆς
 ἐν τοῖς κοσμοῖς στιχείοις εὐτη-
 70 ρίας. * Πάντων τῶν, ἢ ἐν ἐνός
 καὶ ἢ αὐτῶ καὶ συλλήβῃν ἔστι συγκε-
 φαλαίωσιν ὀνόματ'· ἢ τῆς φι-
 λίας, εὐρετῆς καὶ νομοθέτης ὁμολο-
 γημένως Πυθαγόρας ἐχρήματο· καὶ
 διόλου τῆς ὁππωλοκῆς πρὸς
 τοῦ· θεὸς ὁμιλίας ἢ ὑπερ πὲρ καὶ
 κατὰ τοῦ· ὑπερ αἰπώτατ'· τοῖς
 πρὸ αὐτῶν· ὅπερ ἔστι ὑπὲρ ὀργῆς
 πηλολυμένη πεινῶνται πᾶσι ψυ-
 χῇ, ἔστι ὑπὲρ λύπης, ἔστι ὑπὲρ
 ἡδονῆς, ἔστι πρὸς ἄλλης αἰσχροῦς

ut dixi, hæc ipsa repetuntur. Codex MS. habet διανομιμέτατα. At prior Edit. corruptissime διανομιμῆτο: pro quo Aræterius αἰτίως rescribendum putabat, διανομιμῆτο. Erit autem νομιμός, proprie, vita legitima, sive, obedientia erga leges: quæ vox insolens quidem est, & Lexicis ignota: sed quales non paucæ aliz apud Nostrium reperiantur.

* Πάντων πρὸς ἅπαντας, καὶ αὐτῶ.] Locum hunc, ante mutilum, ex codice

MS. supplevi. In priore enim Edit. desunt verba hæc, ἀπαντας, καὶ πρὸς τῷ ἀλόγων ζώων τινα, διὰ δικαιοσύνης.

ἢ ἐν ἐνός] Infra. Num. 229. rectius legitur, ἰνὸς καὶ ἢ αὐτῶ. . . ἢ ἢ φιλικῶς ὀνόματ'· ὄντ'.

ἢ ὑπερ πὲρ καὶ κατὰ τοῖς ὑπὲρ] In MS. vitiose exaratum erat, ὑπὲρ πὲρ καὶ κατὰ τοῖς ἀνθρώπων. Nimirum τὸ ὑπὲρ error librarii mutaverat in ὄντος; quod, si plene scribas, est ἀνθρώπων.

batam, & è tranquillitatis statu deturbatam, vel quod turpius his omnibus difficiliusque foret, ignorantia inquinatam: quibus omnibus animam divinis modis purgatam sanabat, & coelestem ejus particulam refocillabat, salvamque ad consequendum intellectum divinum oculum, infinitis oculis corporis, ut Plato ait, nobiliorem, reducebat. Hujus enim solius ope rerum ipsarum veritas perspicitur, si ejus acies mediis convenientibus exacuatur & corroboretur. Eo itaque respiciens Pythagoras mentis purificationem adornabat: hacque etiam formula institutionis utebatur, & hic ei scopus propositus erat.

C A P. XVII

PReparatione hac adhibita discipulorum suorum institutioni, non statim recipiebat eos, qui in amicorum convictorumque suorum numero haberi volebant, priusquam ipsorum explorationem dijudicationemque instituisset. Primum enim inquirebat, quo animo quove affectu parentes aliofque familiares prosequuti essent: deinde notabat risus ipsorum in-

¹¹ *Ἐπιθυμίας*] Sic pro *ἐπιδημίας*, quod prior Edit. habet, legendum esse recte monuit Desid. Herald. *Animadv.* in Jamblichum, cap. vi.

¹² *Καὶ τὸ Πλάτωνα*] Locus Platonis,

Ἐπιθυμίας ¹¹ *παρηλαγμένη* μὲν Δία, ἔδῃ δὲ τῶν ἀπάντων ἀνοσιπότης πῆ χαλεπωπότης ἀμαθίας. διὸ δὴ τῶν ἀπάντων δαιμονίως ἰσὶν καὶ ἀπεκάρηται τὸ ψυχρὸν, καὶ ἀνεζωπύρη τὸ θερμὸν ἐν αὐτῇ καὶ ἀπίστωξε, καὶ περιῆγεν ὅτι τὸ νοητὸν τὸ θεῖον ὅμμα, κρεῖττον δὲ σωθῆναι, κατὰ ¹² τὸν Πλάτωνα, μυρίων σκελίνων ὀμμάτων. μόνῳ γὰρ αὐτῷ ἀναβλέψαντι, καὶ οἷς προσῆκε βοηθήμασι πωθέντι καὶ ἀναρρωθέντι, ἢ περὶ τῶν ὄντων ἀπάντων ἀλήθεια διορατῆται. πρὸς δὲ τὰ ἀναφύων ἐπιείηται τὴν ἀγαθότητος ἀνάγκην. καὶ ἦν αὐτῷ τὸ παιδιδύσας ὁ τύπος τοῦ πᾶτος, καὶ πρὸς ταῦτα ἀποβλέπων.

Κ Ε Φ. ιζ.

ΠΑρεσκεπασμένην ἢ αὐτῷ ἔτος 7³ εἰς τὴν παιδείαν τῶν ὁμιλητῶν, προσιόντων τῇ ἐκείνῳ, καὶ βολομένων συνδιατρέχειν, ὅτε εὐθὺς συνεχώρη, μέχρις ἂν αὐτῶν τὴν δοκιμασίαν ἔτι κέρσι ποιήσῃ. πρῶτον μὲν πωθαιόμενον, πῶς πῆς γινώσκει τῆς οἰκείας πῆς λοιπῆς εἰσὶν ὁμιλητικῆς ἐπειτα θωρῶν αὐτῶν τὰς τε γέλωτας. ὅτε

ad quem Jamblichus respicit, exstat lib. vii. de Repub. pag. 485. Edit. Lugdun. Eundem Platonis locum adducit etiam Theon in *Mathematicis*, pag. 5.

ἀκαίρους, καὶ τὴν σιωπὴν, καὶ τὴν
 λαλιὰν ὥστε πᾶσι, ἐπὶ τῇ
 ὁπρὶς, πένες οἱσι, καὶ αὐτῶν γυν-
 αίμας, οἷς ἐχρῶντο, καὶ τὴν πρὸς
 ταῦτα ὁμιλίαν, καὶ πρὸς τίνι μά-
 λιστα τὴν ἡμέραν χορεύουσι, καὶ τὴν
 χαρὰν ἐν τῇ λυπῇ ὅτι πᾶσι τῶν
 χάνουσι ποιήματα. προσετίθει δὲ ἔτι
 τὸ εἶδος, καὶ τὴν πορείαν, καὶ τὴν
 ὅλκον τῶν σώματι κινήσιν. πῶς τε
 τὸ φύσει γινώσκουσι φυσιογνω-
 μῶν αὐτῶν, σημαῖα τὰ φυσικά
 ἐπὶ τῇ ἀφαιρῇ καὶ ἐν τῇ ψυχῇ
 72 καὶ. * Καὶ οὐ πᾶσι δοκιμάσειεν ὅτως,
 ἐφὶ τῶν ἐκείνων ὑπερεβόλῃ, δο-
 κιμάζον πᾶσι ἐξ ἑβελόγῃ καὶ
 ἀληθείας φιλομαθείας, καὶ ἐπὶ πρὸς
 δόξαν ἰκανῶς περιστάσασθαι, ὥστε
 καταφρονεῖν τιμῆς. μετὰ δὲ ταῦτα
 τοῖς προσεῖσι προσέτιθετο σιωπὴν
 πνικτοῦ, ἀποπνικτοῦ, πᾶσι
 ἐγκρατῶς ἔχουσι, ὡς χαλεπώ-
 πρην τὸ ἄλλων ἐγκρατεῖ μάταιον τῷ
 πρὸς τὴν γλώσσης κρατῆν· καθεὶ καὶ
 ἐπὶ τῇ τῇ μετέπειτα νομοθετησάν-
 των ἐμφανιστικῇ. ἐν δὲ τῇ
 ἡσυχίᾳ τῶν πρὸς ἐκείνους ὑπερ-
 χοντά, τῇ τῇ ἐπὶ ὅσῃ, ἐκπονή-
 το, διδάσκουσι τοῖς ἀποδοδεγμένοις
 εἰς τῇ γινώσκουσιν, οἱ πρὸς ἐκείνους
 πολιτικοὶ καὶ οἰκονομικοὶ πένες καὶ
 νομοθετικοὶ ὄντες. αὐτοὶ δὲ, οἱ μὲν

tempestivos, silentium, tempo-
 nisque abufum: tum quo cupidi-
 tatibus modo indulgerent; quos
 haberent sibi familiares, & quo
 pacto cum illis viverent; deni-
 que quibus potissimum rebus in-
 terdiu vacarent; quibus item gau-
 derent dolerentve. Inspiciebat
 & vultum, & incessum, & totius
 corporis motus: atque ex nativis
 faciei lineamentis ipsos ita nosci-
 tabat, ut manifesta indicia obscuris
 animorum inclinationibus in-
 dagandis adhereret. Quem au-
 tem ita probasset, eum triennio
 contemptum haberi jubebat: nec
 tamen intermittebat, ejus con-
 stantiam, verumque discendi stu-
 dium, & an adversus gloriam sa-
 tis firmus honorisque contemptor
 esset, observare. Post hæc im-
 perabat suis quinquennale silen-
 tium, ut sciret quantum possent
 in continentia lingua, re omnium
 difficillima; uti significatum est
 ab iis, qui mysteria instituerunt.
 Interea temporis quicquid facul-
 tatum opumve quisque posside-
 bat, in medium conferebatur, &
 aliis ad hoc ipsum destinatis, qui
 Politici, & legislatores nomina-
 bantur, dispensandum committe-
 batur. Ipsi vero, qui post quin-
 quennale silentium, ex vitæ cate-

* Ἐγκρατῶς ἔχουσιν, ὡς καλ.] Sic ex
 codice MS. locum hunc emendavi & di-

stinxi. Ante enim male legebatur, ἔγκρα-
 τῶς ὡς καλ.

raque ingenii modestia, dogmatibus participandis digni habebantur, deinceps fiebant interioris admissionis discipuli, & intra velum audiebant juxta videbantque Pythagoram: antea enim obdueto velo extrinsecus citra præceptoris aspectum, ab ore ejus pendebant, diuturnumque morum suorum experimentum dabant. Qui vero rejiciebantur, opum quas contulerant, duplum recipiebant, iisque monumentum extruebatur ab homacois (sic enim omnes hujus viri discipuli vocabantur:) qui si quando illis obvi facti essent, cum iis tanquam cum aliis quibusdam agebant; ipsos vero discitabant mortuos, quos hac spe reformaverant, fore ut ope disciplinarum in bonos honestosque viros evaderent. Sed qui ad discendum tardierant, illos male conformatos, & ut ita dicam, imperfectos sterilesque judicabant. Sin post peractam explorationem, ex forma, ingressu, motu, habitu, post spem bene de ipsis conceptam, post quinquennale silentium, post tot disciplinarum Orgia & initiationes, post

των, ἕκ τε βίῃ καὶ τῆς ἄλλης ὀπαι-
κίας κεραιέντες μὲν τὴν πινυταιῇ σιω-
πῶν, ἵσταντο καὶ λοιπὸν ἐγίνοντο,
καὶ ἐν τοῖς σινδόνibus ἐπήκειον ὁ Πυθα-
γόρας, μετὰ τῷ καὶ βλέπειν αὐτὸν.
πρὸ τούτων ὅτι ἐκ τῆς αὐτῆς, καὶ μηδέ-
ποτε αὐτῶν ἐσορῶντες, μετέχον τῶν
λόγων διὰ ψιλλῆς ἀκοῆς, ἐν πολλῷ
χρόνῳ διδόντες βάσανον τῇ οἰκίᾳ
ἡθῶν. * Εἰ δὲ ὑποδοκιμασθῇ, 73
τῶν μὲν ἑστῶν ἐλάμβανον διπλῶς,
μνημαῖα δὲ αὐτοῖς ὡς νεκροῖς ἐχών-
οντο ὑπὸ τῶν μακρῶν. ἔτι γὰρ ἐκα-
λοῦντο πάντες οἱ περὶ τῶν ἀνδρα-
σσωτυγχάνοντες δὲ αὐτοῖς, ἔτι
σσωτυγχανόν, ὡς ἄλλοις πῶν.
ἐκείνους ὅτι ἔφασκεν τεθνήαι, ὅς
αὐτοὶ ἀντεπλάσωτο, καλὰς καὶ
θῦς προσδοκῶντες ἑσθλὰ ἐκ τῶν
μαθημάτων. ἡ ἀδιοργανώτους τε,
καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἀτελεῖς τε καὶ σε-
ρῶδες ὄντο ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ δισμαστῆρας.
* Εἰ δὲ μὲν τὸ ἐκ μορφῆς τε καὶ βα- 74
ρίσματος, καὶ τῆς ἄλλης κινήσεως τε
καταπιστεύσειεν ὑπὸ αὐτῶν Φυσιολο-
γοῖν, καὶ ἐλπίδα ἀγαθῶν
περὶ αὐτῶν ὄψασθαι, μετὰ πιν-
υταιῇ σιωπῶν, καὶ μὲν οὐκ ἐκ τῶν
τοσῶνδε μαθημάτων ὀργιασμένους καὶ

² Ἐν πινυταιῇ λοιπ. ἔγ.] Vide Schefferum de Philosophia Ital. cap. xi. p. 105.

³ Μνημαῖα ὅτι αὐτοῖς ὡς νεκρ.] Vide eundem Schefferum in dicto opere, sub finem capitis xii.

⁴ Ἀδιοργανώτους] Id est, malis orga-

nis a natura instructos. Sic supra Num. 66. Noster usus est voce διοργανώτοι: & alibi voce διοργανώσις.

⁵ Τῶν δισμαστῆρας] Sic MS. At prior Edit. minus recte, τῶν δὲ ἀμορ-
φήσις.

μῆσεις, ψυχῆς τε δοτῆρύψης,
 καὶ καθαρμοὺς τοσάτους τε καὶ ηλικί-
 ας καὶ ἐκ ποικίλων ἔται θρωρημά-
 των προσδίδουσαι, δι' ἧς ἀγχι-
 νοιά τε καὶ ψυχῆς εὐάγρια παῖσιν ἐκ
 παντὸς ἐκφυόντο, δυσκίνητον ἔπι-
 πτε καὶ δυσπαρεμβλητὸς εὐρίσκε-
 το, ἡ γὰρ δὴ πᾶσι τοῖσι καὶ
 μνημεῖον ἐν τῇ Διατριβῇ χῶσαι-
 τες, (καθὰ καὶ Περικλῆς τῷ Θυ-
 ρίῳ λέγει), καὶ Κύλωνι τῷ Συβα-
 ριτῶν ἐξάρχῳ, δόξα μὲν οὖν ὑπ'
 αὐτῶν) ἐξήλαυνον ἐκ τῶν ὁμαχείων,
 φορέοντες χρυσὸν τε καὶ ἀργύρον
 πλῆθος. καὶ γὰρ αὐτοῖς καὶ πα-
 τὴρ ἀπῆκετο, ὑπὸ πινῶν εἰς τὸ
 σπληνδαίνον, καὶ Δίῃ, οἰκονομάρχῳ,
 ἕως προσεγγόρου οἰκονομικῶς δότῃ
 πέλεις. καὶ εἰ πτε σιωπῶσι μὲν ἄλ-
 λως αὐτῷ, πάντες ὀντισιμῶ μάλλον,

* Προσδίδουσαι] Vocem hanc libens obelo confixerim. Non solum enim nihil ad rem facit, sed etiam sensum & sententiam orationis turbat: siquidem accusativi illi, καθαρμοὺς, etc. pendunt a præcedenti μῆς, nec ullo verbo ad sui constructionem opus habent. Deinde, pro δι' ἧς, quod statim sequitur, lego, δι' αὐτῶν.

† Στάλιν δὲ πᾶσι τοῖσι καὶ μνημ.] Manifesta tautologia. Hoc ipsum enim jam paulo superius Jamblichus nos docuit. Quare suspicor, libellum hunc Jamblichi interpolatorum manus passum esse, præsertim cum & alia non pauca bis in eodicta observaverim. Vel saltem dicendum est, Jamblichum eadem ex diversis auctoribus aliquando retulisse. Confer Nostrium infra, sub finem capitis xxxv.

animæ purgationes & emundationes, post peragrata tot, tanta, & tam varia theoremata, ex quibus solertia mentis animæque sanctitas modis omnibus in unoquoque subnascebatur, segnior adhuc aliquis & intellectu hebetior reperiatur, tali homini in schola cippum aliquem & monumentum sepulchrale erigebant; uti contigisse fertur Perialo Thurio & Cyloni Sybaritarum Principi ab iisdem reprobatis; dein auro argentoque onustum auditorio exigebant: nam & eum in finem reperta pecunia publica administrabatur a quibusdam, qui a sumptuum dispensatione Oeconomici dicebantur. Quod si aliquando sic ejecto forte facti essent obvii, quemvis potius alium censebant,

ubi morem hunc Pythagoreorum itidem Lectoribus inculcat.

* Περικλῆς τῷ Θυρ. καὶ Κύλωνι τῷ Συβ.] Addi his poterat Hipparchus, de quo Clemens Alexandr. lib. v. Strom. p. 575. Φασὶ γὰρ Ἱππάρχου τὸν Πυθαγόρειον, αἰσῶν ἔχοντα χρυσὸν καὶ ἀργύρον σφῶς, ἐξελασθῆναι τὸ διατελεῖν, καὶ εἶπεν ἱππάρχῳ, οἷον νεκρῷ. Ajunt Hipparchum Pythagoreum, accusatum, quod scripto prodidisset de rebus Pythagore, e Schola exclusum fuisse, & ipsi, languente morbo, cippum erectum esse. Hic nimirum est Hipparchus ille, ad quem epistola Lyfidis, quæ statim subjungitur, scripta est. Cæterum de Cylone, ejusque reprobatione, plura vide sis apud Nostrium infra, Cap. xxxv.

quam illum qui secundum ipsos mortuus esset. Quapropter & Lysidis Hipparchum quendam increpans, quod cum hominibus non rite initiatis, & sine disciplinis ad contemplationem accedentibus, doctrinam communicaret, scribit: *Ajunt autem vulgare etiam philosophiam quibusvis obviis: quod Pythagoras fieri noluit. Et hac tu quidem, Hipparche, cum cura edoctus fuisti; sed non servasti ô bone, gustatis deliciis Siculis; ad quas gustandas non debebas reverti. Si igitur mentem mutaveris, latabor; si non, mortuus es mihi. Par enim erat divinorum Ejus humanorumque praeceptorum meminisse; neque bona sapientiae communicare cum hominibus, qui ne per somnium quidem purgationem animae subierunt. Nefas enim est obvio vulgo porrigere ea, quae tantis laboribus com-*

ἢ ὁ αἰὼν ἡ γῆ περὶ εἶναι, τὸν κατ' αὐτὰς πύθνηται. * Διόπερ καὶ 75
Λύσις ἰππάρχῳ πνὶ ὀπιωλήτιαν, μεταδίδοντι¹⁰ τὸν λόγον τῆς ἀναισθήσεως, καὶ ἀνὰ μαθημάτων καὶ θεωρίας ἑπιφυσιολόγους, φησί· φανερὸν δὲ σε εἶ δαμοσία¹¹ φιλοσοφῆν τῆς ἐπιτυχάνουσι, τῆς ἀπαιξίως Πυθαγόρας· ὡς ἐμαυτὸς μὲν, ἰππάρχῳ, μετὰ αὐτῶν, σὺ ἐφύλαξας δὲ, γὰρ πάλιν, ὡς ἡμεῖς, ¹² Σικελικῶς πολυτελείας, ἃς σὺ ἐχρῆσθαι τοι γινώσκων δόκω. εἰ μὲν ὡς μεταβάλοις, χαρήσμεν; εἰ δὲ μή γε, τίθνασας. Διαμεινῶνται¹³ γὰρ φασὶν ὅσον εἴη καὶ τὴν θῆραν θῆραν καὶ αἰθρῶν πύων ὀπταγυαλμάτων, μηδὲ καὶ νῶ¹⁴ ποιῶναι τὰ σοφίας ἀγαθὰ τῆς καὶ ὅταν τὸν ψυχῶν καταθαρμύοις. εἰ γὰρ ἡμεῖς¹⁵ ὀρέγονται ἀπαντῶσι τὰ μὲν πύων ἀγώνων αὐτῶν

* Δίσις.] Epistola hæc Lysidis exstat etiam in Collect. Epistolarum Græcarum Aldina & Genevensi; & ad calcem Diog. Laërtii, qui ex officina Henrici Stephani prodit: itemque inter opuscula Mythologica, Physica, & Ethica, quæ prodierunt apud Henr. Wetstenium Amstelod. 1688. collectore Thoma Galeo. Eandem Latine exhibet Theodor. Canter. Var. Lect. lib. I. cap. XII. Meminit etiam ejus Synesius, Epist. cxi. & Eustathius ad Il. B. pag. 360. Edit. Rom.

¹⁰ Τὸν λόγον.] Lege, τὸν λόγον.

¹¹ Φιλοσοφῆν.] Φιλοσοφῆν oportebat. Epistola enim hæc Dorica dialecto scripta est.

¹² Σικελικῶς πολυτελ. ἃς σὺ ἐχρῆσθαι.] Sic rescripti sensu exigente. Ante enim legebatur, Σικελικῶς πολυτελείας, ἃς σὺ ἐχρῆσθαι τοι γινώσκων.

¹³ Διαμεινῶνται γὰρ φασὶν ὅσον εἴη καὶ τὴν θῆραν.] Scribe, διαμεινῶνται γὰρ ὅσον εἴη τὴν θῆραν καὶ τὴν θῆραν.

¹⁴ Ποιῶν.] Cave mutes. Est enim Doricum pro ποιῶν.

¹⁵ Ὅριζονταί τε ἀπαντῶσι.] Sic recte MS. In priore vero Ed. male legitur, ὀρέγονται ἀπαντῶσι τὰ μὲν πύων ἀγώνων αὐτῶν πύων. Quæ monstra? Ποιῶν τε αὐτῶν Doricum est pro ποιῶν.

περχθίνα , εἰδὲ μὲν βεβήλοισ
τὰ πῶν Ἐλευσινίαν θεῶν μυστήρια
διαγείναι¹⁶. κατ' ἰσότητα ἡ ἀδι-
κῆς ἔσπεύεις οἱ πιαῦτα προέξου-
76 πος. * Διαλογίζεσθαι δὲ καλὸν,
ὅσον χρόνον μάλα ὅκμεμετρήκα-
μεν , δοτορρυθμόμοι¹⁷ αἰτίας,
τῶς ἐς πῆς σέβησιον αἰμῶν ἐγκεκο-
λαμμένως· ἕως πῶκα διεληθόντων
ἐπίων ἐγνόμεθα δεκτικὸν τῆ πλῆ-
λόγων.¹⁸ καθάπερ οἱ βαφῆς
προεκαθάραντες ἐνψαν τὰ βά-
ψιμα τῶν ἱματίων, ὅπως ἀνέκαλυ-
πται τὰν βαφῶν¹⁹ ἀναπίνοντι, καὶ
μηδέποτε γυμνομενῶν ἐξίπλον· τὸν
αὐτὸν τρόπον καὶ οἱ δαίμονες ἀνὴρ
προπερισκόμει τὰς ψυχὰς τῆς
φιλοσοφίας ἐραδιέντων, ὅπως μὴ
διαψεύσῃ περὶ πῶκα τῆ ἐλπιόεν-
των ἐσθῆται καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν.

¹⁶ Διαγείναι· κατ' ἰσότητα] Antea cor-
ruptissime hic legebatur, διαγείναι, κα-
τ' ἰσότητα. Διαγείναι autem Doricum est
pro διαγείναι.

¹⁷ Σπίλιν;] Hæc vox abest a priori
Editione, quæ in aliis Epistolæ hujus E-
ditionibus legitur.

¹⁸ Καθάπερ οἱ βαφῆς προεκαθαραντες
ἐνψαν πῶκα.] Eodem plane simili uti-
tur Plato lib. iv. de Repub. pag. 449. E-
dit. Lugdun. Οὐκ ἔν οἶδον, ὅτι οἱ βαφῆς,
ἐπεὶ δὲν βυλθῶσι βάψαι ἑαυτοὺς, ὡς ἐναι
ἀλγερά, πρῶτον μὲν ἐκλίνονται καὶ τοσού-
τοι χρονοῦται μῶλον φῶσι τῶν τῆ λειπῶν
ἐπὶ τῶν πῶκα προεκαθαραντες ἐν ψαυτοῖς
ἐκλεῖν διερραπύσσοντες, ὅπως διέξονται ὅτι
μάλιστα τὸ αἶθερ, &c. Item Theo Smyr-
næus in Mathematicis, pag. 17. qui ad
hunc ipsum locum Platonis respiciens,

parata sunt, aut profanis Dearum
Eleusiniarum mysteria evulgare: æ-
que enim injusti atque impii sunt,
qui alterutrum horum fecerint. De-
cebat autem ad animum revocare,
quantum temporis spatium consumpse-
rimus in eluendis maculis, quæ pe-
tiora nostra altius infederant, donec
tandem, peracto quinquennio, ad
percipiendam Illius doctrinam capa-
ces evasimus. Sicut tinctorum vesti-
menta, quæ coloribus imbuiere vo-
lunt, prius purgata, medicamentis
inficiunt, ut tincturam nec facile
eluendam, nec unquam evanituram
sorbeant: eodem modo divinus Ille
Vir animos philosophiæ deditos ante
præparabat; ne bona ulla & hone-
sta, quæ sibi promittebant, eos sub-
terfugerent. Neque enim ille do-
ctrinam adulterinam venditabat,
sed γὰρ κισθῆλως ἐνεπρόβλετο λό-

ait: Παιδύομεν γὰρ τὴν παιδίαν ἐν Μυσι-
κῇ, &c. ὡς δὲ καὶ μηχανάμοι, ἡ ὅπως
ἡμῖς προεκαθαραντες καὶ προεκαθα-
ραντες, ὡς περὶ τῶν πῶκα τοῖς μὲν καὶ τῶν
τοῖς, τὰς αἰεὶ ἀπὸ τῶν ἀρετῶν, ἡ ἐκμε-
τρίωσι, ὡς περὶ λόγων ἐκλεῖν, ὡς περὶ
βαφῶν. Cæterum, τὸ ἐνψαν hic apud
Jamblichum, & τῶν πῶκα, apud Theo-
nem, referendum est ad alumen, quo
tinctorum in lanis repurgandis & colore
inficiendis uti solent. Id enim est τῶν πῶ-
κα, sive adstringendi vi præditum; ut
ex usu & experientia constat. Plinius
lib. xxxv. cap. xv. *Ves liquidi aluminis ad-
stringere, indurare, rodere.* Paulo ante di-
xerat, *Inficiendis claro colore lanis candidum
liquidumque (alumen) nihilissimum est.*

¹⁹ Ἀναπίνοντι] Male antea, ἀπίνοντι.

neque pedicas, quibus plerique Sophistarum, inutiliter otium collocantes, juventutem irretiunt: sed rerum dicinarum humanarumque gnarus erat. Hi vero ejus disciplinam mentiti, sub hoc prae-textu multa & gravia facinora perpetrant, juvenes praeter decorem & temerario ausu quasi sagena capientes. Unde fit, ut auditores suos feroces & procaces reddant, dum moribus incompotis turbulentisque scientiam & doctrinam divinam instillant: perinde ut si quis in puteum profundum & alto luto repletum, puram liquidamque aquam infuderit; nam & lutum magis conturbavit, & aquam simul perdidit. Eodem modo se res habet cum magistris pariter hisce & discipulis. Ipsum enim rectus & cor eorum, qui non pure disciplinis initiantur, perpetua quaedam & densa dumeta obsident, quae quicquid animi mansuetudinis, tranquillitatis, & rationis habet, obfuscant, prohibentque prodire, succrescere, & proserpere intelligendi facultatem. Con-

καὶ κωλύουσι προφανῶς μὲν ²⁰ αὐξήσῃν τὸν ἐκαστὸν ἐκ τῶν προκείμενων τὸ νοητικόν. ὁνο-

²⁰ Σοφιστῶν] Dorice dicendum erat, σοφιστῶν. Sed plura alia in hac Epistola ex Dorica dialecto in communem a librariis temere mutata sunt: ut Lector facile observabit.

²¹ Ἡρότιον] Dorientes dicunt, ἱρότιον.

²² Πυκινὰ ἢ καὶ λάσαι λόχημα π.] Locum hunc citat Eustathius ad Il. B. pag 360. Edit. Rom. Ὁ δὲ δὴ τῶν ἱερῶν Πυθαγορείων Δύσις ἐκστρέψας εἰς

γῶς, ἔδιδε πάγας, καὶ οἱ πολλοὶ τῶν ²⁰ σοφιστῶν τῶς νέως ἐμπαίχοντι, καὶ ἔδιδε κρήνην χαλάζοντες· ἀλλὰ θείων τε καὶ ἀνθρώπων πραγμάτων ἦν ἴστας. καὶ δὲ πρόσχημα ποιησάμενοι τὰν τήν διδασκαλίαν, πολλὰ ἔδεινάν τῶν, αὐγλῶντες, ἔκ τῶν λόγων, ἔδωκεν ἔτυχε, τῶς νέως. * Τοιγαρὶν ⁷⁷ χαλεπῶς τε ἔπροσέειπε ἀπεργάζοντα τῶς ἀκαθάρτους. ἐγκρίναντι γὰρ ἦτες τι παραγμῶν τε ἔθελον θεωρήματα ἔλογως θείων· κατὰ περ εἰς τις εἰς φρεῖας βαθὺ βορβορὸν πλήρης ἐγκρίνοι καθαρὸν ἔδειξε ὕδωρ. τὸν τε γὰρ βορβορον ἀντάραξε, καὶ τὸ ὕδωρ ²¹ ἠφάνισεν. ὁ αὐτὸς δὲ τῶν ἑστῶτων διδασκόντων τε καὶ διδασκομένων. πυκινὰ ²² γὰρ ἔλασαι λόχημα περὶ τὰς φρεῖας ἔτῶν καρδίας ἐμπεφύκει τῶν μὴ καθαρῶς τοῖς μαθήμασιν ὀργανομένων, καὶ τὸ ἄμερον καὶ παλαιὸν καὶ λογιστικὸν τὰς ψυχὰς ὀπισθοκινεῖται,

ψύχην, ὡς δὲ τῶν ὁρεῶν περιέλαυνται τὸ κῆρυξ, εἰπὼν γλῶσση Δαμασκῆ νῦν τοῖσιν, ὅτι πυκινὰ καὶ λάσαι λόχημα περὶ τὰς φρεῖας καὶ τὰς καρδίας πεφύκει ἢ μὴ καθαρώς τοῖς μαθήμασιν ὀργανομένην, καὶ τὸν ἐκαστὸν καὶ πᾶσι καὶ λογιστικὸν τὴν ψυχὴν ἐμπόδιον, καὶ κωλύουσι εὐφραδίαν αὐξάνειν καὶ εὐκρίνειν τὸ νοητικόν.

²³ Αὐξήσῃν καὶ εὐκρίνειν τὸ νοητικόν.] In Editione Arcerii mendose admodum legitur, αὐξήσῃν καὶ εὐκρίνειν τὸ νοητικόν.

μάξαιμι ἢ καὶ πρῶτον ἐπελθὼν αὐ-
τῶν πρὸς ματέρας, ἀκρασίῳ τι καὶ
πλεονεξίῳ. ἄμφω δὲ πολύγονοι
78 πεφύκασι. * Τὰς μὲν ἔν ἀκρα-
σίας ἐξεβλάθησαν ἄνθρωποι γάμοι,
ῥηθυμίας, καὶ Φθοραὶ, καὶ μέθαι,
καὶ ὧρὰ φύσιν αἰδοῖναι, καὶ σφο-
δραὶ πινες ῥηθυμίας, μέγιστα βα-
ράθρων καὶ κρημνῶν ἐκδιώκοντες.
ἤδη γὰρ πινὰς ²⁴ ἀνάγκασαν ῥη-
θυμίας μή τι ματέρων μή τι θυγατέ-
ρων δοσολογίᾳ, καὶ δὴ παρεωσάμεθα
πολλὴν ἐν νόμῳ, καθάπερ τὸραν-
νίδην, ἐκπελαραγῶσαν τῶς ἀγκυ-
νας, ὥστερ αἰχμάλωτον ὅππῃ πὺν
ἔχατον ὀλεθρον μὲν βίας ἄγνοσι
κατείστανται. τὰς ἢ πλεονεξίας ἐκ-
πεφύκασι ἀρπαγαί τι, καὶ λασθαί,
πατροκλονίαι, ἱεροσυλίαι, Φαρ-
μακῆαι, καὶ ὅσαι τέτων ἀδελφά.
δὲ ὧν πρῶτον μὲν τὰς ὕλας, ταῖς
ἐνδιδαιτῆται ταῦτα τὰ πάθη, πυρὶ
καὶ σιδάρω καὶ πάσαις μαθη-
μάτων μηχαναῖς ἐκκαθάραν-
ται, ²⁵ καὶ εὐρόμῳ τὸ λογισμὸν
ἐλπίθρον τῶν πονηρῶν κακῶν,
79 ποτῶν καὶ ἐμφυτεύειν τι χρησίμον αὐτῶ, καὶ ὧρὰ διδόμεν. * Τοσῶ-

venit autem et matres illorum du-
metorum nominare, intemperantiam
et avaritiam; quarum utraque val-
de fecunda est. Nam ex intempe-
rantia nascuntur nefaria nuptia, et
supra, et ebrietas et quæ præter
naturam sunt voluptates, et cupi-
ditates quædam vehementiores, in
barathrum et præcipitia propellentes.
Jam enim quidam cupiditatibus ab-
repti, nec matrum, nec filiarum in-
cestu abstinerunt, et civitatis legi-
bus perruptis, sub cupiditatum ty-
rannide, manibus quasi à tergo re-
vinctis, veluti mancipia, in extre-
mam perniciem violenter sunt detru-
si. Ex avaritia proveniunt rapinae
atque latrocinia, parricidia, sacri-
legia, veneficia, et si quæ sunt alia
hiscæ gemina germana. Primum igitur
filias illas, in quibus hi affectus
stabulantur, igne ferroque et omni-
bus disciplinarum machinis purgare
oportet, et rectam rationem à tan-
tis malis in libertatem asserere: ac
tum demum utile ei aliquid implan-
tandum atque inserendum est. Tan-

καὶ ἐνομοῦναι μὴ δὲ. Nos τὸ αὐξηθῆναι (quod
Dorice dictum est pro αὐξηθῆναι) revo-
cavimus ex MS. τὸ νοητικόν, ex Eusta-
thio; καὶ ἐνομοῦναι (quod idem Do-
ricum est, pro ἐνομοῦναι) ex aliis Epi-
stolæ hujus Editionibus.

²⁴ Ἀνάγκασαν] Sic MS. pro ἡνάγκα-
σαν, quod Arcerii Edit. habet. Prius
autem est Doricum; posterius, κατόν.

²⁵ Καὶ ἐνέμῳ τὸν λογισμ.] Locus
non solum corruptus videtur, sed etiam
mancus; quem sic rescripserim, καὶ ἐν-
σῳμῳ τὸν λογισμόν, καὶ ἐλευθέρῳ τὸ
κακῶν κατεστῆσθαι, τοσῶν καὶ
δε. Sic omnia sunt clara. Τὸ ἐνσῳμῳ
certe in aliis Epistolæ hujus Editionibus
recte legitur.

tam tamque necessariam curam disciplinarum, & tam accuratum in docendo examen philosophiæ præmittendum censebat Pythagoras; eoque efficiebat, ut & ipsa dogmatum suorum communicatio singularis honoris argumentum haberetur: utpote cum mentes ad se accedentium variis doctrinis, & mille modis contemplationum ac scientiarum exploraret judicaretque.

C A P. XVIII.

POST hæc dicendum est, quo pacto probatos sibi singulos pro meritis in classes descripserit: cum enim indole dissimiles essent, par non erat, ut omnibus ex æquo eadem largiretur. Indignum etiam fuisset, aliis pretiosissima quæque audienda proponere, aliis nihil indulgere, eosque plane excludere: quod equidem communicationis & æqualitatis legibus adversum erat futurum. Ideoque, dum quibusvis justam convenientis doctrinæ portionem tribuit, utilitatem inter omnes partitus est pro virili, & justitiæ distributivæ munia implevit, congruentem unicuique instructionem largitus. Hacque etiam ratione alios *Pythagoreos* appellavit, alios vero *Py-*

τῶν Ὀπμιέλειαν, καὶ ἔτιως ἀναγκασιόταται ²⁶ ὡς τὸ δεῖν μαθημάτων πρὸς φιλοσοφίας παιδείαν Πυθαγόρας, πλεῖν τι ἐξαίρετον ἐτίθετο ἔξέτασιν ἀκροαμάτων πρὸς τὴν διδασκαλίαν ἑκαστοῦ τῶν αὐτῶν δεδογμένων, βασιλεύοντι καὶ ἀρχαίων τὰς τῶν ἐντυγχανόντων ἐνοίας, διδάγμασι περὶ πικίλοις καὶ γεωρίαις Ὀπσημονικῆς μυρίοις εἰδεσι.

K E Φ. ιη'.

MΕΠὶ δὴ τῷ τοῦ λέγων ὁμῶς, ὅπως 80
ὅσων ἐγκραθέντας ὑφ' ἑαυτοὺς διήρηκε χωρὶς καὶ τὴν ἀξίαν ἐκάστας. ἔπειτα γὰρ τῶν αὐτῶν μετέχοντι ὁπτίσας πάντας ἢν ἀξίον, μὴ δ' ὁμοίους ὄντας φύσεως. ἔπειτα ἀξίον ἢν ὅσων μὲν πάντων τῶν πμωτάτων ἀκροαμάτων μετέχοντι, ὅσων δ' ἢ μηδενός, ἢ μὴ δ' ὅλως μετέχοντι. καὶ γὰρ τῷ τοῦ ἢν ἀκροατώντων καὶ ἀνιστον. τὸ μὲν περὶ μετὰδεῖναι τῶν Ὀπτιβαλλόντων λόγων ἐκάστοις τὴν προσήκουσαν μοῖραν, τὴν περὶ ἀφίλειαν ἀπένειδον ἅπασιν καὶ τὸ διωστικόν, καὶ τὴν τῆς δικαιοσύνης λόγον ἐφύλαττειν, ὅτι μάλιστα τὴν ἀξίαν ἐκάστοις ὁποδοιῶς ἀκρόασιν καὶ καὶ τὴν δὴ τῶν τῶν λόγων, ὅσων μὲν Πυθαγορείας καλέσας, ὅσων δ' ἢ Πυ-

²⁶ ὡς τὸ δεῖν. In his mendum ali-
quod latere necesse est, quoniam oratio-
nem reddunt ἀναγκασθόν. Quare cum Ar-
cerio legerim, ὡς τὸ δεῖν.

¹ Τὴν μὲν Πυθαγορείας καλ.] Vide
Schefferum de *Philos. Ital.* cap. xi. pag.
100, 101.

- θηγορίστῃς· ὥσπερ Ἀττικὸς πῦσις
 ὀνομάζομεν, ἐπὶ τῆς ἢ Ἀττικιστῆς.
 διελὼν ἔτω πρεσβύτης τὰ ὀνόματα,
 οὗ μὲν γησίης εἶναι ἐνεσθῆκεν,
 οὗ δὲ ζήλωνος τέτων δηλαδὴται
- 81 ἐνομοθέτησε. * Τῶν μὲν ἔν Πυθα-
 γορείων κοινῶν εἶναι τὴν ἑσῖαν διέ-
 παξε, καὶ τὴν συμβίωσιν ἅμα διὰ
 παντὸς ἔχουσιν διὰ πλεον. οὗ ἢ
 ἐπὶ τῆς ἰδίας μὲν κήσεσι ἔχειν ἐκέ-
 λωσε, συνίεντας ἢ εἰς ταὐτὸν συχο-
 λάζειν ἀλλήλοις, καὶ ἔτω τὴν διὰ
 δοχῶν ταύτην ὅσοι Πυθαγόρας κατ'
 ἀμφοτέρους οὗ τρεῖς συνηναι.
 κατ' ἄλλον ἢ αὐτὸν τρεῖς δύο ἢ εἶδη
 τῆς φιλοσοφίας· δύο γὰρ ἦν γλῶσῃ
 τῶν μεταχειροζομένων αὐτῶν, οἱ
 μὲν Ἀκισματικοί, οἱ ἢ Μαθημα-
 τικοί. τετανοὶ ἢ οἱ μὲν Μαθημα-
 τικοὶ ὁμολογῶντο Πυθαγόρειοι εἶναι
 ὑπὸ τῆς ἐπὶ τῶν. οὗ ἢ Ἀκισμα-
 τικῶς ἔτοι ἔχον ὁμολογῶν, ἔπειτα
 πραγματεύεσθαι αὐτῶν εἶναι Πυθαγό-
 ρος, ἀλλ' ἰσχυρῶς. πὴν ἢ ἰσχυρῶς
 οἱ μὲν Κροτωνιάται Φασίν· οἱ δὲ
- 82 Μεταποντῖνον. * Εἰς ἢ ἢ μὲν τῶν
 Ἀκισματικῶν φιλοσοφία, ἀ-
 κισματα· ἀναπείκτα, καὶ ἀνδρῶν
 λόγων, ὅτι ἔτω πρακτικόν, καὶ τ'
 ἄλλα, ὅσα παρ' ἐκείνων ἐρέθη,
 πᾶσι περὶ αὐτῶν διὰ φυλάττειν ὡς
 θεῖα δόγματα. αὐτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν ἔπειτα λέγειν προσηγορεύειν, ἔπειτα

thagoristas: plane uti quosdam At-
 ticos, nonnullos autem Atticistas
 dicimus. Ita nominibus apte di-
 stinctis, quosdam genuinos esse
 statuit, cæteris vero præscripsit ut
 se horum imitatores præstarent.
 Pythagoreis igitur bonorum om-
 nium communionem indixit, eos-
 que per omnem vitam una degere
 voluit: cæteris autem præcepit,
 ut suas quisque opes seorsum possi-
 derent, sed studiorum commu-
 nium gratia in unum locum con-
 venirent: hicque philosophandi
 modus à Pythagora uterque ad
 successores translatus duravit. Jux-
 ta aliam philosophandi formam,
 sectatores Pythagoræ divideban-
 tur in *acusmaticos* & *mathematicos*:
 quorum hosce reliqui Pythagoreos
 confitebantur; sed mathematici
 negabant acusmaticos tales esse:
 utpote qui non à Pythagora, sed
 ab Hippaso, quem Crotoniatam
 quidam, alii vero Metapontinum
 faciunt, disciplinam suam habe-
 rent. Versatur autem Acusmati-
 corum philosophia circa auditi-
 ones demonstratione aut ratione
 destitutas: quippe saltem, quod ita
 agendum sit, aliaque quæ ab Illo
 acceperunt præcepta, ut divina
 dogmata custodire annituntur; ipsi
 vero ea neque se enarrare profi-

* Ἀναπείκτα] Antea male, ἰσχυρῶς
 δηκῶ.

* Αὐτοὶ ἢ παρ' αὐτῶν ἔπειτα λέγ.] Lo-
 cum hunc antea mutilum ex codice MS.

tentur, neque omnino enarrari posse: sed inter ipsos existimant ad prudentiam eos optime instructos esse, qui plurima Ejus dicta tenerent. Hæc vero in tres classes divisa sunt: quædam enim indicant quid res sit: nonnulla, quid sit maxime: aliqua quid faciendum sit, quid non. Ea quæ versantur circa quæstionem quid res sit, hujusmodi sunt: quid sint beatorum insulæ, Sol, Luna? quid sit Oraculum Delphicum, tetractys? quænam sit harmonia, qua caneant Sirenes? Ea autem, quibus quæritur, quid sit maxime, sic se habent: quid sit justissimum? sacra facere: quid sapientissimum? numerus; ac deinceps quod rebus nomina imposuit: quid in rebus humanis sapientissimum? medicina: quid pulcherrimum? harmonia: quid robustissimum? mens: quid optimum? beatitudo: quid verissime dictum? quod homines mali sint: unde & Poëtam Salaminium Hippodamantem ab ipso laudatum ajunt, quia cecinerat:

*O DI! quo genere estis? quæve
ab origine tales?*

*Unde homines vobis tam pravi est
seminis ortus?*

supplevi. In priore enim Edit. defunt verba hæc, ἔπ' ἰλίμιν ὄψωσιόν τε, ἔπ' ἱερῶσι εἶναί, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν. Pro παρ' αὐτῶν autem, absque dubitatione rescribendum est, παρ' αὐτῶν, sensu sic exigente.

λεκτεῖον εἶναι, ἀλλὰ ἔαυτῶν ἱερο-
λαμβάνεσι τέχνης ἔχαιν βέλτετα
πρὸς Φρόνησιν, οἵτινες πλεῖστα
ἀγκίσματα ἔχον. πάντα ἣ τοιαῦτα
ἀγκίσματα διήρηται εἰς τρία εἶδη.
τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν, τί ἐστι, σημαίνει·
τὰ δὲ, τί μάλιστα· τὰ δὲ, τί δεῖ
πράττειν, ἢ μὴ πράττειν. τὰ μὲν
ἄν, τί ἐστι, τοιαῦτα· οἷον, τί ἐσιν
αἱ μακάρων νῆσι, ἡλιος, σελλῶν;
τί ἐστι τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, πε-
τρακλῦς; * ὅπερ ἐσιν ἡ ἀρμονία, ἐν
ἣ αἱ Σεραλῶες. τὰ δὲ, τί μάλιστα,
οἷον, τί τὸ δικαιότατον; ἦσαν. τί
τὸ σφώπτατον; ἀριθμός. δάπτρον
δὲ, τὸ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα
πυθόμενον. τί σφώπτατον τῶν παρ'
ἡμῶν; ἱατρική. τί κάλλιστον; ἀρ-
μονία. τί κράτιστον; γνώμη. τί
ἀρμονία; εὐδαιμονία. τί δὲ ἀληθέ-
στατον λέγει; ὅτι πονηροὶ οἱ ἄνθρω-
ποι. διὸ ἔστι ποιητὴν ἱεροδράμαντα
Φασὶν ἐπαινέσαι αὐτὸν, τὸν Σαλα-
μίνιον, ὃς ἐποίησεν,

Ωἱ Θεοὶ, πῆγ' ἐστὲ, πῆγ' ἐστὶ τοιοῦ-
τόν γένος;

Ἄνθρωποι, πῆγ' ἐστὲ, πῆγ' ἐστὶ κα-
κοῦ ὧδε γένος;

* Ὅπερ ἐστὶν ἡ ἀρμ.] Locus est obscu-
rus, ex quo ut commodus aliquis sensus
eliciatur, scribendum puto, τί ἐστιν ἡ ἀρ-
μονία, ἣ ἡδὲ αἱ Σεραλῶες. Sed, ut ve-
rum fatear, mihi ipse non satisfacit.

83 * Ταῦτα ἑστὶν αὐτὰ ἐς τὰ τέταρτα τῶν γήινων ἀκρόματ᾽. ἕκαστον γὰρ τῶν ποιόντων, μάλιστα τί ἐστιν. ἐς δὲ αὐτὴ ἢ αὐτὴ τῇ τ' ἐπ' ἄσποφιστῶν λεγομένη σοφία. καὶ γὰρ ἑκείνοι ἐζητούν, καὶ τί ἐστὶ τ' ἀρετῶν, ἀλλὰ, τί μάλιστα. ἔθ' δὲ, τί τὸ χαλεπὸν, ἀλλὰ τί τὸ χαλεπώτατον; ὅτι τὸ αὐτὸν γινῶναι ἐστίν. ἔθ' δὲ, τί τὸ ῥαδίον, ἀλλὰ τί τὸ ῥᾶρον; ἐπὶ τῷ ἑστὶν χρῆσθαι. τῇ παιαυτῇ γὰρ σοφία μετηχλεστηκέναι ἔοικε τὰ παιαυτὰ ἀκρόματ᾽. πρόσπερον γὰρ ἔστι Πυθαγόρας ἐγγύον. τὰ δὲ, τί περὶ κλῆρον, ἢ καὶ περὶ κλῆρον, τῶν ἀκρόματων παιαυτὰ ἐστίν. οἷον, ὅτι δὴ περὶ πεισθεῖσθαι. δὴ γὰρ ἀντικαταπλεῖν ὅτι ἡρεπάζοντες τὸ θεῖον. ἢ, ὅτι δὴ τὸ δεξιὸν ὑποδεῖσθαι πρόσπερον. ἢ, ὅτι καὶ δὴ τὰς λεωφόρους βαδίζειν ὁδὸς, ἔθ' δὲ εἰς περὶ ῥαυτῆμον ἐμβάπτειν, ἔθ' δὲ ἐν βαλανείῳ λῦεσθαι. ἀδελφον δὲ γὰρ ἐν πᾶσι τέττοις, εἰ
84 κατὰρδύσιν οἱ κρινωνῶντες. * Καὶ ἄλλα τὰδε. φορτίον μὴ συγκαταρθεῖν. καὶ γὰρ δὴ αἶπρον γίνεσθαι καὶ μὴ πνεῖν. σωμασπένειν δὲ. Χρυσὸν

Hæc atque hujusmodi sunt istius scholæ dicta: singula enim horum ostendunt, quid sit maxime: & hæc eadem est cum illa septem Sophorum sapientia: nam & illi quærebant, non quid simpliciter bonum esset; sed quid maxime tale: nec quid difficile, sed quid difficillimum; nempe, seipsum nosse: neque quid facile, sed quid facillimum; scilicet, facere quod adfueris. Hujus enim ipsius sapientiæ imitatione dicta ista videntur prodita esse: utpote cum illi septem Pythagora antiquiores fuerint. Quod porro præcepta de iis quæ facienda, quæve omittenda sint, attinet, ea talia erant. Liberos esse suscipiendos. Dextro pedi calceum prius esse induendum: neque via publica ingrediendum; neque in aquimali intingendum; neque in balneo lavandum; nam circa omnia ista incertum esse, an qui iis una utuntur, puri sint: aliaque hujus generis ista. Non ad onus sublevandum, ne simus causa non laborandi; sed ad imponendum, opem præstari debere. Cum muliere aurum gestante non esse rem haben-

τῶ ἰθὺς] Sic codex MS. At prior Edit. corrupte, τῷ ἰθὺς χρῆσθαι: cui loco, ut desperato, Arcerius asteriscum apposuerat.

Διὶ τῷ ἀντικαταπλεῖν τῷ ἡρεπ.] Eandem, procreandorum liberorum causam tradit Plato lib. vi. de Legib. p. 622. Χρητὴς ἀνθρώπου φύσις ἀντιχρῆσθαι τῷ παιδὶ καὶ τῷ καταπλεῖν, καὶ τῷ ἡρεπ. ἰταὶ ἀπὸ αὐτῶν περὶ διδόντων. Sic enim lo-

cum hunc corrigo.

Ὅτι δὴ τὸ δεξιὸν ὑποδ.] De hoc aliisque Symbolis Pythagoricis vide etiam Nostrium in *Protreptico* sub finem, & Interpretes ad Laërtium in *Pythagora*.

Ἀδελφον γὰρ ἐν πᾶσι τέττοις, εἰ κατὰρ.] Sic locum hunc ex MS. emendavi. Antea enim pessime legebatur, καὶ δὴλον γὰρ ἐν πᾶσι τέττοις οἱ κατὰρδύσιν οἱ χρυ.

dam liberorum procreandorum causa. Non loquendum sine lumine. Diis ab ansa calicis libandum, ominis causa, & ne ab eadem parte bibatur. In annulo non gestandam Dei imaginem, ne inquinetur; simulacrum enim esse quod domi statuendum sit. Uxorem non esse male tractandam; supplicem quippe; unde illam etiam ab ara ducimus, dextraque data accipimus. Nec gallum album laudandum; quia & hic supplex Lunæ facer est; unde & horas denunciat. Consilium poscenti, nullum aliud quam optimum dandum; rem enim sacram esse consilium. Laborare, bonum; voluptatibus vero indulgere, omnino malum. Cum enim ad luendas poenas nascamur, poenas etiam nos luere debere. Sacrificandum, & templum ingrediendum nudis pedibus. Ad templum non esse à via divertendum; non enim obiter aut in secundis curis Deum habendum esse. Bonum esse vulneribus adverso pectore exceptis occumbere; malum vero,

ἐχάσῃ μὴ πλησιάζειν ὅτι πικροποιία. Μὴ λέγειν ἀνδρὶ φωνῆς. Σπένδειν τοῖς θεοῖς κτ' τὸ ἕς τ' κύλικι, οἷον ἕνεκα, καὶ ὅπως μὴ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πίνει. Ἐν δακτυλίῳ μὴ φέρειν σημεῖον θεῶν εἰκόνα, ὅπως μὴ μιαίνει. Ἄρασμα γάρ, ὅπερ δεῖ φυλάσσει ἐν τῷ οἴκῳ. Γυναικαὶ δὲ δεῖ διαίκεν τὸ αὐτῆς. ἱκέτης γάρ. διὸ καὶ ¹⁰ ἀφ' ἐστίας ἀρόμεθα, καὶ ἡ λήψις ἀπὸ δεξιᾶς. μηδὲ ¹¹ ἀλεκτρυόνα λευκὸν θύειν. ἱκέτης γάρ, ἱερὸς τῷ μηνός. διὸ ἐ σημαίνουσιν ὥραν. * Καὶ συμβαλῶν μὴδὲν ⁸⁵ ὡς τὸ βέλτερον τῷ συμβαλῶν μῶν. ἱερὸν γάρ ¹² συμβαλή. Ἀγαθόν, οἱ πόνοι· αἱ δὲ ἡδοναὶ ἐκ πικρῶς τρώει κακόν. Ὅτι πλοῦτος γάρ ἐλθόντας δεῖ πλοῦτύνειν. Θύειν χρὴ ἀνυπόδετον, καὶ πρὸς τὸ ἱερὸν προσέειναι. ¹³ Εἰς ἱερὸν δὲ δεῖ ἐκτεπέτασθαι. οὐ γάρ παρέργον δεῖ ποιεῖσθαι ¹⁴ τὸν θεόν. Ὑπομύοντες δὲ ἔχοντες τραύματα ἐν τῷ ἐμπροσθεν πέλονται ἀγαθόν. ἐναντίως δὲ,

⁹ Ὅπως μὴ μιαίνεται] In prior Edit. particula negativa μὴ male exciderat.

¹⁰ Ἀφ' ἐστίας ἀρόμεθα] Vide supra, Num. 48.

¹¹ Ἀλεκτρυόνα λευκὸν θύειν] In prior Edit. vox θύειν deest: quam huic loco reddidi, auctoritate ipsius Iamblichi in *Protreptico*, pag. 146. ubi ait, Ἀλεκτρυόνα πρὸς μὲν, μὴ θύει δὲ.

¹² Συμβαλή. Ἀγαθὸν οἱ π.] Antea abfque distinctione legebatur, συμβαλή ἀγαθὸν οἱ π.; quam confusionem non animad-

vertens Arcerius, συμβαλῆς ἀγαθὸν οἱ πόνοι, legendum censuit, vertitque, *Labores enim consilii donum factum sunt*: quo quid a vero sensu alienius dici potuit?

¹³ Εἰς ἱερὸν δὲ δεῖ ἐκτεπέτασθαι οὐ γὰρ π.] Porphyrius de *Vita Pyth.* præceptum hoc Pythagoricum sic effert, Περὶ σκευῆς ἢ μὴ ἐκ παρέργου τὴς θύης, ἀλλ' ὅπως ἐπὶ τῷ ὁρμητικῷ.

¹⁴ Τὸν θεόν] Cum Arcerio τὸ θύειν lego.

ἐναποτίον. ¹⁵ εἰς μόνον τὴν ζώων οὐκ
 εἰσέρχεται ἀνθρώπου ψυχὴν, ἀλλ' ἐ-
 μὲν ἐστὶ τυθιῶται. Διὰ τὴν τὴν θυσι-
 μων χρητὴ ἐδιδίεν μόνον, οἷς ὅν τὸ
 ἐδιδίεν καθήκη. ἄλλὰ δὲ μηθενὸς
 ζώα. τὰ μὲν ἔν ταιαυτῇ τὴν ἀνασμά-
 των ἐστὶ. τὰ δὲ πλείον ἐχόντα μήκος,
 περὶ τὴν θυσίας, καθ' ἑκάστης οὐ-
 καιρὸς πῶς χρητὴ ποιῶν, πῶς τὴν
 ἄλλας, καὶ περὶ μετοικησῶς τὴν ἐν-
 τὸν, καὶ περὶ πῶς παρὰς, πῶς
 86 δὲ κατατάττειται. * Ἐπὶ ἐνίων μὲν
 ἔν τῇ πλείοντα δὲ. οἷον, ὅτι δὲ
 πεποπιεῖται, ἕνεκα τὴν κατελιπὼν
 ἔπειτα ἀντὶ αὐτῆς θεῶν θρασυτήν.
 πῶς δὲ ἔδιδε λόγον προσέτι. καὶ
 ἔνια μὲν τῶν ὑπερβολικῶν δίδει
 προσεφευκέναι, ἄλλὰ ἂν ἢ ἔνια τὴν
 πῶς. οἷον περὶ τὴν ἄρτον μὴ κα-
 ταγνῶναι, ὅτι πῶς τὴν ἐν αὐτῇ κρέ-
 σιν ¹⁶ συμφέρει. αἱ δὲ προσθήκων
 ἐκτοπλογίαι περὶ τὴν πῶς οὐκ ἐστὶ
 Πυθαγορικῇ, ἀλλ' ἐνίων ἔξωθεν
 ὑποποψιζομένων καὶ περὶ αὐτῶν
 προσέτι ἐκτάει λόγον. οἷον ὅτι περὶ
 τὴν νύκτα λεχθέντα, Διὰ τί δὲ δὲ
 καταγνῶναι τὴν ἄρτον. οἱ μὲν γὰρ
 φασὶν, ὅτι δὲ τὴν πῶς Διὰ
 λείν. ¹⁷ τὸ γὰρ δὲ χαῖον βαρεῖα-

contrarium. Animam humanam in
 ea saltem animalia non ingredi, quæ
 mactare fas est; ideoque ex immo-
 labilibus illa sola comedenda, quæ
 pro victimis cædere licet; à cæteris
 omnibus abstinendum. Talia itaque
 sunt quæ acusmaticis præcipiebantur:
 prolississimæ vero doctrinæ
 erant de sacrificiis, quomodo tum
 alio quovis tempore, tum eo præ-
 fertim, quando ex hac vita migran-
 dum est, peragenda sint: item de
 sepultura, quomodo instituenda sit.
 Et quibusdam quidem ratio adji-
 cienda est: exempli gratia: quod
 suscipiendi sint liberi, ut post te
 alium succedaneum Deorum cul-
 torem relinquant. Aliis vero sub-
 jecta ratio non est. Quædam por-
 ro rationes è propinquo assumptæ;
 nonnullæ vero longius petitiæ sunt:
 ut quod panis non sit frangendus,
 quoniam ad iudicium apud inferos
 conducit. Sed hæ rationes
 ob verisimilitudinem additæ, non
 sunt Pythagoricæ, sed quorundam
 extraneorum, qui eas com-
 miniscuntur, quive conantur pro-
 babilem quandam speciem dictis
 affingere: ut de eo quod modo
 dictum est, quare panis frangen-
 dus non sit, aliqui quidem ajunt,
 propterea, quod non oporteat

¹⁶ Εἰς μέγιστον] *Magna* scribendum esse vir
 doctus ad marginem codicis Spanhemia-
 ni recte monuit.

¹⁷ Συμφέρει] MS. noster cum nega-

tione habet, ἢ συμφέρει: quod confide-
 randum est.

¹⁷ Τὸ γὰρ δὲ χαῖον βαρεῖον.] Vide Mena-
 gium ad Lact. lib. viii. Num. 35.

rorum omnes amici ad unum patrem convenerint: alii vero dicunt, auspicantem aliquid non oportere frangendo comminuendoque hujusmodi omen præbere. Ac omnia quidem præcepta, quibus quid agendum, quid non agendum sit, definiunt, ad divinum Numen tendunt, estque hoc principium & eo omnis vita ordinatur, ut Deum sequamur, atque hujus philosophiæ ista ratio est, quod ridicule agant homines, qui quod bonum est, aliunde quam à Diis petunt: perinde ac si quis in provincia Regis potestati subiecta, quendam è civium numero præfectum colat, neglecto eo qui omnibus dominatur: tale enim quid Pythagorei existimant ab hominibus illis fieri. Cum enim & Deus sit, & omnibus imperet, in confesso est, quod bonum à Domino petendum sit: omnes enim iis bona tribuunt quos amant, quosque sibi acceptos habent; quos vero contrario affectu prosequuntur, iis contraria immittunt. Et horum quidem sapientia ita se habet. Fuit autem quidam Hippomedon Æ-

ελκῶς πάντες ὅππ' ἕνα ἄρτον παρί-
σαν οἱ Φίλοι. οἱ δὲ, ὅπ' ἔδει οἰώ-
νον ποιέειναι πρὸς τὸν δρχόμενον κα-
ταγνώτῃ ἐσσυμένους. ¹⁸ ἅπαν-
τα μὲν τοι, ὅσα περὶ τὸ πρῶτον ἢ
μὴ πρῶτον διορίζουσιν, ἐσχατα
πρὸς τὸ θεῖον, ¹⁹ καὶ δρχῇ αὐτῇ ἐστὶ,
καὶ ὁ βίβλ. ἅπας συνπίπτει πρὸς τὸ
ἀκροῦσθαι τῷ θεῷ. καὶ ὁ λόγος
αὐτός. ταῦτ' ἐστὶ τῆς φιλοσοφίας.

* Γελοῖον γὰρ πρὸς τὸν ἀνθρώπου ἄλ- 87
λοθεν πρὸς τὸν ζῆτῆν τὸ εὖ, ἢ ὡς
τῶν θεῶν. καὶ ὁμοίον, ὡς περὶ ἀν-
θρώπου ἐν βασιλευσίν τῃ χώρᾳ τῶν πολι-
τῶν πρὸς τὸν ἡγεμόνα, αἰμε-
λήσας αὐτῷ ὅτι πάντων ἄρχοντος.
τοιαῦτον γὰρ οἶονται πρὸς τὸν ἀν-
θρώπου. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶ πρὸς τὸν θεόν, καὶ
ὅτι πάντων κύριος, θεὸν ὁμο-
λογεῖται ὡς καὶ τὸ ἀγαθὸν
αἰτεῖν. πάντες γὰρ, ὅς μιν ἀν-
θρώποι, καὶ οἱ ἀνθρώποι χαίρωσι, τοιαῦτοις
διδάσκει τὸ ἀγαθόν. πρὸς ὅς τὸ ἐναν-
τίως ἔχουσιν, τὰ ἐναντία. τῶν μὲν
αὐτῇ ἐστὶ τοιαύτη σοφία. ἡ δὲ πρὸς
ἱππομέδων ²⁰ ἄγεται. Αἰνός,

¹⁸ ἅπαντα μὲν τοι, ὅσα περὶ τὸ πρῶτον
ἐστὶν — ἐναντίως ἔχουσιν, τὰ ἐναντία]
Totus hic locus repetitur infra, Num.
137. quod & de aliis locis miror. Quid
enim crebra illa παντολογία opus est?

¹⁹ ὅσα δρχῇ αὐτῇ ἐστὶ] Locus hic tur-
batus est & corruptus, quem sic in or-
dinem redigo, ἐσχατα πρὸς τὸ θεῖον, καὶ
ὁ βίβλ. ἅπας συνπίπτει πρὸς τὸ ἀκροῦσθαι
τῷ θεῷ. καὶ δρχῇ αὐτῇ ἐστὶ καὶ λόγος ὅτι.

τὸ φιλοσοφίας. Sic expedita sunt omnia.
Vide Nos etiam infra ad Num. 137.

²⁰ ἄγεται Αἰνός] Arcerius vertit,
iusticiæ Aeneus. Sed quid hoc? Vir do-
ctus ad marginem codicis Spanhemiani
notaverat, Ἀρχαῖος. At Nos, deleto
ἄγεται, legendum censemus, Αἰνός.
Nam infra, cap. ult. inter Ægeos recen-
setur Hippomedon.

ΠυθαγόρειⓄ, τῶν Ἀκυσματικῶν, ὃς ἔλεγεν, ὅτι πάντων τέτων ²¹ ἐκείνους λόγους ἔδοξαδὲ ἔχεις εἶπεν, ἀλλὰ διὰ τὸ ὡς αὐτὸς δίδωται διὰ πολλῶν καὶ ²² αἰεὶ δὲροτέρων, ²³ τὸν μὲν λόγον περὶ ἡρώδου· λελεῖσθαι δὲ αὐτὰ καὶ προσβλήματ᾽. ²⁴ οἱ ᾧ περὶ μαθημάτων τῷ Πυθαγορείῳ, τέττας ἐὼς μολογῶσιν εἶναι Πυθαγόρα, καὶ αὐτοὶ φασὶν ἐπὶ μάλλον, καὶ ἂν λέγασιν αὐτοὶ, ἀληθῆ εἶναι. τὴν δὲ αἰτίαν τῆς ἀνομοιοτήτηςⓄ τῆς αὐτῆς 88 ἡρώδου φασὶν. * Ἀφικέσθαι τὸν Πυθαγόραν ἐξ Ἰωνίας ἔς Σάμους καὶ τὴν Πολυκράτους τυραννίδα, ἀκμαζούσης τῆς Ἰωνίας, καὶ ἡρώδου σωφρονιστοῦ αὐτῶν πρῶτος ἐν τῇ πόλει. τέτων ᾧ πῶς μὲν προσκυτῆρος καὶ ἀρχόλοις, διὰ τὸ ἐν πολιτικῇς πράγμασι κατέχευε, ²⁵ ὡς χαλεπὸν ὂν διὰ τῶν μαθημάτων ἔδοξαδὲ ἐντυγχάνειν, ψιλῶς διελθῆναι, ἡγάμενον, ἐδὲν ἡρώδου

geus, Pythagoreus, & numero Acusmaticorum, qui dicebat, quod Ille omnibus hūc rationes demonstrationesque subjecerit; quia vero vulgo à pluribus, iisque semper seniores tradebantur, inde factum esse, ut rationibus detractis, sola problemata reliqua manserint. Qui vero inter Pythagoreos Mathematici dicuntur, illi fatentur & istas rationes esse Pythagoræ, & ipsi plura insuper tradunt, quæque dicunt, ea contendunt vera esse: sed causam dissimilitudinis hancce fuisse ajunt: venisse Pythagoram ex Jonia & Samo, Polycrate tyrannide potente, & florente tum temporis Italia, principesque urbium familiares ipsi factos. Horum seniores cum difficile esset disciplinis & demonstrationibus vacare, utpote occupatos & civilibus negotiis distinctos, simpliciter ad eos disse-ruit; ratus eos nihilominus etiam sine rationibus fructum inde per-

²¹ Εκείνους] Idem vir doctus recte scribendum hic monuit, ἐκείνⓄ, i. e. Pythagoræ. Sic enim Pythagoram καὶ ἑωχὴν a sectatoribus suis appellatum fuisse, tum alii testantur, tum etiam Noster paulo post, Num. 89.

²² Καὶ αἰεὶ δὲροτέρων] Arcerius scribendum putabat, καὶ ἰσχυρότερον: male omnino. Est enim locus sanus, & mendicæ expers: quem Obrechtus recte vertit.

²³ Τὸν μὲν λόγον] Sic recte MS. Antea vero male, τὸ μὲν λόγον.

²⁴ Οἱ ᾧ περὶ τῶν μαθ.] Locum hunc sic intellige, ac si scriptum esset, οἱ ᾧ

μαθημάτωνⓄ τῷ Πυθαγορείῳ: ut Obrechtus recte. Deinde, pro τούτοις ᾧ, sensu exigente rescripti, τούτοις π.

²⁵ Ὡς χαλεπὸν ὂν διὰ τῶν μαθ.] Propter ἀκολούθου orationis scribo, ὅτι χαλεπὸν εἶναι διὰ τῶν μαθημάτων καὶ ἀποδείξεων αὐτοῖς ἐντυγχάνειν. Adde αὐτοῖς, quia dativi præcedentes προσκυτῆρος & ἀρχόλοις non reguntur a verbo ἐντυγχάνειν, sed διελθῆναι. Deinde, διὰ τῶν μαθημάτων καὶ ἀποδ. ἐντυγχάνειν, non est, disciplinis & demonstrationibus vacare, ut eruditus Obrechtus vertit, sed, de disciplinis & demonstrationibus cum aliquo colloqui, vel sermonem conferre.

cepturos esse, si scirent quid agendum foret: perinde ut ii, qui in medentium cura sunt, licet non edoceantur ob quam causam quidque agendum sit, valetudinem tamen recuperant. Quicunque vero inter juniores facultate laborandi discendique pollebant, illos disciplinis & demonstrationibus expoliebat: & se quidem istorum, Acusmaticos autem priorum sobolem esse. Inprimis vero de Hippaso asserunt, quod fuerit quidem è numero Pythagoreorum; cum autem vulgasset descripsissetque sphæram duodecies pentagonon, eum in mari periisse, ut impium, sed inventionis nihilominus gloriam ipsi mansisse; cum tamen omnia fuerint Illius Viri: sic enim suppresso nomine appellant Pythagoram. Geometriam vero Pythagorei ita publicatam fuisse tradunt. Cum quidam Pythagoreus opum suarum jacturam fecisset, concessum esse homini propter hoc infortanium, ut è Geometria quæstum faceret. Vocabatur autem Geometria à Pythagora, *Historia*. Et hæc sunt, quæ de discrimine utriusque modi philosophandi, & de utraque classe auditorum Pythagoræ accepimus: hos enim solos, qui enumerati sunt, intelligendum est, vel intra, vel extra velum, sive videntes, sive non videntes Pytha-

φιλοσοφῶντες ἢ ἀνδρὶ καὶ αἰτίαις, εἰδότης, τί δὲ πρῶτον ὡς αὐτὸς ἔοι ἰατρὸς δόμοις, ἢ προσκλήσεις ἀλλὰ τί αὐτοῖς ἕκαστον περὶ αἰτίαν, ἢ δὲν ἦσαν τυγχάνουσι τῶν ὑγίαιας. ὅποις ἢ νεώτερος ἐνετύγχανε, καὶ διωκομένοις πρὶν ἢ μανθάνειν, τοῖς τοῖς πρὶν δὲ ἀποδείξεως καὶ τῶν μαθημάτων ἐνετύγχανεν. αὐτὸς μὲν ἂν εἶναι ἀπὸ τῶν ἐκείνων ἢ ἀπὸ τῶν ἐπείκων. περὶ δὲ ²⁶ ἵπποκράτους μάλιστα, ὅς ἦν μὲν τῶν Πυθαγορείων. ἀλλὰ δὲ ἔξινε γενεῇ ἢ γραφίᾳ πρῶτον σφαιρῶν ἢ ἐκ τῶν δώδεκα πενταγώνων, ἀπώλετο καὶ θάλατταν, ὡς ἀποδείξεως. δόξαν ἢ ἔλαβεν, ὡς εὐρύνειναι ἢ πάντα ἐκείνους ἢ ἀνδρῶν προσκαρτέρουσι γὰρ ἔτι τῶν Πυθαγορείων, καὶ ἐκαλεῖται νόματι. * Λέγουσιν ἢ οἱ Πυθαγόρειοι ἐξηγητέσθαι γεωμετρίας ἔτι. ἀποβαλὼν πρὶν ἢ εἶναι τῶν Πυθαγορείων. ὡς ἢ ²⁷ τὸ ἐτόχησε, δοθέντων ἀνθρώπων χρηματισσάμεν ἀπὸ γεωμετρίας. ἐκαλεῖτο ἢ ἡ γεωμετρία πρὸς Πυθαγόρου, ἰσορίας. περὶ μὲν ἂν τῶν ἀφ' οὗ ἐκείνης τῶν πραγμάτων, καὶ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀκροαμένων Πυθαγόρου πρὸς περιήφαιμον. αὐτὸν γὰρ εἶπω συνδόνει, καὶ ἔξω, ἀκροαμένους τῶν Πυθαγορείων, καὶ αὐτὸν μὲν τὸ ὅτι ἀκρόα-

²⁶ ἵπποκράτους] Hujus Hippasii etiam mentio facta fuit supra, Num. 81.

²⁷ Τὸ ἐτόχησε] Ego, ὡς ἐτόχησε.

της, ἢ ἀνδρὶ ὅραον, καὶ οὖν ἕσσω,
καὶ ἐξω διωροσμήρας, οὐκ ἄλλας,
ἢ οὖν εἰρημίας ὑπολαμβάνουσιν
προσηκόν. καὶ οὖν πολιτικὸς δὲ, καὶ
οἰκονομικὸς, καὶ νομοθετικὸς ὄντως
αὐτοῖς ὑποτίθεσθαι χρῆται.

Κ Ε Φ. ιθ'.

C A P. XIX.

90 Κ Αθλὰς ἢ εἰδέναι ἀξίον, ὡς πολ-
λὰς ὁδὸς Πυθαγόρας παιδείας
ἀνδρε, καὶ κατὰ τὴν οἰκίαν φύσιν
ἐκάστω ἐδιδάμην παρεδίδετο τὴν
φίαν τὴν ὑπεράλλεσσαν μοῖραν. πε-
μνημονὸν ἢ μέγιστον. ὅτι γὰρ Ἀβάρης
ὁ Σκύθης ἐξ Ὑπερβορέων, ἀπι-
ρθεὶς τῆς Ἑλλήνων παιδείας ὡς ἐν
ἀμύμητον, καὶ τῇ ἡλικίᾳ προσεβη-
κὼς ἦλθε, τότε καὶ διὰ πικύλων αὐ-
τὸν εἰσάγαγε θεωρημάτων· ἀλλ' ἀντὶ
τῆς σιωπῆς, καὶ τῆς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ
ἀκροάσεως καὶ τῶν ἄλλων βασιλέων,
αἰθροῦς αὐτὸν ὑπερτίθειον· ἀκροά-
σατο πρὸς τὴν ἀκρόασιν τὴν αὐτῶν δογ-
ματιζομένων, καὶ τὸ πρὸς φύσιν
συγγραμμά, καὶ ἄλλο τὸ πρὸς θεῶν,
ὡς ἐν βραχυτάτοις αὐτὸν ἀνεδί-
δαξεν. * Ἡλθε μὲν γὰρ Ἀβάρης
91 διὰ τῶν ὑπερβορέων, * ἱερὸς δὲ ὡς
Ἀπόλλωνος προσεβύτη καθήκων,
καὶ τὰ ἱερὰ καὶ σφώτατα, διὰ τῆς

IN genere vero sciendum est,
quod Pythagoras multas do-
cendi vias repererit, quodque
cuiuslibet ratam sapientiae portio-
nem pro naturali facultate, pro-
que ingenii captu tradiderit. Cu-
jus rei certissimum argumentum
habetur. Cum enim Abaris Scy-
tha ex Hyperboreis, rudis &
disciplinis Græcorum non initia-
tus, ætate etiam provectior adve-
nisset, eum nequaquam per va-
rias contemplationes circumduxit;
sed omisso silentio & tam diutur-
na auscultatione, aliisque tenta-
minibus, statim in familiaritatem
& ad dogmata sua audienda ad-
misit, commentariumque de na-
tura, & alium de diis, compen-
diaria via illum edocuit. Vene-
rat enim Abaris ab Hyperboreis,
Apollinis, qui in ea regione coli-
tur, sacerdos, jam senio propior,
& rerum sacrarum scientissimus;

* Ἀκροάσας] Mendose. Vir doctus
ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat,
ἐργασάτο: quod non displicet.
Arceus conjiciebat, ἡγήσατο.

* ἱερὸς δὲ ὡς Ἀπόλλωνος προσεβύτη
καθήκων, καὶ τὰ ἱερὰ σφώτατα. Est locus ad-
modum corruptus, quem sic expeditio:
ἱερὸς δὲ ὡς Ἀπόλλωνος, ἀκροάσας, καὶ
K 2

è Græcia domum remeans, ut aurum, quod corrogaverat, Deo, in ejus apud Hyperboreos templo, consecraret. Transiens autem per Italiam, visum sibi Pythagoram, Deo, cujus ipse erat sacerdos, assimilavit; persuasus, non alium, ac ne hominem quidem illi similem, sed ipsum vere Apollinem esse: atque tum propter illa, quæ in Pythagora maxime veneranda deprehendebat, tum propter indicia ipsi sacerdoti jam antea explorata, telum Pythagoræ reddidit, quod iter ingressurus è templo sumserat, ut eo ad superandas in tam longa peregrinatione itineris difficultates uteretur. Vehementer enim illo per invia quæque, qualia sunt flumina, lacus, paludes, montes, & alia id genus: ac præterea eodem, ut ajunt, lustrationes quoque peragebat, pestemque de-

ον, καὶ ταῖς ἐρετικαῖς σφωδρῶς· ἀπὸ δὲ τῆς Ἑλλάδος ἀναστρέφον εἰς τὰ ἰδία, &c. Pro πρὸς οὐτως rescriptimus πρὸς οὐτως. Erat enim Abaris jam senior, &c, ut ipse Jamblichus paulo superius ait, τῇ ἡλικίᾳ ὡς ἑξήκως, cum in Græciam veniret. Deinde, pro καθέκων Desider. Herald. Animadvntes, in Jamblich. cap. vii. legendum censet καθέκων: quasi nimirum sensus sit, Abaridem τὰ ἰεροπνεῦσιν σφωδρῶτα ex Græcia in patriam suam deduxisse, vel intulisse. Sed non observavit vir ille doctus, pro σφωδρῶς legendum esse σφωδρῶς: unde conjectura ejus sponte corrui. Nos igitur rectius, ut putamus, rescribendum censuimus, ἥδη δὲ: prout etiam Obrechtum legisse ex versione ejus patet. Porro, pro σφωδρῶς scri-

Εἰλάδ¹ ἀναστρέφον εἰς τὰ ἰδία, ἵνα τὴν ἀγαθὴντα χερσὶν τῷ θεῷ ἀποδῇται εἰς τὴν ὑπερβορείους ἱερὸν. ἡρώδης² δὲ ἐν παρόδῳ καὶ τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὴν Πυθαγόραν ἰδὼν, μάλιστα εἰκάσας τῷ θεῷ, ἔπερ ἦν ἱερεὺς, καὶ πειρώσας μὴ ἄλλὸν εἶναι, μηδὲ ἀνθρώπων ἰμοῖον ἐκείνῳ· ἀλλ' αὐτὸν ὄντως τὸ Ἀπόλλων, ἐκ τῶν ἑώρεα ὡς αὐτὸν σεμνοτάτων, καὶ ἐξ ὧν προσεγίνωσκεν ὁ ἱερεὺς γνωρισμάτων, Πυθαγόρα ἀπιδάσκον οἷσιν³, ὃν ἔχων ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἐξήλθε, χρησίμον αὐτῷ ἐσόμενον πρὸς τὰ συμπιπτόμενα δυσμήχανα καὶ τὴν πτωχότην ἄλλω. ἑποχόμενος⁴ γὰρ αὐτῷ καὶ τὰ ἄβαστα διαβαίνων, οἷον ποταμούς, καὶ λίμνας, καὶ πέλαγος καὶ ὄρη, καὶ τὰ πιαῦτα, καὶ προσβαλὼν, ὡς λόγος, καθαρμούς τε ἐπιτίλλει, καὶ λοιμούς ἀπιδίωκε, καὶ

bendum esse σφωδρῶς, monuerat etiam vir doctus ad marginem codicis Spanheimiani.

¹ Ἀγαθὴντα] Sic noster MS. ab ἀγαθῷ, congreco, colligo. Antea vero male, ἀρχόμενος: quod Arceus suo more ἀρχόμενος, in ἀγαθὴντα mutandum censebat. Vide etiam Desider. Heraldum loco laudato, qui itidem ἀγαθὴντα scribendum hic esse ex ingenio suo recte monuit.

² Ὁσίον] Confer Nostrium infra Num. 136. 140 & 141.

³ ἑποχόμενος γὰρ αὐτῷ καὶ τὰ ἄβαστα διαβ.] Vel legendum est, ἐποχ. γὰρ αὐτῷ, καὶ τὰ ἄβαστα διαβ. Vel, ἐποχ. γὰρ αὐτῷ τὰ ἄβαστα διαβαιν.

αἰέμεν, ἀπὸ τῶν εἰς τὰ πρὸ ἀξί-
σῶν πλείων βοηθὸν αὐτὸν ἡνέσθ.
92 * Λακεδαιμόνα γοῦν παρελήφα-
μεν μὲν τὸν ὅτι ἐκείνους ἡνέσθον ἐν
αὐτῇ⁶ καθαρμὸν μηκέτι λοιμῶσαι,
πολλάκις πρὸς πρὸν τὸ πρὸ πατή-
ματι περὶ πρὸς, ἀλλὰ τὸ δυσρε-
πλίαν ἔτι πρὸς, καὶ δὲ ὅν ἡνέσθαι,
τῶν Ταυγέτων ὅρων πρὸς ἀξί-
λογον αὐτῇ παρεχόντων, ⁷ ἀλλὰ τὸ
ὑπερκεῖσθαι ἐκ Κρήτης Κνωσόν.
καὶ ἄλλα πρὸς αὐτῇ⁸ τὴν ἰσορροπία
τῆς πρὸς Ἀβάριδος⁹ δυνάμεως.
δεξιάμην¹⁰ ἢ Πυθαγόρας τὸ οἶσθαι,
καὶ μὴ ξενισθῆναι πρὸς τὴν, μηδὲ τὸ
αἰπὸν ἐπερωτήσας, δι' ἣν ἐπέδωκεν,
ἄλλως⁹ ἂν ὄντως ὁ θεὸς αὐτὸς ὦν,
ἰδίᾳ ἐκ αὐτὸς ἀποπαύσας τὸ Ἀβάρ-
ιδον, τὸν τι μὲν τὸ αὐτῷ ἐπέδωκε
χερῶσιν, γνώσασθαι παρέχων ἔτι μὴ
διεψύσθαι. καὶ τὰ καὶ ἕκαστον τὸ
ἐν τῷ ἱερῷ κειμένων ἐξαριθμησά-
μεν¹¹ αὐτῷ, καὶ πρὸς ἰκανῶς πα-

pellebat atque arcebat ventos ab
urbibus, quæ opem ejus implorave-
rant. Lacedæmonem certe acce-
pimus ab eo lustratam, nunquam
deinceps peste laborasse; cum an-
tea sæpius id malum incubuisset,
propter incommodum situm loci,
in quo urbs erat condita; monti-
bus quippe Taygeti ab imminente
desuper summo cacumine nimium
æstum immittentibus. Eadem de
Cnossio Cretæ urbe, & alia quoque
similia potentiz Abaridis vestigia
memorantur. Pythagoras autem
accepto telo, minime rei insolentia
commotus, nec causam, ob quam
ei daretur percontatus est, sed tan-
quam qui revera Deus ille foret,
Abaridi seorsum ab arbitris ab-
ducto aureum suum femur ostendit;
ut argumento esset, neuti-
quam illum animi falsum fuisse:
quin & enumeratis singulatim quæ
in templo reposita erant, fidem
illi fecit, quod non male Apollini

⁶ Καθαρμὸν] Sic recte MS. pro cor-
rupto καθαρμὸν, quod prior Edit. ha-
bet. Et paulo post, καὶ δὲ ὅν ἡνέσθαι, iti-
dem auctoritate MS. rescripti, pro καὶ
δὲ ὅν ἡνέσθαι.

⁷ Διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι ἐκ Κρήτης Κνωσόν]
Est locus obscurus: quem Obrechtus,
ut ex versione ejus patet, sic legit & di-
stinxit, ἀλλὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι ἐκ πρὸς τὸ
Κρήτης Κνωσόν. Sed nos verba illa, ἀλλὰ
τὸν δυσρεπλίαν ἔτι πρὸς, καὶ δὲ ὅν ἡνέσθαι,
τῶν Ταυγέτων ὅρων πρὸς ἀξίλογον αὐτῇ
παρέχων, ἀλλὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι, parenthe-
si includenda censuimus; & deinde ea,
quæ sequuntur, sic scribimus, ὡς ἐκ τῶ

Κρήτης Κνωσόν. Sic sensus erit clarus:
Lacedæmonem nempe, postquam ab A-
baride lustrata fuerit, a pestilentia libera-
tam fuisse; uti & Cnossium, urbem Cre-
tæ. Confer cum hoc loco Nostrium in-
fra, num. 141.

⁸ Τίχην] Est vox corrupta: pro qua
Archerius legendum censuit, τυχίμας;
Obrechtus, ἴχην: at Nos potius συχία,
i. e. multa; amicissimo & pererudito
Hemsterhuysio, nupero Pollucis Editore,
eam Nobis conjecturam suggerente.
Deinde scribimus, ἰσορροπία πρὸς τῇ
Ἀβάριδος δυνάμει.

⁹ Ἀμῶς] Divide & scribe, ἀμῶς.

ipsum assimilasset. Adjecit insuper, se ad curandos demerendosque mortales advenisse, ac propterea etiam formam hominis induisse, ne supereminenti majestate velut re nova turbati, disciplinam suam defugerent. Hortatus porro est, ut illic loci maneret, & emendandis, qui se ipsis oblaturi erant, sociam sibi operam præstaret; aurum vero, quod collegerat, communicaret cum familiaribus; qui verbo sic instituti erant, ut dogma illud, *Amicorum omnia communia*, ipso opere confirmarent. Cum itaque apud ipsum maneret, ut modo dictum est, Physicam & Theologiam in compendium redactas illi tradidit, & loco extispicii, quod per sacrificia fieri solet, divinationem per numeros docuit; puriorem hanc, & divinorem, & cœlestibus Deorum numeris accommodatiorem ratus. Sed & alia studia Abaridi convenientia illi communicavit. Verum, ut ad id, cujus gratia hic sermo institutus est, redea-

ραχὼν, ὡς ὅτι εἴη κακῶς ἐκείνας προσδύς π, ὅτι ὅτι θεραπεία καὶ εὐεργασία τῶ ἀνθρώπων ἦται, ¹⁰ καὶ διὰ τὸ ἀνθρωπώμορφον, ἵνα μὴ ξεμζόμενοι ¹¹ πρὸς τὸ ὑπερέχον πρέσωνται, καὶ τὸ πρὸ αὐτῶ μάθῃσιν ἀποφύγωνται. ἐκέλευσε π μῆναι αὐτῶ, καὶ σωθοῦσθαι ὅτι ἐντυγχάνοντας· τὸν δὲ χρυσὸν, ὃν σωθήσιν, κοινῶσαι πῶς ὁπιτηθείς, ὅσοι πρὸ ἐτύχων ἔτως ὑπὸ τοῦ λόγου ἡγήμενοι, ὥστε ¹² βεβαιῶσαι τὸ δόγμα, τὸ λέγον, κοινὰ τὰ φίλων, δι' ἔργα. * Οὕτω δὲ κατα- 93 μύταν π αὐτῶ, ¹³ ὁ νῦν διελεγόμεν. Φυσιολογίαν π ἐ θεολογίαν ὁπιτημημενίῳ παρέδωκε· καὶ ἀντὶ τῶ διὰ θυσιῶν ἱεροσκοπίας τὸ διὰ τῶ ἀριθμῶν πύγνων παρέδωκεν, ἡγήμενον τὸ πᾶσι ¹⁴ καθαρῶτερον εἶναι, καὶ θεοτίτερον, καὶ πῶς ἐρανοῖς τῶ θεῶν ἀριθμοῖς οἰκειοτίτερον. ἀλλὰ π τὰ ἀρμύζοντα τῶ ἀ' ἀρμ. δι. παρέδωκεν ὁπιτηδύματα. ¹⁵ ἀλλ' ἔτι δὲ ἐνκαὶ ὁ παρὼν λόγος, ἐπ' ὁνομα-

¹⁰ Καὶ διὰ τὸ ἀνθρωπώμορφον.] Vide quæ notavimus supra Num. 10. ad verba illa, ὡς δὲ δάμεν π ἐρανοῖς ὁπιτημῶν τῶ δάμεν.

¹¹ Πρὸς τὸ ὑπερέχον πρέσωνται.] In priore Edit. pessime legitur, πρὸς τὸ ὑπερέχον πρέσωνται. Nos hic secuti sumus auctoritatem codicis nostri MS.

¹² Βεβαιῶσαι.] Antea male, βεβαιῶσαι.

¹³ Ὁ νῦν διελεγόμεν.] Lego, ὁ νῦν δι' ἐλέγμων.

¹⁴ Καθαρῶτερον.] Sic rescripsi auctori-

tate codicis MS. pro καθαριότερον: quæ est vox nihili.

¹⁵ Αὐτῶ δὲ δι' ἐνκαὶ παρὼν λόγος.] Sic recte MS. pro, ἀλλ' ἔτι δὲ ἐνκαὶ παρὼν λόγος: quem locum ut desperatum & mutilum asterisco notaverat Arcerius. Desider. Heraldus quoque ἐπιτηδύματι, in Jamblich. cap. vii. loco huic quædam deesse existimans, eum sic supplere tentavit, ἀλλ' ἐπὶ τῶ τῶν ἐνκαὶ παρὼν λόγος. Sed merito præferenda sunt ea, quæ ex codice MS. substituiimus.

πάντα ἐπαίλωμαι, ὡς ἄρα ἄλλους ἄλλως, ὡς ἔχει ἕκαστος. Φύσεως καὶ διουσίμειας, ἐπανορθῶν ἐπιεργάζομαι. πάντα μὲν ἔν τε πιαῦται ἔτε περιέδωκεν εἰς τὴν ἀνθρώπων, ἔτε τε μνημονεύομαι ῥηθόντων διελθόντων.

Κ Ε Φ. κ'.

C A P. XX.

94 Οὐ λίγα δὲ ἔν τε γινωσκόμενα διελθόμεν δειγμάτων τῶν Πυθαγορείων ἀγωγῆς, καὶ ὑπομνήματα τῶν ὑπαρχόντων τοῖς ἀνθρώποις ἐκείνοις ὁπτηδωμάτων. Πρῶτον μὲν ἔν τε τῷ λαμβάνειν τῶν ἀξίων, ἐσκόπει, εἰ διουσίμῃ ἐχεμυθεῖν, (τάτῳ γὰρ δὴ ἔν ἐχέτω τῷ ὀνόματι) καὶ καθεύδειν, εἰ μανθάνοντες, ὅσοι ἀνὰ πᾶσι, οἷόν τι εἰς σωπᾶν ἔν ἀφυστάσειν. ἔπειτα, εἰ εἰσὶν αἰδήμονες. ἐπειτὰ τε πλείονα σωδὼν τῶν σωπᾶν, ἢ περὶ τῶν λαλῶν. ἐσκόπει δὲ καὶ τὰ ἄλλα πάντα, μὴ ἄρα περὶ πάντων ὁπτημίας ἀκρεατῶς ἐπιείκως. καὶ περιέργως τε πιαῦται αἰεὶ ὁπτελέπων, οἷον, πῶς πρὸς ὀργλῶν ἔχουσιν, ἢ πρὸς ὁπτημίας, ἢ εἰ φιλόνοιχοι εἰσὶν, ἢ φιλόπομοι, ἢ πῶς πρὸς φιλονεικίας ἔχουσιν, ἢ πρὸς φιλίας. εἰ δὲ πάντα ἀκρεατῶς αὐτῶν

mus, quemadmodum scilicet alios aliter pro cuiusque indole & viribus informare conatus sit; cuncta equidem, quæ huc pertinent, neque ad hominum notitiam pervenerunt, neque quæ memorantur, facile percenseri possunt.

Sed pauca tamen quædam, eaque celeberrima institutionis Pythagoricæ specimina, studio-rumque quæ viris illis propria erant, monumenta percurramus. Primum igitur inter explorandum observabat Pythagoras, an capaces essent ΕΧΕΜΥΘΙΑ: hoc enim nomine utebatur: id est, an ea quæ audiverant, quæque didicerant, possent apud se custodire, & silentio premere: deinde, an essent modesti; majorem quippe tacendi, quam loquendi curam agebat. Considerabat etiam quævis alia: num scilicet affectui vehementiori & cupiditati succumberent: neque obiter transmittibat, quales in ira, quales in cupiditatibus se exhiberent: an contentiosi, an ambitiosi forent: utrum ad dissensionem potius, an ad amicitiam propenderent. Si jam ipsi omnia perscrutanti satis

ἢ ἀκρεατῶς } Legendum potius, ἀκρεατῶς. Nam ἐπιθυμία ἀκρεατῶς apud

Græcos dicitur, cupiditas nimia, vel immoderata.

instruēti à bonis moribus viderentur, tum porro in docilitatem & memoriam inquirebat: initio quidem, an prompte & perspicue assequerentur quæ dicta erant: deinde quo amore, quave moderatione tradita complecterentur: advertebat enim an natura tractabiles essent: & hanc tractabilitatem **CA-TARTYSIN**, id est, morum concinnitatem, appellabat: inimicam vero hujusmodi suæ institutioni arbitrabatur ferociam: sequi enim inde rusticitatem, invecundiam, impudentiam, proterviam, ignaviam, discendi fugam, imperii detrectationem, famæ neglectum, & similia: placidos vero mores & tractabilitatem contrarium comitatum habere. Atque hæc in probatione discipulorum spectabat, hucque ducebant prima eorundem exercitamenta: siquidem aptos admittebat ad sapientiæ suæ thesauros, eosque ad scientias provehere allaborabat: sin vero ineptum quempiam deprehenderet, ut alienum & extraneum procul arcebat. Hisce ita præmissis, de studiis agere lubet, quæ toto die à familiaribus suis tractari voluit.

² *Ἐπιβλέποντι ἐξηρτυμῆροι ἰφαίνοντο*] Sic rescripti, pro *ἐπιβλέποντες ἐξηρτημῆροι*: quod prior Edit. nullo sensu habet. *Ἐξηρτυμῆροι* autem est, *præditi, adornati, instructi*: unde *ἐξάρτησις*; qua voce Noster utitur supra, Num. 64.

³ *Ἀγρεύτην*] Antea male, *ἀγρεύτην*. Vult enim Jamblichus dicere, feritatis

Ἐπιβλέποντι ² *ἐξηρτυμῆροι ἰφαίνοντο* πῶς ἀγαθοῖς ἦρσι, τίτε πῶς εὐμαθίας ἔ μνήμης ἐσκόπη. πρῶτον μὲν, εἰ διώκονται ταχέως ἔ σιφῶς ὡς ἀκαταλαβῆν πῶς λεγομένοις ³ ἔπειτα, εἰ παρέπιταί τις αὐτοῖς ἀγάπησις ἔ σωφροσύνη πρὸς τὰ διδασκόμενα. * *Ἐπισκόπη γὰρ* 95 πῶς ἔχουσιν φύσεως πρὸς ἡμέρωσιν. ἐκάλει δὲ τὰς κατέρχουσιν. πλείονον ἢ ἡμίονον ἢ ἀγρεύτην πρὸς πιαύτην διὰγωγῶν. ἀκαταλαβῆν γὰρ ⁴ ἀγρίότητι ἀναίδηαν, ἀναίχυνταν, ἀκατασίαν, ⁵ ἀκυρίαν, δυσμάθειαν, ἀναρχίαν, ἀπμίαν, καὶ τὰ ἀκόλιστα. πρῶτην ἢ ἔ ἡμερότην, τὰ ἐναντία. ἐν μὲν ἂν τῇ διὰπείρᾳ πιαύτη ἐπισκόπη, καὶ πρὸς πᾶσι ἡσυχῇ ὄντι ⁶ μαθητόντας. τὰς π ἀρμόζοντας πῶς ἀγαθοῖς τῆς παρ' αὐτῶ σοφίας ἐνέχευε, καὶ ἔ τως ὅτι τὰς ὀπισθήμας ἀνάγειν ἐπειρεῖτο. εἰ ἢ ἀνάρμοστον καπῖδοι πινά, ὡς περ ἀλλόφυλόν πινά, καὶ ὀθνεῖον ἀπῆλανε. πῶς δὲ τ' ὀπισθηδωμάτων, ἀ παρέδωκε δι' ὅλης ἡμέρας πῶς ἐταίροις, μετὰ τῶς

consequens esse invecundiam, &c. Sic paulo post, *πρῶτην*, & *ἡμερότην*, itidem sensu exigente rescripti, pro *πρῶτην* & *ἡμερότην*.

⁴ *Ἀκυρίαν*] Quid hoc? Forte Jamblichus scripserat, *ἀκρίτιαν*. Obrechthus vertit, *ignaviam*: qui proinde *δρῆμα* legitur videtur.

Φερίαν.

Φράσω. καὶ γὰρ τὸ ὑφ' ἡγήσιν αὐτῶν
 ὅδε ἱεραστοὶ οἱ ὑπ' αὐτῶν ὀδηγῶ-
 96 μύριοι. * Τὰς μὲν ἰωθινὰς ἐπεὶ πάντας
 ἐποιῶντο οἱ ἄνδρες ἅτοι καταμόνας
 π' εἰς τοιαύτας τόπας, ἐν οἷς σω-
 βαινεῖν ἡμερίαν τι καὶ ἡσυχίαν εἶναι
 σύμμετρον, ὅπως τε ἱερὰ, καὶ ἄλλα,
 καὶ ἄλλη τις θυμηδία. ὄντο γὰρ δεῖν
 μὴ πρότερον πρὶ σωτυγχανῆν,
 πρὶν ἢ τὸ ἰδίαν ψυχὴν καταστήσασθαι,
 καὶ συναρμόσασθαι τὸ δαμόνιον. ἀρ-
 μόδιον γ' εἶναι τῇ καταστάσει τὸ δα-
 νόμιον τὸ πιαυτόν ἡσυχίαν. τὸ γὰρ
 πρὶν ἀναστάντας εἰς αὐτὸν ὄχλον
 ὠσεῖσθαι, θυροβῶδες ὑπερήφαι-
 σται. διὸ δὴ πάντες οἱ Πυθαγόρειοι
 αὐτὸν ἱεροπρεπείας τόπας αἰεὶ ἐξε-
 λέγοντο. μετὰ δὲ τὸ ἰωθινὸν ἐπεὶ πα-
 ντι τόπῳ πρὸς ἀλλήλους ἐτίγγανον,
 μάλιστα μὲν ἐν ἱεροῖς, εἰ γ' μήτε,
 ἐν ὁμοίοις τόποις. ἐξεῶντο δὲ τῷ
 καιρῷ τάττω πρὸς τι διδασκαλίας,
 καὶ μαθήσεως, καὶ πρὸς τὴν τ' ἡθῶν
 ἐπιμέλειαν.

Κ Ε Φ. κα'.

97 ΜΕπὶ δὲ τὸ πιαυτόν ἀνατρίβειν
 ὅτι τὴν τ' σωματικὴν ἐκτρέφοντο
 ἱεραπείαν. ἐξεῶντο γ' ἀλείμμασι
 π' εἰς δρόμοις οἱ πλείους· ἐλάττονες
 καὶ πάλαις ἐν τι κήποις εἰς ἄλλοις·
 οἱ γ' εἰς ἀρτηροβολίαν, ἢ χειρονο-

Plane enim juxta præscriptum ejus
 vivebant qui se illius manuuctionio-
 ni commiserant. Et matutinas
 quidem ambulationes isti viri per-
 agebant soli, in hujusmodi locis
 ubi quies, & congruum silentium,
 ubi templa, luci, & alia animis
 remittendis apta erant. Non enim
 cum quoquam conversandum exi-
 stimabant, antequam ipsi animum
 suum bene constitutum recteque
 compositum haberent: eo autem
 inprimis conducere solitudinem:
 nam statim à lecto surgentes in
 turbam prorumpere, turbulentum
 esse censebant. Quapropter omnes
 Pythagorei sibi loca sacris rebus
 quam maxime opportuna selige-
 bant. A matutina deambulatione
 congressus inter se instituebant,
 inprimis in templis, vel si id non
 daretur, in locis similibus: tem-
 pus autem istud docendo, discen-
 do, moribusque excolendis con-
 sumebant.

C A P. XXI.

AB hujusmodi scholis deinde
 ad corpora curanda se con-
 vertebant. Plerique unctione, &
 cursu utebantur; pauciores lucta
 in hortis & nemoribus: quidam
 etiam halterum jactu, aut salta-

* Ἀρτηροβολία } Arcerius & Obrech-
 tus haud male legendum censent, ἄλτη.

ἑβολία, i. e. halterum jactu. Quid autem
 sint halteres, docent Lexica vulgata. Qui-

tione cum manuum gesticulatione, studiosèque eligebant exercitia corporis vires roboratura. In prandio panis erat, & mel, aut favus; vinum vero interdum non gustabant: à prandio civilia tractabant negotia, tam peregrinos, quam hospites concernentia; eo quod leges ita fieri juberent: omnia enim id genus pomeridianis horis procurabant. Circa vesperam iterum ibant deambulatum: non tamen singuli seorsim, sicuti mane solebant; sed bini ternive; in memoriam sibi mutuo revocantes quæ didicerant, & in præclaris sese studiis exercentes. Ambulatione defuncti ad balnea se conferebant, lotique inibant convivium, quæ intra decem convivas terminabantur. Hisce congregatis libatio & sacrificia sufficientis & thure celebrabantur: hinc ad cœnam ibant; cui ante Solis occasum finis impone-

χ λιβανωτῶ. ἔπειτα δὲ τὸ δᾶπνον

μία, πρὸς τὰς τῶν σωμάτων ἰσχύς, πᾶν εὐθὺς ἐπιτηδόντις ἐκλέγεσθαι γυμνάσια. ² ἀρίστῳ δὲ ἐχρῶντο ἀρωγὴν ἔμελλεν, ἢ κηρῶ. οἷνς ᾗ μετ' ἡμέραν ἔμεπτον. τὴν δὲ μετ' ἀρῶν χρόνον περὶ τὰς πολιτικὰς ῥητορικοῦς κατεγίνοντο, περὶ τὰς ἐξωπικὰς, καὶ τὰς ξενικὰς, ἀλλὰ τῶν νόμων πρόσθεν. πάντα γὰρ ἐν τῷ μετ' ἀρῶν ὥρῃς ἐβύλατο διοικεῖν. δειλὴς ᾗ γενόμενος εἰς αὐτὴν περὶ πάσης πάλιν ἱερῶν, ἢ ἐχ' ὁμοίως κατ' ἰδίαν, ὡς περ ἐν τῷ ἐσθινῶ περὶ πάσης, ἀλλὰ σὺν δύο καὶ σωτῆρις ποιῶνται τὸ περὶ πάσης, ⁴ ἀναμιμνησκομένους τὰ μαθήματα, καὶ ἐγγυμναζομένους τοῖς καλοῖς ἐπιτηδείοις. * Μετὰ δὲ τὸ περὶ 98 πᾶσι λυτῶν χρῆσθαι λυσιμῶν περὶ τὰς συστάσις ἀπικτῶν. πᾶσι δὲ εἶναι μὴ πλείον, ἢ ὅσα ἀδελφῶν καὶ συνδωχέων, ἀδελφῶν δὲ τῶν συσταμένων, γίνεσθαι σπονδὰς περὶ ⁶ θυσίας θυμημάτων περὶ

dam tamen ἄλλῃς etiam ἄρῃς dictos fuisse putant: idque si sequamur, nihil mirandum erit.

² Ἀρίστῳ] Arcerius, optimo. Sed Obrechtus recte, prandio. Confer Porphy. Num. 34. & Menag. ad Laert. lib. viii. Num. 19.

³ Ὀυχ ἐμοίς] Ὀυχ ἡμῶς, lege.

⁴ Ἀναμιμνησκομένους] Constructionis ratio requirit, ut scribatur casu recto, ἀναμιμνησκομένοι, & ἐγγυμναζόμενοι. Refertur enim ad præcedens ἐβύλατο.

⁵ Συστάσις] Ex MS. pro σπῆς, quod prior Edit. habet. Deinde scribo, σπῆσις ἢ ἔχειν καὶ πλείον, ἢ ὅσα ἀδελφῶν καὶ συνδωχέων: auctoritate Eustachii, qui locum hunc Jamblichi sic citat ad II. B. pag. 190. Edit. Romæ. Ait enim: ἵνα γὰρ καὶ ὁ σφράτισθαι ἱεροῦ καὶ Πυθαγόρου συστάσις καὶ ἔχειν πλείον, ἢ ὅσα ἀδελφῶν καὶ συνδωχέων.

⁶ Θυσίας θυμημάτων] Malim, θυσίας ἀφ' ἀθυμῶν. Confer Porphy. Num. 36.

δαπνηκίαι. *ῥηῖται δὲ 7 καὶ οἶνον, καὶ μάζην, καὶ ἄρτον, καὶ ὄψω, καὶ λαχανοῖς ἐφθοῖς πένεσσι. παρὰ τῆς δὲ 8 κρίας ζώων θυσιῶν ἱερῶν. 9 τῶν δὲ θαλασσίων ὄψων παντὶος ῥηῖται. εἶναι γὰρ πινὰ αὐτῶν δι' αἰτίας πινὰς καὶ ῥησιμα-
 πρὸς τὸ ῥηῖται. αὐτῶν δὲ καὶ ζῶν 10, ὃ μὴ πίφκει βλαβερόν τῷ ἀνθρώπῳ γὰρ, μήτε βλάπτειν, μήτε φθείρειν. * Μετὰ δὲ τῷδε τῷ δειπνῶν ἐγίνοντο πονδῶν, ἔπειτ' ἀναγνώσεις. εἴθ' ἡ ἦν, τὸν μὲν πρῶτον ἀναγνώσκων, τὸν δὲ πρὸς τῷδε πρῶτον, ὃ δὲ ἀναγνώσκων, καὶ πῶς δὲ. ἐπεὶ δὲ μέλλοιεν ἀπέναι, πονδῶν αὐτοῖς ἐνέ-
 99 καὶ ὁ οἶνοχος. ἀπεισάντων δὲ, ὃ*

batur. Sumebant vero & vinum, & mazam, & panem, & opsonium, & cruda pariter coctaque olera. Apponebatur iis etiam caro de animalibus quæ immolare fas erat: raro autem vesciebantur opsonio à mari petito: quod id genus cibi propter certas causas usui illis ad victum non esset. Similiter & animal, quod natura sua humano generi non sit noxium, non esse lædendum nec perendum censebant. Post cœnam iterum fiebat libatio; dein lectio sequebatur. Mos autem erat, ut natu minimus legeret, natu vero maximus præficeret, quidque, aut quomodo legendum esset præciperet. Abituris pincerna libamen infundebat; peractaque libatione

7 Καὶ οἶνον] Paulo superius dixit Jamblichus, ὅτι καὶ μετ' ἡμέραν καὶ μετὰ τὸν: qui locus limitat ea, quæ generalius a Jamblichus hic dicuntur. Infra tamen, Num. 107. Noster diserte affirmat, Pythagoreos vino prorsus abstinuisse: μήτε οἶνον, inquit, ὅλως πίνειν. Sed loquitur ibi Jamblichus de Pythagoreis rigidioribus & perfectioribus; ad quos præceptum hoc tantum pertinebat.

8 Κρία ζῶων θυσιῶν ἱερῶν.] Vel vox ζῶων est delenda; vel scribendum; κρίας ζῶων θυσιῶν, ἢ ἱερῶν. Nam ἱερῶν idem est, quod ζῶων θυσιῶν, i. e. hostia, vel victima. Interdum tamen vox ἱερῶν latiori significatione sumitur pro quavis pecude, vel animali, cujus carnibus vescitur: ut suo more erudite ostendit Casaubonus *Anecdotes* in Athen. lib. 1. cap. xi. Hoc sensu certe capitur apud Porphyry. Num. 34. ubi de victu Pythagoreorum agens, inquit, παντὶος καὶ κρίας

ἱερῶν θυσιῶν. Nisi enim vocem illam ibi sic capias, τὸ θυσιῶν erit prorsus supervacaneum. Hinc autem apparet, & apud Jamblichum hoc loco recte legi posse θυσιῶν ἱερῶν dummodo, ut diximus, vox ζῶων deleatur. Ceterum, quare Pythagorei solis animalibus θυσιῶν vescendum esse præciperent, ratio hæc erat, quod in ea sola animam hominis non ingredi statuerent: ut Noster docet supra, Num. 85.

9 Τῶν δὲ θαλασσίων ὄψων καὶ ῥη.] Si τὸ ῥηῖται deleas, ferri possunt hi genitivi, utpote qui regantur a præcedenti κρία. Si retinere visis, absque dubio rescribendum est, τοῖς δὲ θαλασσίῳ ὄψωσις παντὶος καὶ ῥη. Ceterum, quoad rem ipsam attinet, conferendus est Menagius ad Laert. lib. viii. Num. 34.

10 Ζῶων, ὃ μὴ πίφκει βλαβερόν τῷ ἀνθρώπῳ.] Ex Porphyrio, Num. 39. Vide etiam Laertium in *Pythagora*, Num. 23.

senior hæc edebat mandata. Plantam sativam frugiferamque neque lædendam, neque corrumpendam esse; similiter nullum ex animalibus quod humano generi noxium non esset: præterea de Deo, de Dæmonibus. & de Heroibus religiose & bene sentiendum; eodemque modo erga parentes & bene meritos animatos esse debere: denique legi succurrendum, quodque legi adversatur, debellandum esse. Ita moniti, domum quisque suam discedebant. Cæterum vestem gestabant puram & candidam, similiaque stragula ex lino facta substernebant: stragulis vero lanceis non utebantur. Venationibus non dabant operam, sed ab isto exercitationis genere penitus abstinebant. Hæcque sunt, quantum ad victum vitæque modum attinet, quæ quotidie virorum istorum cœtui inculcabantur.

C A P. XXII.

TRaditus est & alius docendi modus per sententias Pythagoricas ad mores opinioneseque hominum penitius pertingentes: quarum paucas ex multis appo-

¹¹ Ἡμεῖς γὰρ φυτὸν καὶ ἄνθρωπον.] Idem præceptum tradunt etiam Porphyrius & Lærtius.

¹² Ἐδὲ πῃ ἡ χρῆσις λειψή.] Vide Menag. ad Lærtium lib. viii. Num. 19. & Schefferum de *Philos. luv.* cap. xiv. pag.

προσέχουσιν. παρήγγαλλε ταῦτα ἡμέρῳ ¹¹ φυτὸν ἔγκαρπον μήτε βλάπτειν, μήτε φθείρειν. * Ἐπ' ¹⁰⁰ πρὸς τέρας, πρὸς πᾶσι θεοῖς, καὶ πρὸς τοῖς δαίμονις, καὶ πρὸς ἡρώεσσιν ἄνθρωπος εὐφρηνόμενος καὶ ἀγαθὸν ἔχων διαίνοιαν. ὡσαύτως ἡ ἑστία γονέων καὶ εὐεργετῶν διανοεῖται νόμος τε βοηθεῖν, καὶ ἀνομία πλεμῆν. τῶν ἡρώεσσιν ἀπέναι ἑκάστη εἰς οἶκον. ¹² Ἐδὲ πῃ ἡ χρῆσις λειψή ἑκαταρά. ὡσαύτως ἡ ἐρώμασι λειψή καὶ καθαροῖς. εἶναι ἡ τὰ ἐρώματα ¹³ ἱμάτια λευκά. κωδικοῖς γὰρ ἡ χρῆσις. πρὸς ἡμέραν ἑκαταρά καὶ χρῆσις, ἔδὲ χρῆσις πρὸς γυμνασίῳ. τὰ μὲν γὰρ ἐφ' ἡμέραν ἑκάστη τῷ πλήθει τῶν ἀνθρώπων ὡς ἀποδιδόμενα, εἰς πρὸς φιλοκαί τῷ τῷ βίῳ ἀναγωγῇ, πρὸς τὴν ἡμέραν.

K E Φ. κβ'.

Πραδίδοται δὲ ἑστία ἄλλη. ¹⁰¹ πρὸς παιδέσεως διατρίβου. Πυθαγορικῶν δόξασι, καὶ τῇ εἰς τὸν βίον ἑστία ἀνθρώπων ὑπὸ λήψεως διατεκνυσθῶν. ἀφ' ὧν ὀλίγα ἐκ

150. itemque Nostrium infra, Num. 149. ubi locus hic repetitur.

¹³ ἱμάτια λευκά.] Ex MS. pro ἱματίαις: quod prior Edit. habet. Infra vero, loco citato, legitur tantam ἡμέραν, absque ἱματίαις.

πολλῶν ὡς ἀφ' ἑσέως. ἡ παρήγγελ-
λον γὰρ ἐκ Φιλίας ἀληθινῆς ἐξαί-
ρειν ἀγωνά περὶ Φιλονεικίαν, μά-
λισσε μὲν ἐκ πίσεως, εἰ δὴ αὖτις· εἰ
δὲ μή, ἐκ γὰρ τῆς πατρικῆς, καὶ κα-
θόλου ἐκ τῆς πρὸς τοῦ πατρὸς ἐν-
δοξίας, ἢ καὶ ἐκ τῆς πρὸς τοῦ εὐε-
ργέτης. τὸ γὰρ Διαγωνίζεσθαι, ἢ
Διαφιλονεικεῖν πρὸς τοῦ πατρὸς
ἐμπιστάσεως ὀργῆς, ἢ ἄλλῃ πρὸς
πατέρα πατέρα, ἢ σωτήριον τῆς
ἐπαρχίας Φιλίας. ἔφασαν δὲ
δοῖν ὡς ἐλαχίστας ἀμυχάς περὶ ἐλ-
κώσεως ἐν ταῖς Φιλίαις ἐγγίνεσθαι.
τῆτο ἢ γίνεσθαι, ἀν' ὅπως ὧνται εἰκὲν
καὶ κρατῆν ὀργῆς, ἀμφότεροι μὲν,
μᾶλλον ἢ ὁ νεώτερός τε, καὶ τῆς εἰρη-
μύων τάξεων ἔχων ἠδὲ ποτε. πᾶς
ἐπαινεθῶσι περὶ νεότητις, ἢ ἄς
δὴ παιδαγωγῶσι ἐκάλαν ἐκείνοι,
μετὰ πολλῆς εὐφημίας τε καὶ εὐλα-
βείας ἢ ὥντο δὲ γίνεσθαι ὡς τῆς
πρὸς τοῦ πατρὸς πρὸς νεώτερος. καὶ
πολύ ἐμφαίνεσθαι ἐν τοῖς νεότητις
τὸ κηδεμονικόν τε καὶ οἰκεῖον. ἔτω
γὰρ εὐαχήμενά τε γίνεσθαι καὶ ὠφέ-
102 λιμον τῆς νεότητις. * Ἐκ Φιλίας
μηδέποτε ἐξαιρῆν πίσι, μήτε παί-
ζοντες, μήτε ἀπαυδάζοντες. ἢ γὰρ

nere juvabit. Præcipiebant enim
certamen & contentionis studium
removendum esse ab omni in uni-
versum amicitia, si fieri id possit;
si non, saltem ab ea quæ nobis
cum parentibus, & in genere cum
senioribus, aut cum benefactori-
bus intercedit. Nam cum hisce
decertare atque contendere, ira
vel alio vehementiore affectu ac-
cedente, contractam amicitiam
perennare non finit: in qua, juxta
illorum monitum, quam mini-
mum cicatricum & exulceratio-
num esse debet. Hoc autem a-
junt fieri posse, si uterque ami-
corum invicem cedere, iramque
comprimere sciverit; inprimis ju-
nior, & qui aliquo ex ante dictis
loco, vel ordine positus est. Emen-
dationes & castigationes, quas
PÆDARTASES nominabant, multa
cum verborum clementia
cautioneque à senioribus erga ju-
niores fieri debere existimabant;
plurimumque sollicitudinis affe-
ctusque ex parte corripientium
prominere: ita enim castigationem
decoram utilemque fore. Nun-
quam ab amicitia fidem, neque
per jocum, neque serio removen-
dam esse: non enim facile ami-

* Παρήγγελον γὰρ ἐκ Φιλίας ἀληθινῆς
ἐξαίρειν ἀγ.] Hæc, & omnia, quæ se-
quuntur usque ad finem fere capitis, ὡ-
ς τὸ λέγει leguntur etiam infra, cap. xxxiii.
Ἄς δὲ παιδαγωγῶσι ἐκάλαν] Noster
infra, cap. xxxi. Ἐκάλαν ἢ τὸ νεότητι,

παιδαργῶν.

* Ὅσοντι δὲ γίνεσθαι ὡς τῶν πρὸς τοῦ πατρὸς.]
Locum hunc ante mutilum ex MS. sup-
plevi. In priore enim Edit. defunct ver-
ba hæc, ὡς τῶν πρὸς τοῦ πατρὸς πρὸς νεώ-
τερος καὶ πολὺ ἐμφαίνεσθαι.

citiam salvam manere, cum semel mendacium in mores eorum, qui se amicos jactant, se insinua- verit. Amicitiam non esse repro- bandam propter infortunium, vel aliam quandam infirmitatem, quæ rebus humanis intervenit; sed unicam, quæ quidem probabilis sit, amici & amicitia rejiciendæ causam esse eam, quæ à majori quadam & inemendabili malitia proficiscitur. Talis erat apud ipsos emendationis formula, quæ se in omnes virtutes totamque vitam diffundebat.

C A P. XXIII.

Illam vero docendi rationem, quæ symbolis constabat, maxi- me necessariam ducebat. Hic enim character apud Græcos fere om- nes, ut antiquissimus, excoleba- tur: inprimis vero Ægyptii mul- tiplici eum honore studioque com- plexi sunt: atque illos imitatus Pythagoras quoque in eo pluri- mum diligentia posuit; si quis symbolorum Pythagoricorum sig- nificationes & arcanos sensus ac- curate rimetur, adeoque detegat quantum recti verique contineant, cum à forma ænigmatica liberan- tur, & ad sublimia horum philo-

ἐπὶ ράδιον εἶναι διῶγμάναι τὴν ὑπάρ-
χουσαν Φιλίαν, ὅταν ἀπαξ παρεμ-
πίσῃ τὸ ψαδὲς εἰς τὰ τὴν Φασκόν-
των Φίλων εἶναι ἤδη. Φιλίαν μὴ
δοπογνώσκων αὐτοχίας ἐνεκα, ἢ
ἀλλης πνὸς ἀδιωαμίας τῇ εἰς τὴν βίαν
ἐμπησασάν, ἀλλὰ μόνῳ εἶναι δό-
κιμον δοπογνώσων Φίλων τε ἔτι Φι-
λίας, τὴν γινομένην διὰ κακίας
μεγάλῃ τε καὶ ἀνεπαρόρθων.
πρὸς τὴν μὲν ἔν τῇ τύπῃ ἢ τῇ διὰ
τὴν δοποφάσεων πρὸς αὐτοῖς γινομένης
ἐπανορθώσεως, εἰς τὴν πᾶσις τὰς
ἀρετάς, καὶ ὅλον τὴν βίαν διὰ τεύχων.

Κ Ε Φ. κγ'.

Αναγκαῖοται δὲ πρὸς αὐτῷ 103
πρὸς τὴν διδασκαλίαν ὑπῆρχε
καὶ ὁ διὰ τὴν συμβόλων. ὁ γὰρ χα-
ρακτήρ ἔστι τὸν ἔτι πρὸς Ἑλλήσι μὲν
χερδὸν ἄπαντι, ἅπαντα παλαιότεροισιν
ὡν, ἐσπαράζοντο. ἐξαιρέτως ἢ πρὸς
Αἰγυπτίοις ποικιλώτατα ἐπεσεβόλε-
το. καὶ τὰ αὐτὰ δὲ καὶ ὡς Πυθα-
γόρα μεγάλης παρὰ τὴν ἐτυγχάνει,
εἰ τις διὰ τὴν θρώσει σαφῶς τὰς τῶν
Πυθαγορικῶν συμβόλων ἐμφάσεις
καὶ δοπορήτως ἐννοίας, ὅσας ὁρθότη-
τῃ καὶ ἀληθείας μετῆχουσιν δοπο-
καλυφθεῖται, καὶ ἔτι ἀνιγματοῦδος
ἐλδωθερωθεῖται τύπος, προσοικειώ-

* Ἀνεπαρόρθων] Prior Edit. male,
ἐπὶ παρόρθων: quod mendum jamblicum

etiam notavit Desid. Heraldus Animadv.
in Jamblichum, Cap. viii.

104 ἡσυχίᾳ ᾗ καὶ ἀπαλῶ καὶ ἀπομίλον
 ὡς ἔδοξεν τοῖς τῷ Φιλοσόφῳ τῶν
 μεγάλῳ φύσει, καὶ ὑπὲρ ἀν-
 θρωπίνην ὀφείνοισι θεωρεῖσθαι. * Καὶ
 γὰρ οἱ ἐκ τῆς διδασκαλείας τέττι,
 μέγιστα ᾗ οἱ παλαιότεροι, καὶ αὐτῶν
 συγγενόντων καὶ μαθητῶν τῶν
 Πυθαγόρα πρὸς αὐτὴν νεοί, ¹ Φι-
 λόλαις τε, καὶ Εὐρυτῶ, καὶ ² Χα-
 ρώνδας, καὶ Ζαλευκῶ, καὶ ³ Βρύ-
 σων, Ἀρχύτας τε ὁ πρὸς αὐτὸν, καὶ
 Ἀρίσταξ, καὶ Δύσις, καὶ Ἐμπε-
 δοκλῆς, καὶ Ζάμολξις, καὶ ⁴ Ἐπι-
 μενίδης, καὶ Μόλων, ⁵ Λεύκιππος
 τε, καὶ ⁶ Ἀλκμαίων, καὶ ⁷ Ἰππασί-
 σῶ, καὶ ⁸ Θυμειδῆς, καὶ οἱ κατ'
 αὐτὰς ἀπὸ τῆς πλῆθους ἀλλοτρί-
 μων καὶ ὑπερφύων ἀνδρῶν, τοῖς τε
 διδασκασίαις, καὶ τοῖς πρὸς ἀλλήλους
 ὁμιλίαις, καὶ οὖν ὑποσημα-
 σισμῶς τε, καὶ ὑποσημασίαις, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ συγγράμματα
 καὶ ἐκδόσεις πᾶσι, καὶ τὰ πλείονα μὲν καὶ τῶν ἡμετέρων χρόνων

sophorum ingenia, simplici atque uniformi traditione accommodantur, supraque humanum captum ad divinitatem quandam evehuntur. Nam qui ex hac schola prodierunt, imprimis antiquissimi illi, quique de junioribus ipsi Pythagoræ jam senis coævi, & ab eodem instituti fuerunt, Philolaus, & Eurytus, & Charondas, & Zaleucus, & Brysson, Archytas item senior, & Aristæus, & Lysis, & Empedocles, & Zamoixis, & Epimenides, & Milo, & Leucippus, & Alcmaeon, & Hippasus, & Thymaridas, & quotquot ea ætate fuerunt magno numero docti & excellentes viri, dissertationes suas, colloquia, commentarios, scripta denique & libros editos, quorum pleraque ad nostram usque ætatem conservata

¹ Φιλόλαος] Miror, Jamblichum hic dicere, Philolaum Pythagoræ fuisse συγγενόντα; cum infra Num. 199. plures prætes inter eundem & Pythagoram intercessisse, diserte doceat. Hanc αὐστηρίαν recte etiam observavit ingens literarum decus, Richardus Benteleus, in Dissertat. de Phalar. Epist. pag. 87. Sane, nisi dicamus, Philolaum hunc ab altero diversum fuisse, non video, quomodo loca ista conciliari possint.

² Χαρώνδας, καὶ Ζάλευκῶ] Confer Nostri infra, Num. 130. & 171.

³ Βρύσων] Meminit ejus Laërtius in Proœmio: sed ubi Βρύσων vocatur.

⁴ Ἐπιμενίδης] Vide modo laudatum

Richard. Benteleum in præclara Dissert. de Phalar. Epist. pag. 58.

⁵ Λεύκιππῶ] Hunc Leucippum oportet diversum esse ab eo, de quo Laërt. in Proœmio, & lib. 1x. Is enim Zenonis Eleatæ discipulus fuit, & quinque saltem ætatibus post Pythagoram vixit.

⁶ Ἀλκμαίων] De hoc vide Laërtium lib. viii. Num. 83.

⁷ Ἰππασίος] Confer Nostri supra, Num. 81. & Num. 88. Laërt. lib. viii. Num. 84. & Clariss. Joh. Alb. Fabricium, literatæ Germaniæ decus eximium, Biblioth. Græc. lib. ii. pag. 492.

⁸ Θυμειδῆς] Vide infra, Num. 145.

sunt, non communi aut populari vulgoque usitata dictione composuerunt, ut primo statim intuitu possent intelligi; neque planam audientibus, ad assequenda quæ tradebantur viam sternere allaborarunt: sed potius, juxta Echemythiam, legemque silentii à Pythagora sancitam, secuti sunt morem illum, qui in celandis apud non initiatos occultandisque divinis mysteriis servari solet. Colloquia enim sua & scripta symbolis obsepiebant: quæ nisi quis exposita aperuerit, seriatque enarratione vestiverit, ridicula & anilia, nugisque & gerris plena quæ dicuntur, videri poterunt: si quis vero ea, juxta modum hisce symbolis congruentem, evolverit, ita ut pro obscuris lucida fiant, & vulgo etiam sincere apprehendenda patefiant; cum divinis vaticiniis & Oraculis Apollinis Pythii paria

Διασώζει), ὅτι τῇ κατ' ἑδὲ δημώδει, καὶ δὴ καὶ τοῖς ἄλλοις ἄπειρον εἰσθῆαι λέξει σωθεῖσθαι ἐπιβλέπει¹⁰ τοῖς ἐξ Ὀπιδρομῆς ἀκούσιν, πειρώμενοι¹¹ ἀπαρκαλεῖσθαι τὰ φερόμενα ὑπ' αὐτῶν πῆτα. ἀλλὰ καὶ τὸ νομοθετημένον αὐτοῖς ὑπὸ Πυθαγόρου ἐχέμευσαν, θείων μυστηρίων, καὶ πρὸς οὗτοῖς ἀπλῆστας δοπορήτων τρέπων ἡπτόντο, καὶ διὰ συμβόλων¹² ἐπιστάσαντες τὰς πρὸς ἀλλήλους Διαλέξεις, ἡ δὲ συγγραφάς. * Καὶ εἰ μὴ τις αὐτὰ τὰ συμβόλα ἐκλέξας¹⁰⁵ Διαπύξει, ¹³ καὶ ἀμώκω ἐξηγήσῃ, ¹⁴ γαλοῖα αὖ καὶ γραῖα δόξαι τοῖς ἐκτυγχάνουσιν τὰ λεγόμενα, λήρω τι μετὰ δὲ ἀδελφείας. ἐπειδὴν μὲν τι καὶ πὴν τὸ συμβόλον τέτων τρέπον Διαπύχθῃ, καὶ ¹⁵ Φανερὰ καὶ ¹⁶ εὐαγγῆ ἀπὲρ σκοτεινῶν τοῖς πολλοῖς ᾄδει), θιοπροπία καὶ χρησιμοῖς πσι τὸ Πυθίον¹⁷ ἀναλύει,

⁹ Οὐ τῇ κατ' ἑδὲ δημώδει — — — λήρω τι μετὰ καὶ ἀδελφείας] Hæc αὐτολεξεί leguntur etiam in *Proterpico* Jamblichi, Cap. xxi. pag. 130. 131.

¹⁰ Τοῖς ἐξ Ὀπιδρομῆς ἀκ.] In *Proterpico* plenius, τοῖς ἀπλῆσ ἀκούσιν, ἐξ Ὀπιδρομῆς τι ἐκτυγχάνουσιν.

¹¹ Ἀπαρκαλεῖσθαι] Imo, ἐκπαρακαλεῖσθαι. Sensus enim ἀκαλεῖσθαι hæc est: Pythagorici in colloquiis & scriptis suis non utebantur dictione communi & vulgari, ut doctrinam suam auditoribus intellectu faciliorem redderent; sed &c. Hinc apparet, particulam ἀκαλ., si ἀπαρκαλεῖσθαι scribas, a loco hoc alienam fore.

¹² Ἐπιστάσαντες] In *Proterpico* recte,

ἐπιστάσαντες. At Rittershusius emendat; ἐπιστάσαντες.

¹³ Καὶ ἀμώκω ἐξηγήσει] Sic habet codex MS. Sed desideratur vox ἀμώκω, quæ ex *Proterpico* loco huic reddenda est. Editio Arcerii pro ἐξηγήσει corrupte habet ἐξήσει.

¹⁴ Γαλοῖα αὖ καὶ γε.] Eadem Noster inculcat infra, Num. 227.

¹⁵ Φανερὰ] Sic recte MS. pro φανὰ, quod prior Edit. habet.

¹⁶ Εὐαγγῆ] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, ἐκτυγχ.: quod non displicet.

¹⁷ Ἀναλύει] Scribe, ἀναλογαί: ut itidem vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani

καὶ θαυμασιῶν ἐκφαίνει δάξνοιαν,
 δαιμονίαν τε ὀπίπτοιαν ἐμποιοῖ
 πῆς νενοηκός τῶν φιλολόγων. ὃ
 χεῖρον ἢ ὀλίγων μνημονεύσαι, ἔνε-
 καὶ ἔσφιςτρον γήραδι τὸ τόπον τῆ
 διδασκαλίας. Οὐδ' ἄν παρερροῖν ἔτε
 εἰσιπίον εἰς ἱερὸν, ἔτε προσκυνητίον
 τὸ ἐν δάπτει, ἔδ' εἰς πῶς ἔξ ἡύραις
 αὐταῖς περὶ τῶν γήρασι. Ἀνυπόδητος
 ἦτε καὶ προσκύνει. Τὰς λεωφείρας
 οὐδ' ἐκκλίνων δάξ τῶν ἀτραπῶν
 βαδίζει. Περὶ Πυθαγορείων ἀνδρῶν
 φησὶς μὴ λάλει. Τοιούτῳ, ὡς
 ἐν τύποις εἰπεῖν, ὁ τρέπῳ ἦν αὐτῷ
 τῆς δάξ συμβόλων διδασκαλίας.

Κ Ε Φ. κδ.

106 Εἰπεῖ δὲ ἔη τρεφὴ μεγάλη συμ-
 βάλλεται πρὸς τὴν ἀρίστην παι-
 δεῖαν, ὅταν καλῶς ἔπιταγμένως
 γίνηται, σκεψάμεθα τίνα ἔσφι τῶν
 ἐνομοθέτησι. Τῶν μὲν βρωμά-
 των καθόλου πρὸς πιαῦται ἀπεδοκί-
 μαζεν, ὅσοι πνέματα τῶν ἐπερ-
 χῆς αἵτια, ὃ πρὸς ἐναντία ἐδοκί-
 μαζε τε ἔξ ἡρώτων ἐκείλων, ὅσοι
 πρὸς ἔσφισματῶν ἔξιν καθίστησι τε
 καὶ συστήλῃ. ὅθεν ἐνομιζεν εἶναι ἔ
 τὴν κέγχρον ὀπίπτηδενον εἰς τρεφὴν.

hemiani recte monuit. Cæterum cum
 loco hoc conferendus est Noster infra,
 Num. 161.

¹ Ὅσοι πνέματα τῶν καὶ ταῦ.] Pro tali
 cibo habebantur fabæ: unde iis abstinen-
 dum esse Pythagoras præcepit. Vide Sui-

faciunt, admirabilemque præfe-
 runt sensum, & iis qui intellectu
 & eruditione pollent, divini ali-
 quid inspirant. Nec absolum fue-
 rit pauca quædam eorundem com-
 memorare, ut iste docendi modus
 amplius illucescat. Ne obiter at-
 que aliud agendo ad templum di-
 vertas, aut omnino adores; etiam-
 si pone ipsas templi fores transire
 te contingat: sacrifica & adora
 exalceatus: declina à via regia;
 & incede per semitam: de Pytha-
 goreis ne loquaris absque lumine.
 Talis erat ejus, ut rudi Minerva
 dictum est, modus docendi per
 symbola.

C A P. XXIV.

Q Uoniam vero & alimenta, si
 rite atque ordine adhibeantur,
 ad optimam institutionem pluri-
 mum conferunt, age confidere-
 mus etiam quasnam illis leges dixe-
 rit. Ac in genere quidem omnes
 cibos improbabat qui flatulenti
 essent, quique stomacho tumul-
 tum excitare possent: alios vero
 his dissimiles commendabat; qui
 scilicet habitum corporis confer-
 vant adstringuntque: unde & mi-
 llum nutritioni aptum judicavit.

dam v. Πυθαγόρας, & Geopon. libr. II.
 cap. xxxv.

² Τὰ δ' ἰσχυρὰ ἰδιωματίζονται.] Sic re-
 cte MS. pro, τὰ δ' ἰσχυρὰ ἰδιωματίζονται;
 quod prior Edit. habet.

Omnino autem eos cibos rejiciebat qui Diis ingrati essent ; quia nos à Dei familiaritate abducerent. Alio vero intuitu abstinere jubebat à comedendis quæ sacra censebantur ; quia honore reverentiaque majori digna essent , quam ut communi hominum usu absumerentur. Monebat etiam cavere ab iis quæ facultatem divinandi, puritatem animæ, castitatem, sobrietatem aut virtutis habitum impedirent : denique respuebat cuncta sanctitati adversa , & tum cæteram animæ puritatem , tum oblatas in fomno species obfuscantia. Tales erant leges cibariæ generales : singillatim vero iis , qui inter philosophos contemplationi addictiores forent , quique maxime severa lege agitaturi essent , omnia superflua vetitaque ciborum genera simul ac semel submovebat ; ac ne unquam vel animata ederent, vel vinum biberent, vel Diis hostias immolarent, vel ullo denique modo animalia læderent , quin iis potius debita jura studiosissime servarent , author extitit. Sed & ipse ita vixit, ut à carne animalium abstineret, & ad aras adoraret sanguine nunquam adspersas : providebat insuper, ne & alii animalia , utpote eandem nobiscum naturam for-

καθ' ὅλην ἡ ἀπειδοκίμαζε καὶ τὰ πῖς
θεοῖς ἀλλότρια, ὡς ἀπαγορεύει ἡμᾶς
τῆς πρὸς αὐτὸν θεὸς οἰκαιώσεως. κατ'
ἄλλον ἢ αὐτὸν τρόπον ἔτ' νομιζομένων
εἶναι ἱερῶν σφόδρα ἀπέχεσθαι πα-
ρήγγελλει, ὡς τμητὸς ἀξίων ὄντων,
ἀλλ' ἐκ τῆς κοινῆς ἑ ἀνθρωπίνης
χρησεως, καὶ ὅσα ἢ εἰς μαυτικὸν ἐνε-
πιδίζειν, ἢ πρὸς καθαρότητα τῆς
ψυχῆς, καὶ ἀγνείας, ἢ πρὸς σω-
φροσύνης ἢ ἀρετῆς ἔξιν, παρήγγε-
φυλάττει. * Καὶ τὰ πρὸς εὐά- 107
γείαν ἢ ἐνασπίως ἔχοντα, καὶ ὅτι
θολαῖντα τῆς ψυχῆς πῖς τὸ ἄλλας
καθαρότητες, καὶ τὰ ἐν τοῖς ὕπνοις
φαντάσματα, παρηγγέλλει. κοινῶς
μὲν ἐν ταῦτα ἐνομοθέτησε περὶ τρο-
φῆς. ἰδίᾳ ἢ τοῖς θεωρητικωτάτοις
τῶν φιλοσόφων, καὶ ὅτι μάλιστα
ἀκροτάτοις καθάπερ περὶ τῆς
ἐλπίδος ἑ ἀδικα τ' ἐδεσμάτων, μήτι
ἐμψυχον μηδὲν μηδέποτε ἐδίσκον
εἰσιγαγέμεν, μήτε οἶνον ὅλως πί-
νειν, μήτε θύειν ζῶα θεοῖς, μήτε κα-
τελάπειν μηδ' ὅτι ἐν αὐτοῖς, ἀλα-
σώζειν ἢ ἑ πλεονεξίας ἀπὸ δικαιο-
σύνης ὁπμιλέσθαι. * Καὶ αὐτὸς 108
ἕτως ἔζησεν, ἀπέχεμεν τ' ἀπὸ
τῆς ζώων τροφῆς, καὶ αὐτὸν ἀναί-
μακτος βωμὸς προσκυνοῦν καὶ
ὅπως μηδὲ ἄλλοι ἀναμίσχουσι τὰ
ἐμοφῶν πρὸς ἡμᾶς ζῶα προμηθεύ-

* Αὐτοῖς] Imo, αὐτῶν, propter præcedens ὅτι.

* Αἰμαρμέντος βασιλῆος] Confer Notitium supra, Num. 25. & Num. 35.

ρδμ^Θ, τὰ τε ἀγρὰ ζῶα σωφρο-
νίζων μάλλον ἢ παιδῶν διὰ λό-
γων ἢ ἔργων, ἀλλ' ἔτι διὰ καλῶ-
σως καταβλάπτων. ἤδη δὲ καὶ τῇ
πολιτικῇ πῶς νομοθετικῇ προσέ-
ταξεν ἀπέχεσθαι τῇ ἐμψύχων. ὅτε
γὰρ βελανιδίνης ἀκρὺς ἀκασιπρε-
γεῖν, εἰδὲ δὲ πῶς μὴδὲν ἀδικεῖν τῇ
συνγερῶν ζῶων. ἐπὶ πῶς ἀν' ἐπι-
που δίκαια πράττειν οὐδ' ἄλλως,
αὐτοὶ αἰλιποκόμοι ἐν πλεονεξίᾳ
συνγερῶν τῇ τῇ ζῶων μετεσχη, ἀπερ-
διὰ τῇ τῇ ζῶης καὶ τῇ σοιχείων τῇ
αὐτῶν κοινωνίᾳ, καὶ τῇ δὲ τῇ τῇ
συνεταμύνης συγκεράσις, ὥστε οὐ
ἀδελφότητι πρὸς ἡμᾶς συνί(ζω)ν.
109 * Τοῖς μὲν τοῖς ἄλλοις ἐπὶ πρὸς π-
ντῶν ζῶων ἀπέχεσθαι, ὅστις ὁ βί(θ) μὴ
πάνυ ἦν ἐκκαταμερμύ(θ) καὶ ἱερὸς
καὶ φιλόσοφ(θ). καὶ τῇ τῇ χρόνον
πντῶν ὥστε τῇ ἀποχῆς ὥστε μερμύ(θ).
ἐνομοθέτησε δὲ πῶς αὐτοῖς, καρδίᾳ
μὴ τρώγειν, ἐγκέφαλον μὴ ἐσθίειν,
καὶ τῇ τῇ ἐργασθαι πάντως οὐδ' Πυ-
θαγορεῖας. ἡγεμονίᾳ γὰρ εἰς καὶ καὶ
ὥστε οὐδ' ἐπὶ τῇ τῇ καὶ ἐσθίειν πντῶν
φροσῶν ἢ τῇ ζῇ. ἀφωσιγῶν δὲ
αὐτὰ διὰ τῇ τῇ γείας λόγῳ φύσιν.
ἔως καὶ ὁ μαλαχῆς ἐργασθαι ἐκί-
vivendique consisterent. Sunt vero

tita, caderent; ipse feras corripiens potius, & re ac verbis instituens, quam puniendo destruens. Præterea iis quoque inter Politicos, qui legistatores erant, præcepit, ut ipsi quoque ab animalibus abstinerent: cum enim exactissimum iustitiæ cultum profiteantur, oportere utique eos in nulum è cognatis animalibus injuriosus esse: quomodo enim suadere aliis possent, ut iuste agerent, si ipsi deprehenderentur cognationem participationemque violare, nobis intercedentem cum cæteris animalibus: utpote quæ per vitæ eorumdemque elementorum communione, & inde ortam contemperationem, veluti per fraternitatem quandam, nobiscum conjuncta sunt. Cæteris tamen, qui vitam non adeo ad unguem expurgatam, sacramque & philosophicam agebant, potestatem dedit certa quædam animalia attingendi; iisque abstinentiam imperavit definito tempore circumscriptam. Hisce præcepit, cor non rodere: cerebrum non comedere: nam ab istis omnes Pythagoricos prohibuit: eo quod in iis principium, & veluti scilicet quædam, ac sedes sapiendi & alia quæ propter divinæ ratio-

* Δίπν] Sic rescripti pro διθ, quod prior Edit. nullo sensu habet.

* Μαλάχης] Editio Arcerii nullo sensu habet μάχης: pro quo μαλάχης nos

recte reposuisse; nemo dubitabit, qui legerit Jamblichum Nostrium in *Protreptico*, Symb. xxxviii. Ibi enim non solum malva, secundum Pythagoræ præcep-

quoniam præcipua naturalis illius sympathiæ, quæ inter cœlestia & terrena intercedit, nuntia est & index. Similem abstinentiam à melanuro præscripsit; quia Diis infernalibus sacer est: item ab erythino, ob alias hujus generis causas. Fabarum quoque esum prohibuit, propter multas sacras naturalesque rationes: atque alia his similia constituit; per alimenta etiam homines ad virtutem ducere exorsus.

CAP. XXV.

ARbitratur vero & Musicam, si quis eam legitimo modo adhibuerit, plurimum ad sanitatem asferre momenti. Solebat enim non perfunctorie usurpare hancce CATHARSIN, sive repurgationem; quo nomine medicinam quæ ope musicæ fit notare solebat. Tractabat autem potissimum circa vernum tempus modulationem hujusmodi. Quendam lyra ludentem collocabat in medio, eumque circumfidebant cantandi periti, & prout ille

tum, abstinendum esse docet; sed etiam rationem reddit, quare herba illa sympathiæ, quæ inter cœlestia & terrena intercedit, index habeatur: nimirum, ὅτι συντίπτεται τῷ ἡλίῳ, quia Soli sese obvertit. Vide etiam Schefférum de *Philosop. Ital.* pag. 143. & in primis Clariss. Jacobum Perizon. ad *Ælian. Var. Hist.* lib. iv. cap. xvii. ubi de Symbolo illo Pythagoreo-

λῶεν, ὅτι πρώτη ἄγγελος καὶ σηµάντερά συμπαθειῶν ἐρασιῶν πρὸς θήγνια. καὶ ἡ μελανύρε ἢ ἀπέχεσθαι παρήγγαλλε. χθονίων γὰρ ἐστὶ θεῶν. καὶ ἡ ἐρυθρὰν μὴ προσλαµβάνειν, δι' ἔπρε πιαυτῆ αἵτια. καὶ κυάμων ἀπέχεσθαι. διὰ πλῆθος ἰσχυρῶν, καὶ φυσικῶν, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν ἀνηκόντων αἰτίων. καὶ ἄλλα πιαυτῆ διεγνωσθέντες τῆς οἰοῦσας, διὰ τὸ προσφῶς ἀρχόμενος εἰς ἀρετὴν ἐδραίουτο. ἀνδρώπας.

Κ Ε Φ. κς.

Υπελάμβανε ἢ καὶ τὴν Μυσικήν 110 κὼν μεγάλην συμβάλλειν πρὸς υἱείαν, ἃν τις αὐτῇ χρῆται καὶ τὰς προσήκοντας τρέφας. εἰώθη γὰρ ἡ παρέργως τῇ πιαυτῇ χρῆσθαι καθήκει. τῶν γὰρ δὴ ἡ προσήκουσα ἢ διὰ τὴν Μουσικὴν ἰατρείαν. ἡ πλεονεξία ἢ ἐαρινὴν ὥραν τὴν πιαυτῆς μελωδίας. ἐκαστὸς γὰρ ἐν μέσῳ πᾶσι λύρας ἐφαπτόμενον, καὶ κύκλῳ ἐκαστὸς οἱ μελωδῶν δυνατοί. καὶ ἔτι καὶ ἐκείνους κρῖνον

tum, Μολόχῳ μελεφύτει μὲν, μὴ ἔστιν δι, pluribus agit.

ἡ μελανύρε ἢ ἀπ.] Vide Nostrium in *Propercio*, Symb. v. & Menag. ad *Laert.* VIII. 19.

ἡ ἐρυθρὰν] Alii ἐρυθρὴν vocant: ut & ipse Jamblichus in *Propercio*, Symb. xxxiii.

- συνῆδον ἢ πικρῶν τινος, οἷ ὦν ἐν-
 φρεσίνεσθαι καὶ ἐρμελεῖς καὶ εὐρυθμοὶ
 γίνεσθαι ἐδόκουν. χρῆσθαι δὲ αὐτὰς
 καὶ κατὰ τὸν ἄλλον χρόνον τῇ Μουσικῇ
 111 ἐν ἰατρείᾳς πᾶσι. * Καὶ εἶναι πινά-
 κῳ μίλην ἑπὶ τὰς ψυχῆς πεποιη-
 μένην πᾶσιν, ἑπὶ τὴν αἰσθητικὴν, καὶ
 διηγητικὴν, αἱ δὲ βοηθητικῶς ἐπι-
 νεότητος. καὶ πάλιν αὐτὴν ἑπὶ τὰς
 τὰς ὁρῶν, καὶ ἑπὶ τὸν θυμὸν, καὶ
 ἑπὶ τὸν πᾶσιν ὡς ἀλλοτρίαν τῆς ψυ-
 χῆς. εἶναι ἣ καὶ ἑπὶ τὰς Παιδείας
 ἄλλο ἥντος μελοποιίας ἐξουρηγμένην.
 χρῆσθαι δὲ καὶ ὁρχήσεσιν. ὁρχᾶν δὲ
 χρῆσθαι λύρα. τὰς γὰρ αὐτὰς ὑπε-
 λάμβανον ὑπερβαίνειν τε καὶ παρὲν
 εἶναι, καὶ ὑδαμῶς ἐλδύστεροι πᾶν
 ἔχον ἔχον. ἢ χρῆσθαι δὲ καὶ Ὀμήρου
 καὶ Ἡσίοδου λέξεσιν ἐξελειγμέναις
 112 ἑπὶ τὸν ἐκπαιδεύσιν ψυχῆς. * Λέ-
 γεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἔργων ἢ Πυθα-
 γόρας μὲν ἀποδιδασκᾶν πᾶσι μέλη

lyram pulsabat, ita circumfidentes
 concinebant prænas quosdam, qui-
 bus animi oblectari, fierique con-
 cinni & bene compositi videbantur.
 Alio vero tempore Musicam etiam
 medicinæ loco adhibebant: erant
 enim cantus quidam ad sanandos
 animi affectus facti, & contra tri-
 stitiam pectorisque morsus, velut
 præsentissima remedia, excogitati;
 rursusque alii contra iram, & ani-
 mositatem, & contra alias hujus-
 modi animæ perturbationes: sup-
 petebat etiam aliud quodpiam ad-
 versus cupiditates, modulationis
 inventum. Interdum & saltationes
 instituebant: pro instrumento vero
 lyra utebantur; tibias aliquid mol-
 le, & pompæ accommodatum, li-
 berisque hominibus indignum re-
 sonare putantes. In usu quoque il-
 lis erant Homeri & Hesiodi selecti
 versus, quibus animos emendabant.
 Fertur autem etiam inter acta Py-
 thagoræ, quod aliquando spondai-

ἢ πικρῶν τινος.] Confer Porphyry.
 Num. 32. & 33.

Μίλην ἑπὶ τὴν ψυχῆς πᾶσιν.] Vide
 Plutarchum de Vitæ Moralī, pag. mihi
 441.

ἢ Χρῆσθαι καὶ Ὀμήρου — ἐκπαιδεύσιν.
 ψυχῆς.] Hæc repetuntur infra, Num.
 164.

ἢ Πυθαγόρας μὲν ἀποδιδασκᾶν πᾶσι μ.]
 Historiam hanc ex Jamblichō Nostro re-
 petit Sopater in Hermogenem, pag. 383.
 Edit. Ald. ubi ait: Καὶ Πυθαγόρας ἦ, ὡς
 Ἰάμβελιχος φησὶ ἐν ταῖς ἀπὸ τῆς Πυθαγορείου ἀι-
 ρίσις, μέγιστον τῶν ἀποδομασμένων, νεανίσκων
 τινὰ σὺν αὐλῇ καὶ καμῶν μὲν λαμβάνειν
 καὶ αὐλῇ δὲ τὸν πᾶσι αὐτῆς ἐκπαιδεύσιν

ἀποδιδασκᾶν καὶ ἐκπαιδεύσιν, ἐπίσχει τὴν μου-
 σικήν, παρεκκελεύσιν μὲν τῇ αὐλῇ διμε-
 τῶν καὶ τῇ τῇ μὲν ἐπὶ τὴν καὶ ἀσκητικῶν
 πρὸς μίλην, τὴν καὶ λαμβάνειν ἀποδιδόν, (ma-
 lim, ἀποδιδόν, ut hic apud Jamblichum.) Eandem historiam tangit etiam
 Quintilianus Instit. Orator. lib. 1. cap. 10.
 p. m. 52. Nam & Pythagoram accepimus,
 concitatos ad vim pudicæ domui afferendam ju-
 venes, iussa mutare in spondeum modos ubi-
 cina, composuisse. Alii historiam hanc ad
 Damonem Musicum referunt, ut Gale-
 nus, lib. ix. ἀπὸ τῆς καὶ Ἰπποκράτους καὶ
 Πλάτωνος διγμῶν, cap. 5. & Martia-
 nus Capella de Nuptiis Philol. lib. ix.

co tibicinis cantu rabiem extinxerit Tauromenitæ adolescentis e-
brii, qui noctu commissabundus
ad amicam irruere, vestibuloque
ædium, propter corrivalem, qui
intus erat, jam parabat ignem sub-
jicere: Phrygio quippe cantu ad
hoc accendebatur, & quasi flabel-
lo quodam magis magisque inar-
descebat. Sed Pythagoras, intem-
pesta nocte tum forte Astronomiæ
vacans, inhibito cantu illo, tibici-
nem monuit, ut spondaicum infla-
ret: quo adolescens, sine mora sibi
redditus, modeste domum rediit:
cum paulo ante ne tantillum qui-
dem toleraret; imo prorsus nullam
castigationem admitteret, & Py-
thagoram insuper sibi occurren-
tem, in malam rem stolide aman-
daret. Empedocles vero, cum ju-
venis quidam jam stricto gladio, in
hospitem suum Anchitum, qui ju-
dex publice lectus patrem ejus ad
mortem condemnaverat, irrueret,
& ira doloreque perturbatus, con-
demnatorem patris sui, tanquam
homicidam, obtruncare veller;
mutatis modulis, confestim exor-
sus est illud Poëtæ:

*Nepenthes, sine felle, malis medi-
cinaque cunctis.*

Πατρὶς ἀντιπατρὶς] Id est, a demo-
nialis veniens.

Ἀναγόμενος] Revocavi ex MS. pro
ἐκ κρείττον, quod prior Edit. nullo sen-
su habet.

Διὰ τὴν αὐλητὴν κατεβίβασεν τοῦ
Ταυρομενίτου μερομήνους μέθυοντα.
τὴν λύσαν, γυμνῶς ὀπικωμάζον-
τα. τῇ ἐρωμένη. ὥστε τὴν αὐτη-
ραυτὴν, καὶ τὴν πυλῶνα ἐμπροσθεν
μέλλοντα. ἐξήγειτο γὰρ ἑ ἀνελ-
πυρίτω ὑπὸ τοῦ Φρυγίαι αὐλήμα-
τα. ὃ δὲ κατέπεσε τὰς καὶ
Πυθαγόρας. ἐτόγγανεν δὲ αὐτὸς
ἀφρονομήνους αἰετὶ, καὶ τὸς
πρὸς ἀνδραγαθὸν μεταβολῶν ὑπὸ
τοῦ αὐλητῆ. οἱ ἦς ἀμελλήτη κα-
τασπῆνεν κοσμίως οἰκῶν ἀπὸ πλάτης
τὸ μερομήνους, πρὸ βραχίονος μηδ'
ὅφ' ὅσον ἐν ἀσπαράγμῳ, μηδ'
ἀπὸ πλάτης ὑποκατακλινῶν ὀπ-
τικῶν πρὸς αὐτὸν. πρὸς δὲ καὶ
ἐμπληκτικῶς ὁποιοῦντος τὴν
Πυθαγόρας παντοχῆρας. * Εὐρυπύ- 111
κλῆς δὲ, ἀπασσιν τὸ ξίφος ἤδη
νεαίης πρὸς ὅτι τὸ αὐτὸς ἑταροδόχον
Ἀγχίτον, ἐπὶ δεικνύσας δημοσίᾳ τὴν
νεαίης πατέρα ἐθανάτωσε, καὶ
ἐξέσπασεν, ὡς ἔχει συγχύσεως καὶ
θυμοῦ, ξιφῆρας παῖσι τὴν πα-
τρὸς καταδικασθεῖς, ὡς καὶ Φοῖβος
Ἀγχίτον, μετὰ μερομήνους εὐρύς,
ἀνεκράσθη τὸ,

Ἡπενθὲς τ', ἀχολόν τε, κα-
κῶν ὀπικλήσαν ἀπάντων,

Ἐμπληκτικῶς ἀποστροφικῶς] Sic recte
MS. At prior Edit. corrupte, ἐμπληκτικῶς
ὁποιοῦντος.

Ἡπενθὲς τ', ἀχολ.] Est versus no-
tissimus Homeri, Odyss. Δ.

καὶ τὸν ποιητὴν· καὶ τὸν τι ἑαυτῷ
 ξενοδόχον Ἀγχιπὸν θανάτῳ ἑρρύ-
 σαι, καὶ τὸ νεανίαν ἀνδροφονίας.
 114 * Ἰσοῦται δὲ ἄτ· τῷ Ἐμπεδο-
 κλέως γνωρίμων ὁ δοκιμαῖται·
 ὁσέτω θῆεας· ἐπὶ ποικίλῃ συμπά-
 τῳ Πυθαγορικῶν διδασκαλῶν· πάλι
 λογιζομένην ἐξάρτυσιν ἑσπασμοῶν
 καὶ ἐκπαῖν ἐπιπύτῳ μέλῳ πῶς ὅτι
 τηδύοις, εἰς τὸ ὀκαοτία πᾶσι πύ-
 ραζον χρησίμως πᾶς τῷ ψυχῇ
 διαδύσει. 10 ὅτι πᾶς εὐνάς τρε-
 πόμοι, τῶν μετ' ἡμέραν 11 πα-
 ραχῶν καὶ ἀειχημαῶν ἐξεκά-
 θαιον πᾶς διαδοίαις ἀδύας πῶς καὶ
 μελῶν ἰδιώμασι, καὶ ἡσυχίας παρ-
 ούδαζον ἑαυτοῖς ὅκα τᾶς ἑορί-
 νύρας πᾶς εὐονάρας ὅτῳ ὕπνας,
 ἐξαισιμῶν πᾶς, τῆς 12 κοιτνω-
 χιλίας πάλιν, καὶ πᾶς δὲ ἄλλο-

Atque ita hospitem suum ne ne-
 caretur, & juvenem ne cadem ad-
 mitteret, præservavit: qui exinde
 inter genuinos Empedoclis disci-
 pulos, atque is quidem omnium
 clarissimus fuisse traditur. Præ-
 terea tota Pythagoræ schola, il-
 lam quam vocabant EXARTY-
 SIN i. e. adaptationem, & SY-
 NARMOGAN i. e. concinnita-
 tem, & EPAPHAN i. e. at-
 tactum, idoneis quibusdam car-
 minibus efficiebat, animique ha-
 bitudinem in contrarios affectus
 utiliter traducebat. Nam cubitum
 ituri, per odas quasdam & pecu-
 liares cantus mentes repurgabant
 à diurnis perturbationibus, & illo,
 qui adhuc in auribus tinniebat, stre-
 pitu; sicque tranquillam, & vel
 paucis, vel bonis somniis comi-
 tatam quietem sibi conciliabant:
 surgentes autem alterius moduli

* Τῷ λογιζομένην ἐξάρτυσιν καὶ συνάρμ.]
 Eadem traduntur supra, Num. 64. &
 65.

10 [Ἐπὶ πᾶς εὐνάς τρεπ.] Idem testa-
 tur Quintil. lib. ix. cap. 4. p. m. 430.
 Pythagoricis motis fuit, cum somnum petentes,
 ad lytam prius lenire mentes, ut, si quid fuis-
 set turbidiorum cogitationum, componerent. Et
 Boethius lib. i. de Musica, cap. i. Pytha-
 gonicis, cum diurnas in somno resolverent curas,
 quibusdam cantilenis utebantur, ut eis lenis &
 quietus sapor obreperet.

11 [Ταραχῶν] Id est, secundum Quin-
 tilianum loco laudato, turbidiorum cogita-
 tionum. Pro ἀειχημαῶν autem Noster
 supra, Num. 65. habet, ὀνηχημαῶν: ubi
 vide quæ notavimus.

12 [Κοιτνωχίλιαι] Ex MS. reposui, pro

κοιτνωχίλιαι, quod in Edit. Arcerii le-
 gitur. Est autem κοιτνωχίλια, torpor,
 quem lectus, sive somnus hominibus af-
 fert. Cæterum, totum hunc locum ad
 verum sensum reformavi & distinxī, qui
 in priorē Edit. sic legitur, ἐξαισιμῶν πᾶς
 καὶ τῷ κοιτνωχίλιαι πάλιν, καὶ πᾶς δὲ ἄλ-
 λοτρεῶν ἀπὸ πᾶσιν ἀσφύτων: quæ vi-
 tiola hujus loci lectio decepit eruditissi-
 mum Schefferum de Philos. Ital. cap. xiv.
 pag. 159. Vertit enim cum Arcerio,
 Mane surgentes ex somno committunt utilitatem
 afferente, &c. Videndum autem annon
 pro κοιτνωχίλιαι, quæ est vox insolens,
 & mihi, ut verum fatear, suspecta, scri-
 bendum forte sit, καὶ τῷ κοιλίαι: ut le-
 gitur supra, Num. 65.

cantibus, à lecti torpore, soporisque gravedine sese liberabant. Est vero, ubi aliquando absque carminum pronuntiatione affectus & morbos perfanaverint, vere, ut aiebant, incantantes: indeque & probabile est, ΕΡΟΔΕΣ i. e. incantationis nomen usu venisse. Atque hoc modo Pythagoras utilissimam humanæ vitæ morumque emendationem, Musicæ beneficium effecit.

C A P. XXVI.

Q Uoniam vero in eo jam sumus, ut enarremus sapientiam, qua Pythagoras in aliis docendis usus est, non alienum fuerit, etiam id quod hinc propius abest, commemorare: quo nimirum pacto scientiam harmonicam, ejusque rationes invenerit: idque repetemus paulo altius. Meditabatur aliquando, & intentiori cogitationeolvebat, annon auditui firmum &

¹¹ Εἴ τι ἐστὶ ἀνὰ λέξιν μελισμάτων ὅπως τ.] In hoc loco quædam mihi minime placent. Quid enim est illud, ἀνὰ λέξιν μελισμάτων? Nam cantica non dicuntur, sed canuntur. Poterat sane Jamblichus, omiſſa voce λέξιν, absque ullo sensus dispendio dicere, ἀνὰ μελισμάτων. Deinde, quid sibi vult illud, ὅπως τ.; in quo mendum aliquid latere videtur. Et denique, quomodo Pythagorei dici potuerunt ἐπαίδειν, si nullo omnino carmine vel cantico usi fuerunt; aut quomodo inde nomen ἐπωδῆς origi-

νήτων ἀπηλλάσσοντο ἀσμάτων. ἐστὶ ¹³ δὲ ἐστὶ ἀνὰ λέξιν μελισμάτων ὅπως τ. ἐστὶ πῶς ἐστὶ νοσηματὰ πῶς ¹⁴ ἀφυγάζον, ὡς Φασίν, ἐπαίδοντες ὡς ἀληθῶς. καὶ οὐκ ἐστὶ πῶς τ' ἐνοματῶν εἰς μέσον παρεληλυθέναι τὸ εἶπεθης. ἔτι μὲν ἔν πολυφειλεσιάντων κατεστήσαντο Πυθαγόρας τ' Ἀλφειῆς της Μυσικῆς τ' ἀνθρωπίνων ἡδῶν τε ἐβίων ἐπαυρόθωσιν.

Κ Ε Φ. κς'.

Εἰπεὶ ὅτι ἐπὶ τῶν μελῶν ἀφῆ- ¹¹⁵
γὰρ μὲν τ' Πυθαγόρας παιδὸς πικρὸς σφίαν, ὃ καὶ ἐστὶ τὸ τῶν
ὡς καὶ ἰδὼν ἐφεξῆς εἰπὼν, ὅπως
ἐξ ὧν τ' ἀρμονικῶς ὁπτημένω, καὶ
ὅν ἀρμονικῶς λόγους. δεξιάμεθα
δὲ μικρὸν ἀνωθεν. Ἐν φροντῖδι
πῶς ἐστὶ ἀλφειοσμοῦ σωτηριώδους
ὑπάρχων, εἰ ἀρα διώκει τῇ
ἀκρῇ βοήθειαν πῶς ὁργανικῶς ὁπ-

nem suam traxisse potuit. Hæc sane non cohererent.

¹² Α' φυγάζον] Est compositum ex ἀφῆ, & ὕμαζον, sanum reddo: quam vocem, licet Lexicis vulgaris ignotam, cave tamen ut corruptam damnes. Nam & supra Num. 64. Noster utitur voce ἀφυγάζοντες.

¹³ Ἐν φροντῖδι πῶς ἐστὶ ἀλφειοσμοῦ σωτ.] Totus hic locus, usque ad finem capituli, ἀπολεξεῖ etiam legitur apud Nicomachum Gerasenum in *Enchiridio Harmonices*, pag. 10. & seqq. Edit. Meibom. unde cum Jamblichus descripsit.

νοήσται

νοῦσαι παρίαν καὶ ἀπαραλόγισον,
οἴαν ἢ μὲν ὄψις διὰ τὸ διὰβήτης ἔ
διὰ τὸ κανόν[Ⓢ], ἢ νῆ Δία διὰ
διόπτερας ἐχέ[Ⓢ]. ἢ δὲ ἀφῆ διὰ τὸ ζυ-
γοῦ, ἢ διὰ τῆς τ' μέτρων ὀπινόας.
ὡς π[Ⓢ] χαλκωτυπίον ἐπιπατῶν,
ἐκ πιν[Ⓢ] δαιμονίᾳ σωτυγίας ἐπή-
κυσσε ραισῆρων σίδηρον ἐπ' ἀκμονι
ραϊόντων, καὶ ὅτ' ἤχως ὡς μιγ[Ⓢ]
πρὸς ἀλλήλους ὑποδιδόντων, πλὴν
μᾶς συζυγίας. ἐπιγίνωσκε δὲ ἐν
αὐτοῖς πλὴν τε διὰ πασῶν, πλὴν τε
διὰ πέντε, καὶ πλὴν διὰ τεσσάρων
σωωδῖαν. ἢ πλὴν ἢ μεταξύτητι τῆς
τε διὰ τεσσάρων, καὶ τ' διὰ πέντε,
ἀσύμφωνον μὲν ἰώρα αὐτῶν κατ'
ἰαυτῶν, συμπληρωτικῶν δὲ ἄλ-
λως τῆς ἐν αὐτοῖς μεζονότητ[Ⓢ].
116 * Ἀσμελ[Ⓢ] δὲ, ὡς καὶ τὸν ἀνυο-
μδρῆς αὐτῶν τ' προθέσεως, εἰσέδραμν
εἰς τὸ χαλκεῖον, καὶ πικίλαις πεί-
ρῃς ὡς τῶν ἐν τοῖς ραισῆρσιν
ὄγκων εὐρών τ' διὰφορὰν ἔ[Ⓢ] ἤχως,
ἀλλ' ἢ ὡς τὴν τ' ραιόντων βίαν.

falli nescium adjumentum, instru-
mento quoque afferre posset ;
sicut visum circinus juvat , & re-
gula , vel certe perspicillum ;
tactum trutina & mensurarum in-
ventio : atque prope fabri ferra-
rii officinam ambulans , casu quo-
dam divino audivit malleos super
incude ferrum emollientes , so-
nosque congruos inter se reddentes ,
una tantum consonantia ex-
cepta. Agnoscebat enim in illis
centum dia pason , itemque
illum dia pente , & dia tessaron :
illum vero qui inter dia tessaron
& dia pente medius est , vidit in-
ter se quidem symphonix exper-
tem esse , supplere autem quod
in illis exuberat. Lætus itaque ,
quod propositum sibi non sine
divina ope succederet , in officina-
m se conjicit , & variis experi-
mentis cognoscit , soni diversita-
tem nasci ex malleorum magnitu-
dine , non vero è cudentium viri-

[Ⓢ] Περὶ π χαλκωτυπίον ἐπε[Ⓢ].] Ean-
dem de Pythagora historiam refert Jam-
blichus noster in *Nicomacchi Arithmet.* In-
trod. pag. 171. 172. itemque Gaudentius
ἐν Εἰσαγωγῇ Α' ἔμην. pag. 13. & seq. Edit.
Meibom. Macrob. lib. 11. cap. 1. in *Somn.*
Scip. & Boethius lib. 1. de *Musica*, cap. 10.
& 11. cujus verba hæc sunt : Cum interea
divino quodam motu (Pythagoras) prateriens
fabrorum officinas , pulsos malleos exaudivit ex
diversis sonis unam quodammodo concinentiam
personasse. Ita igitur ad id , quod diu inquire-
bas , astutus , accessit ad opus : diuque consi-

derans arbitratus est diversitatem sonorum fe-
rientium vires efficere. Alique ut id aperitius
colliqueret , mutavi inter se malleos imperavi :
& quæ sequuntur. Nam totum locum
adducere supervacaneum putamus.

[Ⓢ] Πλὴν ἢ μεταξύτητι τῆς τε διὰ τεσσάρων.]
Locum hunc ante mutilum ex MS. sup-
plevi. In priore enim Edit. desunt ver-
ba hæc , τῆς τε διὰ τεσσάρων, καὶ τ' διὰ
πέντε, ἀσύμφωνοι μὲν ἰώρα αὐτῶν. Cæte-
rum , pro μεζονότητ[Ⓢ] apud Nicoma-
chum rectius legitur μεζόν[Ⓢ]. Subintel-
ligitur enim ex præcedentibus σωωδῖαν.

bus, neque ex figuris malleorum, aut ex ferri quod cudebatur conversione. Postquam igitur libramentum & malleorum pondera maxime æqualia accurate explorasset, domum rediit, unicumque paxillum parietibus ab angulo ad angulum infixit; ne, si plures essent, aliqua se inde exereret diversitas, aut paxillorum, propriam quisque naturam habentium, varietas suspensa fieret: dein ab hoc paxillo quatuor chordas ejusdem materiæ, & magnitudinis crassitieque, & æqualiter contortas, ex ordine suspendit, singulisque singula pondera ab infima parte alligavit: cumque ita longitudinem fidium omnimodo exæquasset, binas simul chordas alternatim pulsans, dictam consonantiam invenit; aliam nimirum in alia conjunctione. Nam illam, quæ maximo pondere tendebatur, cum ea quæ minimum habebat pondus simul pulsam, dia pason resonare deprehendit. Erat autem altera harum, ponderum duodecim; altera vero sex: adeoque ratione dupli efficiebatur concentus dia pason dictus, ut vel ipsa ponde-

ἔτε ὡς αὖτ' ἐπὶ τὰ ῥήματα τῷ σφουρῶν,
ἔδ' ἐπὶ τῷ τῷ ἐλαυνομῶν σιδή-
ρῳ μεταίρουν· σηκάματα ἀκρεβῶς
ἐκλαβὼν, καὶ ῥοπαῖς ἰσοτάτας τῶν
ῥαισῶν, πρὸς αὐτὸν ἀπηλλογ-
καὶ ἀπὸ πινὸς ἐνὸς πρὸς ἄλλῃ + Δια-
γωνίᾳ ἐμπεπηγὸς πῖς πύχους,
ἵνα μὴ καὶ τέταρτα Διαφορὰ πρὸς
ὑποφαίνῃ, ἢ ὅλως ὑπονοήται
πρὸς ἄλλων ἰδιαζόντων ὡς ἀλλο-
γῇ, ἢ ἀπαρτήσας πρὸς αὐτὰς χορδὰς
ὁμοῦλῳ, καὶ ἰσοκάλῳ, ἢ ἰσοπα-
χῆς πρὸς ἰσοσφύρας, ἐκαστὴν ἐφ'
ἐκάστης ἐξήρτησεν, ὅλκῳ προση-
σας ὅτι τὰ κάτωθεν μέρας· τὰ δὲ
μῆκη τῷ χορδῶν μηχανησάμενος
ὅτι παντὸς ἰσοίτητα. * Εἶτα κρῶν 117
ἀνὰ δύο ἅμα χορδὰς ἐναλλάξ,
συμφωνίας εὗρεσκε πρὸς ὁλεχθί-
σας, ἄλλῳ ἐν ἄλλῃ ὁ συντυχία.
τὴν μὲν γὰρ ὑπὸ τῷ μεγίστῳ ἐξα-
τήματι τεινομῶν πρὸς τὸ ὑπὸ
τῷ μικροτάτῳ, διὰ πρὸς φθεγ-
γομῶν κατελάμβανεν. ἦν ὅτι ἡ μὲν
δωδεκά πινὼν ὁλκῶν, ἢ ὅτι ἐξ· ἐν
διπλασίῳ ὅτι λόγῳ ἀπέφαινε τὴν
διὰ πρὸς ὅπερ ἐκ αὐτὰ πρὸς βάρη

⁴ Διαγωνίᾳ] Sic & paulo inferius, Num. 118. In priorē vero Edit. male legebatur Διαγωνίας.

⁵ Ἀπαρτήσας] Prior Edit. corrupte ἀπαρτῖ: at MS. ἀπαρτῖσας; pro quo apud Nicomachum rectius legitur ἀπαρτῖσας, i. e. appendens.

⁶ Ὁμοῦλῳ] Prior Edit. ὁμῶλῳ: at codex MS. ὁμοῦλῳ: pro quo per diare-

sin ὁμοῦλῳ (ut recte est apud Nicomachum) scribendum esse, quis non videt.

⁷ Ἰσοπαχίᾳ] Sic legendum esse recte vidit Obrechtus. In codice MS. erat, ἰσοπλαγίᾳ: at in Edit. Arcerii, ἰσοπαλῆς: utrumque vitiose.

⁸ Συντυχία] Συντυχία legendum esse non dubitabit, qui Musicos veteres legerit. Et sic recte Nicomachus.

ὑπέφαινε. τὴν δὲ αὐτὴν μεγίστην πρὸς
τὴν ὀκτώτην ἢ μικροτάτην, ὅσον
ὀκτὼ ὀλκῶν, διὰ πέντε συμφωνῶ-
σαι. ἔστιν αὐτῶν ἀπέφαινε¹⁰ ἐν
ἡμιολίῳ λόγῳ, ἐν ᾧ περὶ αἱ ὀλκαὶ
ὑπερχοῦν πρὸς ἀλλήλας. πρὸς δὲ
τὴν μετ' αὐτὴν μὲν τῷ βάρεϊ, τῶν
δὲ λοιπῶν μείζονα, ἐνεία σταθμῶν
ὑπερχουσι, τὴν δὲ πωσάρων,
ἀταλόγως τοῖς βερίτεσι· καὶ¹¹ αὐ-
τῶν δὲ ἐπιτέλειται ἀντικρυς καπι-
λαμβάνειν, ἡμιολίας τὴν αὐτὴν
φύσιν ὑπερχουσι τῆς μικροτάτης.
¹¹⁸ * Τὰ γὰρ ἐνεία πρὸς τὰ ἑξ¹² ὅτως
ἔχει, ὅπερ τεσσάρων, ἢ ὀκτὼ ἢ μι-
κρῶν, ἢ ὀκτὼ, πρὸς μὲν τὰ ἑξ
ἔχουσι ἐν ἐπιτέλειτῳ λόγῳ ἢν πρὸς
δὲ τὰ δώδεκα, ἐν ἡμιολίῳ. τὸ
ἄρα μεταξὺ τῆς διὰ πέντε, καὶ
τῆς διὰ πωσάρων, ὃ ὑπερέχει
ἢ διὰ πέντε τῆς διὰ πωσάρων,

ra indicabant. Porro maximam il-
lam, ad minimam proximam, octo
pondera habentem, dia pente con-
sonare observavit; adeoque judi-
cavit eas habere hemioliū inter se
rationem, in qua & pondera illa
erant erga se invicem: ad eam au-
tem quæ pondere proxima, reli-
quisque major, novem habebat li-
bras appensas, ex proportionē pon-
derum, dia tessaron efficere: hanc
autem epitriton manifeste videbar
esse ad minimam; cum qua in pro-
portionē hemioliū natura sua consi-
stebat. Nam novem ad sex ita se
habent, quemadmodum minimæ
proxima octo ponderum existens,
se habet ad illam quidem, quæ sex
ponderum erat, in epitriti; ad illam
vero quæ duodecim, in hemioliū
ratione. Quod igitur medium est
inter dia pente & dia tessaron, quo
dia pente dia tessaron excedit,

⁹ Μικροτάτην } Sic MS. At prior Edit.
μεκροτάτην: quod sensus repudiat. Mi-
κροτάτην enim Jamblichus hic appellat
chordam eam, cui minimum pondus ap-
pensum erat: uti contra μεγίστην eam,
cui maximum. Vide omnino Macrobiū
& Boëthiū locis ante laudatis, qui ad
torum hunc locum clarius intelligendum
multum conferent.

¹⁰ Ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ } Id est, ea pro-
portionē, quam habent e. g. duodecim
ad octo.

¹¹ Ταῦτῃν δὲ ἐπιτέλειται } Dicere Jam-
blichus voluit, vel debuit, ἐν ἐπιτέλειτῳ
λόγῳ. Nam falsum est, novem esse ἐπι-
τέλειται τὴν δώδεκα: cum contra plane se res
habeat. Recte autem dixeris, novem ad
duodecim esse ἐν λόγῳ ἐπιτέλειται, sive

proportionē sesquialtera: quoniam duode-
cim continent novem, & præterea tertiam
ejus numeri partem. Totius ergo loci
hujus sensus hic est; chordam novem
ponderum habuisse λόγον ἐπιτέλειται, sive
proportionem sesquialteram ad chordam
duodecim ponderum; ad chordam vero
minimam, sive sex ponderum, λόγον ἡ-
μιόλιον, sive sesquialteram. Hoc Lecto-
rem monere volui, quia Illustrum Obrech-
tum a vero loci hujus sensu aberrasse vi-
debam.

¹² Οὕτως ἔχει, ὅπερ τεσσάρων ἢ ὀκτὼ τὴν
μικρῶν. } Locum hunc sic lego & distin-
guo, ὅτως ἔχει. καὶ δὲ ἐν τεσσάρων ἢ ὀκτὼ τὴν
μικρῶν, ἢ ὀκτὼ, πρὸς μὲν τὴν, &c. Nam
novem ad sex ita se habent, Pari ratione mi-
nima proxima, &c.

confirmabatur esse in epogdoi i. e. in qua novem ad octo, proportionē: & utrinque probabatur, quod concentus dia pason esset contextus quidam, junctis sive dia pente & dia tessaron, quemadmodum jungitur ratio dupli, hemioli, & epitriti; ut duodecim, octo, sex: sive vice versa dia tessaron & dia pente, ut ratio dupli, epitriti, & hemioli; exempli gratia, duodecim, novem, sex. Hac ratione atque via, cum & manum & auditum ad pondera adpensa conformasset, atque secundum ea rationem proportionum stabilivisset, facili artificio illam communem paxilli, qui duobus parietibus ab angulo ad angulum infixus erat, lineam, ex qua chordæ religatæ erant, transtulit ad caput instrumenti, quod *chordoiouon* voca-

ἑβειαιῶν ¹³ ἐν ἐπιγδόω λόγῳ ὑ-
πάρχειν, ἐν ᾧ περ τὰ ἐνεία πρὸς τὰ
ὀκτώ· ἑκατέρως τῇ Διὰ πασῶν σύ-
σημα ἡλέγχεται, ἥτοι ἡ Διὰ πασά-
ρων, καὶ Διὰ πέντε ἐν συναφῇ·
ὡς ὁ διπλασιῶν λόγος ἡμιολίᾳ τε
καὶ ἑπιτρίτῃ, οἷον δώδεκα, ὀκτώ,
ἕξ· ἢ ἀναστροφῶς, τῆς Διὰ πασά-
ρων ἑστὶ Διὰ πέντε, ὡς τὸ διπλα-
σιον ἑπιτρίτῃ τε καὶ ἡμιολίᾳ, οἷον
δώδεκα, ἐνεία, ἕξ, ἐν τάξιν πιαύ-
τῃ ¹⁴ Διὰ πασῶν, τὴν γλῶσσαν ἢ
καὶ τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἀκροῦ πρὸς τὰ
ἐξαρτήματα ¹⁵, καὶ βειβαιώσας
πρὸς αὐτὰ τὰ τῶν χείρων λόγον,
μετέθηκεν εὐμηχάνως τὸ μὲν τὸ χορ-
δῶν κεινὴν ¹⁶ ἀπόδοσιν, τὴν δὲ δια-
γωνίαν πασάλα, εἰς τὴν ¹⁷ τῇ ὀρ-
γάνῳ βατήρᾳ, ὃν χορδοτόνον ὠνό-

¹³ Εἰβειαιῶν ἐν ἐπιγδόω λόγῳ] Antea pessime legebatur, ἑβειαιῶν ἐν ἐπιγδόω λόγῳ.

¹⁴ Διὰ πασῶν, τὴν γλῶσσαν δὲ καὶ τ.] Locus hic procul dubio corruptus est; in quo emendando me frustra, fateor, torfi. Quare tentet alius, me felicior. Non enim omnes omnia possumus. Obrechtus pro Διὰ πασῶν legisse videtur Διὰ πλάσων; ut versio ejus fidem facit. At vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani scribendum suspicabatur, Διὰ τάσων. Sed neutra conjectura mihi satisfacit. In MS. pro τὴν γλῶσσαν scriptum erat τυλώσας; corrupte utique & nullo sensu. Apud Nicomachum locus hic ita legitur & distinguitur, ἐν τάξιν πιαύτῃ. τυλώσας ἔ τὴν χεῖρα, &c.

¹⁵ Εἰσαρτήματα] Male ante, ἐξαρτήματα. Dicuntur autem hic ἐξαρτήματα,

pondera chordis appensa; ut Obrechtus recte vertit.

¹⁶ Ἀπόδοσιν] Sic etiam Nicomachus. At Arcerius, Obrechtus, & vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani, recte legerunt ἀπίδοσιν: quamvis Meibomius emendationem hanc rejiciat; in quo me non habet assentientem. Quid enim hic sibi vult ἀπίδοσιν. At ἀπίδοσιν ἐκ τῆς πασάλα, est, religatio (chordarum) ex clavo: sensu manifesto & necessario. Deinde scribitur, τὴν δὲ Διὰ γωνίαν πασάλα. Sed sensus exigit, ut legatur, τὴν ἐκ τῆς Διὰ γωνίαν πασάλα.

¹⁷ Τῇ ὀργάνῳ βατήρᾳ, δι' ἧς χορδοτονοῦν ἐστίν.] Jamblichus hic βατήρᾳ sive χορδοτονοῦν vocat partem illam inferiorem lyrae, cui chordæ annexæ erant. Ei in parte superiore respondebant κήλοισι, sive verticilli; quippe qui chordas ab altera parte

μαζι· τὴν δὲ ¹⁸ πῶσιν ἢ ὀπίπασιν ἀναλόγως πῶς βάρειν εἰς τὴν τῶν χορδαῶν ¹⁹ ἀνωθεν σύμμετρον πε-
 119 ρισποφύ. * Ἐπιβάθρα τε πρώτη
 χρωμίδι, καὶ οἶον ἀνεξάπαυτῶ
 γνώμονι, εἰς πικίλα ὄργανα τὴν
 πείραν λοιπὴν ἐξέτεινε· λεκιδῶν τε
 κρεῖσσιν, καὶ αὐλῆς, καὶ σέριγγας,
 καὶ μονόχορδα, καὶ τρίγωνα, καὶ τὰ
 ὠδραπλησια. καὶ σύμφωνον εὐρε-
 σκεῖν ἐν ἅπασιν, καὶ ἀπαράλλακτον τὸ
 δι' ἀριθμῶν κατέληψεν. ²⁰ ὀνομά-
 σαι δ' ὑπὸ τῶν μὲν τὸ τῶν ἐξ ἀριθμῶν
 κρινωνῶν τε φθόγγον· μέσῳ δὲ,
 τὸν δ' ἐκ τῶν ὀπίπασιν αὐτῶν τυγχά-
 νον τε ὠδραμέσῳ δὲ, τὸν δ' ἐνεία,
 πῶς τῶν μέσων ὀξύτερον, καὶ δὴ καὶ
 ἐπὶ γδοον· νήτῳ δὲ, τὸν δ' ὀδωδε-
 κα. καὶ τὰς μεταξύτητας καὶ τὴν
 διατονικὴν γῆν, πᾶσι ἀπαπληρώσας
 φθόγγοις ἀναλόγοις, ἕτως τὴν

tendebant. Sensus ergo totius loci hu-
 jus, quem Obrechtus paulo obscurius
 vertit, hic est; Pythagoram, in confi-
 ciendo instrumento Musico, usum clavi,
 sive paxilli, parieti infixi, ex quo chor-
 dæ religatæ erant, transulisse ad limen,
 siue chordotonon lyrae, cui chordas an-
 necēbat; usum vero ponderum, quæ
 chordis appensa erant, easdemque ten-
 debant, ad χορδοπάς, sive verticillos;
 quippe quorum conversione Pythagoras
 ita intendebat chordas, ut tensio illa pon-
 deribus proportionem responderet.

"Ποσὶν"] Arcerius τῶν πῶσιν legendum
 putat: sed conjecturam ejus probare non
 possum. Nam τῶσιν & ὀπίπασιν idem prorsus
 est. Ego nulla mutatione, abjecto
 tantum τῶν, lego, ποσὶν ὀπίπασιν: sen-

bat: chordas vero clavorum supe-
 riorum, commensurata ad ponde-
 rum proportionem eorundem con-
 versione, intendebat. Atque hoc
 fundamento, & quasi infallibili
 norma usus, ad varia deinceps or-
 gana experimentum protulit; nempe
 ad pulsationem patellarum, ad
 tibias, ad fistulas, ad monochor-
 da, ad trigona, & similia: atque in
 his omnibus deprehendit conso-
 nam & immutabilem illam per nu-
 meros comprehensionem. Nomi-
 nabat autem hypaten sonum nume-
 risenarii participem, mesen, octo-
 narii, qui illius existit epitritus; pa-
 ramesen vero, novenarii quidem
 participem, tono autem uno acu-
 tiorem, quam est mese, atque illius
 epogdoon; neten denique, de duo-
 denario participantem. Cumque
 juxta genus diatonicum, interjecta
 spatia proportionatis sonis exple-

su omnino claro. Apud Nicomachum
 certe particula δ' deest: sed apud quem
 pro ὀπίπασιν minus recte legitur, ἀνάστα-
 σιν.

"Κορδαίον"] Id est, verticillorum,
 quibus intenduntur chordæ: unde χορδαί-
 οντας, intensio chordarum, quæ sit ver-
 ticillis. Vox ista restituenda est Jamblicho
 nostro in Nicomachi *Introduc. Arith-*
met. pag. 171. ubi hodie male legitur,
 χορδαίοντας: quod eruditus interpret Sam.
 Tennulius, *amputationem* vertit; sensu
 prorsus refragante, ut cuilibet patebit,
 qui locum ipsum inspicere voluerit.

²⁰ Οἰονόμενος δὲ τῶν πῶσιν μὲν τὸν τῶν ἐξ
 ἀριθμῶν.] Confer cum hoc loco Nicepho-
 rum in *Synesium de Inform.* pag. m. 97.
 & Plutarchum de *Musica*, pag. m. 1139.

visset, octochordum consonis numeris ordinavit : nempe duplo, hemiolio, epitrito, & qui hos disternat, epogdoo. Atque hac quidem ratione progressum, naturali quadam necessitate à gravissimo ad acutissimum tendentem, juxta diatonicum illud genus, invenit. Quod autem chromaticum genus & harmonicum attinet, illa itidem ex diatonico liquidiora reddidit ; ut aliquando cum *de Musica* tractaturi sumus, demonstrare licebit. Cæterum diatonicum hocce genus à natura tales videtur gradus & processus habere : semitonium, deinde tonus, & deinde tonus ; & hoc est dia tessaron, compositio duorum tonorum & semitonii. Postea adsumto alio tono i. e. insititio illo, fit dia pente, nempe systema trium tonorum & semitonii : deinceps post illud, semitonium, & tonus, & tonus, dia tessaron aliud, hoc est epitriton. Adeoque in veteri quidem heptachordo omnes toni inde à gravissimo quarti à se invicem, dia

ἐκ τε χορδον ²¹ ἀριθμοῖς συμφώνοις ὑπεπέταξε, διπλασίῳ, ἡμιολίῳ, ἑπιτρίτῳ, καὶ τῇ τέττων διαφορᾷ ἐπογδοῶ. * Τὴν δὲ πρόσθεσιν ¹²⁰ ἀνάγκη πρὶν φυσικῇ ἀπὸ τῆ βαρυτάτης ἑπὶ τὸ ὀξύτατον, καὶ τὰ τετὰ διατονικὸν γίνεσθαι ἕως εὕρεσθαι. τὸ γὰρ χρωματικὸν καὶ ἐναρμόνιον γίνεσθαι αὐτὸς ποτὶ ὅκ τῶ αὐτῶ διεγράψωσεν, ὡς ἐν ἐστὶ ποτὶ δεῖξαι, ὅτι ²² πρὸς Μυσικῆς λέγωμεν. ἀλλὰ τότε διατονικὸν γίνεσθαι τὰ τετὰ βᾶθμους καὶ τὰς προσόδας πρὸς αὐτὰς πινὰς φυσικὰς ἔχον φάινεσθαι. ἡμιτόνιον ²³, εἶτα τόνον καὶ τέτ' ἐστὶ διὰ τεσσάρων, σύστημα δύο πόνων, καὶ τὴν λεγομένην ἡμιτονίαν. εἶτα προσληφθέντος ἄλλου τόνου, τετὰς τὴν μεσομβλήθην, ἢ διὰ πέντε γίνεσθαι, σύστημα τεσσάρων πόνων ἢ ἡμιτονίαν ὑπάρχουσαν. εἰς ἑξῆς τέττω ἡμιτόνιον, ²⁴ καὶ τὸν ἄλλον διὰ τεσσάρων, τέτ' ἐστὶν, ἄλλο ἢ ἑπιτρίτον. ὥστε ἐν μὲν τῇ δεξιοτέρᾳ τῇ ἐπιχαίρῳ πάντας ὅκ τῆ βαρυτάτης ὅσων ἀπ' ἀλλήλων τετάρτας

²¹ Οὐκ ἐχορδον] Lyræ Pythagoricæ octochordæ schema exhibet modo laudatus Nicephorus in Syncesum *de Insomn.* pag. 98.

²² Ὅταν πρὸς Μυσικῆς λέγωμεν] Opus hoc Jamblichi de Musica hodie non amplius existat. Mominerit autem ejus idem Jamblichus in Nicomachi *Introduct.* *Arithmet.* pag. 171. ubi ait, Ἄνω περιέμειν ἰκόντας, ὡς ὑποκρίνεσθαι ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ Μυ-

σικῇ εἰσαγωγῇ πρὸς αὐτῶν περὶ λογισμῶν. Item, pag. seq. Τὰς δ' αἰτίας, δι' αἷς τὰς συνίστανται, καὶ οἰκείον τί ποτὶ ἐν αὐτῇ τῇ Μυσικῇ εἰσαγωγῇ σφωλίσθη.

²³ Ἡμιτόνιον, εἶτα τόνον] Supple ex Nicomacho, ἡμιτόνιον, εἶτα τόνον, εἶτα τόνον. Posteriora enim bis repetenda sunt.

²⁴ Καὶ τὸν ἄλλον διὰ τεσσάρων.] Nicomachus plenius & melius, καὶ πρὸς, καὶ τόνον. ἄλλο διὰ τεσσάρων, τετὰς, ἐπιτρίτον.

τὴν διὰ πωάρων ἀλλήλοις δι' ὅλα
 συμφωνεῖν, τὰ ἡμιτονία καὶ μετὰ-
 βασις, τὴν πρῶτὴν καὶ τὴν μέστω
 καὶ τὴν τρίτῃ χώρῃ μεταλαμβάνου-
 121 νται καὶ τὴν τετάρτῃ. * Ἐν
 δὲ τῇ Πυθαγορικῇ τῇ ὁκταχόρδῳ,
 ἥτοι καὶ συναφῶς συστήματα ὑπαρ-
 χούσα τετραχόρδου πέντε καὶ πενταχόρ-
 δου, ἡ καὶ διὰ ζεύξεως δυοῖν τετρα-
 χόρδων τῶν χωρὶς ζευγνύμενων ἀπ' ἀλ-
 λήλων, ἀπὸ τῆ βαρυτέρας ἢ προ-
 χώρησις ὑπάρχει. ὥστε οὕτως ἀπ'
 ἀλλήλων πέντε πᾶντες φθόγ-
 γαι, τὴν διὰ πέντε συμφωνεῖν ἀλ-
 λήλοις, τὰ ἡμιτονία προσβάδω εἰς
 τὴν τετάρτῃ χώρῃ μεταβαίνειν,
 πρῶτῃ, δευτέρῃ, τρίτῃ, τε-
 τάρτῃ. ἅτω μὲν ἐν τῇ μουσικῇ εὐ-
 ρύνεσθαι. καὶ συστήματα αὐτὴν
 παρέδωκε τοῖς ὑπαγετοῖς ὅτι πάντα τὰ καλλίστα.

Κ Ε Φ. κζ.

122 Εἰ Παινεῖται δὲ πολλὰ τῶν κατὰ
 τὰς πολιτείας προχθέντων ὑπὸ
 τῶν ἐκείνων πλησιασάντων. Φασὶ
 γὰρ, ἐμπεσόντος μὲν ποτὶ τῷ πρῶτῳ
 Κροτωνιάτῃ ὀρέμῃ, πλουτεῖας
 ποιῆσθαι τὰς ἐκφορὰς ἐκ παφῆς,
 εἰπεῖν τινα πρὸς τὸν δήμον ἐξ αὐ-
 τῶν, ὅτι Πυθαγόρας διεξίενται
 ἀκρόασις ὑπὲρ τῆς θείων, ὡς οἱ μὲν
 ὀλύμπιοι τὰς τῶν θύοντων διὰ θεί-

teffaron secum ubique consonant;
 semitonio per transitionem quan-
 dam in primam, secundam &
 tertiam tetrachordi regionem sese
 extendente. In Pythagorica vero
 octachordo, quæ, si eam conjun-
 gas, systema quoddam est tetra-
 chordi & pentachordi, si vero
 disjungas, duarum tetrachordo-
 rum à se invicem separatarum; à
 gravissimo fiet processus, ut quin-
 ti à se invicem distantes omnes
 soni dia pente inter se conso-
 nent; semitonio in quatuor regio-
 nes successive progrediente; in
 primam scilicet, secundam, ter-
 tiam, quartam. Hunc itaque in
 modum Musicam invenisse fertur:
 quam postquam stabilivisset, disci-
 pulis ad pulcherrima quæque ad-
 ministram tradidit.

C A P. XXVII.

Porro multa à discipulis ejus
 in rerum civilium actu gesta
 laudibus efferuntur. Cum enim
 aliquando Crotoniatas cepisset im-
 petus, sumptuosas elationes fune-
 rum, sepulturaeque faciendi; qui-
 dam ex illorum numero ad popu-
 lum dixit: se audivisse ex Pythago-
 ra, cum de Diis dissereret, quod
 cœlestes quidem sacrificantium af-

* Ταῖς τῶν θύοντων διὰ θείων, ἢ τῶν τ.]
 Apposite ad hunc locum Porphyrius de

Abstin. lib. II. §. 15. Μαῖον τὸ δαμνέον
 αὐτῶν τῶν θύοντων ἢ θύον, ἢ πρὸς τὸ τῶν θύον-

fectum, non sacrificiorum numerum spectarent; inferi vero è contrario, quasi forte minores, commensationibus, & lessibus, continuisque libationibus & bellariis, inferiisque sumtuosis gaudeant: ideoque & Orcum, quod splendide excipi velit, *Plutonem* vocari. Qui igitur tenuiter eum honorant, illos ab eo in mundo superiori fini diutius vivere; ex iis vero, qui in funera profusos sumptus faciunt, semper eum quendam deducere; ut honoribus ad monumenta fieri solitis fruatur. Hoc consilio effecit, ut opinarentur Crotoniatae, se salutem suam tueri, si in adversis medium tenerent; sin modum sumptibus excederent, omnes praemature fato morituros. Alter vero, cum litis arbiter, quæ teste carebat, seorsim cum utroque litigante in via processisset, cumque ad quoddam monumentum substitisset; ille, inquit, qui in hoc monumento situs est, summa æquitate praeditus fuit. Ad hæc alter litigato-

Ἰππικὴ καθ' ὑπερβολὴν γνέσθ.

ῥῆμα πληθὺν βλέπει. Numen mores sacrificantium potius, quam sacrificiorum multitudinem spectat. Plures hujus generis sententiae passim apud Scriptores occurrunt.

* Οὐ τῶ τῶ 9.] Sic recte MS. At prior Edit. male, ὅτω τῶν θυμ.

† Ἐναγμοσγῆς] Ἐναγμοσγῆς legendum esse monuit etiam Arcerius.

‡ Πράγμ[α] Antea male, προσάγει.

σεν, * ἔ τῶ τῶ θυμῶν πλήθ προσέχουσιν. οἱ δὲ χθόνιοι τένατον, ὡς ἀν' ἐλατίνων κληρονομῆς, τοῖς κώμοις ἔ θρήνοις, ἐπὶ ᾧ πῶς συνεχέσι χοαῖς, καὶ τοῖς ὀπιφορήμασι, καὶ τοῖς μὲν μεγάλης δαπάνης † ἐναγμοσμοῖς χαίρουσιν.

* Ὅθεν Διὶ τῶ προσάρεσιν τῶ ὑπο- 123
δοχῆς Πλάτωνα καλεῖσθαι τῶ ἀδελφῶ καὶ οὗ μὲν ἀφελῶς αὐτὸν πμῶντας ἐπὶ κατὰ τῶ ἄνω κόσμον χροόνιον. ἀπὸ δὲ τῶν ἐκκεχυμῶν πρὸς τὸ πένθη Διαικιδίων, αἰετὰ κατὰ γιν, ἕνεκα τῶ τυγχάνειν πμῶν, τῶν ὀπὶ τῶ μνήμης γνομῶν. ἐκ δὲ τῶ συμβαλίας πώτης ὑπόληψιν ἐμποῖσθαι τοῖς ἀκύνσιν, ὅτι μετρίᾳζοντες μὲν ἐν τοῖς ἀτυχήμασι, τὴν ἰδίαν σωτηρίαν Διαιτῆσιν ὑπερβάλλοντες ᾧ τοῖς ἀναλώμασιν, ἀπαντες πρὸς μοίρας κατατρέψουσιν. * Ἐπερὶ ᾧ διαιτητῶν γνό- 124
μῶν πνὸς ἀμαρτύρα πρᾶγματος, χωρὶς μεθ' ἑκάστου τῶ ἀντιδίκων ὁδῶ † προσάγει, ‡ καταμνηματίζουσιν, φῆσαι τῶ ἐν τέτρω κείμενον τῶν ᾧ ἀντιδίκων § μὲν πολλὰ κάρα-

Πράγμ[α] autem hic significat, procedere; vel: progredi.

† Καταμνηματίζουσιν] Plures voces in unam hic coaluisse, recte monuit Arcerius; qui legendum censet, κατὰ μνήμης πῶσιν, i. e. ipso vertente, cum, qui ad monumentum honores tribuebat. At Nos potius scribendum putamus, κατὰ μνήμης πῶσιν; unica tantum addita literula.

Ἡ κατὰ ξαρμὴν τῷ πιλάτῃ-
 π· τῷ δὲ εἰπόντῳ, μὴ πᾶν αὐτῷ
 πλείν ἐστὶ· καταδοξάσαι, καὶ περὶ
 αἰσθητῶν πᾶν ῥοπήν εἰς τὸ πῶς τὸν
 ἐγκωμιάσαντα τὸ καλοκαγαθίαν.
 ἄλλον δὲ δίκαιον εἰληφότεν μετὰ-
 λλιν, ἐκάπερον πείσαντα τὸ ὅτι πρε-
 ψάντων, τὸν μὲν δοποσάτω πᾶσα
 πάλαιτα, τὸν δὲ λαβὼν δύο, κα-
 παγῶναι τρία, καὶ δεξάμενος
 πάλαιτον ἐκάπερον. ἡμετέρων δὲ πᾶν
 ὅτι κακουργία πρὸς γυναικῶν τῶν
 ἀγοραίων ἱμάτιον, καὶ διαπορεύων
 μὴ δίδοναι θατέρω, μέχρις ἂν ἀμ-
 φόροι περὶ ὧσιν· μετὰ δὲ τῷ πᾶσι πα-
 ραλογισμῶν, καὶ σωέγγυς τὸ
 κοινὸν λαβόντῳ θατέρω, καὶ φή-
 σαστῶ συγκεχωρημένα τὸ ἐπερον,
 ἔπειτα συκοφαντήντῳ ἑτέρω δὲ μὴ
 προσελθόντῳ, καὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς
 ὁμολογίαν πῶς ἀρχαῖον ἐμφανί-
 ζοντῶ, ὅτι δεξιὰ μὲν τὸ Πυθαγο-
 ρείων πᾶν, φῆσαι, τὰ συγκεκείμενα
 τῷ αἰσθητῶν πῶς, ἂν ἀμφό-
 125 προὶ παρῶσιν. * Ἄλλων δὲ πᾶν ἐν
 ἰσχυρᾷ μὲν Φιλία πρὸς ἀλλήλους
 εἶναι δοκούντων, εἰς σιωπῶντων δὲ
 ὑποψία διὰ πᾶν τὸ καλακούν-
 των τὸ ἐπερον ἐμπεινωμένων, ὅς ἐ-
 ρηκε πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ γυναικὸς
 ὑπὸ θατέρω διεφθαρμένης· ἀπὸ
 τύχης ἐπισελθόντα τὸ Πυθαγόρειον εἰς
 χαλκῆον, ἐπεὶ δεῖξας ἡκονημένον
 μάχαιραν ὀνομίζων ἀδικεῖσθαι, τῷ

rum multa mortuo bona appreca-
 tus est; alter vero, num igitur,
 inquit, inde locupletior factus est?
 Hunc itaque sua sententia Pytha-
 goreus damnavit; ille vero, qui
 honestatis studium laudaverat,
 momentum non leve eo ipso at-
 tulit ad fidem sibi habendam.
 Alius magnæ rei arbitrio suscepto,
 utrique compromittentium author
 fuit; alteri, ut quatuor talenta
 solveret; alteri, ut duo acciperet:
 dein reum tribus talentis
 damnavit; atque ita visus est uni-
 cuique talentum donasse. Præter-
 ea quidam apud mulierculam cir-
 cumforaneam, vestem fraudulen-
 ter deposuerant, & ne alteri eam
 redderet, prius quam ambo præ-
 sentes adessent, vetuerant. Pau-
 lo post eam decepturi, alter com-
 mune depositum repetiit, dicens,
 id cum bona alterius venia fieri;
 ille vero qui non adfuerat, syco-
 phantia usus, ad iudicem pactum
 ab initio inter ipsos initum detulit:
 quidam Pythagoreorum exci-
 piens dixit, mulierem satisfacturam
 pacto convento, cum ambo
 affuerint. Alii, quibus inter se
 firma videbatur intercedere ami-
 citia, in tacitam suspicionem erant
 delapsi, indicante alteri adulato-
 re ipsius, quasi uxor ejus ab ami-
 co corrumperetur: forte itaque
 Pythagoreus ingressus officinam
 fabri ærarii, ubi ille qui se inju-
 ria putabat affectum, monstrans

fabro gladium, quem acuendum illi commiserat, eidem succensebat, quasi non satis acuisset; suspicatus est hunc in eum, qui adulterii delatus erat, comparari. Atque hic, inquit, aliis omnibus acutior est, excepta calumnia. Quo dicto effecit, ut homo ille mentem adverteret, nec temere in amicum, qui intus erat, antea quippe accitus, peccaret. Alius, cum peregrino cuidam in templo Æsculapii zona aureis plena decidisset, & lex prohiberet, quod lapsum erat, humo tollere; peregrino indignanti præcepit, ut aurum quod humi non ceciderat, eximeret, zonam vero relinqueret. Quin & id, quod ignari in alia loca transferunt, Crotone accidisse ajunt; cum scilicet in ludis publicis grues theatrum supervolarent, & quidam ex iis, qui in portum appulerant, ad eum qui prope se sedebat, diceret: Viden' testes: id audiens aliquis Pythagoreus, eos in curiam magistratuum, qui mille

πηνίτη προσέκοπιν, ὡς ἔχ' ἰκανῶς ἠκονηκόπῃ, καὶ δ' ὑπονοήσαντα ποιῆσαι τὸ ὠρυσσάμενον αὐτὸν ὅτι τὸν Διαβεβλημένον, αὐτῇ σοι, ἔφη*, τῶν ἄλλων ἐστὶν ἀπάντων ὀξύτερον, πλεὺς Διαβολῆς. καὶ τὰτ' εἰπόντα ποιῆσαι τὸν ἀνδρῶπον ὅπως ἤσκησεν τὸ Διανοῖαν, καὶ μὴ προπύτῳς εἰς τὸ φίλον, ὅς ἐνδον ἦν προκαλημένον, ἐξαμαρτύν. * Εἴτε 126 ρον δὲ, ξένης πινὸς ἐκβεβλημένος ἐν Ἀσκληπείῳ ζῶντι χρυσίον ἔχον, καὶ τὸ μὲν νόμῳ τὸ πρὸς ὅτι πλεὺς γὰρ κωλύοντων ἀναρῆσθαι, τὰ δὲ ξένης ἀγέλιάζοντα, καλεῖται τὸ μὲν χρυσίον ἐξελεῖν, ὃ μὴ πέπληκεν ὅτι τὸ γὰρ, τὴν δὲ ζῶντι ἐστὶν. εἶναι γὰρ πάντῃς τῶν τὸ γῆς. καὶ τὸ μεταφερόμενον δὲ ὑπὸ τὸ ἀγνοῦντων εἰς πάσας ἐπὶ τὰς, ἐν Κρότωνι γημεῖται λέγασιν, ὅτι θάλασσαν, καὶ πελάγους ὑπὲρ τὸ θάλασσαν φερομένων, εἰπόντα πινὸς τὸ καταπαραλύσκειν τὸ πλεῖστον κατ' ἡμέραν, ὅρας οὐτ' ἀμάρτυρας; ἐπακύντας πρὸς τὸ Πυθαγορείων ἡγῶν αὐτὰς ὅτι τὸ χελίων ἀρχαῖον,

* Εἴτε] Φιλῶν legendum est. Refertur enim ad accusativos præcedentes, εἰσαγγέλλει δὲ υπονοήσαντα. Deinde pro ἐπὶ δέξας, quod paulo ante præcedit, prior Edit. male habet, ἐπιδείξας: quod mendum etiam ante Nos observaverat Desid. Herald. Animadverti. in Jamblich. cap. viii.

7 Καὶ τὸ μεταφερόμενον δὲ ὑπὸ τ.] Re-

ctius leges, καὶ τὸ τὸ μεταφερόμενον ὑπὸ, &c.

8 Καὶ περὶ τὸ ὑπὲρ τὸ θάλασσαν φερ.] Similis prorsus historia de Ibyco ab aliis narratur. Vide Zenobium Centur. i. Adag. 37.

9 ἡγῶν αὐτὰς ἐπὶ τὸ χελίων ἀρχαῖον, ὑπὸ τ.] Locum hunc, in quo aliquid est salebrosum, sic lego, ἡγῶν αὐτὰς ἐπὶ

ὑπολαβὼν ὅπερ ἐλέγχοντες οὖν
 παῖδας ἐξέδρον καταπιπτοντικάναι
 πινὰς, πὰς ὑπὲρ τῆς νεῆς πεπιπνύας
 μαρτυρεμύδας. καὶ πρὸς
 ἀλλήλους δὲ πινες, ὡς εἰσιν, διε-
 νεχθέντες, νεώτῃ πρὸς Πυθαγόρου
 ὡς ἀβέβαιοντες, ¹⁰ ὡς ὁ νεώτερος
 προσελθὼν διελύει, φάσκων, ὅ
 δεῖν ἐφ' ἑπρον ποιῆσαι τὴν ἀναφο-
 ράν, ἀλλ' ἐν αὐτῇς ἵπταλθῆναι τὴν
 ἐργάν. πὰ μὲν ἄλλα αὐτῷ φησὶν τὴν
 αἰκλόντα ἀφαιρόντως ἀνέσκειν,
 αἰσχυρόντα τὴν ἵπτα πρὸς ἐξυπρό-
 σον, μὴ πρὸς τὸν αὐτὸς προσελ-
 127 θῆν. * Καὶ πᾶσι πρὸς ἐκείνους εἰ-
 πῆν, ¹¹ καὶ πὰς περὶ Φιντίας ἑ Δά-
 μωνα, περὶ τὴν Πλάτωνος, καὶ Ἀρ-
 χύτη, καὶ ¹² πὰς περὶ Κλεινίου καὶ
 Πρωῶρον. χωρὶς πίνων τέτων, Εὐ-
 βύλας δὲ Μεσσηνίας πλέοντες οἷς
 οἴκον, καὶ ληφθέντες ὑπὸ Τυρρή-
 νων, καὶ καταχθέντες οἷς Τυρρή-
 νίαν, Ναυσίθους ὁ Τυρρηνὸς, Πυ-
 θαγόρου ὡν, ἵπταγες αὐτὸν, ὅτι
 τῶν Πυθαγόρου μαθητῶν ἔστιν, ἀφει-
 λόμην οὖν ἡ ληστὴς, μετ' ἀσφα-
 λείας πολλῆς εἰς τὴν Μεσσηνίαν αὐτὸν
 128 κατέστησε. * Καρχηδονίων τὴν πλείους

viri vocabantur, abstraxit: ubi
 quæstione habita compertum est,
 pueros quosdam ab iis in mare
 abjectos fuisse, qui grues, navem
 supervolitantes, testes appellave-
 rant. Cum etiam inter se novitii
 quidam Pythagoræ discipuli diffi-
 dere viderentur, & is qui junior
 erat, alterum adiisset, dicens,
 non ad alium arbitrum litem re-
 ferri, sed ipsos inter se iræ obli-
 visci debere: is cui hæc diceban-
 tur reposuit; sibi quidem hoc
 dictum quoad cætera valde pla-
 cere, eo vero se solum erubescere,
 quod cum ætate senior esset,
 non etiam prior in adeundo illo
 fuisset. Liceret & alia hujus ge-
 neris adjicere, tum quæ de Phin-
 thia & Damone; tum quæ de
 Platone & Archyta, itemque de
 Clinia & Proro referuntur. His
 vero sepositis, mentionem tantum
 faciemus Eubuli Messenii; quem
 cum domum navigaret, captum à
 Tyrrhenis, Nausithus Tyrrhenus,
 & Pythagoreus agnovit, quod
 de schola Pythagoræ esset, eum-
 que prædonibus ereptum, secure
 Messanam deducendum curavit.
 Cum etiam Carthaginenses plus

τὴν τὴν χρίαν δὲ χρίαν. ὅπως ἐλέγχοντες αὐτὸς,
 παῖδας ἐξέδρον, &c. Quid enim τὴν ὑπο-
 λαβὼν hic sibi velit, haud sane video.
 Deinde, vocem ἐλέγχοντες ex MS. revo-
 cavi, pro ἐλίσσοντες, quod prior Edit. habet.
¹⁰ ὡς ὁ νεώτερος.] Hæc tres voces in
 prior Edit. defunt, quas ex MS. revocavi.

¹¹ Καὶ τὰ περὶ Φιντίας ἑ Δάμ.] Historia
 hæc prolixè narratur infra, cap. xxxiii.

¹² Τὰ περὶ Κλεινίου ἑ Πρωῶρον.] Histo-
 riam ipsam si scire cupis, adi Diodorum
 in Excerptis Historicis a Valesio editis:
 itemque Nostrium infra, Num. 238.

quam quinque mille milites in desertam insulam exposituri essent, Miltiades Carthaginensis videns inter illos Possiden Argivum; (ambo autem Pythagorei erant) adiit ipsum, tegensque quid acturus esset, ut quam celerissime in patriam proficisceretur hortatus est, & navi prætereunti commendatum viatico instruxit, virumque hoc modo periculo subduxit. In universum autem si quis exequi per omnia vellet, quomodo Pythagorei secum invicem versati sint, prolixitate orationis justam libri temporisque mensuram excederet. Quin ad illa potius transeo; quod plurimi Pythagoreorum, politici & ad imperandum idonei fuerint. Nam & legibus conservandis vacarunt; & nonnulli Italicas urbes rexerunt, introductis in illas, præter abstinentiam à publicis redditibus, aliis quoque decretis consiliisque, quæ optima ipsis videbantur: & quamvis plurimis calumniis impetiti essent, aliquandiu tamen Pythagoreorum virtus, & ipsarum etiam civitatum benevolentia prævaluit; ut ab illis Respublicas administrari desideraverint. Eo itaque tempore in Italia & Sicilia pulcherrimæ rerum publicarum fuisse videntur.

ἡ πεντάκις χίλις ἄνδρας, οὗ-
παρ' αὐτοῖς στρατοῦς, εἰς νῆ-
σον ἔρημον δοτρίλλαν μελλόντων,
ιδῶν ἐν τῇσι Μιλτιάδης ὁ Καρ-
χηδόνη. Ποσειδῶν 13 Ἀργεῖον,
ἀμφοτέροι τ' Πυθαγορείων ὄντες,
προσέλθων αὐτῷ, τῷ μὲν προῖξιν
τὴν ἐσθλὴν οὐκ ἐδήλωσεν, ἥξειε
δ' αὐτὸν εἰς τ' ἰδίαν δοτρίλλαν τ'
παχύνει, καὶ ὡς ἀπαλειψῆς νεὸς
σωθήσονται αὐτὸν, ἐφ' ἰδίον προσάγει,
καὶ τ' ἄνδρα δίσσασεν ἐκ τ' κινδύ-
νων. ὅλως ὅτι πάσης εἴτης λέγει πᾶς
γεννηθῆναι ὁμιλίας τοῖς Πυθαγο-
ρείοις πρὸς ἀλλήλους, ὑπεραίροι
ἀν τῷ μήκει τ' ὄγκῳ, καὶ τ' καιρὸν
τῆ συγχεύματι. * Μίτημι ἐν 119
μαῶλλον ἐπ' ἐκείνα, ὡς ἦσαν ἐνοὶ τ'
Πυθαγορείων πολιτικῶν ἔδεχτοί.
καὶ γὰρ νόμους ἐφύλαττον, καὶ πόλεις
Ἰταλικὰς διώκοντες πνίες, δοτρί-
νόμοι μὲν ἔσμεν ἐκείνοις πᾶσι
ἄρμα, ὧν ὑπελάμβανον, ἀπε-
χόμενοι δὲ δημοσίων προσόδων.
πλῶν δὲ γυνομένων κατ' αὐτῶν
Διόδοτων, ἴσως ἐπεκράτη μέ-
χρι πνίος ἢ τ' Πυθαγορείων καλο-
καγαθία, καὶ ἢ τ' πόλεων αὐτῶν
βέλεισι, ὡς ἐπ' ἐκείνων οἰκο-
νομείων βέλεισι πᾶσι τ' π-
λιτείας. ἐν τῇ δὲ τῷ χρόνῳ
δοκῶσιν αἱ καλίσται τ' πολιτειῶν
ἐν Ἰταλίᾳ γινέσθαι ἔν Σικελίᾳ.

13 Ἀργεῖον] Ex MS. pro Αἰγίον, quod prior Edit. habet.

130 * *Καρώνδας* ¹⁴ π γὰρ, ὁ Κατωνάιος, οἷς εἶναι δοκῶν τῶν ἀρίστων νομοθετῶν, Πυθαγόρειος ἦν. Ζάλευκος τε, καὶ ¹⁵ Τιμάρης, οἱ Λοκροὶ, ὀνομαστέον γενημένοι οἱ τῶν νομοθεσιῶν, Πυθαγόρειοι ἦσαν· οἱ τε πᾶς Ῥηγινικὰς πολιτείας συστήσαντες, τὴν τε γυμνασιαρχικὴν κληθεῖσιν, καὶ τῶν οἰκλῆς ¹⁶ ὀνομαζομένην, Πυθαγόρειοι λέγονται εἶναι. Φυτίος τε, καὶ Θεοκλῆς, καὶ ¹⁷ Ἐλικεῖων, καὶ Ἀρεσσοκράτης, δὴνεγκαν οἱ Πιθηδύμασι τε ἔειπεν, οἷς ἔστι αἱ ἐν οἰκείοις τοῖς πόλεσι καὶ οἰκίαις οὖν χερόνους ἐχρήσαντο. ὅλως ἢ εὐρετὴν αὐτὴν γινώσκοντα Φασὶ καὶ τῆς πολιτικῆς ὅλης παιδείας, εἰπὼν μηδὲν εἰλικρινὲς εἶναι τῶν ὄντων πραγμάτων, ἀλλὰ μετέχον ¹⁸ καὶ γὰρ πυρὸς, καὶ πῦρ ὕδατος, καὶ πνέματος καὶ ταῦτα πνέματος ἐστὶ καλὸν αἰσχεῖν, καὶ δίκαιον ἀδίκῃ, καὶ τ' ἄλλα κατὰ λόγον τέτοις.

Nam Charondas Catanæus, unus ex optimis legislatoribus, & Zaleucus atque Timares Locrenses, itidem ob leges latas celeberrimi, Pythagorei fuerunt: ut & qui Rheginorum Respublicas ordinarunt, tum quæ Gymnasiarchica vocabatur, tum quæ ab Euthycle nomen tulit: itemque Phytius, Theocles, Elicaon, & Aristocrates, institutis moribusque inter Pythagoreos præcelluerunt: quibus & ipsis eo tempore civitates ejus regionis utebantur. In genere ajunt, omnium politicarum disciplinarum Ipsum authorem fuisse: cum diceret, nihil in primis rerum elementis purum; sed terram ignis, ignem aëris, aërem aquæ, aquam spirituum participem esse: eodem modo turpe honesto, injustum justo, & alia secundum cujusque rationem hisce admisceri:

¹⁴ *Καρώνδας* — Ζάλευκος π] Vide omnino eruditissimum Richard. Bentley in Dissert. de Phalar. Epist. pag. 343. & seqq. ubi pluribus argumentis evincit, Charondam & Zaleucum non fuisse Pythagoreos, nec leges suas a Pythagora accipere potuisse, cum Pythagora ipso antiquiores fuerint.

¹⁵ *Τιμάρης*] Hic infra, Num. 172. vocatur Τιμαρχεύς.

¹⁶ *Επί Θεοκλῆς*] Obrechtus legit, Εὐθυκλῆς, ut ex versione ejus patet. Sed cujus secutus fuerit auctoritatem, nobis non constat. Arcerius scribendum putabat, vel *Επιθυκλῆς*, una voce; vel *ἐπι Διοκλῆς*, vel *Εμπιδυκλῆς*. Sed hoc est

ariolari, non vero certi quid asserere. Nos, quoniam veterum auctoritate destituti sumus, ipsum quidem nomen proprium mutare non audemus, sed tantum scribendum existimamus, ἀπὶ Θεοκλῆς.

¹⁷ *Ἐλικεῖων*] Infra, Num. 172. idem vocatur *Ἐλικεῖων*: quod magis placet.

¹⁸ *Καὶ γὰρ πυρὸς, καὶ πῦρ ὕδατος*] Obrechtus locum hunc plenius sic legit, καὶ γὰρ πυρὸς, καὶ πῦρ αἰὲρ, καὶ αἰὲρ ὕδατος, καὶ ὕδωρ πνέματος. Deinde ea quæ sequuntur, καὶ ταῦτα πνέματος ἐστὶ, ut supervacanea prorsus & inutilia delenda sunt: eorum vero loco scribendum, ὡς αὐτῶν. δέ, vel simile quid.

juxta istud vero suppositum, rationem in alterutram partem ferri. Duos autem esse corporis & animæ motus; alterum ratione carentem, alterum spontaneum. Respublicas vero tres quasdam lineas constituere, quarum extremæ se invicem contingerent, & unum rectangulum conficerent; ita ut prima illarum, epitriti, secunda diu pente naturam habeat, tertia inter ambas anamefes locum teneat: ratiocinantibus autem nobis, quemadmodum lineæ istæ inter se coincidunt, & quamnam spatia circumscribant, optimam Reip. formam representari. Hujus autem inventi gloriam sibi vindicavit Plato, in libris *de Rep.* aperte dicens, epitritum illud fundamentum quinario conjunctum, duplicem harmoniam præbere. Ajunt præterea Illum excoluisse affectuum moderationem & mediocritatem, atque id, quod adjuncto bono quodam præcipuo, singillatim vitam cujusque beatam efficit: &, ut paucis multa complectar, adinvenisse Eundem ferunt electionem bonorum nostrorum, officiorumque, quæ cuique conveniunt. Insuper Illum dicunt Crotoniatas

'' Πλάτωνα λέγοντι ἐν τῇ Πολ. } Arcerius hic notaverat, Platonis sententiam a Jamblico hoc loco citatam occurrere in *Epinomide*, sub finem. Sed fallitur. Exstat enim lib. VIII. *de Republ.* haud procul ab initio: ubi Philosophus ait, ὁ ἐπιτρίτου πυθμὲν πεμπάδι συζυγείας, δύο

ἐκ τῆ πρώτης τ' ὑποθίσεως λαβέτω τὸν λόγον τ' εἰς ἐκάστην μέρους ἑρμηνεύ. δύο τ' εἶναι κινήσεις Ἐξ ὁμαματ' ἔτ' ψυχῆς. τὴν μὲν ἀλογον, τὴν δὲ προαιρετικὴν. πολιτῶν δὲ γεγραμμάς τινάς πιάσδε τρεῖς συστημένοι, πῶς ἀκριβὲς ἀλλήλων συμψηφύσας, καὶ μίαν ἐξ ὧν γωνίαν ποιήσας. τὴν μὲν Ὀπίτρίτου φύσιν ἔχουσαν. τὴν δὲ πέντε πιαυμένη διωαμένην. τὴν δὲ τῶν ἀμεφοτέρων ἀνάμεικτον. * Λογισμοὺς 131 δι' ἡμῶν πᾶς τε τῶν γεγραμμένων πρὸς ἀλλήλας συμψηφύσας, καὶ πᾶς τῶν χωρίων, τῶν ὑπὸ τῶν, βελτίστην ὑποτυπᾶται πολιτείας εἶσθαι. σφραγισμένη δὲ τὸ δόξαν 19 Πλάτωνα, λέγοντα Φανερώς ἐν τῇ Πολιτεία, τὸν Ὀπίτρίτου ἐκείνου πυθμῆνα, τὸν τῇ πεμπάδι συζυγνόμενον, καὶ πᾶς δύο παρεχόμενον ἀρμονίας. ἀσκήσει τῇ Φασὶν αὐτὸν ἔσθαι μετριοπαθείας, καὶ πᾶς μεσότητος, καὶ τὸ σὺν τινὶ προσηγεμμένῳ τῷ ἀγαθῷ ἕκαστον εὐδαίμονα ποιεῖν τὸν βίον. καὶ συλλήβδην, προσδιδρῆναι τὴν αἵρεσιν τῇ ἡμετέρων ἀγαθῶν ἔσθαι προσηκόντων ἔργων. * Ἀπαλλάξαι δὲ 132 λέγεται οὗτο Κροτωνιάτας καὶ τῶν

ἀρμονίας περιέχεται. Aristides Quintil. lib. III. *de Musica*, pag. 152. Edit. Meibom. Τότε δὲ ἔστι Πλάτων φησὶν ἐπιτρίτου πυθμῆνα πεμπάδι συζυγνόμενον. Ceterum hanc Platonis sententiam refutat Aristoteles lib. V. *de Republ.* cap. XII.

πολλακίδων, καὶ καθόλου τὸ πρὸς
 πῶς ἀνεγγύους γυναικας ἐμίλεις.
 πρὸς ²⁰ Δεινωνῶ γὰρ τὴν Βροντίνης γυ-
 ναῖκα, τῶν Πυθαγορείων ἐνός, ἔσται
 σφὴν τε καὶ πατρίην τὴν ψυχὴν (ἥς
 ἐστὶ καὶ τὸ καλὸν καὶ περίελεπτον ῥήμα,
 τὸ ²¹ τὴν γυναικα δεῖν γυῖν αὐτή-
 μερόν, ἀνισαρμόδιον δὲ τὸ εἶναι αὐτῆς
 πινδρός· ὃ πινες ²² εἰς Θεανῶ ἀνα-
 φέρουσι) πρὸς δὴ πῶτῳ παρελ-
 θέας πῶς τὴν Κροτωνιατῶν γυναι-
 κας ὡς καλεῖται περὶ τὴν συμπίσται
 τὴν Πυθαγόραν ἀφελεχθῆναι περὶ τὴν
 πρὸς αὐτὰς σωφροσύνης πῶς ἀν-
 δράσιν αὐτῶν· ὃ δὴ ἐ συμβῆναι.
 καὶ τὴν γυναικὸς ἐπαγγυλαμύρης,
 καὶ τὴν Πυθαγόρα ἀφελεχθέντα,
 καὶ τὴν Κροτωνιατῶν ²³ πεποδέντων,
 ἀναιρεθῆναι παντάπασι τὴν πόλιν
 133 πολέζεσθαι ἀπολαύσαν. * Ἐπὶ Φα-
 σὶ Πυθαγόραν, ²⁴ ἀφικαρμόδιον εἰς
 τὴν πόλιν τῶν Κροτωνιατῶν ἐκ
 τῆς Συβαράδα πρὸς ἐσβότων, ²⁵ ἐπὶ τὴν ἐξαιτίαν τῶν φυγάδων,

à pellicum, aliarumque mulie-
 rum non legitime desponsatarum
 consuetudine abduxisse. Venisse
 enim Crotoniatarum uxores ad
 Deinono Brontini Pythagorei
 conjugem, sapientia & animi do-
 tibus præcellentem; (cujus est
 etiam egregium illud & illustre
 dictum, quod quidam Theanoni
 acceptum ferunt; mulieri eo ipso
 die fas esse sacra facere, quo à
 marito suo surrexerit;) eamque
 rogasse, persuaderet Pythagoræ,
 ut ad maritos suos de continen-
 tia uxoribus debita, verba face-
 ret: idque etiam effectui datum
 esse: muliere enim id quod roga-
 ta erat promittente, Pythagora
 vero verba faciente, & Croto-
 niatis assentientibus, ea quæ inva-
 luerat libido prorsus è medio sub-
 lata est. Memorant insuper, quod,
 cum legati Sybaride Crotonem,
 ad deposcendos exules, venissent,

²⁰ Πρὸς Δεινωνῶ] Arcerius scribendum
 monuit, πρὸς Θεανῶ: quod probō. Sic
 enim Brontini uxor appellatur infra, cap.
 ult. sub finem: itemque a Suida v. Θεανῶ,
 & Lærtio, lib. viii. num. 42. Erat
 vero & altera Theano, Pythagoræ uxor,
 cujus etiam hoc ipso loco, post aliquot
 versus, fit mentio.

²¹ Τὴν γυναῖκα δεῖν γυῖν αὐτήμ.] Pau-
 lo aliter apophthegma hoc refert Læc-
 tius lib. viii. num. 43. aliique Scriptores
 a Menagio ibi citati. Illis vero (quod
 obiter moneo) addendus est Theo in
Progygnastis, pag. 69. Confer etiam
 Nostrium supra, Num. 55. ubi dictum
 hoc ipsi Pythagoræ tribuitur.

²² Εἰς Θεανῶ] Utrique cum Arcerio
 addendum cenſeo, πῶς τὴν Πυθαγόραν, i. e.
Pythagoræ uxorem: ut sic distinguatur a
 Theanone Brontini uxore; cujus paulo
 ante facta est mentio.

²³ Πειποδέντων] Ex MS. pro πεποδέντων,
 quod prior Edit. nullo sensu habet.

²⁴ Ἀφικαρμόδιον εἰς πῶς π.] Historiæ
 hujus uberior cognitio haurienda est ex
 Diodoro Sic. lib. xii. & Nostro infra,
 Num. 177.

²⁵ Ἐπὶ πῶς ἐξαιτίαν] Sic etiam legi-
 tur infra, Num. 177. At magis Græcum
 est, ἐπὶ τῇ ἐξαιτίᾳ. Cæterum Arcerius
 ἀποχρῶς plane pro ἐξαιτίαν legendum cen-
 sebat ἐξίτησιν: merito eam ob causam po-

Pythagoras unum ex legatis conspiciens, qui hominem sibi amicum propria manu interfecerat, nullo illum responso dignatus sit: quin interroganti & colloquium petenti, negasse, se homicidis responsa dare: unde etiam à quibusdam Apollo habitus est. Hæc sane omnia, & quæ paulo ante de tyrannorum subversione, urbiumque Italicarum & Sicularum liberatione, aliisque compluribus diximus, indicio sint, quanta Ille commoda circa res civiles in homines contulerit.

λείας αὐτῷ, ἣν συνεβάλλετο πῖς ἀνθρώποις.

C A P. XXVIII

Quod restat, non amplius, ut hæctenus, communiter; sed singillatim attingentes, virtutum Ejus opera oratione exornabimus. Primo autem à Diis, ut fieri par est, initium faciemus, pietatemque ejus & à pietate profecta admiranda opera nobis ob oculos ponentes, sermone celebrabimus. Sit igitur inter alia hoc ejus pietatis indicium, quod prius commemoravimus: quod scilicet animam suam, quamam esset, undeque in corpus venisset,

tatus a Desider. Heraldo *Animadvers.* in Jamblichum, pag. 176.

¹⁶ *Τοῖς ἀνθρώποις*] Sensus exigit, ut scribatur, *τοῖς ἀνθρωποποιήτοισι*, vel *ἀνδρακτί-
οις*.

*θεασάμενον πινά τ' πρεσβίων, αὐ-
πύχειρα γαλήνηδρον τ' αὐτῷ φίλων,
μηδὲν λοιπὸν ἀμείβεσθαι αὐτῷ. ἐπερο-
μήμα δὲ τ' ἀνθρώπων, καὶ βαλομένη
τῆς ὁμιλίας αὐτῷ μετέχεν, εἰπὼν,
ὡς εἰ θεμιστοῖσι¹⁶ πῖς ἀνθρώποις.
ὅθεν δὴ τ' ὡς πῖν Ἀπόλλωνα νο-
μισθῆναι αὐτῷ. ταῦτα δὲ πάντα,
καὶ ὅσα μικρὸν ἐμπαρῶθεν¹⁷ εἰρήκα-
μεν περὶ τῆς τ' τυράννων καταλύ-
σεως, καὶ τῆς τ' πόλεων ἐλευθερώ-
σεως τ' ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ, καὶ
ἄλλων πλείονων, δείγματα ποιη-
σώμεθα τ' εἰς τὰ πολιτικὰ ὠφε-*

K E Φ. κη'.

Τὸ δὲ μὲν τῆτο μηκέτι¹⁸ ἔτιωσι¹⁹ 134
*κοινῶς, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν¹ ἀπὸ
μυροῖ, καὶ τ' ἀρετῶν ἔργα αὐτῷ τῷ
λόγῳ κοσμήσωμεν. δεξάμεθα δὲ
πρῶτον διὰ θεῶν, ὡς νομίζε²,
τὴν τε ὁσιότητα αὐτῷ περὶ αὐτῶν
ὁπιδείξαι, καὶ τὰ ἀπ' αὐτῆς θαυ-
μαστὰ ἔργα ὁπιδείξωμεν ἑαυτοῖς,
καὶ τὰ λόγῳ κοσμήσωμεν. ἐν μὲν
ἐν δὲ ἔργῳ αὐτῆς ἐκείνο ἔστω, καὶ
πρότερον ἐμνημονόσωμεν, ὅτι δὴ
ἐγίνωσκε τ' ἑαυτῷ ψυχὴν, πῶς ἦν,
καὶ πῶς εἰς τὸ σῶμα εἰσεληλύθη,*

¹⁷ *Εἰρήκαμεν περὶ τ' τῶν τυράννων καταλ.*
Supra, Num. 33.

¹ *Ἀπὸ μύρων*] Ex MS. pro *ἀπὸ μύρων*.
101; quod prior Edit. habet.

τάς τε ² προτέρως αὐτῆς βίης, καὶ
 τέτων πρόσθ' ἡλατικμῆμα παρείχε.
 μετὰ τῷ πίνῳ ἐκείνῳ. ³ Νέστον
 ποτὶ τὸ ποταμὸν σὺ πολλοῖς τ' ἐπαί-
 ρων Διφθαλίῳ προσεῖπε τῇ φωνῇ·
 καὶ ὁ ποταμὸς μεγαλύνει τὸ τρανὸν
 ἀπεφθέγγατο, πάντων ἀκούντων,
 Χαῖρε Πυθαγόρα. ἐπὶ μὲν καὶ τῇ
 αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐν τῇ Μεταποντίῳ τῆς
 Ἰταλίας, καὶ ἐν Ταυρομενίῳ τῆς Σι-
 καλίας συγγαυρόμενοι, καὶ διελίχθαι
 κωμῇ πῶς ἐκατέρωθεν ἐπαίρους αὐ-
 τῶν, ⁴ διαβιβαζόμενοι σχεδὸν ἅπαν-
 τες, σιδίων ἐν μεταίχμιῳ παμπόλ-
 λων καὶ κτ' γλῶ καὶ κτ' θαλάσσιον
 ὑπαρχόντων, καὶ ἡμέρας ἀνυσι-
 135 μων πᾶν πολλὰς. * Τὸ μὲν γάρ,
 ὅτι τὸ μὲν χρόνον ἐπέδειξεν Ἀβάρ-
 ριδῶ Ἰππερβορέῳ, εἰκόσονται αὐτὸν
 Ἀπόλλων εἶναι τὸ ἐν Ἰππερβορείῳ,
 ὑπερῆν ἱερεὺς ὁ Ἀβάρρως, βεβαιώ-
 νται, ὡς τῷ ἀληθὲς ὑπολαμβάνο-
 νται, καὶ ἐξ ἀφελύσσουσιν, πᾶν τε-

& priora vitæ actæ genera nove-
 rit, atque horum manifesta &
 clara documenta dederit. Post
 hæc & istud, quod Nessum flu-
 vium aliquando multis discipulis
 comitatus, transiens, voce com-
 pellaverit, & flumen articula-
 te clareque, omnibus audienti-
 bus, responderit: *Salve Pythago-
 ra*. Deinde uno eodemque die
 Metaponti in Italia, & Tauro-
 menii in Sicilia versatum, cum-
 que utriusque loci discipulis locu-
 tum esse, pene omnes affirmant;
 plurimis licet terra marique stadiis,
 & quæ nec multis diebus quis con-
 fecerit, interjectis. Jactatum est
 autem abunde etiam vulgi sermo-
 nibus, quod Abaridi Hyperboreo,
 ipsum Apollini apud populares
 suos culto, cujus sacerdos erat,
 assimilanti, femur aureum ostende-
 rit; ut confirmaret, quod secun-
 dum rei veritatem sic de eo judi-
 casset, minimeque in eo deceptus

² Τὰς τε προτέρως αὐτῆς βίης] Hanc
 Pythagoræ imposturam merito ridet &
 exagitat Lactant. Divin. Institut. lib. III.
 p. m. 151.

³ Νέστον ποτὶ τὸν ποταμὸν σὺ πολλοῖς
 — πῶς ἔκατ. ἐπαίρους ἀμίλητον τῇ αὐτῇ
 ἡμέρᾳ] Hæc omnia habet etiam Porphy-
 rius, Num. 27. 28. 29. nisi quod pro flu-
 mine *Nesso*, nominet *Causasum*. Laërtius
 Lib. viii. Num. II. eandem de Pythago-
 ra historiam narrans, *Nessum* itidem flu-
 vium illum vocat. At *Ælianus Var. Hist.*
 lib. II. cap. xxvi. *Κόσω* appellat; idem-
 que lib. IV. cap. xvi. *Κόσω*. In diversum
 ab his abit Apollonius cap. vi. *Histor. Com-*

ment. qui sic ait: Ἰππὶ δ' ἡμεῖς Σάμῳ πο-
 ταμῷ, Διφθαλίῳ σὺ πολλοῖς, ἡκούσι φωνῇ
 μεγάλῳ ὑπὲρ ἄνθρωπον, Πυθαγόρα χαῖρε.
 Sic ergo Scriptores hi, quod ad rem
 ipsam attinet, consentiunt; at in nomi-
 ne fluvii discrepant. Nos ut in re dubia
 & incerta nihil definimus: sed tantum
 Lectorem remittimus ad Menagium in
 dictum locum Laërtii; & Jacob. Perizo-
 nium ad *Ælian. Var. Hist.* lib. II. cap. 26.

⁴ Διαβιβαζόμενοι σχεδὸν ἅπαντες] Sic ex
 Porphyrio locum hunc emendavimus.
 Ante enim male, *Διφθαλίῳ σχεδὸν*
ἅπαντες.

fuiſſet. Sunt & millia alia his diviniore magiſque miranda, quæ uniformi conſonaque narratione de Viro traduntur: quælia ſunt, terræmotus infallibiliter prædicti, peſtes celeriter depulſæ, ventorum violentorum grandiniſque effuſiones abſque mora ſedatæ, fluctus maris & fluminum placati, ut diſcipuli facilius tranſire poſſent. Quorum compotes etiam facti Empedocles Agrigentinus, Epimenides Cretenſis, & Abaris Hyperboreus, multis in locis talia facinora deſignarunt. Satis autem nota ſunt ipſorum opera: inprimis vero, quod Empedocles cognominatus fuerit *Alexanemas*, Ventorum depulſor; Epimenides *Catharides*, Expiator; Abaris vero *Aithrobates*, Aërambulus: qui poſterior hoc nomen tulit, cum telo ſibi ab Apolline Hyperboreo donato veſtus, flumina, maria, & invia quæque, per aërem quodammodo incedens, ſuperaret. Quod aliqui & Pythagoram uſurpaſſe opinantur, cum uno die Metaponti & Tauromenii cum utriuſque loci diſcipulis verſatus eſt. Fertur & futurum terræmotum apud pu-

θρῦλῃ). καὶ μυρία ἔπραττον θεόπρατα ἑταίμαστέπρα πρὸς τὸ ἀνδρὸς ὁμαλῶς ἑ συμφώνως ἱερρεῖ). προῤῥήσεις τι σεισμῶν ἀπερῶδαται, καὶ λοιμῶν λαντρεπαὶ αὐτὸ πᾶσι, καὶ ἀνέμων βιαίων, χαλαζῶν τε χυσιῶς ὡθρουτικά κατὰ νῆσεις, καὶ κυμάτων ποταμίων τε ἑ θαλασσίων ἀπῶδιασμοὶ, ὡς εὐμαρῇ τῶν ἐπαίρων λήθασιν· ὧν μεταλαβόντας Ἐμπεδοκλέα τε τὸ Ἀκρωγανῆνον, καὶ Ἐπιμνίδην τὸ Κρήτα, καὶ Ἀβάρην τὸ Ὑπερβόρειον, πολλὰ καὶ αὐτὸς πιαῦται πρὸς ὀπιτετελεῖναι. * Δῆλα δὲ αὐτῶν τὰ ποιήματα ὑπάρχει· ἄλλως τε καὶ Ἀλέξανδρου μὲν ὃν τὸ ἐπώνυμον Ἐμπεδοκλέης. Καθαρῆς δὲ, τὸ Ἐπιμνίδης. Αἰθροβάτης δὲ, τὸ Ἀβάρηδ. ὅτι ἄρα ἰοῖσθαι ἐν Ὑπερβόροις Ἀπῶλων δωρηθέντι αὐτῷ ἐπὶ χαλμῷ, ποταμὸς τε ἑ πελάγη ἑ πρὸς ἄβασιν διέβαιναν, αἰροβατῶν τρέπον πρὸς· ὅπερ ὡπενόησεν ἑ Πυθαγόρῃ πινὲς πεπνηγέας τότε, ἦνικα καὶ ἐν Μεταποντίῳ καὶ Ταυρομνίῳ τοῖς ἐκατέρωθεν ἐπαίροις ἀμίλησεν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. λέγουσι δὲ ὅτι ἑ σεισμὸν ἐσόμενον ὅτι

* Ἀπῶδιασμοὶ] Sic etiam Porphyrius. Quam vocem cæteroqui suspectam habebat Arcerius, ejusque loco scribendum suspicabatur, ἀπῶδισμοί: sed male. Est enim vox insolens quidem, attamen vitii expers, significatque, tranquillatio-

nes, si sic dicere liceat; vel serenationes: ab ὠδῖα.

* Καθαρῆς] Scribe καθαρῆς, ut habet Porphyrius loco laudato.

† Οἶσθαι ἐν Ὑπερβόροις Ἀπ.] Confer Nostrum supra, Num. 91.

Φρίατ⁹, ἔ' ἐγδύσαι, προηρό-
 ρώσι· καὶ περὶ νεὺς ἀεροδρομάσης,
 137 ὅτι κατεπνευσθήσεται). * Καὶ ταῦτα
 μὲν ἔσω τεκμήρια τ' εὐσεβείας αὐ-
 τοῦ. βέλομαι ἥ ἀνωγεινὰς δὲ χαλὰς
 ὑποδείξαι τῆς τ' ἡρώων θρησκείας,
 αἷς προεισῆται Πυθαγόρας π., καὶ οἱ
 ἀπ' αὐτῶν ἄνδρες. ὁ ἀπαυτῶσαι περὶ
 τῆς πράξεως, ἡ μὴ πράξειεν διου-
 ρίζουσι, ἐνέχασαι τ' πρὸς τὸ ἡεῖον
 ὁμολογίας¹⁰. καὶ δὲ χαλὰ αὐτῇ ἐστὶ,
 [¹¹ καὶ βίος ἀπὸς σωπείταται] αἱ πρὸς
 τὸ ἀπολαθεῖν τῷ ἡεῷ, καὶ ὁ λόγος
 ἔπης, ταῦτα ἐστὶ] τῆς Φιλοσοφίας.
 ὅτι ¹² γελῶν ποιῶσιν οἱ ἄνθρωποι,
 ἀλλοθιν πῶς ζητῶντες τὸ εὖ, ἡ πα-
 ρὰ τ' ἡρώων. καὶ ὁμοίον, ὥστερ' ἂν
 εἴ τις ἐν βασιλευμένη χώρᾳ τῶν
 πολιτῶν πινὰ ὑπαρχον θεραπείῃ,
 ἀμελήσας αὐτῶν τῶ πάντων ἀρχον-
 τος. ποιῶν γὰρ οἷονται ποιεῖν τὰς
 ἀνθρώπους. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶ τὸ θεὸς, καὶ
 ἔστι πάντων κύριος, ¹³ δεῖν δὲ
 ὁμολογεῖται ὡς καὶ τ' ἀγα-
 θὸν αἰτεῖν· πάντες τε, καὶ μὲν ἂν
 Φιλοῶσι, καὶ οἷς ἂν χαίρωσι, τὰ-

teum, quem degustaverat, præ-
 dixisse; & navem submersum iri,
 quæ secundo vento vehebatur. At-
 que hæc sint certa Ejus pietatis
 indicia. Lubet autem etiam cul-
 tus divini repetita altius principia
 ostendere, quæ à Pythagora, &
 ejus sectatoribus proposita sunt:
 quod scilicet omnia, quæ de agen-
 dis vel fugiendis definiunt, ten-
 dant ad consensionem cum Deo:
 estque principium, ad quod omnis
 eorum vita ordinatur: *Deum se-
 qui*: atque hujus philosophiæ ista
 ratio est; quod ridicule agant
 homines, qui quod bonum est,
 aliunde quam à Diis petunt:
 perinde ac si quis in provincia
 Regis potestati subiecta, quen-
 dam è civium numero præfectum
 colat, neglecto eo qui omnibus
 dominatur: tale enim quid Py-
 thagorei existimant ab hominibus
 illis fieri. Cum enim & Deus sit,
 & omnibus imperet, in confessio
 est, quod bonum à Domino peten-
 dum sit: omnes enim iis bona tri-
 buunt, quos amant, quosque sibi

⁹ Ἄπαυτῶσαι περὶ τῆς πρ. — πρὸς
 δὲ καὶ εὐσεβείας ἔχουσι, τ' αὐτοῖς. Totus
 hic locus legitur etiam supra, Num. 86.
 87.

¹⁰ Ἡ μὴ πράξειεν] Hæc in priore Edit.
 defunt; quæ ex MS. revocavi.

¹¹ Ὁμολογίας] Vir doctus ad margi-
 nem codicis Spanhemiani rescripserat,
 ὁμιλίας: quod non aspernandum.

¹² Καὶ βίος ἀπὸς σωτ.] Verba hæc

uncis inclusa defunt in MS. At eadem
 leguntur etiam supra Num. 86. ubi vide
 quæ notavimus.

¹³ Ὅτι γελῶν ποιῶσιν] Supra rectius,
 γελῶν καὶ ποιῶσιν.

¹⁴ Διὶν ὁμολογεῖται πρὸς τ.] Sic locum
 hunc ex ipso Jamblichio, Num. 87. emen-
 davimus. Ante enim corrupte legebatur,
 διὸν δὲ ὁμολογεῖται περὶ τῶ κυρίου τ' ἀγαθὸν
 εἶναι.

acceptos habent; quos vero contrario affectu prosequuntur, iis contraria immittunt. Unde planum est, agenda esse ea quæ Deo grata sunt: hæc autem scire difficile est, nisi quis vel eum qui Deum audivit, vel Deum ipsum audiverit, vel divino artificio cognitionem hanc sibi comparaverit. Hinc & divinationi operam dant: illa enim est unica propitiæ Deorum voluntatis interpretatio: & qui hanc eorum occupationem in pretio habet, is simul videtur existimare, Deos esse; qui vero horum alterutrum stultum censet, ille utrumque stultitiæ damnat. Sunt autem multa illorum interdicta ex sacris initiis introducta; quia hæc in honore nec pro vana ostentatione habent; sed Deum quendam pro eorum auctore agnoscunt. Unde omnes pariter Pythagorei proni sunt ad fidem adhibendam talibus, qualia de Aristæo Proconesio, & de Abaride Hyperboreo commenta referuntur; & quotquot alia sunt generis ejusdem. Omnibus enim hujusmodi adhibent assensum: multa quoque & ipsi comminiscuntur;

πισ διδῶσι τ' ἀγαθὰ· πρὸς δὲ ἐς ἐναντίας ἔχουσι, τὰναντία· δῆλον ὅτι πῶτα περὶ αὐτῶν, οἷς τυγχάνει ὁ θεὸς χαίρων. * Ταῦτα ᾗ ἂν ῥάδιον 138 εἰδέναι, ἂν μὴ τις ἢ θεῶ ἀκηκόσῃ, ἢ θεῶ ἀκούσῃ, ἢ ἀλλ' ἄλλης θείας πορίσῃ. διὸ ἔπειτα τὸ μαυρικὸν ἀπεβάλλουσι. μόνη γὰρ αὕτη ἐρημνεία 14 τῆς περὶ τῶν θεῶν ἐρμηνείας ἐστίν. 15 καὶ ὅμως δὲ τὸ αὐτῶν παραματαίαν 16 ἀξίαν τῷ δοξᾶν εἶναι, τῷ οἰομένῳ θεὸς εἶναι· πῶς δὲ εὐθύνειαν θάτερον τέτων, καὶ ἀμφοτέρω. ἐστὶ ᾗ καὶ τὸ ἀποταγματῶν πᾶ πολλὰ ἐκ τελετῶν εἰσενέλεγεμῶρα, ἀλλὰ τὸ οἰεῖσθαι εἶναι αὐτῶς πῶτα, καὶ μὴ νομίζειν ἀλαζονείαν, ἀλλὰ ἀπὸ τινὸς θεῶ ἔχειν τὸ δρχεῖν· καὶ τῷ γὰρ πάντες οἱ Πυθαγόρειοι ὁμῶς ἔχουσι περὶ αὐτῶν, οἷον 17 περὶ Ἀρσίου & Προκνησίου, καὶ Ἀβάρου & Ἰπερορέου πᾶ μυθολογέμενα, καὶ ὅσα ἄλλα τιαῦτα λέγουσι. πᾶσι γὰρ περὶ αὐτῶν τοῖς ποιήταις, πολλὰ δὲ ἔαυτοὶ περὶ αὐτῶν.

14 Τῆς περὶ τῶν θεῶν ἐρμηνείας.] Vel ἄλλῃ scribe, vel τὸ περὶ prorsus dele. Deinde pro ἐρμηνείας, quod ab hoc loco prorsus alienum est, Arcerius & Obrechtus legunt εὐμνείας: quod probō.

15 Καὶ ὅμως ᾗ πᾶν αὐτῶν περ.] Locus hic obscurus est, & procul dubio vitiosus; quem sic legendum puto, καὶ ὅλος δὲ αὕτη ἡ παραματαίαν ἀξία τῷ δοξᾶν εἶναι, καὶ οἰομένῳ θεὸς εἶναι. οἱ δὲ πᾶσι εὐθύνειαν θάτερον, (sc. δέξαι) καὶ ἀμφοτέρω. Sensum

expressit Obrechtus in versione.

16 Ἀξίαν τῷ.] Sic MS. pro ἀξίαντῳ; quod prior Edit. habet. Deinde, εὐθύνειαν itidem auctoritate codicis MS. reposuimus, pro εὐθύνῃ.

17 Περὶ Ἀρσίου & Προκνησίου.] De eo nimirum fabulabantur, animam ejus, quoties vellet, corpore exire, & in idem redire solitam esse. Vide Herodotum lib. iv. Apollonium *Histot. Mir.* cap. 2. & alios.

τῶν πιστῶν ἢ τῶν δοκάντων μυθικῶν ἀπομνημονεύσιν, ὡς εἰδέναι πιστῶν ὅ, πᾶσι αὖ ἐς τὸ θεῖον ἀνάγκη. * Εὐρυτῷ Εὐρυτὸν περὶ λέγειν, ὅτι φαίη φιλοῦ ἀκούσαι πνὸς ἀδόντος, νέμων ὅτι τῷ πατρὶ φησὶ φιλολά. ¹⁸ καὶ αὐτὸν εἰδέναι ἀπιστῶσαι, ἀλλ' ἐρείδω, τίνα ἀρμονίαν. ἦσαν ἢ ἔτι ἀμφότεροι Πυθαγόρειοι, καὶ μαθητὴς Εὐρυτῷ φιλολά. Φασὶ ἢ τῷ Πυθαγόρᾳ πινά περὶ λέγειν, ὅτι δοκῇ περὶ ἐν τῷ ὑπὸ τῷ πατρὶ ἀγαλόμενῃ πθινῶπι, καὶ ἐπείρεσθαι, πινῶ τῇ πθινῶπι; πινῶ εἰδέναι φάναι. ἀλλ' ὡς διελέγετο αὐτῷ ἀληθῶς. ὥστε ἔν εἰδέναι τὸ ἐμὸν νῦν σε ἀγαλόμενῃ σημαίνει ἔστιν, ἔτι εἰδέναι ἐκείνο. ὥστε πρὸς πάντα τὰ πινῶπι καὶ αὐτὸς εὐχόμενος νομίζουσιν, ἀλλὰ εἴτε ἀπιστῶνται. καὶ γὰρ εἶναι τὰ μὲν δυνατὰ πῶς θεοῖς, τὰ δὲ ἀδύνατα, ὥστε οἰσόμενοι εἴτε σφιλίζομενος ἀλλὰ πάντα δυνατὰ. καὶ ἡ ἀρχὴ ἡ αὐτὴ ἐστὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν, ἀ ἐκείνοι φασὶ μὲν εἶναι λίγας, ἐστὶ μὲν πῶς ἴσως ἐκείνων.

sepeque talium, quæ fabulosa videntur, mentionem faciunt: tanquam nihil non credentes, quod ad Deum refertur. Retulit igitur quidam, Eurytum affirmasse, quod pastor aliquis juxta sepulchrum Philolai pascens, canentem quempiam audiverit. Illum vero minime ei fidem derogasse, sed quæsiuisse, quam harmoniam? Erat autem uterque Pythagoreus; & quidem Eurytus discipulus Philolai. Ajunt porro, Pythagoræ quendam narrasse, quod aliquando sibi visus sit cum parente suo demortuo colloqui; atque quid hoc sibi portenderet, interrogasse: illum respondiisse, nihil portendere; sed parentem revera cum ipso locutum: ut igitur te jam mecum colloqui, nihil portendit; ita nec illud. Adeoque isti in omnibus, non se stultos esse existimant, sed eos qui sunt increduli. Non enim Deum quædam posse, quædam non posse, ut sciolii putant; sed posse omnia, statuunt. Estque id etiam initium carminis Heroici, quod illi quidem Lino tribuunt; est vero, nisi fallor, ab ipsismet profectum:

¹⁸ Καὶ αὐτὸν εἰδέναι ἀπιστῶσαι, ἀλλ' ἐρείδω, τίνα ἀρμονίαν. ἦσαν ἢ ἔτι ἀμφότεροι Πυθαγόρειοι, καὶ μαθητὴς Εὐρυτῷ φιλολά.] Hæc omnia in priorē Edit. desunt, quæ ex cod. MS. revocavimus. Cæterum, conferendus est cum hoc loco Noster infra, Num. 148. ubi eadem historia nar-

ratur. Vide etiam Sam. Tenmulium ad Jamblichum in Nicomachi *Introd. Arithm.* pag. 83. Quod autem ad rem ipsam attinet, pertinet huc symbolum illud Pythagoricum, Περὶ ἡνὸν μηδὲν ἡμεῖς ἀπίστῃ, μηδὲ εἰς θάνατον δυνάμεται: de quo vide Noster in *Proteropico*, Symb. iv.

Omnia sunt speranda, nec insperabile quicquam est;

Cuncta Deus peragit facile, & nihil impedit ipsum.

Fidem autem suis opinionibus inde fieri censent, quod qui primus earum author extitit, non vulgaris homo fuerit; sed Deus: eratque hoc unum ex illorum dictis; Quisnam fuerit Pythagoras? Ajunt enim Ipsum fuisse Apollinem Hyperboreum: hujus vero rei indicia haberi, quod in ludis surgens, femur aureum ostenderit; quodque Abarim Hyperboreum hospitio exceperit, & telum quo regeretur, ab eodem tulerit. Fertur autem Abaris ab Hyperboreis venisse, ut aurum in templum corrogaret: diversabatur autem in templis; neque unquam edere, aut bibere visus est. Ferunt etiam, apud Lacedæmonios A-
verruncatoria sacra celebrasse, & propterea Spartæ nunquam deinceps pestem obortam esse. Hunc igitur Abarim, telo aureo, sine

Ἐλπίσθαι ἡ γὰρ πάντα, ἐπὶ ἐκ-
ἔς' ἑδὲν ἀελπίον.

Ῥ' ἄδια πάντα θεῷ πλέσται, καὶ
ἀνήνυσεν ἑδὲν.

* Τὴν δὲ πίσιν τὴν παρ' αὐτοῖς ὑπο- 140
λήψεων ἡγέμεται εἶναι ταύτῃ, ὅτι
ἦν παρ' αὐτῶν εἰπὼν αὐτὸν, ἔχ' ὁ τυ-
χὼν, ἀλλ' ὁ θεός. καὶ ἐν ταῖς τὴν
ἀκκοσμάτων ἐστὶ, τίς ὁ Πυθαγόρας;
Φασὶ γὰρ ²⁰ εἶναι Ἀπόλλω ὁ Περ-
βόρειον. ταῦτα δὲ περὶ πημέλαι ἐχέει.
ὅτι ²¹ ἐν τῷ αἰῶνι ἐξ ἀντιστάμενον τὴν
μηρὸν παρέφηνε χρυσὸν, καὶ ὅτι
Ἀβάρην τὴν Περβόρειον εἰσάα, καὶ
τὸν οἶσεν αὐτὰ ἀφείλετο, ὃ ὀκυ-
βητά. * Λέγεται δὲ ὁ Ἀβάρης 141
ἐλθεῖν ἐξ ὁ Περβόρειον, ²² ἀγρίων
χρυσὸν εἰς τὴν νεῶν, καὶ προλέγων
λοιμὸν. κατέλυε δὲ ἐν πῖσι ἱεροῖς,
καὶ ἔτι πῖνων ἔτι ἐοδίων ὠφθη πῖσι
ἐξέν. ²³ Λέγεται δὲ ὁ ἐν Λακεδαι-
μονίῳς ἦνται τὰ κολυτήρια, καὶ διὰ
ταῦτα ἑδέναι πῶποτε ὑστέρων ἐν Λα-
κεδαίμονι, λοιμὸν ἡγεῖσθαι. ταῦτα ἔν
τὸν Ἀβάρην περιέλαβον, ἐν εἰχε,

¹⁹ Ἐλπίσθαι γὰρ π.] Vide Clariss. Joh. Alb. Fabricium *Bibliot. Græc.* lib. 1. cap. xiv. § vii.

²⁰ Εἶναι Ἀπόλλω ὁ Περβόρειον] Confer Nostrium supra, Num. 91. & 135. & *Metaph.* ad Laert. lib. viii. Num. 11.

²¹ Ἐν τῷ αἰῶνι] Scribendum est, ἐν τῷ ἀγῶνι. Sic enim diserte *Ælianus Var. Hist.* lib. 11. cap. xxvi. καὶ ἐν τῷ ἀγῶνι ἐξ ἀντιστάμενον τὴν μηρὸν ὁ Πυθαγόρας παρέφηνε τὴν πύργον χρυσόν. Per vocem ἀγῶνι hic designantur ludii Olympici; ut patet

ex eodem *Æliano*, lib. iv. 17. Καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ παρέφηνε χρυσόν τὴν πύργον μαρτυρῶν. Adstipulatur *Amm. Marcellinus* xxi. 16. *Fertur sum autem apud Olympiam sæpe monstribas.* Loquitur de Pythagora. Aliorum auctorum loca consulo hic prætermitto.

²² Ἀγρίων χρυσόν] Confer Nostrium supra, Num. 91.

²³ Λέγεται δὲ καὶ ἐν Λακεδ.] Supra, Num. 92.

χοῦσεν αἰσὶν, ὃ ἀνδρὶ ἐχ οὐς τ' ἦν
 πῆς ἰδὼς ἐξέδρεσκεν, ὁμολογῶντες
 142 ἐπίησι. * Καὶ ἐν Μεταποντίᾳ,
 εὐξαιμένων τιῶν ἡρέδαι αὐτοῖς καὶ
 ἐν τῷ προσωλείονι πλοῖα· νεκρὸς
 πίνων ἀνὴρ μιν, ἔφη. καὶ ἐφάνη νε-
 κρὸν ἄρην τὸ πλοῖον. καὶ ἐν Συβάρι
 τὸν ὄφιν τ' ὀποκρίαναιτα. ²⁴ τὸν δα-
 σὺ ἔλαβε, καὶ ἀπιπύψατο. ὁμοίως
 δὲ ἐν Τυρρηνίᾳ τ' μικρὸν ὄφιν,
 ὃς ἀπὸ κλῆνε δάκνων. ἐν Κροτωνίᾳ ἡ
 πὴν ²⁵ αἰτὴν πὴν λατὸν κατέψατο
 ὑπομέναιτα, ὡς φασί. βυλο-
 μῶν ἡ πνὴς αἰχρὴν, σὺν ἔφη πω-
 λέξεν, πρὶν ἢ σημεῖον π. φανῇ.
 καὶ μὲν πᾶσι ἐγγίγει ἐν Καυκασίᾳ
 ἡ λατὸν ἀρκίον. καὶ πρὸς τ' μέλ-
 λοντα ἐξαγγέλλει αὐτῷ τ' ²⁶ τέτυ-
 143 γνάταιν, προσῆπεν αὐτῷ. * ²⁷ Καὶ
 μυλλίαν τ' Κροτωνιάτῳ ἀνέμνη-
 σεν, ὅτι ἦν Μίδας ὁ Γορδίου. καὶ
 ἔχετο ὁ Μυλλίας εἰς τ' ἡπειραν,
 πηήσων, ὥστε ὅτι τῷ πύφῳ ἐκέλευ-
 σε. λέγεται ἡ καὶ ὅτι τ' οἰκίαν αὐτοῦ
 ὁ πριάμην ἐν ἀνορύξας, αὐτὸ μὲν

quo vias invenire non poterat, privatum, testem de se dedit Pythagoras; & Metaponti quibusdam sibi ipsi apprecantibus, quicquid in navi portum jam intrante foret; Mortuus ergo, inquit, vobis erit: & apparuit, mortuum illa vedum esse. Sed & Sybari serpentem lethiferum & hirsutum comprehendit, alioque ablegavit: similiter alium in Tyrrhenia parvum serpentem, morsu interficientem. Crotone vero albam aquilam palpavit, quæ se contrectandam, ut ajunt, illi præbuerat. Cum quidam audire quidpiam ab eo vellet, negavit se ante dicturum, quam prodigium aliquod apparuisset; & fuit posthac in Caulonia urbs alba: cujus cum mortem quidam illi annuntiaturus esset, ipse eam prædixit. Mylliam quoque Crotoniatem admonuit, quod fuerit Midas Gordii filius; & Myllias in continentem Asiæ trajecit, facturus ibi, quæ ad sepulchrum facienda Pythagoras ei præceperat. Ajunt etiam, cum qui domum Illius emit, & defossa in ea

²⁴ Τὸν δασύν] Oportet hac voce de-
 notare hominem aliquem, vel animal,
 a serpente occisum: alioqui sensus erit
 mutilus. Vir doctus ad marginem cod.
 Spanhem. rescripserat δάσιν: sed absque
 auctoritate. Erat aliquando cum scri-
 bendum putarem, τ' δασύποδα, i. e. le-
 porem: sed nunc ἐπέχω, & de re incer-
 ta nihil certi affirmo.

²⁵ Τὸν αἰτὴν τ' λευκὸν κατέψατο.] Ælianus

Var. Hist. IV. 17. totidem verbis, Καὶ τ'
 αἰτὴν ἢ τ' λευκὸν κατέψατο ὑπομέναντα
 αὐτῷ. Vide etiam supra, Num. 62. ubi
 simile quid Olympiz a Pythagora factum
 esse refertur.

²⁶ Τέτυτο] Ταύτης scribendum est, si
 ad præcedens ἀρκίον refertur.

²⁷ Καὶ Μυλλίαν τὸν Κροτ.] Idem re-
 fert Ælianus, loco laudato: ubi vide
 Schefferum.

refodit, nulli prodere ausum esse quæ viderat: quin & facinoris hujus poenas dedit; in sacrilegio Crotone deprehensus, & capite plexus: delapsam enim simulacro barbâ auream abstulerat. Hæc igitur, aliaque id genus commemorant, fidei conciliandæ: cumque ista in confesso sint, nec fieri possit, ut in unicum hominem congruant; hinc jam liquere autumant, quod dicta de Illo, non tanquam de homine, sed tanquam de Numine quodam accipienda sint. Quod etiam indicat ænigma illud, quod velut proverbium quoddam in ore habent:

Et bipedes homines, & aves, & tertia res, sunt.

Nam *tertia res*, est Pythagoras. Talis itaque pietate, & erat, & revera esse censebatur. Juramenta vero Pythagorei omnes tam religiose observabant; memores hujus præcepti Pythagorici:

Primum immortales ex lege Deos venerare;

Et cole jusjurandum, post Heroas & almos:

Ut quidam eorum lege ad jusjurandum adactus, quamvis sancte

²⁸ Σαφὺς εἶναι -- πρὸς ἐκείνῃ] Antea male, σαφὺς, & πρὸς ἐκείνῃ.

²⁹ Ὡς δὲ δέκνται] In MS. est, ὡς δὲ δέκνται: ut referatur ad θῆας. Sed ego malo δέκνται: ut sit sensus, ut lege con-

εἶδεν, εὐδενὶ ἐπὶ λησεν εἰπεῖν. ἀντὶ δὲ τῆς ἀμαρτίας ταύτης ἐν Κρότωνι ἱεροσουλῶν ἐλήφθη ἑ ἀπίθανε. τὸ γὰρ ἡμίονο δαποπτόν τῷ ἀγάλματι τὸ χρυσὸν ἐφωράθη λαβόν. ταῦτα τὰ ἐν λέγουσι περὶ πίσι, καὶ ἄλλα πιαῦτα. ὡς ἡ τέτων ὁμολογημένων, καὶ ἀδιωάτης ἵνῃ περὶ ἀνθρώπου εἶνα ταῦτα συμβῶναι, ἥδη οἶονται ²⁸ σαφὲς εἶναι, ὅτι ὡς περὶ κρείττονος δαποδέχεται χρῆσιν καὶ περὶ ἐκείνης λεχθέντα, καὶ ἔτι ἀνθρώπων. ἀλλὰ καὶ τὸ δαπορῆμιον τῷ το σημαίνει. * Ἐστὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς λεγόμενον, ὅτι 144

Ἀνθρώπου δὲ πᾶσι ἐστὶ, καὶ ὄρνιθι, καὶ τρίτον ἄλλο.

τὸ γὰρ τρίτον Πυθαγόρας εἶσι. πρῶτον μὲν οὐκ ἀλλὰ τὸ εὐσεβεῖαν ἦν, καὶ πᾶσι τῇ ἀληθείας ἐνομιζέτο εἶναι. περὶ δὲ τοῦ ὅρκου εὐλαβῶς ἔτα δέκναιτο πάντες οἱ Πυθαγόρειοι, μεμνημένοι τῆς Πυθαγόρου ἐπαγγελίας, τῆς,

Ἀθανάτης μὲν πρῶτα θῆας, νόμος ²⁹ ὡς δέκναι,

Τίμα, καὶ σέβας ὄρκον, ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυούς·

ὡς ἐπὶ νόμος τις αὐτῶν ἀναγκαζόμενος ὁμοῖται, καὶ τοι εὐορκεῖν

fitium est. In vulgatis Edit. carminum Pythagoræ, quæ Antea vocantur, itidem quidem legitur δέκνται: sed Sylburgius testatur, in quibusdam MSS. eo loco legi δέκνται.

μέλων, ὅμως ὑπὲρ τῆ ἀλαφρο-
λάξιας τὸ δόγμα, ὑπέμεινεν,
ἀντὶ τῆ ὁμόσεως, τρία μᾶλλον πά-
λυντα καταθέσθαι, 3^ο ὅσα περ ἐπι-
τίμητο τὸ ποιῆσαι τῷ διδασκομένῳ.

145 * Ὅτι δὲ ὅσον ἐκ παντομάτης
συμβαίνειν ἔδοτο τύχης, ἀλλὰ καὶ
θεῖαν πρόνοιαν, μάλιστα πῶς ἀγα-
θοῖς ἔστι εὐσεβέσι τῶ ἀνθρώπων, βε-
βαιῶσι τὰ ὑπὸ Ἀνδροκύδῃ ἐν τῇ
πρὸς Πυθαγορικῶν συμβόλων ἰσορ-
μίαν, πρὸς Θυμαρίδην τὸν Ταραντί-
νον, Πυθαγορικῶν. Δοκῶντες γὰρ
αὐτῷ ἔχοντες ἰσορμίας ἀφ' ἧς πᾶσι
ἐκείνοι, παρέστησαν οἱ ἐπαῖροι, ἀπα-
ρομῆς τε καὶ προσεπαικῶς δόπο-
πασόμηναι. καὶ πῶς ἡδὴ Πυθαγόρας τῶ
πλοῖσι εἶπεν, ὅσα βέλτε, 3¹ παρὰ τῶ
θεῶν γήρυτό σοι, ὦ Θυμαρίδα. καὶ
ὅς ἐυφημῶν ἔφη· ἀλλὰ βελούμην
μᾶλλον, ὅσα μοι 3² ὡς τῶ θεῶν
γήρυται. 3³ Πυθαγορικῶν γὰρ τῶ

3^ο Ὅσα περ ἐπιτίμητο τὸ τ.] Id est,
quanti hoc (i. e. recusatio jurisjurandi)
æstimatum erat ei, qui iudicio contendebat. Si-
ve, quanta multa itatura erat in litigan-
tem, qui iusjurandum, quod ex lege
præstare tenebatur, recusasset. Pro δι-
δασκομένῳ enim legendum esse διηγομέ-
νον manifestum est. Est autem phrasis ap-
ud Græcos frequentissima, πᾶν vel πᾶ-
σιν πῶς ποιεῖν, (subintelligendo δικη)
licet alicui tanti æstimare; sive, tanta
aliquem multa damnare: ut vel ex Lexi-
cis vulgaribus constat. Cæterum, con-
ferendus est Noster infra, Num. 150.
ubi historia hæc de Syllō quodam narra-
tur.

3¹ Παρὰ τῶν Θεῶν] Antea male, πρὸς

juraturus esset, nihilominus tamen,
ut dogmati satisfaceret, tria potius
talenta solvere, quam jurare susti-
nuerit: tanti enim lis illa reo con-
victo æstimata erat. Quod vero ni-
hil putaverint casu vel fortuito con-
tingere; sed cuncta Dei providen-
tia, probis inprimis & piis homini-
bus accidere, id confirmant quæ ab
Androcyde in libro *de Symbolis Py-
thagoricis* referuntur, de Thymarida
Tarentino, Pythagorico. Huic
nimirum ob incidens negotium
discessuro, & jam oram solvendi,
aderant amici, ac more deducen-
tium salutationibus & valedictioni-
bus defungebantur; cumque in eo
esset, ut jam navem conscenderet,
quidam ad eum, eveniant tibi Thy-
marida à Diis, inquit, quæcunque
volueris: at ille, DÍ meliora!
respondit; quin potius malim ea,
quæ mihi à Diis adventura sunt.
Scitius enim hoc rectorisque judi-

τῶν Θεῶν. Sed sexcentis aliis in locis si-
mili modo in hoc libello peccatum erat,
πρὸς pro παρὰ posito, & vice versa. Dein-
de, pro, καὶ ὅς ἐυφημῶν ἔφη, rectius le-
ges, καὶ ὅς, ἐυφημῶν, ἔφη: ut monuit
etiam Casaubonus ad Athenæum cap. VII.
lib. I.

3¹ Παρὰ τῶν Θεῶν] Hic rursus antea
male, πρὸς τῶν Θεῶν.

3³ Πυθαγορικῶν γὰρ τῶν ἡγ.] Locum
hunc Arcerius asterisco notaverat, tan-
quam mancum & mutilum. Sed si ver-
ba hæc recte intellexisset, & in præce-
dentibus pro πρὸς legendum esse παρὰ
animadvertisset; aliter certe opinaturus
fuisset. Nihil enim omnino loco huic
deest.

cii existimabat, ut non repugnaret, aut succenseret Divinæ providentiæ. Si quis autem scire voluerit, unde tantum pietatis hi Viri hauserint; dicendum est, quod Theologiæ Pythagoricæ numeris comprehensæ evidens apud Orpheum specimen extet: neque porro dubitandum, quin Pythagoras, occasione ab Orpheo accepta, librum *de Diis* composuerit: quem propterea etiam *Sacrum Sermonem* inscripsit; quia ex loco Orphei maxime mystico defloratus est: sive revera Illius Viri, ut maxima pars authorum asserit; sive, ut quidam è schola Pythagorica docti & fide digni tradunt, Telaugis opus fuerit; ex commentariis scilicet desumptum, qui ab ipso Pythagora filix suæ Damoni, Telaugis sorori, relictus fuerant; quique post mortem ejus, traditi sunt, ut ajunt, Bitalæ Dami filix, atque Telaugi Pythagoræ filio, & postquam ad ætatem adultam pervenisset, Bitalæ

ἡγαίτο μᾶλλον, καὶ εὐγνωμον, πρὸς μὴ ἀντιπίνειν καὶ προσαγαγαλῆν τῇ θείᾳ προνοίᾳ. πῶς δὲ οὐ τὴν πασάντων εὐσέβειαν παρέλαβον ἔπειτα οἱ ἄνδρες, ἃς τις βέλοισι μαθεῖν, ῥητόν, ὡς τῆς Πυθαγορικῆς κατ' ἀριθμὸν θεολογίας ὡς ἀδελφὸν ἐναρξῆς ³⁴ ἐκείτῳ πῶς ἐν Ὁρφῇ.
 * Οὐκ ἐπὶ δὲ οὐ μόνον ἀμφίβολον γίγνεται, τὸ πῶς ἀφορμὰς ὡς ἀδελφὸν λαβόντες Πυθαγόραν, σωφρονιστὴν ³⁵ καὶ θεῶν λόγον, ὃν ἐν ἱερῶν ἀλλὰ τῶν ³⁶ ἐπιγράψεν, ὡς ἂν ἐκ τῆς μυστικῆς ³⁷ ἀπλυσισμῶν ὡς ἀδελφὸν Ὁρφῇ τόπος. εἴπε ὅντως τῶν ἀνδρῶν, ὡς οἱ πλεῖστοι λέγασιν, σύγγραμμα ἐστὶν εἰς Τηλαύγην, ὡς ἐνίοι τῶν διδασκαλῶν ἐλλόγμοι καὶ ἀξιοίτητοι ἀδελφῶν), ἐκ τῆς ὑπομνημάτων τῆς Δαμοῦ τῆς θυγατρὸς ἀπολεσθέντων ὑπὸ αὐτῆς τῆς Πυθαγόρας, (ἀδελφῆς τῆς Τηλαύγης) ἀπὸ μὲν θάνατον ἰσορῶσι δοθῆναι Βιταλῇ τῇ Δαμῶς θυγατρὶ, καὶ Τηλαύγῃ ³⁸ ἐν ἡλικίᾳ θυομῶν, ἡ δὲ μὲν Πυθαγόρας, ἀνδρῶν δὲ τῆς Βιτα-

³⁴ 'Εκείτῳ πῶς ἐν Ὁρφῇ] Ex MS. pro 'ἐκείτῳ πῶς' Ὁρφῇ: quod prior Editio habet.

³⁵ Τὸν πῶς θεῶν λόγον, ὃν καὶ ἱερῶν ἀλλὰ τῶν.] Vide Menag. ad Laert. in Pythag. §. 7. & præcipue Clariss. Joh. Albert. Fabricium *Biblioth. Græc.* lib. 1. cap. 19. §. 2.

³⁶ 'Ἐπιγράψεν] Sic MS. At prior Edit. male ἐπιγράψαμεν. Refertur enim ad Pythagoram.

³⁷ 'Ἀπλυσισμῶν] Prior Editio male ἀπλυσισμῶν: pro quo vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani ἀππυσισμῶν rescripserat. Sed Desider. Heraldus *Amstelæd.* in Jambl. pag. 178. recte monuit scribendum hic esse ἀππυσισμῶν: quam lectionem etiam Obrechtus in versione sua secutus est.

³⁸ 'Ἐν ἡλικίᾳ θυομῶν.] Vide Menag. ad Laert. lib. viii. Num. 42.

λης. κομιδῇ γὰρ νέῃ ὑπὸ τῇ Πυθαγόρᾳ θάνατον ἀπολεσμενῶν, ἢν 39 ὡς Θεανοῖ τῇ μητρὶ. δηλῶται δὲ διὰ τῆς ἱερᾶς λόγου τῆς, ἢ περὶ θεῶν λόγου, (ὀπιγρᾶφεται γὰρ ἀμφόπεια) καὶ τίς ἦν, ὁ ὡς δέδωκε Πυθαγόρᾳ τῇ περὶ θεῶν λόγον. 40 λέγει γὰρ. Ὁ δὲ περὶ θεῶν Πυθαγόρᾳ τῷ Μνησάρχῳ, πῖν ἐξέμαθον, ἐργασθεὶς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θρακίοις, Ἀγλαοφάμῳ πελεῖας μεταδόντῃ, ὡς ἄρα Ὀρφῶς ὁ Καλλιόπης καὶ τὸ Πάγγαιον ὅρῃ ὑπὸ τῇ μητρὸς πινυομένης, ἐφαπὼν ἀρβυλῶν ἐστὶν αἰδίων εἶναι μὲν δρχῶν, προμαθεύεται τῷ παντὶς ὡραῖῳ ὅς γὰρ, καὶ πᾶς μεταξὺ φύσις. ἐπὶ δὲ καὶ θεῶν καὶ θεῶν καὶ δαιμόνων 41 Διαμονᾶς ρίζαν.

11 Παρὰ Θεανοῖ τῇ μητρὶ] Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, περὶ θεῶν οἱ τῇ μητρὶ: pro quo Arcecius περὶ θεῶν τῇ Δημόστῳ infeliciter legendum putabat.

40 Λέγει γὰρ. Ὁ δὲ περὶ θεῶν Πυθαγ.] Locum hunc sic representavi, uti in MS. legebatur. In Edit. enim Arcepii priora sic distinguuntur, λέγει γὰρ ὁ δὲ περὶ θεῶν, &c. Deinde pro ἐργασθεὶς pessime legitur ἐργασθεὶς: pro quo Arcecius infelici conjectura ἐργασθεὶς reponendum censebat. Quamvis autem ista rectius sese habeant in MS. quam in prior Edit. reliqua tamen medicam manum adhuc desiderant. Quare totum hunc locum sic legendum censeo, λέγει γὰρ, ὅτι περὶ θεῶν Πυθαγόρᾳ ὁ Μνησάρχῳ (Dorice pro Μνησάρχῳ) ἐξέμαθον ἐργασθεὶς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θρακίοις, Ἀγλαοφάμῳ πελεῖας μεταδόντῃ [ὅφ' αὐτῇ καὶ ἐδιδάχθη, vel si-

marito: nam is quidem, cum Pythagoras moreretur, ætate admodum juvenis apud matrem Theano relictus fuerat. Indicatur autem libro quoque, quem *Sacrum Sermonem* vocant, aut *de Diis*, (utroque enim modo inscribitur) quoniam Pythagoræ isthunc de Diis sermonem tradiderit. Sic enim in eo loquitur: *De Diis quod Pythagoras Mnēsarchi didicit, cum sacris arcanis initiaretur in Libethris Thraciæ monte, Aglaophamo initia tradente; quodque Orpheus, Calliopes filius, in monte Pangæo sapientiam à matre edoctus, dixit, numeri essentiam æternam, principium esse providentissimum Univerſi, cæli, terræ, & intermediæ naturæ; præterea radicem divinorum & Deorum, & Dæmonum perpetuitatis.*

mile quid] ὡς ἄρα Ὀρφῶς ὁ Καλλιόπης; &c. Pro πελεῖας, ut est in prior Edit. tione, vel πεινῶν, ut habet codex MS. in textu repolui πελεῖας, non solum propter sensum, sed etiam auctoritatem Procli in *Timæum* Platonis lib. v. p. 291. qui eadem plane de Pythagora his verbis tradit: Ἀ γὰρ Ὀρφῶς δι' ἀπορήτων λόγων μυστικῶς παρεδίδουκε, ταῦτα Πυθαγόρῳ ἐξέμαθον ἐργασθεὶς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θρακίοις, Ἀγλαοφάμῳ πελεῖας μεταδόντῃ. ἢ περὶ θεῶν σφίσις ὡς καὶ Καλλιόπης τῇ μητρὶ ἐπινύου. Respexit omnino ad hunc ipsum locum Jamblichi. Confer Joann. Albert. Fabricium in nunquam satis laudanda *Bibliotheca Græca*, lib. i. cap. xix. §. 2.

41 Διαμονᾶς] Antea male, δαιμόνας: quod Arcecius sigillatim verterat. Huc spectat, quod *quaternio* a Pythagoreis diceretur habere fontem & radicem natu-

Unde patet utique, quod *definitam numero essentiam Deorum* ab Orphicis habuerit. Per eodem autem numeros admirabilem præscientiam, Deorumque cultum numeris arctissime connexum peragebat. Id quod vel inde colligere liceat: opus enim est, ut facto quopiam dictis fidem conciliemus: cum nimirum Abarris suo more sacris operaretur, & excultam ab omnibus barbaris futurorum præscientiam, victimas immolando, quæreret; inprimis avium; utpote quarum viscera accuratori inspectioni servire putant: Pythagoras ei studium veritatis adimere nolens, sed aliam viam tutiorem suppeditaturus, citra effusionem sanguinis mactationemque; tum ob alias rationes, tum quod gallum gallinaceum Soli sacrum conferet; verissimam, ut proverbio dicitur, veritatem ei consummatam dedit, scientia numerorum instructo. Præstitit Ei præterea pietas fidem de Diis: nam de his semper ad-

της εὐσεβείας καὶ ἡ περὶ τῶν θεῶν

ræ immortalis: ut docemur infra, Num 150. itemque quod Philolaus *numetum* definiret, τὸ τῶν ἡσυχῶν αἰωνίας διαμονῆς αὐτοῦ τοῦ συνοχῆν, i. e. αἰετῆ.ε. τετυγμ. *mundarum durationis ex se ortum vinculum*: teste Jamblichio in Nicomachi *Arithm.* pag. 11.

⁴¹ Τῶ ἀριθμῶ ὤλεσται.] Antea male, τῶ ἀριθμῶν, & περὶ τῶ Ὀρφικῶν παρέλασιν. Prius quidem, τῶ ἀριθμῶ, ex MS. reposuimus: reliqua vero ex ingenio e-

* Ἐκ δὴ τῶτων φανερὸν γίγνεται, 147
ἐπ⁴¹ τῶ ἀριθμῶ ὤλεσται ὡς ἴσται
τῶ θεῶν ὡς τῶ Ὀρφικῶν παρέ-
λασιν. ἐπειδὴ δὲ διὰ τῶν αὐτῶν
ἀριθμῶν ὁ θαυμαστὴν πρὸς γνῶσιν
καὶ θεραπείαν τῶν θεῶν, κατὰ τὸν
ἀριθμὸν ἐπιμαλίστα συγγενεσάτην.
γνοίη δ' ἂν τις τὰς ἐν πύθων (δεῖ γὰρ
καὶ ⁴² ἔργον πῶς ἀσχεδῶν εἰς πίσιν
τὰς δὲ τὰ λεγομένης) ἐπειδὴ Ἀβάρ-
ρις περὶ τὰ σωτήρια αὐτῶν ἱερουργή-
ματα διετίθη ὦν, καὶ τὰ σωδαζο-
μένην παντὶ βαρβάρων χυρὴ πρὸς
γνῶσιν διὰ θυμάτων ἐπορίζετο,
μάλιστα τῶ ἐνιθεῖων. τὰ γὰρ τῶν
πιατῶν σπλάγχνα ἀκράδῃ πρὸς
διόσκειν ἤρνωται. βελόδω⁴³
ὁ Πυθαγόρας μὴ ἀφαιρῆν μὲν αὐ-
τὰ τῶ εἰς τ' ἀληθὲς σωδῶν, ὡς ἀ-
σχεῖν ἢ διὰ πιν⁴⁴ ἀσφαλεστέρως,
καὶ χωρὶς αἵματ⁴⁵ καὶ σφαγῆς.
ἄλλως τε καὶ ὅτι ἱερὸν ἦρνετο εἶναι τὸ
ἀλεκτρυόνα ἡλίω. τὸ λεγόμενον
πάν ἀληθὲς ἀπέπλεσεν αὐτῶν δι'
ἀριθμητικῆς ὀπισθήμης ⁴⁶ σωπι-
ταγμένη. * Ὅτι πῆρχε δὲ αὐτῶν διὰ 148
πίσις. ⁴⁷ παρήγγελλε γὰρ αἰεὶ περὶ

mendavimus.

⁴¹ Ἐργον π] Ex MS pro ἐργον, quod prior Edit. habet.

⁴² Σοπιταγμένω] Potius σωπιταγμένον; ut referatur ad πάν ἀληθείς: quod etiam censuerunt Arcerius & vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani.

⁴³ Παρήγγελλε γὰρ αἰεὶ περὶ θεῶν μετὶν θαυμ.] Vide quæ notavimus supra, ad Num 139.

θεῶν μηδὲν θυμασὸν ἀπίσιν, μη-
δὲ περὶ θεῶν δογμάτων, ὡς πάντες
τῶν θεῶν διωαυρίων· καὶ τὰ θεῖα ἢ
δόγματα λέγειν, οἷς χρὴ πισδεῖν,
ἀ Πυθαγόρας παρέδωκεν. ⁴⁶ ἔτω
ροῦ ὅπως δὲ καὶ παρελήφειν,
περὶ ὧν δογματίζουσιν, ὅτι οὐκ
ἐν βλάβῃ δόξαται. ⁴⁷ ὥστε Εὐρυ-
μὲν ὁ Κροτωνιάτης, φιλολάῳ ἀκ-
σῆς, ποιῶν ⁴⁸ τινὲς ἀπαγγέλλαν-
τῶ αὐτῷ, ὅτι μεσημβρίας ἀκ-
σεις φιλολάῳ Φωνῆς οὐκ ἔστι τάφω,
καὶ ταῦτα περὶ πολλῶν ἐτῶν πθηκ-
τῶ, ὡς περὶ ἄδοντῶ, καὶ τίνα,
περὶ θεῶν, ⁴⁸ εἰπεῖν ἁρμονίαν.
Πυθαγόρας ⁴⁹ δὲ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς
ὑπὸ τινῶ, τί σημαίνει τὸ ἰδεῖν
ἐαυτῷ πατέρα πάλαι πθηκ-
εῖν, ἔφη. εἰδὲ γὰρ ὅτι μοι ἁρ-
μονίαν ⁵⁰ τι ⁵¹ λαλῆς, σημαίνει τι. * Εἰδὲ
τι ⁵¹ δὲ ἐρεῖτο λούκῃ καὶ καθαυτῇ.
ὡσαύτως δὲ καὶ ἐρώμασι λούκῃς καὶ

monuit, ne quis ulli admirando
operi aut divino dogmati fidem
denegaret; cum Diis omnia possi-
bilia sint: Divina autem dogmata,
quibus credendum esset, diceban-
tur ea, quæ Pythagoras tradebat.
Sic igitur credebant accipiebant-
que quæ edocebantur placita, ut
quæ neutiquam essent falsa opinio-
ne conficta. Ideoque Eurytus Cro-
toniata, Philolai auditor, pastore
quodam nuntiante, quod circa me-
ridiem, Philolai quasi canentis, è
sepulchro vocem audiverit, idque
Philolao jam ante complures annos
defuncto; Deorum quandam har-
moniam esse, dixit. Pythagoras
vero ipse, interrogatus à quo-
dam, quid portenderet, quod vi-
sus sibi sit cum parente suo de-
mortuo colloqui; respondit, nihil:
neque enim te jam mecum collo-
qui, aliquid portendit. Veste au-
tem utebatur alba & pura: simili-
busque stragulis itidem aibis pu-

⁴⁶ Οὕτω γὰρ ἐπίσταν καὶ παρελ.] Sic recte MS. pro, ἕως ἂν πιστεύοντα παρελθόντων, quod prior Edit. habet.

⁴⁷ Ὡς π. Εὐρυτῶ μὲν ὁ Κροτων.] Eadem historia narratur supra, Num. 139. Cæterum, pro Εὐρυτῶ in prior Edit. male legitur Εκρητῶ: at in MS. Εὐρυτῶ: quod proxime ad veram lectionem accedit. Eurytus enim non solum ab aliis Scriptoribus vocatur, sed etiam ab ipso Jamblicho supra, Num. 139.

⁴⁸ Εἰπεῖν] Scribe εἰπὶν. Refertur enim ad præcedens Εὐρυτῶ. Cæterum totius loci hujus sensus hic est; Eurytum pastori, sibi nuntianti, se vocem Philo-

lai canentis ex monumento ejus audivisse, fidem ei minime derogasse, sed potius interrogando respondisse, *Quam, per Deos, harmoniam?* Hoc ideo monco, quia Obrechtus in versione sua scopum hic non ferit. Confer Nostrium supra, Num. 139. ubi is, quem dixi, sensus clare expressus est.

⁴⁹ Πυθαγόρας δὲ αὐτὸς ἐρωτ.] Et hæc de Pythagora narratur etiam supra, Num. 139.

⁵⁰ Ἄρπ λαλῆς] Sic recte MS. pro ἀνπλαλῆς, quod prior Edit. habet.

⁵¹ Εἰδὲ π. ἢ ἐρεῖτο λ.] Eadem traduntur supra, Num. 100.

risque ; atque his quidem ex lino confectis : laneis enim non utebatur : & hunc morem etiam auditoribus suis tradidit. Deos laude bonisque verbis prosequabatur ; nec ullum tempus absque illorum mentione cultuque trans mittebat : ita ut etiam inter coenandum Diis libaret , & quotidie numen hymnis honorare præciperet. Observabat & omina , & vaticinia , & sortes omnes fortuito oblatas. Diis sacra faciebat thure , milio , placentis , favisque & quibusvis suffimentis : animalia autem ipse non immolabat ; nec ullus philosophorum Theoreticorum : cæteris vero Acusmaticis , vel Politicis præceptum erat , non nisi raro immolare animalia ; gallum puta gallinaceum , vel agnum , vel alia recens nata : boves vero minime. Est & illud pietatis Ejus in Deos argumentum , quod præceperat , ne quis jurando Deorum nominibus abuteretur. Unde & Syllus , unus Pythagoreorum , qui Crotone erant , ne juraret , judicatum solvit ; quamvis bona cum conscientia juraturus esset. Et tribuitur quidem Pythagoreis talis jurandi formula : cum Pythagoram præ reverentia nominare nollent , quem admodum & Deorum nominibus

καθαρῶς. εἶναι δὲ καὶ τὰ πιαῦτα λιγὰ ¹². καθόλοις γὰρ σὺν ἐχρήτη. καὶ τοῖς ἀκραταῖς ἢ τὰ πὸ τὸ εὐθὺ παρέδωκεν. ἐχρήτη δὲ ἔβουφημία πρὸς σὺν κρείττονας , καὶ ἐν παντὶ καιρῷ μνήμην ἐποιεῖτο καὶ πμὲν τῶν θεῶν. ὥς τὸ πρὸ τὸ δειπνον παρὸν δὰς ἐποιεῖτο τοῖς θεοῖς , καὶ παρήγγαλλεν ἐφ' ἡμέραν ἐκάστη ὑμνεῖν σὺν κρείττονας. προσεῖχε δὲ ἔφημαις ἑμαυταῖς , καὶ κλήδοσιν , καὶ ὅλως πᾶσι τοῖς αὐτομάτοις. * Ἐπῆνε ἢ 150 θεοῖς λίβανον , κέγχρους , πόπνια , κηρία , καὶ τ' ἄλλα θυμιάματα. ζῶα ἢ αὐτὸς σὺν ἔθνην , ὥς τὸ θεωρητικῶν φιλοσόφων εἰδέας. τοῖς δὲ ἄλλοις τοῖς ἀκυσματικῶς , ἢ τοῖς πολιτικῶς προσετίκλει πασάως ἐμψυχα θύειν , ἢ ἀλεξερύονα , ἢ ἄρνα , ¹³ ἢ ἄλλο τι τῶν νεογνῶν. βῆς δὲ μὴ θύειν. κακῆνοι ἢ τῆς εἰς θεὸς πμῆς αὐτῷ πεμμέλον , τὸ παρηγγέλλαι , μηδέποτε ὀμνύσαι θεῶν ὀνόμασι καταχρωμένους. διόπερ καὶ Σύλλας , εἰς τὸ ἐν Κρότωνι Πυθαγορείων , ¹⁴ ὑπὲρ τῆς μὴ ὀμνύσαι χρημάτων ἀπέπεισε , καί τοις εὐορκῆσαι μέλλων. ἀναφέρειται γὰρ μὲν εἰς τὰς Πυθαγορείους καὶ τοιςδε πῶς ὅρκας , αἰδῶ μὲν πικρῶς ὀνομάζειν Πυθαγόραν , (ὥσπερ καὶ τῶν θεῶν ὀνόμασι

¹² Λιγὰ — ἀκραταῖς] Has duas voces ex MS. revocavi : quarum loco in priore Edit. corrupte legitur , κρηναί , & ἀκρωαῖς.

¹³ Ἄλλο τι τῶν νεογνῶν] Vide Menag. ad Laërt. Lib. viii. Num. 20.

¹⁴ Ὑπὲρ τῆς μὴ ὀμνύσαι χρ.] Confer Nostrium supra , Num. 144.

ζηῶνται πολλῶ Φειδῶ ἐπιῶντο)
Διὰ τῆς εὐρέσεως τῆς τετρακτύος
δηλούντων τῶν ἀνδρῶν.

Ναὶ ὅτι μὴ τὸν ἀμείβεσθαι σοφίας
εὐροῖται τετρακτῶν,
Παράν ἀενάαν φύσεως ῥίζωμά
τ' ἔχουσιν.

151 * Ὅλως δὲ φασὶ Πυθαγόραν ζη-
λωτῶν ἡμεῶν τῆς Ὀρφείας ἐρμη-
νείας πρὸς Διὰθέσεως καὶ τιμῶν
οὖν θεῶν Ὀρφῆα ὡς ἀπολησίως,
ἱεραρχίας ὅτι αὐτὸς ἐν τοῖς ἀγάλ-
μασι ἐτῶ χαλκῶ, ὅτι ἡμετέρας
συνεργημάτων μορφῶν, ἀλλὰ τοῖς
ιδρύμασι τοῖς θεοῖς, πάντα διεύ-
χοντες, καὶ πάντων προνοῶντας, καὶ
τῶ παντὶ τῆ φύσιν καὶ τῆ μορφῆς
ὁμοίαν ἔχοντας. ἀγγέλλειν ὅτι αὐ-
τῶν οὖν καθαρμοῖς, καὶ πᾶς λεγο-
μένης πλεῖστος, τῶ ἀκριβοστάτῳ
εἰδῆσιν αὐτῶν ἔχοντα. ἐπεὶ ὅτι φασὶ
καὶ πᾶσι θεοῖς αὐτὸν ποιῆσαι τῶν θεῶν
φιλοσοφίαν ἐν θεωρίᾳ. ἃ μὲν
μαρτυροῦντα ὡς τῶ Ὀρφικῶν, ἃ δὲ
ὡς τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων, ἃ δὲ

uti reformidabant; per inventio-
nem numeri quaternarii, quem
tetractyn appellant, nomen ejus
circumscribebant:

*Juro Illum Sophia à quo nostra
inventta tetractys,
In qua natura fons est radixque
perennis.*

Omnino autem ajunt, Pythago-
ram stylo animoque Orphei amu-
latorem fuisse; eodemque plane,
quo Orpheus, modo Deos coluisse;
dum eos proposuit in simula-
cris & ære, non nostris figuris alligatos;
sed per Divinas imagines;
tanquam qui omnia complectun-
tur, omnibus provident, & for-
mam habent, tam quoad naturam,
quam quoad figuram, toti Uni-
verso similem. Præscripsisse autem
Ipsum lustrationes, & initiatio-
nes, uti vocantur, accuratissimam
Deorum notitiam complexas. In-
super dicunt, eum compositam
quandam rerum Divinarum phi-
losofiam, Deorumque cultum
instituisse: cum quædam didi-
cisset ab Orphicis, quædam à
Sacerdotibus Ægyptiis, alia à

ὅτι καὶ τῶ ἀμει.] Vide infra, Num.
162. ubi versus prior paulo aliter legitur.
Cæterum, de juramento hoc Pythago-
reorum pluribus disputat Palmerius in
Exercitiis, pag. 228. & seqq. sed qui,
ut verum fatear, nodum in scirpo, quod
ajunt, quærit. Nam Pythagorei tam
per τετρακτῶν jurare solebant, quam per
ejus inventorem, i. e. Pythagoram. Et

cum per Pythagoram jurabant, dici ta-
men quodammodo poterant per *quater-
nionem* jurare; quoniam per Pythagoram
præcipue jurabant ob inventionem my-
stici illius quaternionis. Confer Holste-
nium ad Porphyrium, Num. 20.

ὅτι ἱεραρχίας.] Scribe, ἱεραρχίας, i. e.
collocantem, vel statuentem. Refertur enim
ad præcedens Πυθαγόραν.

Chaldaeis & Magis, nonnulla ex initiis quæ fiunt Eleusine, in Imbro, in Samothracia, & Delo; aliqua porro etiam ex iis, quibus Celtæ & Iberi communiter utebantur. Apud Latinos fertur librum Pythagoræ legi, qui *Sacer Sermo* inscribitur; non inter omnes tamen, neque ab omnibus; sed ab iis tantum, qui ad optima quæque discenda propensum, à turpibus vero omnibus abhorrentem animum gerunt. Dicitur etiam observasse, quod homines ter libent; quodque Apollo ex tripode responsa det: quia trias primarius numerus habeatur: Veneri vero sexto die sacra fieri; quia

ᾠδὴ⁵⁷ Χαλκιδέων, καὶ Μάγων, αὐτῇ⁵⁸ ᾠδῇ τῆς πελετῆς, τῆς ἐν Ἐλάσσινι γαιωμένης, ἐν⁵⁹ Ἰμβρῷ, καὶ Σαμοθράκῃ, καὶ Δήλῳ, καὶ⁶⁰ αἰεὶ τι ᾠδῇ τοῖς κρινόις, καὶ περὶ ὧν⁶¹ Κελτὰς δὲ, καὶ τὴν Ἰβηρίαν. * Ἐν δὲ τοῖς Λατίνοις ἀναγινώσκονται ἔξ Πυθαγόρα τὴν ἱερὸν λόγον, ὅτι εἰς πάντας, ἐπὶ ὑπὸ πάντων, ἀλλ' ὑπὸ⁶² τῶν μεπεχόντων ἐτοίμως πρὸς τὴν τὴν ἀρετῶν διδασκαλίαν, καὶ μηδὲν αἰσχροὺς ὑπὸ πηδύοντων. λέγειν ἢ αὐτὸν⁶³ περὶ ἀνδρῶν, καὶ μαντεύειν τὸν Ἀπόλλωνα ἐκ τῆς τρίποδος, διὰ τὸ καὶ τὴν τελέδα πρῶτον Φύ-
ναι τὸν ἀεθμὸν. Ἀφροδίτη ἢ Ἡσυχία ἐκείνη, καὶ διὰ τὸ πρῶτον τῆ-

⁵⁷ Χαλκιδέων] Χαλκιδίων scribendum hic esse, recte monuerunt Arcerius ad hunc locum, & ὁ πᾶν Casaubonus ad Athen. lib. i. cap. vii.

⁵⁸ Ἀ' ἢ ᾠδῇ τῇ πελετῇ] Antea pessime, αὐτῇ ᾠδῇ τῇ πελετῇ.

⁵⁹ Ἰμβρῷ] Sic recte MS. At prior Edit. Ἰβρῷ: pro quo Ἰμβρῷ legendum esse jamdudum etiam monuit Casaubonus ad Athen. dicto loco. Schefferus de Philosoph. Italica, pag. 26. locum hunc itidem quidem tentavit: sed non pari successu. Ait enim: Id ἐν Ἰβρῷ quoque (apud Jamblichum nempe) est ineptum, & loco ejus vocabuli positum, quod continebat nomen regionis alicujus, ob initiationes celebris & claræ, quod in præsens memoriæ non occurrit: nisi quis cum Ὀδυσσεῖ, pro ἐν Ἰβρῷ πῇ legendum pueri; quomodo & Origenes in primo contra Celsum Odysseas, Samothracas, & Eleusinos conjunxit. Sed hæc quidem nihil ad rem. Erat autem Imbrus insula Thraciæ: de qua vide Stephanum Byzantium, & alios Geographos,

⁶⁰ Καὶ αἰεὶ πᾶσι τοῖς κρινόις] In his sane αἰεὶ ὁμοίως. Quare lego, αἰεὶ πᾶσι τοῖς λοιποῖς.

⁶¹ ὑπὸ τῶν μεπεχόντων] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani recte commendat, ὑπὸ τῶν μὴ ἐχόντων.

⁶² Περιεπιδίδει τὰς ἀνδρώπας] An Jamblichus forte scripsit, περὶ τῶν ἀνδρώπας, καὶ τῶν μαντιῶν, &c. ut sensus sit, Pythagoram etiam disseruisse de libationibus hominum, & de eo, quod Apollo ex tripode consulentibus responsa dare soleat, &c. Sed assentior potius viro docto, qui ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, πρὸς ἀνδρῶν. Nam infra Noster, Num. 155. trinam libationem a Pythagora præceptam fuisse docet.

⁶³ Καὶ τὴν τελέδα πρῶτον Φύναι τ.] In prior Edit. male, καὶ τὴν τελέδα πρῶτον φύναι, &c. Τὸ φύναι est ex MS.

⁶⁴ Διὰ τὸ πρῶτον τῆς ἀρετῆς.] Hinc etiam numerus Scenarius a Pythagoreis dicebatur Γάμος. Vide Samuelem Tennulium

πὺν τ' ἀεὶ μὲν πάντες μὲν ἀεὶ μὲν
 φύσεως κοινωνήσῃ, καὶ πάντα δὲ
 τρέπον μερῶν ὅμοιοι λαμβά-
 νειν τὴν τι τ' ἀφαιρέσεων, καὶ πῶν τ'
 καταλειπομένων διώσκειν. Ἡρα-
 κλείη δὲ δὲν θυσιάζειν ὅγδοον ἔ-
 νος ἱερῶν, σκοποῦντας τ' ἐπὶ αἰ-
 153 μῶν αὐτῶν ἡρώων. * Ἐξ δὲ εἰς
 εἰς ἱερὸν εἰσελθεῖν δὲν καθαρὸν ἱμά-
 τιον ἔχοντα, καὶ ἐν ᾧ μὴ ἐγκακίμη-
 τή τις· πὺν μὲν ὕπνῳ τ' ἀργίας,
 καὶ πὺν μέλαν εἰς τὸ πυρρὸν, πῶν δὲ
 καθαρότητι τ' περὶ οὗτο' λογισμῶν
 ἰσότητι καὶ δικαιοσύνης μαρτυρίαν
 δοσὶν. Ὡρα γὰρ ἡ δὲ, ἐν ἱερῶ,
 ἂν τι ἀκύνον αἶμα ᾖ, ἢ χρυσῶ
 ἢ θαλάττῃ περιβαίνεσθαι, τῶ πρώ-
 τῳ ἡμερῶν καὶ καλλίστῳ τ' ὄντων
 εὐθυμῶν. 66 πῶν πῶν τῶν
 ἀπάντων. λέγει δὲ καὶ μὴ τίς κεν ἐν
 ἱερῶ. ἔστι γὰρ εἶναι ὅσον ἐν ἱερῶ κα-
 ταδεῖσθαι τὸ θεῖον τ' ψυχῆς εἰς τὸ
 154 σῶμα. * Παραγγέλλει δὲ ἐν ἱερῶ
 μή τι κείρεσθαι, 67 μή τι οὐχί εἶσθαι.
 πῶν 68 ἡμετέραν αὐξήσειν τ' ἀγαθῶν
 ἔχει ἡ γὰρ δὲ δὲν πῶν τῶν θεῶν
 enim convenire ait, ut relicto Deorum obsequio, nostra commoda

primus hic numerus de omnium
 ceterorum numerorum natura par-
 ticipat; & quovis modo divisus,
 eandem in subtractis & residuis
 vim habet: Herculi denique sa-
 crificandum esse die octavo men-
 sis ineuntis; respiciendo ad nati-
 vitatem ejus septimestrem. Addit
 porro, templum non esse intran-
 dum, nisi cum veste pura, in
 qua nemo dormiverit: somnum
 enim ignavix, perinde ut nigrum
 & fuscum; puritatem vero aqua-
 bilitatis in ratiocinando, & justitix
 signum esse. Præcepit autem,
 si involuntario sanguis in templo
 fundatur; vel auro, vel marilu-
 strationem fieri debere: primum
 quippe illud, & rerum pulcherri-
 mum, & mensuram pretii esse,
 quo cuncta æstimari solent: hoc
 vero primum esse naturæ humidæ
 foetum, primæque & communio-
 ris materix nutrimentum, opina-
 tus. In templo dixit pariendum
 non esse: fas enim non esse, ut in
 loco sacro divina anima corpori
 alligetur: die festo nec capillos,
 nec ungues præcidendos; non

nulium ad Nicomachum Geraf. pag. 131.
 132.

61 Λόγος δὲ καὶ εἰς ἡρώων. Vide Schef-
 ferum de Philosoph. Ital. pag. 151.

66 Τῶν πῶν τ' ἀπάντων] Obrechtus
 recte vidit, verba illa, quæ paulo post
 leguntur, (ταῦτα πρῶτον πῶν τ' ὅλης
 φύσεως, καὶ τρέπον τ' ἀπάντων καὶ χρησιμῶν
 ὅλης ὑπολαμβάνειν) tanquam fugitiva in

hunc locum retrahenda esse, & collo-
 canda post τ' ἀπάντων.

67 Μὴ τι οὐχί εἶσθαι] Huc spectat Sym-
 bolum illud Pythagoreorum, Παρὰ θῶ-
 σίνο μὴ οὐχί εἶσθαι: de quo Jamblichus in
 Protreptico.

68 Τῶν ἡμετέραν αὐξήσειν τ' ἀγαθῶν ἔχει
 ἔχει.] Hæc mihi obscura videntur: in
 quibus proinde alii acumen suum exer-

procuremus : nec pediculum in templo necandum ; ne quid de eo quod inutile & corruptibile est , Numen participet : Deos autem colendos esse cedro , lauro , cupresso , quercu , ac myrto ; ideoque horum nullo corpus repurgandum , aut dentes fodiendos : coctum non esse affandum ; innuens , mansuetudinem opus non habere , ut ira ad illam accedat : cadavera mortuorum vetabat igne comburi , Magos in hoc secutus ; nihil enim quod Divinum esset , cum mortali copulari volebat : mortuos in albis deduci fas existimabat ; simplicem primigeniamque naturam , juxta numerum atque rerum omnium principium , subinnuens . Inprimis vero præcipiebat , pie sancteque jurare : quoniam longum est , quod à tergo sequitur ; Diis autem nihil longum esse . Multo justius esse gravem injuriam pati , quam hominem interficere ; in inferno enim repositum esse judicium ; ubi animæ , quæ inter ea , quæ sunt ,

λαῖψ δὲ μάλλον ἀδικεῖσθαι ὅσον εἶναι ⁷¹ λέγει , ἢ κτείναν ἀνθρώπων . ἐν ᾧ καὶ καὶ κτεῖσθαι τὸ κέρσιον , ⁷² ἐκλογίζεσθαι πᾶσι πρὸς τὴν ψυχὴν

ἀπολείπειν δρχιῶ . λέγει δὲ καὶ φθαίρα ἐν ἑαυτῇ μὴ κτείναν . ἔδενος τὸ περὶ τῶν καὶ φθαρτικῶν νομίζων δὲν μεταλαμβάνειν τὸ δαιμόνιον . κέρσιον δὲ λέγει καὶ δάφνη καὶ κυπαρίσσιον καὶ δρυὶ καὶ μυρτῇ σου ἡμεῖς τιμᾶν καὶ μηδὲν ταῖς ἀποκαταρρεῖσθαι τὸ σώματι , μηδὲ κτεῖν σου ὀδόντας . ⁶⁹ πρῶτον πρῶτον γινώσκῃ τὸ ὕψος φύσεως , καὶ τροφήν τῆς πρώτης ἐκκοιτίσεως ὕλης ἀπολαμβάνων . ἐφθόν ὅτι πρὸς γένεσιν μὴ ὁπίαν . πρῶτον πρῶτον λέγων μὴ προσδεῖσθαι τῆς ὀργῆς . κατακτείναν ὅτι οὐκ εἶα τὰ σώματα τὸ πλοῦτησάντων , μάστιγι ἀκολούθως , μηδενὸς τὸ θείον τὸ θνητὸν μεταλαμβάναν ἐτελήσας . * Τὰς ὅτι π- 155

⁷⁰ Ἐπὶ μακρὸν τὰ πῖσιον] Scribendum non dubito , ἵνα κτεῖσθαι τὰ πῖσιον .

⁷¹ Λέγει] Sic MS. At prior Edit. male , μέγα .

⁷² Ἐκλογίζεσθαι] Scribo , ἐκλογίζεσθαι , ut referatur ad κέρσιον . Deinde ea , quæ sequuntur , infra Num. 179. rectius sic leguntur , τὴν ψυχὴν , καὶ

ceant . Obrechtus legit , λαῖψ πρὸς ἡμετέραν αὐξήσιν ἀγαθῶν : sed sensus , quem ex hoc loco elicit , non video quomodo cum præcedentibus cohæreat .

⁶⁹ Ταύτῃ πρῶτον γινώσκῃ τὸ ὕψος — ἀπολαμβάνων] Hæc verba diximus collocanda esse paulo superius , post τὴν π- μὴ τὸ ἀπίστην .

καὶ τὸ ὅτι αὐτῆς τὸ πρῶτον τὸ ἔντων
 φύσις. ⁷³ κυπαρισίνῳ ἢ μὴ δαῖν
 κατασκευάζεσθαι σωρὸν ὑπαγο-
 ράει, ἀλλὰ τὸ κυπαρισσινον γερονέ-
 ναι τὸ δὲ Διὸς σκηπτέρον· ἢ δὲ ἄλλον
 πινὰ μουσικὸν λόγον. ἀνένδειν ἢ περὶ
 τραπέζης ὡς ἀκαλεῖ Διὸς Σωτή-
 ρος, καὶ Ἡρακλέους, καὶ Διοσκύρων·
 τῆς τροφῆς ὑμνέοντα τὸ δόχληρον καὶ
 πὺν πωότης ἡγεμόνα Δία· καὶ πὺν
 Ἡρακλῆα, τὴν διώαμιν τὴν φύσιν·
 καὶ οὗτοὶ Διοσκύρους, τὴν συμφωνίαν
 τῶν ἀπάντων. * Σπονδῶν δὲ μὴ
 καταμύοντα προσφέρεισθαι δαῖν ἔφη.
 ὅθεν γὰρ τὸ καλὸν ἄξιον αἰχμῆς
 καὶ αὐτὸς διελάμβανεν. ὅταν δὲ
 βροντήσῃ, τῆς γῆς ἀψαδαὶ παρήγ-
 γιλλε, μνημονόοντας τὸ γένεσθαι
 τῶν ὄντων. εἰσέναι ἢ εἰς τὰ ἱερά
 καὶ οὗτοὶ δεξιὰς πόδας ὡς ἀγγέλλει,
 ἐξέναι καὶ οὗτοὶ ἀριστεράς· τὸ μὲν
 δεξιὸν δόχλῳ δὲ περὶ τῆς λεγομένης
 τὴν ἀρεθμῶν ἐστὶν πημέρου· τὸ δὲ
 ἀριστερον δὲ δόχλῳ ἐστὶν ἀγαθομῶν
 σύμβολον πημέρου. τοῦτο πρὸς
 τὸ πρῶτον λέγεται αὐτὰ γερονέειν τῆς
 περὶ τὴν εὐσεβείαν ὁμιληδύσεως καὶ
 τὴν ἄλλα δὲ ὅσα ὡς ἀκαλεῖσθαι περὶ
 πικμάρεσθαι. ὥς περὶ μὲν τέτα πέντα λέγων.

primatum tenet, substantia & na-
 turæ expenduntur : loculos, sive
 arcas sepulchrales, cupressinas fieri
 vetuit ; quia Jovis sceptrum è cu-
 presso fabrefactum est ; vel propter
 aliam quandam mysticam ratio-
 nem : ante mensam Jovi Servatori,
 & Herculi, & Castoribus libandum
 esse statuit ; ut sic Jupiter, tanquam
 alimonix dux & author laudetur ;
 in Hercule vero naturæ potentia ;
 & in Castoribus rerum omnium
 harmonia celebretur : libamina non
 esse clausis oculis offerenda ; nec
 enim putabat quicquam eorum,
 quæ bona sunt, mereri ut cum pu-
 dore & verecundia tractetur : cum
 tonat, terram tangendam esse ; in
 memoriam generationis rerum : à
 dextra intrandum esse templum,
 à sinistra egrediendum ; dextrum
 enim statuebat esse principium nu-
 meri imparis, & divinum quid-
 piam ; sinistrum vero pro symbolo
 numeri paris, & dissoluti habebat.
 Hic fertur Ejus modus fuisse pieta-
 tem excolendi : cætera vero, quæ
 præterimus, pronum erit ex dictis
 colligere : adeoque hic de iis di-
 cendi finis esto.

αὐτῆς, ὅτι τῶν ἡρημῶν ἐνεστὶ

τὴν ὅτι αὐτῆς, καὶ τὴν πρῶτον τὸ ὅτι αὐτῆς
 φωνῇ.

⁷³ Κυπαρισίνῳ δὲ μὴ δαῖν κρητ.] In-
 signem hujus loci lacunam ex MS. sup-
 plevi. In priore enim Edit. desunt hæc
 verba, κυπαρισίνῳ ἢ μὴ δαῖν κατασκευάζε-

ζεσθαι σωρὸν ὑπαγορεύει, ἀλλὰ τό. Huc spe-
 ctant verba Laertii in Pythag. Num. 10.
 Ἀποχρηστὸν ἢ καὶ σωρὸν κυπαρισίνῳ, ἀλλὰ τὸ
 δὲ Διὸς σκηπτέρον ἐστὶν οὗτοὶ πινὰ καὶ
 ibi Menagium.

CAP. XXIX.

Κ Ε Φ. κθ'.

Sapientia autem Ejus, ut verbo dicam, maxima erant indicia, commentarii à Pythagoreis de omnibus rebus conscripti juxta veritatis normam: & quoad cætera quidem omnia rotundi; in primis vero vetustum, ultimæque

¹ "Εχόντα τ' ἀληθείας] Scribe, ἔχοντα τ' ἀλ. Et deinde, σρογύλα καὶ τὰ ἄλλα πάντα, i. e. supra alia omnia.

² Πίνω] Sic recte MS. At prior Edit. πίνω: quod Arcerius bona fide labore verterat. Idem mendum occurrit apud Photium in *Damascio*, p. m. 1068. ubi de Salustio philosopho ait, ἀπὸς νύκτος μιμήμενος σφιστάς, ἀλλὰ πρὸς τὸν δόχαστον πότον τ' λογισμῶς ἀμιχσάμενος. Scribe, πίνω: ut recte legitur apud Suidam v. Πίνω, & v. Σαλυστή, ubi locus ille refertur. Πίνω autem, præter significationem vulgarem, notat etiam oleum palæstricum, sive ceroma, quo athletæ sæpius inuncti & sordidati, accedente corporis exercitio, bonam habitudinem, & vires, succumque & colorem sanum sibi conciliabant. Inde ducta metaphora, πίνω dicitur de oratione probe subacta, sive succo & sanguine nervisque plena, & nitorem non fucatum, sed naturalem & virilem præ se ferente: ut pluribus ostendit personatus Franciscus Francus, vero nomine Salmasius, in *Confutatione Animadversorum Antonii Cercoetii ad Salmasti Notas in Tertullianum de Pallio*, pag. 174. & seqq. Quare, locus ex Photio adductus sic vertendus est: Non recentiores imitans *Sophistas* (ob stilum nempe eorum enervem & elumbem) sed masculas præcæ orationis venientes emulati studens. Deinde, quæ hic apud Jamblichum sequantur, non parum habent obsecraticis & difficultatis, nec ad interpretandos

Περὶ δὲ τῆς σοφίας αὐτῆς, ὡς 157
μὲν ἀπλῶς εἰπεῖν, μέγιστον
ἔστω πικμήριον τὰ γεγράφεντα ὑπὸ
τῶν Πυθαγορείων ὑπομνημάτων, περὶ
πάντων ἔχοντα τ' ἀληθείας, καὶ
σρογύλα μὲν περὶ τὰ ἄλλα πάντα,
δὲ χαμοσπόνη δὲ ἐκ παλαιῶν πίνω

intellecta fuerunt. Quid enim sibi volunt illa, ὡς περὶ τοῦ ἀρχαιοπότητος ὡς ποῖοντο: quæ Arcerius vertit, *veluti mentis, quæ manibus apprehendi nequeat, asstantis*. Quasi vero quædam mens sit, quæ manibus apprehendi queat. Obrechtus quoque nec veram significationem vocis πίνω in versione sua expressit, nec in verbis hæc postremum ullum suspicatus est mendum. Nos pro vñ legendum existimamus χνῶ; quippe quam vocem Dionysius Halicarn. quoque in erudita epistola ad Cajum Pompejum, pag. 117. Edit. Wechel. cum πίνω conjunxit. Ait enim, ὅτι πίνω αὐτῇ καὶ χνῶς ὁ τῆς δόξης καὶ τῆς ἡμέρας καὶ λελεθῆτος ἐπιτέχει. Loquitur ibi de dictione Platonis. Et alibi, nimirum ἐν τῷ Δημόδ. διότι τῆς, pag. 186. χνῶς δὲ χαμοσπόνης dixit, idque cum χνῶς αἰτίας conjungit. Χνῶς autem, ut notum est, proprie significat *lenurinem*, quæ tenera est, & veluti flos menti, ejusque ornamentum. Quare & in adductis locis Dionysii Halicarnassensis, & hic apud Jamblichum χνῶς significare potest *gratiam venustatē*; quoniam lanugo in pueribus grata & venusta esse solet. Porro, pro ποῖοντο scribendum est ποῖοντο (refertur enim ad ὑπομνήματα:) & ut paucis rem expediam, totus hic locus sic mihi constituendus videtur, δὲ χαμοσπόνη ἢ καὶ παλαιῶν πίνω ἀσφραγίστως (μετὰ, vel simile quid) καὶ ὡς περὶ τοῦ ἀρχαιοπότητος χνῶς ποῖοντο, [καὶ] μετ' ἐπιτήρας, &c. Sic omnia

Διὰ Φερόντως, ὥπερ πνὸς ἀχαι-
ραπτήτης νῆ³ προωπνέοντο μετ'
Ἰπσιήμης δαιμονίας ἄκρως συλλε-
λογισμῶν· ταῖς δ' ἐννοίαις πλήρη
πὶ καὶ πυκνότατα, πικίλα πὶ ἄλλως
καὶ πολύτροπα τοῖς εἶδεσι καὶ ἔχ' ἔλαις·
ὡρεῖσά δ' ἐξαίρετως ἅμα ἐ' ἀνελ-
λιπῇ τῇ φράσει, καὶ πραγμάτων
ἐναργῶν ἐ' ἀναμφιλέκτων, ὡς ὅτι
μάλιστα, μετὰ, μετὰ δὲ ποδείξεως
Ἰπσισημονικῆς, καὶ πλήρης, τὸ λε-
γόμενον, συλλογισμῶν, εἴ τις, αἶς
προσηκεί, ἰδοὺς κεχρημένον ἐπ'
αὐτὰ τοῖσι μὴ παρέργως, μηδὲ παρη-
κωσμένως ἀφοσιμένον. ταύτην
πίνω ἀνωθεν τ' περὶ τ' νοητῶν, καὶ
τὴν περὶ θεῶν Ἰπσιήμην ὡρεῖσθαι
158 δωσιν. * Ἐπειτα τὰ φυσικὰ πάντα
ἀναδιδάσκει, τίς πὶ ἡθικῶν φιλο-
σοφίαν ἐ' τὴν λογικῶν ἐπιδείκναι·
μαθήματα πὶ παντοῖα ὡρεῖσθαι δω-
σι, καὶ Ἰπσιήμης τοῖς ἀρίστοις. ὅλως
πὶ ἔδεν εἶναι εἰς γνώσιν ἐληλυθὸς πε-
ρὶ ὅτου ὡρεῖσθαι ἀνθρώποις, ὃ μὴ
ἐν τοῖς συγγράμμασι τέτοις διη-
κρίβω). εἰ πίνω ὁμολογεῖται⁴ τὰ
μὲν Πυθαγόρου εἶναι τ' συγγράμμα-

mihi clara videntur; excepta sola voce
ἀχαιράπτη, (sic enim scribendum puto
pro ἀχαιραπτήτης) in qua mihi non satis-
facio. Non video enim, quomodo ἀχαι-
ραπτή possit esse aptum epithetum τῷ
χρῆσι: nisi forte quis dicere velit, χρῆσιν
ἀχαιραπτήν vocari posse lanuginem pri-
mam, quæ nondum manum, i. e. no-
vaculam, passa sit. Sed hæc tantum mo-
neo, ut animum advertat Lector, &

antiquitatis afflaturum, velut illiba-
tam quandam mentem spirantes,
& cum summa divinaque scientia
collecti: sensibus insuper redun-
dantes, & de cætero, sive for-
mam, sive materiam spectes, va-
rii & diversifmodi: sed & eximie
perfecti, ac neque dictione desti-
tuti, & rebus perspicuis atque in-
dubitatis maxime referti: idque
non sine demonstrationibus scien-
tificis, atque, ut vulgo ajunt,
syllogismo repletis; si quis, qua
debet via, accesserit, nec per-
functorie, aut aurium tenus eos
attigerit. Hanc igitur de iis, quæ
mente cernuntur, atque de Diis,
repetitam altius scientiam tradit:
deinde universam rerum natura-
lium doctrinam exhibet: quin &
morum Philosophiam & Logicam
absolvit; variasque disciplinas, &
optimas quasque scientias exequi-
tur: ut adeo universim loquendo,
nihil hominum notitiæ subji-
ciatur, quod non in illis scriptis accurate
sit pertractatum. Cum igitur in
confesso sit, quædam inter ea scri-
pta, quæ nunc circumferuntur, Py-

thagoræ, si possit, loco huic medicinam
querat.

³ Προωπνέοντο μετ' Ἰπσι.] Scribe &
supple, ὡρεῖσθαι, καὶ μετ' Ἰπσιήμης,
&c.

⁴ Τὰ μὲν Πυθαγ.] An Pythagoras
quædam ingenii monumenta olim reli-
querit pluribus disputat Clariss. Joann.
Alb. Fabricius in *Biblioth. Græca*, lib. II.
cap. XII. §. IV.

thagoræ esse; quædam autem ex ejus ore excepta fuisse, quibus & hinc nullius nomen præscribitur, quæque propterea ad Pythagoram velut authorem referuntur; manifestum est, quod ab omni sapientia satis instructus fuerit. Geometriæ vero potissimum apud Ægyptios operam Eum dedisse ferunt: Ægyptii enim multa habent problemata Geometrica; quoniam ab antiquo, & inde ab ipsorum Deorum ætate, necesse est, propter Nili alluviones, ut periti totam Ægyptiorum terram dimetiantur. Nec in cœlestium rerum contemplationem obiter inquisiverunt; fuitque hujus etiam scientiæ peritus Pythagoras. Cæterum figurarum perceptiones autem ἐμπειρώς ὁ Πυθαγόρας ἔχκε.

Ἱ Λέγεται ὅτι γεωμετρίας αὐτὸν ἐπὶ πλείον ἐπιμελ.] Τὸ ἐπὶ πλείον ἐστὶν ex MS. pro ἐπὶ πλέον, quod prior Edit. habet. Cæterum, quod ad totius loci hujus sensum attinet, non cohæret, Pythagoram Geometriæ studuisse, quia ab Ægyptiis multa de Geometria problemata proponerentur: ut recte etiam observavit Schefferus de *Philos. Ital.* cap. v. pag. 23. Quare, ut sensui ἀκριβοῦς sua constet, post ἐπὶ πλείον addendum utique est, ἐν Αἰγυπτῳ. Vel dicendum est, Jamblichum initio scripsisse, ἐπιμελεσθῆναι παρ' Αἰγυπτίοις παρ' Αἰγυπτίοις γὰρ, &c. Nam fieri facile potuit, ut illud παρ' Αἰγυπτίοις, cum bis a Jamblichō positum esset, semel a librariis omitteretur: quia ratione sexcenties in veteribus libris peccatum esse quis ignorat?

Ἱ Ex παλαιῶν] Subintellige, ἡρώτων.

των τῶν νυνὶ φερομένων, τὰ δὲ δὸτ' ἀκροάσας αὐτὸς συγγράφθαι (ὃ δὲ λέγει τὰ πρὸς αὐτῶν ἐπιφύμιζον αὐτὰ, ἀλλὰ εἰς Πυθαγόραν ἀνέφερον αὐτὰ, ὡς ἐκείνῳ ὄντι) Φανερόν ἐκ πάντων τῶντων, ὅτι πάσης σοφίας ἐμπειρῶς ἦν δότ' ἡρώτων. Ἱ Λέγεται ὅτι γεωμετρίας αὐτὸν ἐπὶ πλείον ἐπιμελεσθῆναι. παρ' Αἰγυπτίοις γὰρ πολλὰ προβλήματα γεωμετρίας ἐστὶν ἐπιπλεονεχῶν ἐπὶ ἐν δότ' ἡρώτων λέγει τὰς Νείλῳ Ἱ προβάσεις πρὸς ἀφαιρέσεις ἀνάγκη ἀνέχουσι πᾶσι γεωμετρῶν, ἢν ἐνέμοντο, γὰρ Αἰγυπτίων οἱ λόγοι. διὸ ἐν γεωμετρίας ὠνόμαται. ἀλλ' αὐτὸ ὅτι ἡρώτων γεωμετρίας παρ' Αἰγυπτίοις κατελήθη, ἢς ἐκ πάντων δὲ τὰ πρὸς τὰς γεωμετρίας

Deinde illud ἦν, quod sequitur, mutatum vellem in ἡρώτων. Porro, pro δότ' ἡρώτων vir doctus ad marginem codicis Spanheimii rescripserat, ἀποθῆναι. Sed vox illa non solet de temporis intervallo dici, sed loci. Ego malim, ἡρώτων: quamvis nec lectio vulgata temere damnanda sit. Potest enim haud incommode verti, inde a Deorum ætate: id est, a temporibus longe antiquissimis.

Ἱ Νείλῳ] MS. habet Νίλῳ, voce leviter corrupta. At prior Editio Νείνῳ, quod Arcerius insigni errore de Nino intelligendum censebat. Cæterum, quod hic Jamblichus de Geometriæ apud Ægyptios inventionem refert, plures confirmant Scriptores: quorum loca, ut satis obvia, hic adducere superfedeo. Confer tantum Suidam v. Ἐπιτήμη.

θεωρήματα ⁸ ἐκείθεν ἐξηρηγήσασθαι
 δοκεῖ. τὰ γὰρ περὶ λογισμὸς καὶ
 ἀριθμὸς ὑπὸ τῷ περὶ τὸ φοινίκην
 φασὶν εὐρεθῆναι. τὰ γὰρ ἑρῶνια
 θεωρήματα κατὰ κρινόν πνευσι Λι-
 γυππίοις ἔχοντο καὶ ἀναφέρουσιν.
 159 * Ταῦτα δὴ πάντα φασὶ τὸν Πυθα-
 γόραν ὡς ἀλαβόντα καὶ συναυξή-
 σαντα, πῶς ὁπισθὲν προσάγειν τι,
 καὶ ὁμῶς σαφῶς καὶ ἐμμελῶς τοῖς αὐτοῖς
 ἀκροαμένοις δεῖξαι. ⁹ φιλοσοφίαν
 μὲν ἐν πρώτῳ αὐτὸς ὠνόμασε,
 καὶ ὀρεξίν αὐτῷ εἶπεν εἶναι, καὶ οἰο-
 νεῖ Φιλίαν σοφίας. σοφίαν δὲ ὁπι-
 στήμην τῆς ἐν τοῖς ἑσιν ἀληθείας.
 Ὅντα ¹⁰ δὲ ἥδη ἔλεγε τὰ αὐτὰ
 καὶ αἰδία καὶ ¹¹ μονοδρακτικά, ὅπερ
 ἐστὶ τὰ ἀσώματα ὁμωνύμως δὲ λοι-
 πὸν ὄντα, καὶ καὶ μεταχρῶν αὐτῶν
 ἔτι καλέμενα, σωματικά ¹² εἶδη
 καὶ ὑλικά, χυνητά τε ἔφραζε, καὶ
 ὄντως ¹³ ἐδέποντο ὄντα. τὴν δὲ σο-
 φίαν ὁπισθὲν εἶναι τὴν κυρίως ὄν-

⁸ θεωρήματα ἐκείθεν ἐξηρηγήσασθαι δοκ.]
 Insignem huius loci lacunam ex MS. sup-
 plevi. In priore enim Edit. desunt ver-
 ba hæc, ἐκείθεν ἐξηρηγήσασθαι τὰ περὶ
 λογισμὸς ἔχοντο καὶ ἀναφέρουσιν. τὰ
 φοινίκην φασὶν εὐρεθῆναι. τὰ γὰρ ἑρῶνια θεω-
 ρήματα.

⁹ φιλοσοφίαν μὲν ἐν πρώτῳ αὐτὸς ὠνόμασε,
 καὶ ὀρεξίν αὐτῷ εἶπεν εἶναι.] Hæc, &
 omnia quæ sequuntur usque ad finem Num-
 meri 160. ἀντιλέγειν etiam leguntur apud
 Jamblichum in Nicomachi *Introducl.* c. 1.
arithmet. pag. 5. & 6. Confer etiam No-
 strum supra, Num. 59.

¹⁰ Ὅντα δὲ ἥδη καὶ εἰλεγε τ.] Confer

five theoremata, indidem profecta
 esse videntur : nam computationem
 quod attinet, & numeros, in Phœ-
 nicia repertos ferunt : cœlestium
 autem doctrinam communiter Æ-
 gyptiis atque Chaldæis adscribunt.
 Hæc vero omnia cum accepisset
 Pythagoras, ajunt & ipsum scien-
 tiarum tum protulisse terminos,
 tum perspicuas accuratasque de-
 monstraciones auditoribus suis tra-
 didisse. Ac philosophiam quidem
 Ille primus excogitavit, affectio-
 nemque quandam, & quasi antici-
 tiam sapientiæ esse dixit : Sapien-
 tiam vero, scientiam veritatis, quæ
 est in entibus : entia autem, quæ
 sunt expertia materiæ, æterna, &
 per se efficientia; qualia sunt incor-
 poralia. Nam quæ per participa-
 tionem illorum entia vocantur, ut
 corporea, materialia, generationi
 & corruptioni obnoxia; illa tan-
 tum æquivoce talia; adeoque vere
 neutiquam entia sunt. Sapientia
 autem versatur circa ea, quæ pro-

omnino Schefferum de *Philos. Ital.* c. viii.
 & Sam. Tennulium ad Jamblich. in Ni-
 comach. *Arithmet.* pag. 78. 79. Certe-
 rum pro ἥδη ex MS. reposuimus ἥδη.

¹¹ Μονοδρακτικά] Scribe, μόνα δρακ-
 τικά, ut habet Jamblichus in Nicomachi
Arithmet. pag. 5.

¹² Εἶδη] Sic rescripti pro ἥδη, quod
 prior Edit. habet; idque auctoritate Jam-
 blichi in Nicomachi *Arithmet.* pag. 5.
 ubi vide Sam. Tennulium.

¹³ ὄντως] Sic recte MS. itemque
 Jamblichus in Nicomachi *Arithmet.* loco
 laudato. At prior Edit. vitiose οὕτως.

prie; non vero circa ea, quæ æquivoce sunt entia: quoniam corporalia neque sciri possunt, neque cognitionem firmam admittunt; cum sint infinita, nec scientia se patiantur comprehendi: ita ut respectu universalium perinde se habeant, ac si non essent; nec insuper definitioni includi queant. Quæ autem porro natura sciri non possunt, illorum non potest scientia excogitari: neque verisimile est, appetitum aliquem dari scientiæ non subsistentis; sed potius scientiæ eorum, quæ proprie entia sunt, quæque semper circa eadem, & eodem modo permanent, atque vere cum nomine suo coexistunt. Nam & horum intellectum sequi solet intellectus entium æquivoce talium; etiam si non intendatur eo studium: perinde ut scientiam universalium, particularium scientia consequitur. Nam, qui de universalibus, inquit Archytas, recte judicant; etiam particularia qualia sint, præclare perspicient. Idcirco neque sola, neque unigenia, neque simplicia sunt entia; sed varia, & multiplici specie esse cernuntur: quædam nempe intelligibilia & incorporalia sunt, quæ entium nomine veniunt; alia vero corporalia, & sub sensum cadentia, quæ per

των, ἀλλ' ἐχὲ τ' ὁμωνύμως· ἐπε-
δήπερ' ἐδὲ ὁππότε ὑπάρχει τὰ σω-
ματικά, ἐδὲ ὁππότε γινώσκει
βεβαίαν, ἀπειρά πόντα, καὶ ὁπ-
πότε ἀπερίληπτα, καὶ οἰοῦνται ἔντα
κατὰ ¹⁴ Διαστολῶ τ' καθόλου, καὶ
ἐδὲ ὅρα ὑποπεσεῖν εὐπεργράφως
διωάμενα. * Τῶν ἧ φύσις μὴ ὁπ- 160
πότε ἐδὲ ὁππότε οἶόν τε ὁππότε-
ται· ὅς ἄρα ἐρεξίν τ' μὴ ὕφεσ-
σης περὶ τῆς εἰκὸς εἶναι, ἀλλὰ
μᾶλλον τ' περὶ τὰ κυρίως ἔντα, καὶ
αἰεὶ καὶ τὰ αὐτὰ καὶ αἰσάτως δια-
κρίνοντα, καὶ τῇ ὄντως προσομοί-
ασι συνυπάρχοντα. καὶ γὰρ τῇ τέ-
των, καταλήψι συμβέβηκε ¹⁵ καὶ
τὴν τ' ὁμωνύμως ὄντων περιμαρ-
τίν, ἐδὲ ὁππότε ὁππότε πιν· οἷα
δὴ τῇ καθόλου ὁππότε ἡ ἔ κατὰ
μέρος. πινὰρ περὶ τῶν καθόλου,
Φησὶν Ἀρχύτας, καλῶς Διακρί-
νεις, ἐμείλον ἐ περὶ τ' κατὰ μέρος,
οἷα ἐν τῇ, καλῶς ὁψείσθαι. διόπερ
καὶ μόνον, ἐδὲ μονογενῆ, ἐδὲ ¹⁶ ἀπλῶς
ὑπάρχει τὰ ἔντα, ποικίλα ἧ ἡδὴ ἐ
πολυειδῆ θεωρεῖται, τὰ πινόντα,
καὶ αἰσώματα, ὧν τὰ ὄντα ἡ κλησίς·
καὶ τὰ σωματικά, καὶ ὑπὸ αἰσθη-

¹⁴ Κατὰ Διαστολῶ] Rectius, κατὰ ἀν-
διαστολῶ, ut habet Jamblichus in Ni-
comachi *Arithmet.* loco laudato.

¹⁵ Καὶ τῶν τ' ὁμωνύμως ὄντων] Sic re-
scriptissimus ex Jamblicho in Nicomachum.

Ante enim male legebatur, καὶ τῇ τῶν
ὁμωνύμων ὄντων, &c. Ὁμωνύμως vero erat
etiam in MS.

¹⁶ Ἀπλῶ] Ex MS. pro ἀπλῶς.

ἐν πηλώκεται, ἃ δὲ κατὰ μετο-
χὴν κοινωνεῖ¹⁷ τῷ ὄντως γινώσκῃ.
161 * Περὶ δὲ τῶν πάντων ὁπισθή-
μας παρέδωκε τὰς οἰκειότητας, καὶ
ἐδὲν παρέλιπεν ἀδιερεύνητον. καὶ
τὰς κοινὰς δὲ ὁπισθήμας, ὥστε¹⁸ τὸ
δοποδεκτικὸν, καὶ τὸ ὀρεστικὸν, καὶ τὸ
διακριτικὸν παρέδωκε τοῖς ἀνθρώ-
ποις, ὡς ἔστιν ἀπὸ τῶν Πυθαγορικῶν
ὑπομνημάτων εἰδέναι. εἰδή¹⁹ καὶ
διὰ κομιδὴν βραχυτάτων φωνῶν
μυρίαν ἔπεφυκεν ἔμφασιν συμ-
βολικῶς τῶν τοῖς γνωστέοις ἀπο-
φοιτάζων, ὥστε¹⁸ διὰ¹⁸ χειρο-
γράφων πινῶν λόγων, ἢ μικρῶν τοῖς
σγκαις παρμάτων ὁ Πύθι²⁰, καὶ
αὐτὴ ἡ φύσις πλήρη ἀνήνυται ἔδυ-
σεπιπτότα ἐνοειῶν ἔδοπιλισμά-
162 των ὑποφαίνουσι. * Τοῖς²¹ δὲ
ἐστὶ, τὸ, Ἀρχὴ δὲ τοῖς ἡμισυ πάντες,
ἀπόφθεγμα Πυθαγόρας αὐτῶν. ἢ
μόνον δὲ ἐν τῷ παρὲντι ἡμισυ²²,
ἀλλὰ ἔν ἐν ἐπὶ τοῖς ὡραῖοις οἰ-
σίοις Πυθαγόρας τὰ τῶν ἀλη-
θείας ἐνέκρυπτε ζώοντα τοῖς δυ-
ναμείοις ἐναύουσαι, βραχυ-
λογίᾳ πινὲς ἀποθησαυρίζων¹⁹ ἀπε-
ρίβλεπτον καὶ παμπληθὴ θεω-

communicationem quandam de
ente participare contingit. De
his omnibus Ille scientias tradidit
maxime appositae; nihilque prorsus
in iisdem inexcussum reliquit.
Sed & scientias illas communes,
de demonstratione, de definitione,
de divisione, homines edocuit; uti
ex commentariis Pythagoricis vi-
dere licet. Solebat etiam brevissi-
mis dictis plurimos atque multifa-
rios sensus, symbolico more, apud
familiares effundere: prorsus uti
Apollo Pythius, & ipsa etiam na-
tura, per oraculorum effata, at-
que parva, si molem spectes, se-
mina, immensam copiam diffici-
lium intellectu notionum atque
effectuum producant. Tale est il-
lud: *Principium, dimidium totius*:
quod apophthegma ipsum Pytha-
goram authorem habet. Neque
tantum in presenti hoc hemisti-
chio, sed & in aliis similibus,
divinissimus Pythagoras ignicu-
los veritatis abscondit; illis, qui
lumen inde accendere possent, in
brevisloquio quodam, incompre-
hensibilem latissimeque patentem
contemplationis extensionem re-

¹⁷ Τὸ ὄντως γινώσκῃ] Sic recte Jam-
blichus in Nicomachum, pag. 6. Prior
vero Edit. ἔστι²⁰ γινώσκῃ.

¹⁸ Χειρογράφων πινῶν λόγων] Scribe,
πινῶν χειρῶν πινῶν λόγων. Loquitur enim
hic de oraculis five effatis Apollinis Py-
thii: quæ infra, cap. 34. in fine, πινῶν
χειρῶν λόγων vocantur. Deinde, Πύθι²⁰.

revocavi ex MS. pro corrupto πύθι²⁰,
quod est in priore Edit. & Arceriani in-
genii conatus elusit. Sic supra Num. 105.
Jamblichus dicta Pythagoræ similia esse
dicit χειρογράφοις ἢ Πύθι²⁰.

¹⁹ Ἀπερίβλεπτον] Obrechtus, ut ex
versione ejus colligitur, legit ἀπερίβλε-
πτον; quod probō.

condens. Quale quid occurrit in illo:

Omnia conveniunt numero:

Quod sapius omnibus inculcabat: vel porro: *Amicitia, aequalitas; aequalitas, amicitia est*: vel in nomine *COSMOS*, i. e. mundus: vel profecto in nomine *PHILOSOPHIA*: vel etiam in *EUESTO* aut & *AEIESTO*, id est, tranquillo & constanti animo: vel denique vulgatum illud in *TRACTYS*. Hæc omnia, & alia adhuc plura hujus generis inventa, figmenta que, Pythagoras in utilitatem & emendationem familiarium suorum excogitabat; ea que adeo venerabilia, adeo divina ab intelligentibus habebantur, ut apud condiscipulos in jurisjurandi formulam abierint:

Non per Eum! generi nostro a quo ostensa tetractys;

¹⁰ Ἀριθμῶ ὃ τι πάντα.] Dicti hujus Pythagorici meminerunt etiam Theo Smyrnaeus, Sextus Empiricus, Themistius, & alii. Vide Menag. ad Laert. lib. VIII. 12.

¹¹ Ἐπιφύλατις, ἰσότης.] Scribe, ἡ φιλότης, ἰσότης: & deinde, illud alterum φιλότης, quod sequitur, dele. Est enim supervacaneum. Obrechtus legit, φιλότης, ἰσότης, ἰσότης, φιλότης.

¹² Κόσμος.] Rectius κόσμος. Materia: iter enim, ut vulgo dicitur, vox ista hic ponitur.

¹³ Ἡ ἢ Δία.] Sic MS. At in prior Edit. corruptissime, ἡνιθία: quod Arceus in ἡ ἰθία mutandum censebat.

¹⁴ Ἐν τῇ αὐτῇ καί τινι.] Monstra ver-

εἶας ἔκτισιν. οἷον περ καὶ ἐν τῷ,

Ἀριθμῶ ¹⁰ δὲ τι πάντα ἑπίοικεν.

ὃ δὲ πυκνέται πρὸς ἀπαντας ἐπιφύλατι. ἢ πάλιν, ¹¹ Ἐπιφύλατις, ἰσότης, φιλότης. ἢ ἐν τῷ κόσμῳ ¹² ὀνόματι, ¹³ ἢ ἢ Δία ἐν τῷ φιλοσοφίᾳ, ἢ ἐ ¹⁴ ἐν τῷ αὐτῇ καί τινι, ἢ π ¹⁵ Διθεώματον ἐν τῷ περακίῳ. πῶς πάντες καὶ ἔπερ πλείων πιαυτὰ πυθγορὸς πλάσματα καὶ ποιήματα εἰς ἀφῆλαιαν ἐκπαύρῳσιν ἢ συνδιαγόντων ἐπινοεῖτο, καὶ ἔτω σεβαστὴ ἢ ἐξεθείαζεται ὑπὸ τῶν συνιέντων, ὥστε εἰς ὅρκου ἀλήματα περιπίπτει πῶς ὁμακτοῖς.

Οὐ ¹⁶ μὰ τὴν ἀμετήρη χυμῇ περαδόντι περακίῳ,

horum, vel potius mendorum: quæ feliciter, ut puto, profligavit Obrechtus. Legit enim, ἐν τῇ αὐτῇ καὶ ἀμετῇ. Quid autem voces illæ significant, Grammatici docerunt. Unum tamen, fateor, conjecturæ huic obstat; quod nempe Laertius, & alii testentur, Democritum primum vocis ἡνιθία fuisse inventorem; quippe qua ἡνιθία, sive αὐτῇ τασυμμιότητα designaverit. An vero alii ad Pythagoram etiam vocem hanc retulerint, nunc non memini. Quare hæreo.

¹⁵ Διθεώματον.] Ex MS. pro ἡνιθία, quod prior Edit. habet.

¹⁶ Οὐ μὰ τὴν αὐτῇ.] Versus hi leguntur etiam supra, Num. 150. sed cum aliqua diversitate. Vide, quæ ibi notavimus.

Παράν αἰναῖς φύσεως, ῥίζωμά
τ' ἔχουσιν.

*In qua fons natura habitat radix-
que perennis.*

Τὸ πρῶτον μὲν οὕτως ἔτι θάυμαστον ἦν τὸ
163 εἶδος αὐτῆς τῆς σοφίας. * Τῶν δὲ
ὑποσημῶν ἕκῃ ἦκουσιν φασὶν αὐτὰς
τὰς Πυθαγορείους πρῶτον μουσικῶν π,
ἔπειτα ἰατρικῶν, ἔπειτα μαθητικῶν. 21 σιω-
πηλὰς ᾗ εἶναι, καὶ ἀκηχεῖν, καὶ
ἐπαινεῖσθαι παρ' αὐτοῖς τὸ διωάμενον
αἰετοῦ. 22 τῆς δὲ ἰατρικῆς μάλιστα
μὲν ἀποδέχεσθαι τὸ ἀλγιστικὸν ὁ-
δόν. καὶ εἶναι ἀκρεβέστερας ἐν τέ-
τει, καὶ περὶ αὐτῶν πρῶτον μὲν κα-
ταμαρτυρεῖν σημεῖα συμμετρίας,
πίνων π, καὶ σπίνων, καὶ ἀναπνοῶν.
ἔπειτα περὶ αἰτῆς τῆς κατασκευῆς
τῶν 23 προσφορομένων σχεδὸν πρῶ-
τος ἐπιχειροῦν π καὶ πραγματεύε-
σθαι ἐξ ὁμοειδῶν. ἄψαλαι δὲ 30 καὶ
καταπλασμάτων ὅτι πλεον-
στον Πυθαγορείους τῶν ἐμπροσθεν
τὰ δὲ περὶ τὰς φαρμακείας ἔτιον
δοκιμάζουσιν αὐτῶν δὲ τέτων τοῖς
πρὸς τὰς ἐλκώσεις μάλιστα χρῆσθαι.
τὰ δὲ περὶ τὰς τομαῖς π καὶ καύσεις
164 ἦκουσιν πάντων ἀποδέχεσθαι. * Χρῆ-
σθαι δὲ καὶ τῇ ἐπωδαίᾳ πρὸς ἐνία τῶν
ἀρρώστημάτων. ὑπελάμβανον δὲ
καὶ τὴν μουσικὴν μεγάλα συμβάλλει-

Hoc itaque tam admirabile genus
Ejus sapientie erat. Inter scien-
tias autem haud postremo loco
Pythagorei Musicam, Medici-
nam, & Divinandi artem excole-
bant. Taciturni autem erant, &
ad auscultandum exercitati; eum-
que, qui audire novisset, laude
prosequebantur. Medicinæ eam
maxime speciem amplectebantur,
quæ dictam moderatur; inque
hac exercenda accuratissimi erant.
Ac initio quidem signa niteban-
tur addiscere, quibus congruum
laboris, victusque, & somni mo-
dum explorarent: deinde quod
ad ipsam ciborum præparando-
rum rationem attinet, illi fere
primi commentari de ea, atque
disputare aggressi sunt. Cata-
plasmata autem Pythagorei fre-
quentius, quam qui eos antecesser-
ant, adhibebant: sed unguenta
medicata minus probabant: his-
que ipsis ad vulnera potissimum
sananda utebantur: incisiones vero
& ustiones minime omnium ad-
mittebant. Quosdam insuper mor-
bos etiam curabant incantationi-
bus. Existimabat autem Ille Mu-
sicam quoque plurimum ad sani-

21 Σιωπηλὰς] Ex MS. pro corrupto
σιωπηλός.

22 Τῆς δὲ ἰατρικῆς μάλιστα μὲν — ἵνα
τῶν ἀρρώστημάτων] Hæc omnia αὐτολε-
ξι καὶ etiam leguntur infra, Num. 243.

23 Προσφορομένων] Scribe, προσφοριμέ-
ων, i. e. ciborum: ut recte Obrechtus.

30 Χρη καὶ] Vir doctus ad marginem
codicis Spanhemiani notaverat, χρῆται:
quod non aspernandum.

tatem conferre, si quis ea legitimo modo utatur. Sed & Homeri atque Hesiodi selectas sententias ad emendandas animas adhibebant. Putabant porro, quæcunque didicerant audiverantque, memoria retinenda esse: atque eatenus animum disciplinis doctrinisque instruendum, quatenus facultas discendi memorandique tradita capere possit: illa etenim est, qua cognoscere aliquid; hæc vero, qua cognitum asservare oportet. Ergo memoriam maximopere colebant, multamque in ea exercenda curandaque diligentiam collocabant: atque in discendo non prius omittebant quæ docebantur, quam firmiter prima disciplinæ rudimenta comprehendissent: deinde quotidie, quæ dicta erant, hunc in modum memoria repetendo ruminabant: vir Pythagoreus nunquam è lecto surgebat, quin prius in memoriam sibi revocaret, atque ita reminiscendo recognosceret quæ pridie acta erant: quæ ita rememorabat, ut mente recensere niteretur, quid primum dixerit, vel audiverit, vel domesticis suis, è lecto surgens, præceperit, quid secundum, quid tertium. Eadem erat & agendorum

ᾧ περὲς ὑγίαν, ἃν τις αὐτῇ χρη-
ται καὶ σὺν προσήκοντας τρεῖσιν.
ἐχρῶντο 31 δὲ Ἐσμίρῃς Ἐσπιδῶς
λέξεσι διλεγόμεναις πρὸς ἐπανόρ-
θωσιν ψυχῶν. ὥντο ἣ δὲν κατέ-
χεν Ἐλκασώζην ἐν τῇ μνήμῃ πάν-
τα τὰ διδασκόμενά τε ἘΦραζόμε-
να· καὶ μέγρι τέττε συσκόλλεσθαι
πᾶς τι μαθήσεις καὶ τὰς ἀκροάσεις,
μέγρις ὅτε διώαται ὡς ἀδέχεσθαι
τὸ μαυθάνον καὶ ἀμνημονεύον· ὅτι
ἐκείνο 32 ἐστὶν ὁ δὲ γινώσκων, καὶ ἐν
τῷ γνώμῳ φυλάσσειν. ἐπὶ μὲν
γὰρ σφύρα τὴν μνήμῳ, καὶ πολλῶν
αὐτῆς ἐπιέντο γυμνασίας τε καὶ
ἐπιμέλειαν, ἐν τε τῷ μαυθάνειν ὅ
πρὸς πρὸν ἀφίεντες τὸ διδασκόμενον,
ἕως πελάσοιεν βεβαίως τὰ ὅτι τὸ
πρώτης μαθήσεως, καὶ τὸ κατ' ἡμέ-
ραν λεγομένων ἀνάμνησιν τίνδε τὸν
πρόπον. * Πυθαγόρειος ἀνὴρ οὐ 163
πρὸς πρὸν ἐκ τῆς αὐτῆς ἀνίστατο, ἢ τὰ
χθὲς γνόμενα πρόπον ἀναμνη-
σείη. ἐπιείη ἣ τὴν ἀνάμνησιν τίνδε
τὸν πρόπον. ἐπειρᾷτο ἀναλαμβά-
νειν τῇ ἀμνησίᾳ, τί πρῶτον εἶπεν,
ἢ ἤκουσεν, ἢ προσέταξε πῶς ἔνδον,
ἀναστὰς, ἢ τί δόκῃον, ἢ τί τρίτον.
καὶ 33 περὶ τῶν ἐσόμενων ὁ αὐτὸς λό-

31 Ἐχρῶντο ἣ καὶ Ὀμ.] Supra, Cap. xxv. Num. iii. ubi rectius legitur, ἐξελγόμεναις.

32 Ἐκείνο ἐστὶν, ὁ δὲ γιν.] Est locus corruptus & obscurus, quem cum Obrech-

to sic legerim, ὁ δὲ γινώσκων, τὸν δὲ ὁ τὴν γνώμῳ, δεσ.

33 Περὶ τῶν ἐσόμενων] Ex MS. pro περὶ τῶν ἐσόμενων.

γ. καὶ πάλιν αὐτὸ ἐξίων, τίνι
 πρώτῳ ἐρέσκει, ἢ τίνι δούτῳ·
 καὶ λόγοι τίνες ἐλέχθησαν πρώτοι,
 ἢ δούτῳ, ἢ τρίτῳ. καὶ περὶ τῶν
 ἄλλων ἢ οὐ αὐτὸς λόγος. πάντες γὰρ
 ἐπειρᾶτο ἀναλαμβάνειν τῇ διδασκαλίᾳ
 καὶ συμβάλλειν ἐν ὅλῃ τῇ ἡμέρᾳ,
 οὕτως τῇ τάξει προσημειώσας ἀνα-
 μνησκέσθαι, ὡς περὶ σωφρονισμοῦ
 ἕκαστον αὐτῶν. εἰ δὲ πλείονος ἀπολλύ-
 ῃτο ἐν τῇ διδασκαλίᾳ, καὶ κατὰ
 τρίτον ἡμέραν συμβάλλειν τὸ αὐτὸν
 τρίτον ἐπειρᾶτο ἀναλαμβάνειν.

166* Καὶ ὅτι πλέον ἐπειρῶντο τῇ
 μνήμῃ γυμνάζειν. ἔδεν γὰρ μᾶλλον
 πρὸς ὁμιλίαν καὶ ἐμπειρίαν καὶ
 φρόνησιν ἢ διδάσκειν μνημονεύειν.
 Διὸ δὴ τῶν τῶν ὁμιλιῶν μαθήτων
 σωφρονισμὸς τῇ ἰταλίᾳ πάντων φιλοσό-
 φων ἀνδρῶν ἐμπληρώθη, καὶ
 πρότερον ἀγνωστῆς αὐτῆς, ὕστε-
 ρον δὲ Πυθαγόραν μεγάλῳ Ἑλ-
 λάδα κλητέω, καὶ πλείους παρ'
 αὐτοῖς ἀνδρας φιλοσόφους ἐπιη-
 γὰς ἐνομοθέτας ἡγήσας. πᾶς τι γὰρ
 τέχνας πᾶς ῥητορική, καὶ ὅσων λό-
 γους ὅσων ὁμιλιῶν, καὶ ὅσων νό-
 μους ὅσων γυμνασμάτων παρ' ἐκεί-
 νων εἰς τὴν Ἑλλάδα σωφρονισμὸς ἐπι-
 νῆται· καὶ περὶ τῶν φυσικῶν ὅσοι πινά-
 κεις ἐπεμύνη, πρῶτον Ἐμπεδο-
 κλῆς ἐπαρμενίδου τὸ Ἑλεάτην
 προσωφρόνιστοι τυγχάνουσιν· οἱ περὶ γινώσκοντες πᾶσι τὸν βίον βελό-

ratio : iterumque recordabatur,
 cui primum, domo egressus, cui
 deinde obvius fuerit : & qui pri-
 mo, quī secundo, qui tertio loco
 sermo habitus esset ; & sic dein-
 ceptis. Omnia enim memoria re-
 petere allaborabat, quæ toto die
 gesta erant ; idque eo ordine, quo
 singula illorum evenerant. Si ve-
 ro expergefæcto plus otii super-
 esset, tum etiam eorum, quæ nu-
 dius tertius acta erant, eodem
 modo reminisci conabatur. Me-
 moriam igitur potissimum exerce-
 re allaborabant : utpote, cum ni-
 hil sit quod ad scientiam, ad ex-
 perientiam, ad prudentiam deni-
 que comparandam magis, quam
 vis reminiscendi valeat. Per hæc
 itaque studia, tota Italia Philoso-
 phis repleta ; quæque antea igno-
 bilis erat, postea propter Pytha-
 goram Magna Græcia cognomi-
 nata est : plurimique ibi Philoso-
 phi, Poætæ, & Legislatores pro-
 venerunt : quorum artes rhetori-
 cæ, generisque demonstrativi ora-
 tiones, & leges ab iis scriptæ, in
 Græciam translatae sunt. Sed &
 qui Physices aliquam mentionem
 fecerunt, primo loco Empedo-
 clem, & Parmenidem Eleatem
 citare solent ; & qui sententias
 vitæ communi utiles tradere vo-

* Τῇ μνήμῃ] Scribe, τῷ μνήμῃ.

lunt, Epicharmi sententioſe dicta proferunt; quæ omnibus fere philoſophis in ore ſunt. Atque hæc hæc de Ejus ſapientia, & quomodo omnes homines, pro captu quemque ſuo, in illam penitus deduxerit; quam perfecte denique illam tradiderit, nobis dicta ſunto.

C A P. XXX.

DE Juſtitia autem, quomodo illam excoluerit, homineſque docuerit, optime perſpiciemus, ſi illam à primis principiis, cauſiſque ex quibus naſcitur, accerſiverimus; atque ſimul unde injuſtitia primum oriatur, confideraverimus: ita enim deprehendemus, quomodo hanc quidem declinaverit; illam vero præclare inſtillaverit. Eſt itaque principium juſtitia, communio & æqualitas; ac ut omnes, inſtar unius corporis & animæ, iisdem afficiantur, & unum idemque, meum & tuum appellent: uti & Plato teſtatur; qui id à Py-

θαροι, τὰς Ἐπιχάρμῃ Διανοίας προσφέρων. καὶ σχεδὸν πάντες αὐτὰς οἱ Φιλόσοφοι κατέχουσιν. πῶς μὲν ἔν τῃ σοφίᾳ αὐτῇ, καὶ πῶς ἀπαντὰς ἀνθρώπους ὅτι πλείους εἰς αὐτὴν προεβίβασεν, ἐφ' ὅσον ἕκαστον οἷός τε μετέχεν αὐτῆς, καὶ ὡς παρέδωκεν αὐτῷ πλείους, Διὰ τούτων ἡμῖν εἰρήδω.

Κ Ε Φ. λ'.

Περὶ δὲ δικαιοσύνης, ὅπως αὐτῇ 167
τὴν ἐπιτηδύσει καὶ παρέδωκε πῶς ἀνθρώποις, ἄρξαι αὐτὴν κατὰ μᾶλλον, εἰ δὲ τὴν πρώτην δεξιὰς κατανοήσομεν αὐτῇ, καὶ ἀφ' ὧν πρώτων αἰτίων φύει, τὴν τε τῆς ἀδικίας πρώτῃ αἰτίᾳ κατὰδοιμεν. καὶ μὴ τῆς, ἀν' εὐροιμὴν τε, ὡς τὴν μὲν ἐφυλάξατο, τὴν δὲ, ὅπως καλῶς ἐγένετο, παρεσκιάσεν. δεξιὰ πίνω ἐπὶ δικαιοσύνης μὲν τὸ κρινὸν καὶ ἴσον, καὶ τὸ ἐγγυλάτω ἐνὸς σώματος. Ἐμᾶς ψυχῆς ὁμοπαθεῖν πάντες, καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ τὸ ἐμὸν φθέγγεσθαι ἔστι τὸ ἀλλότριον. ὥστε δὴ καὶ Πλάτων μαθὼν ὡς τῶν

* Καὶ τὸ ἐγγυλάτω ἐνὸς σ.] Respexit ad locum illum Platonis lib. v. de Repub. pag. m. 461. Καὶ ἥτις δὴ (sc. πολιτία) ἐγγυλάτω ἐνὸς ἀνθρώπου ἕκαστος, ὅταν περ ἡμῶν δίκτυλος ἐκ πολλῶν, πᾶσαι ἡ κοινὴ καὶ τὸ σῶμα αὐτῶν τῶν ψυχῶν τιταμένη εἰς μίαν συνταξιν τῷ δ' ἄρχοντι ἐν αὐτῇ ᾗδεται τε καὶ πᾶσαι ἡμῶν ἐνὶ ἡγήσει.

* Ἐπὶ τὸ αὐτὸ] Lego, ἐπὶ τῷ αὐτῷ.

† Τὸ ἐμὸν φθίγγεσθαι καὶ τὸ ἀλλ.] Et hic Jamblichus imitatus est Platonem loco laudato, qui ait, ὅταν μὴ ἡμῶν φθίγγεσθαι ἐν τῇ πόλει τῇ τοιαύτῃ ἡμῶν, τὸ, καὶ ἐμὸν, καὶ τὸ ἐκ ἐμῶν.

‡ Πλάτων] Lib. v. de Republ. pag. m. 461. ut jam antea dictum.

168 Πυθαγορείων συμμαρτυρεῖ. * Τῷ π
 τίνω ἀρκεῖ ἀνδρῶν καπισκά-
 σεν, ἐν τοῖς ἤθεσι τὸ ἴδιον πᾶν ἐξο-
 ράσας, τὸ ὅ καὶ αὐτῶν, μέλει
 τῶν ἐχάτων κλημάτων, καὶ εὐσεβῶς
 αἰτίων ὄντων, καὶ παραχῆς. καὶ αὐ-
 γὰρ πᾶσι πάντα ἐκ τούτων ἦν. ἴδιον ὅ
 εἶδεις εἶδεν ἐκείνη. καὶ αἱ μὲν ἡρέ-
 σκετο τῇ κοινωνίᾳ, ἐχρήτο τοῖς κοι-
 νοῖς, καὶ τὸ δικαιοσύνην· εἰ δὲ μή,
 δολοφῶν ἂν τ' αὐτῶν εἴσαν, καὶ
 πλείονα, ὅς εἰσπηγόντες εἰς τὸ κοινωνόν,
 ἀπηλλάττητο. ὅτως ἐξ ἀρχῆς τῆς
 πρώτης τ' δικαιοσύνης ἀρκεῖ κα-
 πησάτω. μετὰ τούτων τίνω ἡ μὲν
 οἰκείωσις ἡ πρὸς τοῦ ἀνθρώπου
 εἰσὶν δικαιοσύνη· ἡ δὲ ἀλλοτρίω-
 σις ἐκ κατὰ φύσιν τῶν κοινωνῶν ἡμέ-
 ρων, ἀδικίαν ἐμπίπτει. πῶς τὴν τίνω πρὸ-
 ρῶθεν τ' οἰκείωσιν ἐνδεῖναι βεβόλε-
 ντο τοῖς ἀνθρώποις, καὶ πρὸς τὴν
 ὁμογενῆ ζωὴν αὐτῶν συνέστησε, πα-
 ραγγέλλων ὅτι οἰκεῖα νομίζειν αὐτῶν
 τούτων ἐκ φίλων· ὡς μηδὲ ἀδικεῖν
 μηδὲν αὐτῶν, μήτε φονεῖν, μήτε
 169 ἐαθεῖν. * Ὁ τίνω ἐκ τοῖς ζώοις,
 διότι δὸς τ' αὐτῶν σπικίων ἡμῖν
 ὑφέσκει, καὶ τῆς κοινοτέρας ζωῆς
 ἡμῖν συμμαρτυρεῖ, εἰκειώσας τοῦ
 ἀνθρώπου πρὸς μᾶλλον τοῖς τῆς
 ὁμοειδῆς ψυχῆς κεκοινωνηκόσι καὶ

thagoreis didicit. Hoc ipsum igitur optime in effectum deducens, procuravit, è vivendi consuetudine privatum omne removens, & communionem eousque augens, ut se ad infimas etiam facultates, tanquam ad dissidiorum & perturbationum materiam porrigeret. Omnia enim omnibus communia & indistincta erant; nec quisquam privatum quidpiam possidebat: cui jam placebat hæc communio; is communibus etiam justissime utebatur: cui vero displicebat; ille facultatibus suis, quas in medium contulerat, & pluribus insuper receptis, discedebat. Hunc in modum justitiam à primo sui principio optime ordinavit. Deinceps justitia etiam nascitur è necessitudine societatis, quæ inter homines intercedit: ex infociabilitate autem & communis generis neglectu injustitia provenit. Hanc igitur necessitudinem longius accersitam, hominibus inculcaturus, animalia etiam, sub eodem genere comprehensa, illis conciliavit, atque pro sociis amicisque haberi jussit; ita ut ex iisdem nullum vel injuria afficeretur, vel occideretur aut comederetur. Qui igitur cum animalibus etiam, ideo quod nobiscum ex iisdem consent elementis, communisque vitæ aura

tionali facultate participant? patet autem & hinc, quod iustitiam à principio maxime proprio derivatam, introduxerit. Cum porro pecuniæ quoque indigentia multos injustum aliquid perpetrare sæpius adigat; huic etiam malo, mediante rei familiaris dispensatione, egregie prospexit; liberalibus sumptibus, quantum fas & satis erat, sibi met comparatis: est enim & alias omnis boni ordinis in civitate principium, iusta rei domesticæ dispositio: utpote cum ex domibus civitates constituentur. Ajunt igitur, Pythagoram ipsum, postquam Alcæi, qui à legatione apud Lacedæmonios peracta redux, mortem obierat, bonorum hereditatem adiisset, non minorem sui ab œconomia sive dispensatione rei familiaris, quam à philosophia admirationem excitasse: quin &, cum uxorem duxisset, natam sibi filiam, quæ postea Menoni Crotoniatæ nupta est, ita educasse, ut virgo choris præfesset; mulier vero, inter eas quæ ad aras accedebant, primum locum obtineret: Metapontinos denique memoriam Pythagoræ, secutis etiam temporibus venerantes, domum quidem ejus templum Cereri initiasse, angli-

τ' λογικῆς, τὴν οἰκείωσιν ἐνεσῆσαι. ἐκ δὲ παύτης δῆλον, ὅτι καὶ τὸ δικαιοσύνην εἰσῆγει ἀπ' ἀρχῆς τῆς κυρωτάτης ὡς ἀγορεύει. ἐπεὶ δὲ πολλὰς ἐνίοτε ἐπ' αὐτῆς χρημάτων σωαναγκάζει ὡς πρὸς τὸ δίκαιον ποιεῖν, καὶ τὰς καλῶς προενόησε διὰ τῆς οἰκονομίας τὰ ἐλαττώματα δαπανήματα, καὶ τὰ δίκαια ἱκανῶς ἐαυτῷ ὡς ἀποκιδεύων. καὶ γὰρ ἄλλως ἀρχὴ ἐστὶν ἢ πρὸς τὸ οἶκον δίκαια διὰ θεοῖς, τὸ ὅλης ἐν τῇ πόλει εὐταξίας. διὰ γὰρ τῶν οἴκων αἱ πόλεις συνίστανται. * φασὶ πίνυν αὐτὸν τὸν 170 Πυθαγόραν κληρονομήσαντα τὸ Ἀλκαίῃ βίον, τὸ μὲν τὸ εἰς Λακεδαιμόνα περσεύειν τὸ βίον καταλύσαι τὸ, εἰδὲν ἢ τὸν θάνατον εἶναι καὶ τὴν οἰκονομίαν, ἢ τὸ φιλοσοφίαν. γήμαντα δὲ τὴν ἡγουμένην αὐτῷ θυγατέρα, μετὰ ταῦτα δὲ τὸ Μένωνι τῷ Κροτωνιάτῃ παροικῆσαι, ἀγαγεῖν ἔταως, ὥστε παρ' ἐνὸν μὲν εἶναι ἡγεῖσθαι τῶν χορῶν, γυναικαὶ δὲ ἡγουμένην, πρῶτον προσείναι πῶς βωμοῖς. ⁸ οὗτο δὲ Μεταποντίνος διὰ μνήμης ἔχοντας ἐπὶ τὸ Πυθαγόραν κατὰ ⁹ τὰς αὐτὰς χρόνους, τὴν μὲν οἰκίαν αὐτῷ Δημητρεῖ ἱερὸν

* Κυρωτάτης] Antea male, κυρίως. τῆς.

⁷ Μένωνι] Sic recte MS. pro μίνων, quod Arcerius putabat esse a μίνω, μένω.

⁸ Τὸς δὲ Μεταποντίνος δ.] Porphyrius Num. 4. hoc de Crotoniatas refert.

⁹ Κατὰ τὰς αὐτὰς χρόνους] Rectius forte legeretur, καὶ τὰς αὐτὰς χρόνους, i. e. post ejus tempora.

πλίσσῃ¹⁰. τὴν δὲ σενωνὴν, Μυ-
 171 σίων. * Εἰπὶ ᾧ ἔϋβρας, καὶ τρυφὴ
 πολλάκις, καὶ νόμων ὑπερφύσια
 ἐπαίρουσιν εἰς ἀδικίαν, διὰ ταῦτα
 ὁσημέραι παρήγαλλε νόμῳ¹¹ βοη-
 θεῖν, καὶ ἀνομία πολυμύνειν. διὰ ταῦ-
 τα δὲ καὶ πλὴν πιαυτῶν διείρουσιν
 ἐπιεῖν, ὅτι τὸ πρῶτον τὸ κακῶν
 ὡδ᾽ ἀρρεῖν εἰώθεν εἰς τὴν οἰκίαν,
 καὶ τὰς πόλεις, ἡ καλὰ μὲν τρυφὴ
 ὁδ᾽ ἔργον, ὕβρις· τρίτον, ὁλεθρὸς
 ὅθεν ἐκ παντὸς εἴργειν τι καὶ ἀπω-
 θεῖσθαι τὸ τρυφῶν, καὶ συνεδίζεσθαι
 ὅσοι ἡμετέρας σώφρονί τι ἐάνδρα καὶ
 βίω. δυσφημίας δὲ πάσης καθε-
 ρῶειν, τῆς τε χετλιαστικῆς, καὶ τῆς
 μαχίμης, καὶ τῆς λοιδορητικῆς, καὶ τῆς
 172 φοροτικῆς, καὶ γελωποσιᾶς. * Πρὸς
 ταῦτα ἄλλο εἶδος δικαιοσύνης καλ-
 λιστον κατήσται, τὸ νομοθετικόν.
 ὃ προσέειπε μὲν, ἀδελφοί· ἀπα-
 γορεύει δὲ, ἀ μὴ χερὶ πράττειν
 κρείττον ᾧ ἐστὶ καὶ ἡ δικαστικὴ. τὸ
 μὲν γὰρ τῇ ἰατρικῇ προσέοικε, καὶ
 νοσήσας θεραπεύει· τὸ δὲ τὸ ἰα-
 χνὸν ἔχει¹² νοσῆν, ἀλλὰ πρῶτον
 ἐπιμελεῖται τὸ ἐν τῇ ψυχῇ ὑγίαιας.
 ταῦτα ᾧ ἔτις ἔχοντες, νομοθέται
 πάντων ἄριστοι γενόμενοι οἱ Πυ-
 θαγόρα προσελθόντες· πρῶτον μὲν

portum autem Museum vocasse.
 Quoniam vero etiam lascivia, &
 luxuria, atque legum contemptus
 frequenter ad injustitiam impel-
 lunt; ideo quotidie præcipiebat,
 legi opem ferendam, & quod le-
 gi adversatur impugnandum esse:
 ac propterea talem quoque parti-
 tionem instituebat; quod primum
 malorum domibus atque civitati-
 bus incumbere soleat luxuria; se-
 cundum, lascivia; tertium, inte-
 ritus: adeoque arcendum procul
 omnibus modis repellendumque
 luxum, & contra vitæ sobriæ ac
 virili, à prima nativitate insuescen-
 dum esse: abstinere autem insu-
 per nos debere à maledicentia,
 indignationem, aut contentionem
 excitare apta; itemque à convi-
 tiis, verbisque odiosis, ac scurri-
 libus. Ad hæc aliam quoque pul-
 cherrimam constituit justitiæ spe-
 ciem; nempe legislatariam; quæ
 facienda quidem præcipit, fu-
 gienda vero vetat; & judiciali
 longe præstantior est: hæc enim
 similis est medicinæ, quæ ægrotos
 curat; illa vero ne initio quidem
 ægrotare finit, sed sanitatem ani-
 mæ è longinquo præservat. Quod
 cum ita se haberet, legislatores
 omnium optimi è Pythagoræ
 schola prodierunt: primum qui-

¹⁰ Τελίσσῃ] An forte Jamblichus scri-
 psit, καλίσσῃ? Porphyrius habet, ποιήσῃ.

¹¹ Νόμῳ βοήθει] Vide supra, Num.
 100.

¹² Νοσῆν] Sic recte MS. pro νοσῆν;
 quod in priore Edit. egitur, & Arcerio
 fraudi fuit.

dem Charondas Catanæus, dein-
de Zaleucus, & Timaratus, qui
Locrensis leges tulerunt: præ-
ter hos Theætetus, & Helicaon,
& Aristocrates, & Phytius; à
quibus Rhegini leges acceperunt:
atque hi omnes à civibus suis di-
vinos honores adepti sunt. Nam
Pythagoras quidem, non Hera-
cliti more, qui se Ephesiis leges
scripturum dixit, quibus cives
cum omni juventute sua ad la-
queum amandarentur; sed cum
multa benevolentia civilisque mo-
ris scientia leges sancire aggressus
est. Verum quid hosce miremur,
qui & educati sunt & vixerunt li-
beraliter? cum Zamolxis & Thrax
fuerit, & servus Pythagoræ. Hic
autem postquam sermones Pytha-
goræ percepisset, manumissus,
atque ad Getas reversus, & leges
ipsis tulit, sicut ab initio diximus,
& ad fortitudinem populares suos
incitavit; dum iis animæ immor-
talitatem persuasit. Unde etiam-
num Galatæ omnes, & Thraces,
& alii multi barbarorum, liberos
suos instituunt, ut credant, ani-
mam interitus expertem esse,

Χαρώνδας ¹³ ὁ Καταναῖος ἐπι-
τα Ζάλευκον, καὶ ¹⁴ Τιμαράτην,
οἱ Λοκροῖς γράψαντες αὐτῶν νόμους.
πρὸς τούτοις Θεαίτητον, καὶ ¹⁵ Ἐλι-
κάων, καὶ Ἀριστοκράτην, καὶ Φύτιον,
οἱ Ῥηγίων ἡρώμενοι νομοθέται. καὶ
πάντες ἔπεισεν αὐτῶν πολί-
ταις ἰσοθέων τιμῶν ἔτυχον. * Οὐ ¹⁷³
γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος γρά-
ψειν ἐφεισίοις ἔφη τὰς νόμους,
ἀπαγγέλλαντες αὐτῶν πολίτας ἡγεθὲν
κελεύσας, ἀλλὰ μὲν πολλὰς ἐννοίας
καὶ πολιτικῆς ὑπιστήμης νομοθετεῖν
ἐπεχείρησε. καὶ οἱ δὲ τούτους ἡνω-
μάζειν, αὐτῶν ἀγωγῆς ἐτροφῆς
ἐλδοῦρας μετέχοντας; Ζαμόλξις
γὰρ Θραζῶν, καὶ Πυθαγόρας δὲ Λα-
κωνικός, καὶ τῶν λόγων δὲ Πυθα-
γόρας διακρίσας, ἀφεθείς ἐλδοῦ-
ρα, καὶ αὐτὸς ἡρώμενος πρὸς αὐτῶν
Γέτας, τὰς τιμὰς αὐτοῖς ἔθηκε,
καθάπερ ἐν δόχῃ δεδηλωκάναι,
καὶ πρὸς τὴν ἀνδρείαν αὐτῶν πολίτας
παρεκάλει, τὴν ψυχὴν ἀθάνατον
εἶναι πείσας. ἐπὶ ἐνῶσι οἱ Γαλάται
πάντες, καὶ οἱ ¹⁶ Τράλλεις, καὶ οἱ πολ-
λοὶ τῶν βαρβάρων αὐτῶν ἕως
πίθασιν, ὡς οὐκ ἔστι φθαρτῶν τῶν

¹³ Χαρώνδας] Confer supra, Num. 104. & 130.

¹⁴ Τιμαράτης] Hic supra, Num. 130. vocatur Τιμαρίτης.

¹⁵ Ἐλικίων] Supra, loco laudato, minus recte, Ἐλικίων.

¹⁶ Τράλλεις] In MS. & priorē Edit. est Τράλλεις; pro quo Τράλλεις rescripti,

authoritate Hesychii v. Θράλλεις. Erant autem Tralles populus Illyriæ, teste Stephano v. Τράλλια: a quo iidem Τράλλοι & Τράλλεις vocantur. Hesychius tamen loco laudato eos Thraciæ assignare videtur. Alii erant Tralliani, sic dicti ab urbe Lydiæ Trallis.

ψυχῶν, ἀλλὰ ἀφαιρῶν τ' ἀπο-
 θανόντων, καὶ ὅτι τ' ἡναισιν ἔφο-
 βητόν, ἀλλὰ πρὸς οὗτ' κινδύνους
 εὐρώσως ἐκλίεν. καὶ πᾶσι παιδύ-
 σαι οὗτ' Γέτας, καὶ γράψας αὐτοῖς
 οὗτ' νόμους, μέγιστον τ' θεῶν ἐστὶ
 174 παρ' αὐτοῖς. * Ἐπὶ τοίνυν ἀνυσμῶ-
 πατιν πρὸς τ' τῆς δικαιοσύνης κα-
 τάστασιν ὑπελάμβανεν εἶναι τὴν τ'
 θεῶν ἀρχὴν, ἀνωθεν περ ἀπ' ἐκεί-
 νης πολιτίαν εἶ νόμους, δικαιοσύνην
 περ καὶ τὰ δίκαια διέθηκεν. ἔχει οὖν
 δὲ εἰ καὶ ἕκαστον, ὅπως διώ-
 ρισσι, ¹⁷ προσδεῖσθαι. τὸ ἀφροσύνην
 πρὸς τ' θεῶν, ὡς ἐστὶ περ, καὶ πρὸς τὸ
 ἀνθρώπινον γένος ἔχον, ὡς
 ἵππεύειν, καὶ μὴ ἐλιγνῶρεν αὐτῶν,
 χρησίμοι εἶναι ὑπελάμβανον οἱ
 Πυθαγόρειοι, παρ' ἐκείνων μαθήντες.
 δεῖσθαι γὰρ ἡμᾶς ἱππευτείας παι-
 νος, ἢ καὶ μηδὲν ἀνταίρειν ἀξιώσο-
 μεν. πιαύτην γ' εἶναι τ' ὑπὸ τῶν
 θεῶν ¹⁸ γινόμενῶν, εἴπερ ἐστὶ τὸ θεῖον
 τοῖσιν, ἄξιον εἶναι τ' εἰς σύμπαν-
 τος ἀρχῆς. ὕβρισιν γὰρ δὴ φύσιν
 τὸ ζῶον ἐφασκεν εἶναι, ὁρῶντες
 καὶ ποικίλον, κατὰ τε πᾶς
 ὁρμῆς, καὶ πᾶς ἱππευτείας, καὶ κατὰ
 τὰ λοιπὰ τῶν παθῶν. δεῖσθαι γ' ἐν
 τοιαύτης ὑπεροχῆς περ καὶ ¹⁹ ἐπανα-
 τάσεως, ἀφ' ἧς ἐστὶ σωφρονισμός τις

mortuisque superstitem manere ;
 adeoque mortem iis non perti-
 mescendam , sed firmato animo
 periculis occurrendum. Cum ita-
 que Getas hæcce docuisset , leges-
 que illis præscripsisset , maximus
 Deorum apud illos habitus est.
 Porro efficacissimum ad stabilien-
 dam justitiam , Deorum imperium
 censebat esse Pythagoras ; idque
 adhibebat , velut principium ad
 Remp. legesque & justitiam , juxta
 normam juris constituendam. Ne-
 que alienum fuerit adjicere singil-
 latim quasnam cogitationes de
 Numine concipiendas esse , defi-
 niverit : nempe , quod existat ,
 quodque ita se gerat erga huma-
 num genus , ut illud inspiciat , mi-
 nimeque negligat : quod ab Ipso
 edocti Pythagorei plurimum uti-
 litatis in se habere existimabant.
 Hujusmodi enim regimine nobis
 opus esse , cui nullatenus refragari
 valeamus : tale autem esse regimen
 Dei : qui cum tantus sit , dignum
 quoque esse , qui universis imperet.
 Recte enim ab iis dictum est , ani-
 mal istud natura proclive esse ad
 proterviam ; itemque inclinatio-
 ne , cupiditatibus , aliisque affecti-
 bus varium : ideoque tali emin-
 tia atque superinspektionē opus
 habuisse , à qua moderatio & ordo

¹⁷ Προσδεῖσθαι τὸ διανοεῖσθαι π.] Locum
 hunc pessima interpunctio ante obscurum
 reddebat ; qui nunc planus est.

¹⁸ Γινόμενῶν, ἵππερ ἐστὶ τ.] Scribo &

distinguo, γινόμενῶν εἰ γὰρ ἐστὶ τὸ θεῖον,
 &c.

¹⁹ Ἐπανατάσεως] Ἐπανατάσεις hic signi-
 ficat coercionem , quæ sit per metus

proveniret. Siquidem existimabant, unumquemque naturalis huius mutabilitatis suæ conscium, nunquam pietatis cultusque divini oblivisci debere; sed assidue menti suæ proponere Numen, tanquam quod hominum actiones observet, iisque indefinenter invigilet. Post Deos vero & Dæmones, maximam parentum & legum quemque rationem habere debere, iisque non fictæ, sed ex animo obsequi. Universe vero statuiebant, sentiendum esse, quod anarchia malorum omnium maximum sit: utpote cum humanum genus, nemine imperium obtinente, saluum esse non possit. Idem Viri isti patriis legibus consuetudinibusque inhærendum esse censebant; licet cæteris deteriores essent: nam neque utilitati, neque salutis publicæ consulere eos, qui legibus, rebusque novandis student. Cæterum Pythagoras multa insuper alia pietatis in Deum documenta dedit, dum doctrinam suam, ipso vivendi modo repræsentavit; neque abs re fuerit, unius duntaxat meminisse; ex quo cætera etiam elucescere poterunt: nimirum quid

καὶ τάξις. * ὄντι δὲ δεῖν ἕκαστον. 175
αὐτῶν σπουδῶν τιμῇ τῇ φύσει ποι-
κίλῃ, μηδέποτε λήθῃ ἔχειν τὴν
πρὸς τὸ θῆν ὁσιότητις τε ἐστὶν
πίστις· ἀλλ' αἰετὶ πῆρσιν ποτὶ τὴν
ναίαν, ὡς ὁππότε πῆρσιν τε ἐστὶν
ἐκφυλάττειν τιμὴν ἀνθρώπων
ἀγωγῇ. μετὰ ἣν τὸ θῆν τε ἐστὶν
δαμόνιον, πλείων πειρῶν λόγον
γόνων τε ἐνόμῃ, καὶ τῶν ὑπὲρ
κτον αὐτὰ κατασκευάζειν, μὴ
πλασῶς, ἀλλὰ πεπαισμένως. κα-
θόλου δὲ ὄντι δὲ ὑπὸ πλασμά-
νῃ, μηδὲν ἕκαστον μετὶ κατὰ
ἀναρχίας. ἡ γὰρ πεφυκέναι τὴν
ἀνθρώπων ἀσφάλειαν, μηδε-
μὸς ὁππότενται. * Τὰ μέντοι 176
ἐν τοῖς πατρίοις ἔχειν τε καὶ νο-
μίμοις, ἰδοκίμαζαν οἱ ἄνθρωποι
ἐκείνοι, καὶ ἡ μὲν αὖ χεῖρ ἐπὶ τὴν
τὸ γὰρ ῥαδίως διατεκεῖν διὰ τῶν
ὑποαρχόντων νόμων, καὶ αἰκίαν
ὄναι κακοτομίας, ἰδοκίμως ἐ-
νοῦν σύμφορον ἐστὶν σωτήριον. πολλὰ
μὲν ἐν καὶ ἄλλῃ τὴν πρὸς τοῦ θῆν
ὁσίαν ἐχάμμεν ἔχειν ἀσπράττω·
σύνφωνον αὐτὴν τὴν βίαν τοῖς λόγοις
ὁππότενται ἡ χεῖρ ἣν ἐκὸς μετ-
ρονόσῃ, διωκαμένη καὶ τὰ ἄλλα
σφῶς ἐμφαίναν. * Εἰρῇ δὲ τὰ 177

intentionem, Vel, metum potentie superioris.

¹⁰ Περὶ φυλάττειν] Ex MS. pro
πῆρσιν φυλάττειν.

¹¹ Κακοτομίας] Sic recte MS. pro

καὶ νομοτομίας, quod prior Edit. habet.
Arcerius nimirum, cum in suo MS. καὶ
νομοτομίας scriptum invenisset, illud in καὶ
νομοτομίας mutandum censuit; invita di-
va Critice.

πρὸς ²² τὴν περὶ ἐκείνου τὴν ἐν Συβαρί-
 δει ἐκείνους Κρότωνας ἀφελθαι τοὺς
 ὅτι τὸ ἐξ αὐτῶν τὴν Φυλακὴν ἐπὶ
 Πυθαγόρα ῥηγόντες καὶ παραχθέντες.
 ἐκείνους γάρ, ἀνθρωπίνων πινῶν,
 τῶν μετ' αὐτὸν συνδιατεθειμένων,
 ἐπὶ τὴν ἐκείνων περὶ ἐκείνων, ὡς ἂν
 μὲν τῶν αὐτοχρήρων· ὁ δὲ, ἕως π-
 πλῶτος τὸν ἄρρωστους τὴν τῆς
 γαστρὸς μεταστροφῶν. ἐπὶ μὲν τὴν ἐκ
 τῇ πόλει ἀφελθόντων, ὅπως χρῆ-
 σονται τῆς πράξεως, ἐπὶ τὴν πρὸς
 οὗτο ²³ ἐπείρας, ὡς οὐκ ἂν βέλ-
 τοι μετέλθαι πρὸς αὐτὴν ἀφελθόντων
 οὗτο Κροτωνιάδας, καὶ δοκιμάζον-
 τας αὐτὸν, μηδ' ἱερῆα τῆς βιωμῆς
 παραγγέλλει ἐκείνους, καὶ οὗτο ²⁴ ἐκ-
 τας ἀπὸ τῶν βιωμῶν ἀποσπῶν-
 τας ἀφελθόντων δι' αὐτὸν τὴν Συβαρί-
 δων, καὶ μεταστροφῶν, τῶ μὲν αὐ-
 τῶν, λέγοντες ἀποδιδόντες τὴν ἡπι-
 στανμίαν, ὁ θέρους δὲ ἐφ' ὅσον
 ὅθεν ἡπώντο αὐτὸν Ἀπόλλωνα φά-
 σκειν εἶναι, ὅθεν τὸ καὶ πρὸς τὸν
 ὅτι πινῶν ζητήσεως ἐρωτηθέντες,
 ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἐστίν· ἀνθρωπίνων τὴν
 πυνθανόμενον, εἰ καὶ τὴν Ἀπόλλων
 λέγοντες οὗτο χρησμούς ἀξιώσειεν
 178 ὅτι τὴν αἰτίαν ἀποδίδουσι; * Πρὸς δὲ
 τὴν ἑτέρω, ὡς ὅτε, καὶ ἀφελθόντες

Pythagoras dixerit feceritque,
 cum Legati Sybaride Crotonem
 ad repetendos exules advenissent.
 Fuerant enim à convictoribus ejus
 quidam à Legatis istis interfecti:
 ac unus quidem Legatorum ca-
 dem propria manu perpetraverat;
 alius, ejus filius erat, qui seditionem
 excitaverat, fatoque naturali
 fuerat extinctus. Cum itaque de-
 liberarent Crotoniatæ quid facto
 opus esset; Pythagoras discipulis
 suis dixit, sibi non placere quod
 Crotoniatæ tantopere super hoc
 disceptent: suo quippe judicio,
 Legatos istos ne victimas quidem
 aris admovere ausuros; nedum ut
 supplices inde abstrahant. Cum
 deinceps Sybaritæ illum conve-
 nissent, querelasque suas ad eum
 detulissent; homicidæ objecta sibi
 excusanti, non dare se responsum,
 dixit. Unde eum incensarunt,
 quod se Apollinem esse jactaret;
 quia jam antea super quadam con-
 sultatione interrogatus, quare se
 res ita haberet; vicissim interro-
 gaverat sciscitantem, num & ab
 Apolline oraculi, si quod ipse edi-
 disse, causam flagitaturus esset.
 Alius scholas ejus, ut putabat,
 intrinsecus, quibus reditum anima-

²² Πρὸς τὴν περὶ ἐκείνου τὴν ἐν Συβαρί-
 δει ἐκείνους Κρότωνας.] Eadem historia tangitur
 supra, Num. 133.

²³ Εἰπείρας.] Ex MS. pro ἱπείρας.

²⁴ Ἰκίτας.] Antea male οἰκίτας; quæ

dux voces quam sæpissime locum inter
 se commutare solent. Per ἰκίτας autem
 hic intelligit exules, qui Sybaride Croto-
 nem fuga se receperant.

rum ab inferis docebat ; dixit , se literas illi ad patrem suum daturum esse , quoniam in infernum descendere paret ; præcepitque , ut inde remeaturus , à patre suo responforias sumeret : huic respondit Pythagoras , sibi propositum non esse , ad impiorum sedes proficisci ; ubi probe sciat , homicidas puniri . Cum autem Legati convitia in illum jacerent , ipseque multis comitibus circumfusus ad mare procederet ; quidam ex iis qui Crotoniatis à consiliis erant , postquam in cætera Legatorum invecus fuisset , adjecit : quod Pythagoram quoque convitiis laceffere aggressi sint , cui ne brutorum quidem animalium ullum maledicere ausurum foret , si ut primitus accidisse fabulis traditur , omnia animata denuo humana voce loquerentur . Reperit præterea & aliam methodum , qua , proposito animarum judicio , ho-

τῷ Διχατρίβῳ , ἐν αἷς ἀπεφαίνεται Πυθαγόρας , ²⁵ ἐπαύροdon εἶναι ταῖς ψυχαῖς , καὶ Φάσκοντα πρὸς τὸ πατέρα δώσειν ὁπισθὺν , ἐπειδὴν καὶ εἰς αὐτὰ μέλλοι καταβαίνειν , καὶ κελύοντα λαβεῖν ἐπείραν , ὅταν ἐπὶ νύκτι πρὸς τὸν πατέρα ὅσκι , ἔφη , μέλλειν εἰς τὸ τῶν ἀσέβων τόπον παραβάλλειν , ὅπως σαφῶς οἶδε ὅτι σφαγαῖς καταζοιμύας . λοιδορηθέντων δὲ αὐτῷ τῶν πρεσβυτέρων , κακίαν προσάγοντος ὅτι τὸ Παλατίαν , καὶ ²⁶ περὶ ῥα ναυμύας , πολλῶν ἀκαταστάτων , εἰπε τις τῶν συμβαλόντων τοῖς Κροτωνιάταις , ἐπειδὴ πᾶς ἄλλος τῶν ἡγόντων κατέδραμνεν , ὅτι καὶ Πυθαγόρας προσκόπτεται ἐπινοήσαν , ²⁷ ὡς περὶ καὶ πάλιν ἐξ ἀρχῆς , ὡς περὶ οἱ μῦθοι πρὸς ἀποδείκναι , ἀπάντων ἐμψύχων τὸ μὲν αὐτῷ Φωνῶν τοῖς ἀνθρώποις ἀφαιέντων , μηδὲ τῶν ἄλλων ζώων μηδὲν ἀντολήσει βλασφημεῖν . * Καὶ ἄλλῃ 179 δὲ μέθοδον ἀνεῦρε ὁ ἀναστῆλαιν τὰς

²⁵ Εἰ παύροdon] Obrechtus , *reditum animarum ab inferis* . Potius , *reversum ad superos* . Inde enim animas nostras in corpora descendisse , & eo tandem , variis purgationibus a terreno affectu liberatas , redire , Pythagorei , eosque imitati Platonici statuebant . De hoc quidem regressu animarum , sive περὶ ἀνάστασιν τῶν ψυχῶν , librum scripsit Porphyrius , laudatum Augustino de *Civitate Dei* lib. x. cap. 29 . Uti contra περὶ κατὰ δυνάμιν ψυχῆς , sive de *descensu anima in corpus* tractatum composuit Plotinus , qui hodie adhuc extat . Vide Lucam Holstenium de *Vita O*

Scriptis Porphyrii *Philos.* pag. 46. & seq.

²⁶ Περὶ ῥα ναυμύας] Cum Arcerio lego περὶ ῥα ναυμύας : sed simpliciter expono , cum se aspergeret , vel lustraret aqua marina .

²⁷ ὡς περὶ καὶ πάλιν ἐξ ἀρχῆς .] Est locus obscurus , & procul dubio corruptus , quem sic legendum cenſeo , περὶ καὶ πάλιν , ὡς περὶ ἐξ ἀρχῆς συμβαλόντων οἱ μῦθοι πρὸς ἀποδείκναι . Hanc lectionem Obrechtus quoque ob oculos habuit . Βλασφημεῖν περὶ πνῆστος , recte dicitur : non autem ὡς περὶ πνῆστος .

ἀνθρώπους ἀπὸ τῆ ἀδικίας, ἀλλὰ τὴν
κρίσεως τῆ ψυχῶν, εἰδὼς μὲν ἀλη-
θῶς ταύτῃ λεγομένην, εἰδὼς δὲ ἐ-
χρήσιμον ἔσθαι εἰς τὴν Φύσιν τῆ ἀδι-
κίας. ²⁸ πολλῶν δὲ μάλλον ἀδικεῖσθαι
δεῖν παρήγγαλλεν, ἢ κτείνειν ἀνθρώ-
πον. ἐν αὐτῇ γὰρ κεῖσθαι τὴν κρίσιν,
ἐκλογισζόμενος ²⁹ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν
ἐστίαν αὐτῆς, καὶ τὴν πρῶτὴν τῶν ὄντων
Φύσιν. βεβλόμενος δὲ τὴν ἐν τοῖς
αἰσίοις καὶ ἀσυμμέτροις καὶ ἀπείροις
πεπερασμένην καὶ ἴσῳ καὶ σύμμε-
τρον δικαιοσύνην ὡς φαίνεται, καὶ
ὥς δὲ αὐτὴν ἀσκεῖν, ὑφηγήσα-
σθαι, τὴν δικαιοσύνην ἔφη προσποι-
εῖσθαι τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, ὅτι μόνον
τῶν ἐν γεωμετρίας διαγεγραμμάτων
ἀπείρους μὲν ἔχοντας τὰς ἀγεγραμμένων
συστάσεις, ἀνομοίως δὲ ἀλλήλοις
διακειμένων, ἴσως ἔχει τὰς διωά-
180 μως δὲ παρδείξεις. * Ἐπεὶ ὅτι καὶ ἐν τῇ
πρὸς ἕτερον κρίσει ἐστὶ τις δικαιοσύ-
νη, καὶ ταύτης τοιοῦτον πᾶσι τρόπον
λέγεται ὑπὸ τῶν Πυθαγορείων ὡς φα-
νέσθαι. εἶναι γὰρ καὶ τὰς ὁμιλίας,
τὸν μὲν εὐκαιρον, τὸν δὲ ἀκαιρον·
διακρίσθαι ὅτι ἡλικίας πλεονάζουσαν,
καὶ ἀξιώματι, καὶ οἰκειότητι τῆ συγ-
νικῆς, καὶ εὐεργεσίας, καὶ εἴ τι ἄλλο
τοιοῦτον ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλους διαφο-
ραῖς ὅν ὑπάρχει. ἐστὶ γὰρ ὁμιλίας
ἐπὶ τῇ, ὅ φανέσθαι νεώτερον μὲν πρὸς

mines ab injustitia revocavit; gna-
rus equidem & vere istud doceri,
& ad injustitiam metu reprimen-
dam, plurimum conducere. Mul-
to itaque satius esse dicebat, in-
juria affici, quam hominem occi-
dere: apud inferos enim repositum
esse judicium, ubi anima, ejusque
essentia, & princeps entium natu-
ra examinetur. Cum autem sibi
proposuisset, rebus inæqualibus
mensuraque carentibus, & infinitis,
determinatam, æqualem & com-
mensuratam justitiam inducere,
simulque exemplo quoque osten-
dere, quemadmodum illa in usum
deducenda esset; similem dixit esse
justitiam illi figuræ, quæ sola in
diagrammatibus Geometricis infi-
nitas figurarum compositiones ha-
bet, inæqualiter quidem inter se
dispositas, sed æquales potentia
demonstrationes producentes. Et,
quoniam in consuetudine quoque
cum aliis justitia quædam consistit,
talem ejus modum à Pythagoreis
traditum esse ferunt: quandam ni-
mirum vivendi cum aliis rationem
opportunam esse, aliam importu-
nam: & differre has inter se, di-
versitate ætatis, dignitatis, necessi-
tudinis, meritumque, & si quid
aliud discriminis inter homines oc-
currit. Esse enim convictus quod-
dam genus, quo, si juvenis erga

²⁸ Πολλῶν δὲ μάλλον ἀδικ.] Hæc legun-
tur etiam supra, Num. 155.

²⁹ Ἐκλογισζόμενος] Lego, ἐκλογισμέ-
νῳ, ut referatur ad κρίσιν.

ætati sibi similem utatur, minime id importunum videatur; tale autem sit, si id juvenis erga senem adhibeat: siquidem erga hanc ætatem juvenibus omni iræ, aut comminationis specie, omnique ferocia abstinendum, & totam hujusmodi importunitatem devitandam esse: sed & parem dignitatis rationem esse. Nam cum viro, qui ad veram virtutis dignationem pervenit, neque decorum neque tempestivum fore, familiarius, liberiusve, aut alio ex prædictis modo agere. Hisce similia de conversatione cum parentibus docuit: itemque de ea, quæ nobis cum benefactoribus intercedit. Esse autem varium quendam & multiformem opportuni temporis usum: siquidem & qui irascuntur, atque animo commoventur, partim tempestive, partim intempestive id facere: itidemque inter eos qui appetitu cupiditateque & impetu in rem quampiam feruntur, aliis temporis opportunitatem favere, alios ab ea destitui: eandemque cæterorum etiam affectuum, actionum, dispositionum, colloquiorum & interpellationum rationem esse. Hanc autem temporis opportunitatem doceri aliquatenus, & certa quadam

νεώτερον ὥστε ἀκαιρον εἶναι· πρὸς ἣ τὸν πρεσβύτερον ἀκαιρον. ὅτε γὰρ ἐργῆς, ὅτε ἀπειλῆς εἶδ' ὅτι πᾶν, ὅτε θρασυτήτ', ἀλλὰ πᾶσι τοιαύτῳ ἀκαιρίαν εὐλαβητόν εἶναι.³⁰ τῷ νεωτέρῳ πρὸς τὸν πρεσβύτερον. ὡς ἀπλήσιον δὲ πινὰ εἶναι καὶ τὸν περὶ τῶ ἀξιώματ' λόγον.
 * Πρὸς γὰρ ἄνδρα ὅτι καλοκαγα- 181
 θίας ἦκοντα ἀληθινὸν ἀξίωμα, ὅτ' εὐχρημον, ὅτ' εὐκαιρον εἶναι προσφέρειν, ὅτε παρρησίαν πάλιν, ὅτε καὶ λοιπὰ τῶ ἀρετῆς εἰρημῶν. ὡς ἀπλήσια ἢ τέτοις καὶ³¹ περὶ τῶ πρὸς ὧν γονεῖς ὁμιλίας διελέγχετο. ὡσαύτως δὲ ὡς περὶ τῶ πρὸς τῶς εὐεργέτας. εἶναι ἢ πικίλλει πινὰ ὡς πολυειδῆ τῶ καὶ χρόνῳ. καὶ γὰρ τῶ ὀρεζομένων π' ὡς θυμολογῶν τῶς μὲν εὐκαιρῶς τῶ πικίει, ὧν δὲ ἀκαιρῶς. καὶ πάλιν τῶ ὀρεζομένων π' καὶ ὁπθιμένων καὶ ὀρεζομένων ἐφ' ὁπθῆκε, τοῖς μὲν ἀκαλεῖν καιρὸν, τοῖς ἢ ἀκαιρίαν. τὸν αὐτὸν δὲ εἶναι λόγον ὡς περὶ τῶ ἄλλων παθῶν π' καὶ πράξεων καὶ³² ἀφαιρέσεων καὶ ὁμιλιῶν καὶ ἐντέξεων. * Εἶναι ἢ 183
 τὸν καιρὸν μέλει μὲν πνέει διδασκόν, καὶ³³ ἀπαράλογον, καὶ πχνολο-

³⁰ τῷ νεωτέρῳ] Ex MS. pro τῶν νεωτέρων.

³¹ Περὶ τῶ πρὸς τῶς γονεῖς ὁμιλίας.] Locum ante mutilum ex MS. supplevi. In prior enim Edit, desunt verba hæc, πρὸς

τῶς γονεῖς ὁμιλίας διελέγχετο. ὡσαύτως δὲ ὡς περὶ τῶς.

³² Διαθήσει] Ex MS. pro corrupto ἀφαιρέσει.

³³ Ἀπαράλογον] Ἀπὸ πρὸς repetendum

γίαν ὀπποχόρδον· καθόλου δὲ καὶ ἀπλῶς εἶδεν αὐτῷ τῶτων ὑπαρχειν. ἀνάλαβη δὲ εἶναι καὶ σχεδὸν ποιαῦτα, οἷα συμπιπείοντα τῇ τῷ καιρῷ φύσιν, τὴν τε ὀνομαζομένην ὡραν, καὶ τὸ πρῶτον, καὶ τὸ ἀρμότιον, καὶ εἰ τι ἄλλο τυγχάνη τέποις ὁμογνῆς ὄν. δέχλιν δὲ ἀπεφαίνοντο ἐν παντὶ ἐν τι τῷ πμωπῶτων εἶναι, ὁμοίως ἐν ὀππὶσμήν, καὶ ἐμπειρία, καὶ ἐν γνέσι· καὶ πάλιν δύο, ἐν οἰκίᾳ τε, καὶ πόλει, καὶ στρατοπέδῳ, καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις συστήμασι. θυσιώρητον δὲ εἶναι καὶ 34 θυσιόποτον τῷ τῷ δέχλιν φύσιν ἐν πᾶσι τοῖς εἰρημίοις. ἐν γὰρ τῷ ὀππὶσμήναις εἰ τι τυγχάνη εἶναι διανοίας, τὸ καταμαθεῖν τε καὶ κρῖναι καλῶς βλέψαντας εἰς τὰ μέρη τῆς πραγματείας, πῶς τῶτων δέχλιν.

183 * Μαχάλλιν δὲ εἶναι διαφορᾶν, καὶ σχεδὸν πᾶσι ὅλας τε ἐν παντὶ τὸ κίνδυνον γίνεσθαι, μὴ ληφθείσης ὀρθῶς τῆς δέχλιν. εἶδεν γὰρ, ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐπὶ τῷ μὲν πᾶσι ὕμνους γίνεσθαι, ἀγνοηθείσης τῆς ἀληθινῆς

ratione, ac via, & arte comprehendendi posse; universæ autem & simpliciter præceptorum artisque formulam respuere. Adhærere autem illi natura veluti pedissequas quædam, id quod elegans & concinnum dicitur, itemque decorum, congruum, & si quid aliud hisce geminum est. Pronunciabat autem insuper, quantivis pretii esse principium; unum quidem in universitate mundi; itemque in scientia, in experientia & in generatione: duo vero, in domo, in urbe, in exercitu, & in omnibus ejusmodi compositis corporibus: naturam autem principii in præfatis omnibus cognitu perspectuque perquam difficilem esse: nam in scientiis non vulgaris ingenii haberi, ex tractatione partium, intellectu judicioque recte assequi, quale earum principium sit: plurimum autem referre, & propemodum de universa rerum omnium cognitione actum esse, si principium non recte comprehendatur: ignorato enim vero principio, nihil, ut simpliciter dicam, sani deinceps con-

sum est, μέχρ' ἵππος. Περιφλορην autem significat id, quod contingit præter expectationem, vel præter rationem; sive, quod adeo incertum est, ut nulli consilio humano subiaceat. Hinc ἀπεφλορην contra dicitur de re, quæ non est adeo incerta, quin aliquatenus a nobis prævideri, & consilio ad certum finem dirigi possit.

11 Δυσίνοπτος] Vocem esse mendosam,

quavis facile videt. Arcerius conjiciebat, δυσκίνητος, vel δυσκίνητος: quod repudiandum. Desider. Heraldus *Animadvers.* in Jambl. cap. ix. in fin. δυσκίνητον, vel δυσκίνητον: quorum posterius ad vestigia corruptæ lectionis propius accedit. Nos proxime accesserimus, si legamus, δυσκίνητος: prout Jamblichum initio scripsisse nullus dubito.

stitui poterit. Eodem modo se-
rem etiam cum principatu habe-
re : neque enim domum , neque
civitatem recte institui posse ; nisi
& verus princeps præsit , & impe-
rium in volentes exerceat. Ete-
nim utrisque consentientibus im-
perium administrari debere , prin-
cipe scilicet , & subditis : perinde
uti disciplinæ quoque , si rite quis
eas instituire velit , utrisque etiam ,
docente nimirum & discente , vo-
lentibus id debet fieri : nam si al-
teruter reluctetur , nunquam , quod
sub manibus est , opus , ad propo-
situm finem perveniet. Sic igitur
probabat , æque præclatum esse ,
si imperantibus obsequium , præ-
ceptoribus vero faciles aures præ-
stentur : hujusque moniti ipso ope-
re tale specimen dedit : ad Phe-
recydem nimirum Syrium , præ-
ceptorem suum , ex Italia in De-
lum profectus est , ut ei , pedicu-
lari , ut vulgo nominari solet ,
morbo laboranti opem ferret ; in-
que hac cūra ad mortem ejus usque

ἀρχῆς. τὴν αὐτὴν δὲ εἶναι λόγον ὅ-
τι καὶ τὸ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς. ἅτι γὰρ οἰ-
κίαν ἢ πῶς ἀνὸς οἰκιστὴν ἢ , μὴ
ἐπαρξάντες ἀληθινῶς ἀρχοῦντες ,
τῆς ἀρχῆς τι ³⁵ ἐκείνους , ἀμφοτέ-
ρων γὰρ δὲ βεβλομένων τὸ ἴδιον
τείας γίνεσθαι , ὁμοίως τὰ τε ἀρχον-
τες , καὶ τὸ ἀρχομένων ὡς περὶ
τῆς μαθησὶς πᾶς ἐφ' ὧς γινώσκουσιν
ἐκείνους ³⁵ δεῖν ³⁶ ἵστασθαι γίνεσθαι ,
ἀμφοτέρων βεβλομένων , τὰ τε δι-
δάσκοντες , καὶ τὸ μαθησκόντες .
ἀντιπρὸς τῶν γὰρ ὁπότερῃ δὴ περὶ
τὸ ἀρχομένων , οὐκ ἀνὸς ἴδιον τελεσθῆναι
κατὰ τὸν πᾶν τὰ προκειμένων ἔργων .
ἅτω μὲν ἐν τῷ πᾶσι τοῖς ἀρχαῖς
καλὸν εἶναι ἐδοκίμασε , καὶ τὰ τοῖς
διδασκάλους ἵστασθαι . τακτικῶ-
ρος ἢ δὲ ἔργων μέγαν περιείχετο
τοῖς τῶν . * Πρὸς ³⁷ Φερεκύδην τὸν 184
Σύργον , διδασκαλὸν αἰσὶν ἡρώμε-
νον , δὸς τῆς ἰταλίας εἰς Ἀθῆνας
ἐκομίσθη , νοσηκομήτων πρὸς αὐτὸν ,
ὡς περὶ τῆς ³⁸ ἡρώμενον τῷ ἰσχυρῶν
τῆς ³⁹ Φθειρῆστος πρὸς . καὶ κα-
δὲ αὐτὸν , ⁴⁰ παρέμεινέ τε ἀρχῆς

³⁵ Εἰσὶν] Εἰσὶν lego : eaque
lectio ex sequentibus satis confirmatur.

³⁶ Δὴν ἵστασθαι γίνεσθαι] Vel scribendum
est δὴ γίνεσθαι , delecta voce ἵστασθαι , ut su-
pervacanea ; vel , δὴν ἵστασθαι γίνεσθαι .

³⁷ Πρὸς Φερεκύδην τὸν Σύργον .] Vide Por-
phyrium , Num. 55. & Noster infra ,
Num. 251. ubi eadem historia iisdem ver-
bis narratur.

³⁸ Περὶ τῆς] Sic recte MS. itemque
Porphyrius , & Noster infra , dictis locis.

Prior autem Edit corrupte , ὡς περὶ :
de quo mendo Lectorem iamdudum etiam
monuit Salmasius ad Solinum , pag. 583.

³⁹ Φθειρῆστος] Idem ex MS. pro
Φθειρῆστος . Ceterum Pherecydem mor-
bo pediculari obisse , plures testantur
Scriptores ; quorum testimonia collegit
Menagius ad Lacert. in Rhetoride , Num.
112.

⁴⁰ Παρέμεινέ τι] Sic MS. At prior
Edit. παρὰ παραμένει .

της πλῆθους αὐτῶν, καὶ τὴν ὁσίαν ἀπεπαύωσεν· περὶ τὴν αὐτὴν κατηγεμόνα. ἔτω περὶ πολλὰ τὴν περὶ τὴν διδασκαλον ἐπιείητο παρδύ.

185 * Πρὸς γὰρ μὲν τὰς συνταγὰς, καὶ τὸ ἀψῶδον ἐν αὐταῖς, ἔτως εὐπερισκόαζεν ὅτι ὁμιλητὰς Πυθαγόρας, ὥς φασὶ ποτὶ Λύσιν προσκυῶσάν τε ἐν Ἡρώς ἱερῶν, καὶ ἐξίόντα συντυχῆν Εὐρυφάμῳ Συρακούσῳ ἢ ἐπαίρων πνί, περὶ τὸ προπύλαια δὲ θεῶν εἰσόντι. προσέξαι τὸ δὲ Εὐρυφάμῳ προσμῆναι αὐτὸν, μέγας δὲ καὶ αὐτὸς προσκυῶσας ἐξέλθῃ, ἐδραδιώσας ὅτι πνί λιθίνῳ θρόνῳ, ἰδρυμένῳ αὐτόθι. ὡς δὲ προσκυῶσας ὁ Εὐρυφάμῳ, καὶ ἐν πνί ἀναστροφήν καὶ βαθυτέρα καὶ αὐτὸν ἐνοία γυμνῶν, δὲ ἐτέρῃ πυλῶν ὁ κλαυθρῶν ἀπηλλάγη, τὸ πὲρ ἡμέρας λοιπὸν, καὶ ἢ ὅππῃσιν νύκτα, καὶ τὸ πλεον μέρῳ ἐπὶ τῇ ἄλλῃς ἡμέρας ἢ εἴλεν ἀπέμνας, προσέμνην ὁ Λύσις. καὶ ταῖχα αὖ ὅτι πλείονα αὐτὸς ἦν, εἰ μήπερ ἐν τῷ ὁμακίῳ τῆς ἐξῆς ἡμέρας γυμνῶν ὁ Εὐρυφάμῳ, καὶ ἀκούσας ὅππῃσιν μένεν παρὰ τὸ ἐπαίρων τῷ Λυσιδῶν, ἀνεμνήσθη καὶ ἐλθὼν αὐτὸν ἐπὶ προσμύοντα καὶ τὸ σωθήκειν ἀπὸ

perduravit, defunctoque doctori suo iusta perfolvit: tanti fecit studium præceptoribus debitum. Ad pacto vero conventa religiose servanda ita discipulos suos formavit Pythagoras; ut referatur, Lysidem aliquando in templo Junonis adoratione functum, inter exeundum incidisse in Euryphamum Syracusanum, qui unus è grege condiscipulorum erat, qui-que templum ingressurus, circa propylæa versabatur: hic itaque cum Lysidi præcepisset, ut enim præstolaretur, donec ipse quoque, adorato Numine, exiret; Lysidem in sedili quodam ex lapide ibi constructo eum opperiturum consedis-: sed Euryphamum adoratione peracta, in profundas quasdam meditationes prolapsus, ejusque quod cum Lyside constituerat, oblitum, per aliam portam templo excessisse. Lysidem autem quod lucis reliquum erat, noctemque insequentem, cum bona diei subsecutæ parte immotum perfedis-: nec finis fuisset, nisi Euryphamus postridie auditorium ingressus, desiderari à condiscipulis Lysidem audivisset: sic enim erroris sui admonitus eum ex pacto adhuc expectantem ab-

“ Εἴλεν ἀπέμνας, προσέμνην ὁ Λύσις] Nullus hic sensus. Quare, vel scripsit, ἀπέμνας προσέμνην ὁ Λύσις, deleta voce εἴλεν: vel, εἴλεν ἀπέμνας, προσέμ-

νην ὁ Λύσις.

“ Ἐπὶ πλείονα] Scribe, ἐπὶ πλείον. Litera enim α ex sequenti voce τῇ πλείον adhaesit.

duxit ; oblivionisque suæ causa commemorata , adjecit , eam sibi à Deorum aliquo injectam , ut Lyfidis in pactis servandis constantia probaretur . Sancivit insuper abstinentiam ab animalibus , tum ob alias multas rationes , tum quod ad conciliandam pacem hoc institutum faceret : qui enim animantium eadem , ut nefariam , & naturæ adversam , abominari adsueverit ; illum judicabat multo magis pro injusto habiturum esse , hominem necare , bellumque in posterum gerere ; cum Mars cædium veluti præses & legislator existat ; utpote qui illis etiam alatur . Præterea symbolum illud , stateram non esse transiliendam , ad justitiam quoque adhortatio est ; omniaque juste agere præcipit : uti demonstrabitur cum *de Symbolis* agemus . Hisce sane omnibus ingens præ se studium tulit Pythagoras , ut hominibus justitiam verbis pariter factisque excolendam traderet .

C A P. XXXI.

Hisce ita expositis , sequitur ut de temperantia agamus : ubi dicendum erit , quemadmodum & Ipse illam excoluerit , & familiaribus suis tradiderit . Ac communia quidem ejus præcepta jam superius

⁴³ Εἰρηνοποιὸν τὸ] Sic recte MS. pro εἰρηνοποιούντων , quod in priore Edit. legitur .

⁴⁴ Ἐν τοῖς περὶ συμβόλων] Intelligit

ἡ γὰρ , τῷ αἰτίᾳ εἰπὼν ἢ λήθης , καὶ προσεπιθεῖς , ὅτι ταύτῃ δέ μοι θεῶν τις ἐνήκε , δοκίμιον ἐσομένη τῆς σῆς περὶ σωτηρίας εὐσταθείας . * Καὶ τὸ ἐμφύχων ἢ ἀπέχεσθαι ἐνο- 186 μοσέτης , ἀλλὰ πᾶσι πολλὰ , καὶ ὡς ⁴³ εἰρηνοποιὸν τὸ ἐπιτηδύμα . ἐπιζώοντες γὰρ μεστέταται φέρον ζώων , ὡς ἀνομον ἐπὶ τῇ φύσει , πολὺ μᾶλλον ἀθεμιτώπῃ τῇ ἀνθρώπων ἡγάδμοι κλένεν , ὥς ἐπὶ ἐπολέμην . Φόνων ἢ χορηγίας καὶ νομοσέτης ὁ πόλεμος . τέτις γὰρ καὶ σωματοποιεῖται . καὶ , τὸν ζυγὸν δὲ μὴ ὑπερβαίνειν , δικαιοσύνης ἐπὶ ὡς ἀκέλευσμα , πάντα τὰ δίκαια ὡς ἀγγέλλον ἀσκήν . ὡς ⁴⁴ ἐν τοῖς περὶ συμβόλων δεχθήσῃ . πέφηνεν ἀρα ἀλλὰ πάντων τῶν μερῶν σωδὼν περὶ τῆς δικαιοσύνης ἀσκήσιν ἐπὶ ὡς ἀδοσιν εἰς ἀνθρώπους πεποιημένῃ Πυθαγόρας , ὡς ἐν τοῖς ἔργοις ἐν τοῖς λόγοις .

K E Φ. λα'.

Ε'Πεται δὲ τῷ περὶ τῶν λόγων ὁ 187 περὶ σωφροσύνης , ὡς πᾶσι ταύτῃ ἐπιτηδύμα , καὶ παρέδωκε τοῖς μερῶν . εἰρηται μὲν ἐν ἡδὴ τῷ κρινὰ ὡς ἀγγέλλεται περὶ αὐτῆς , ἐν

Protrepticum , in quo de Symbolis Pythagoreorum egit .

¹ Εἰρηται μὲν ὡς ἡδ .] Supra , Cap. vii.

οἷς περὶ τὸ σιδήρῳ τὰ ἀσύμμετρα
πάντα ἀποκόπτειν διώλεσται. τὰ δὲ
αὐτὰ εἶδους ἐστὶν ὁ ἀποχὴ ἐμφύχων
ἀπάντων, καὶ προσέτι βρωμάτων
πινῶν ἀκολάσων, καὶ τὸ ὠδύνη-
ται μὲν ἐν τῷ ἐστιάσει τὰ ἡδέα καὶ
πολυπλὴ ἐδέεσμά τε, ἀποπέμπεται
δὲ αὐτὰ πῶς οἰκτίταις, ἔνακα δὲ κο-
λάσται μόνον πᾶς ὑπὸ θυμίας ὠδύ-
νη μὲν καὶ τὸ, χρυσὸν ἐλάττε-
ραν μηδεμίαν φορεῖν, μόνον δὲ
πᾶς ἐπαίρας. καὶ αἱ ἐπὶ ἡμέραι ἢ αἱ
τῷ λογισμοῦ, καὶ αἱ ἐλκερύνεται τῷ
ἐμπόδιζόντων, τὰ αὐτὰ εἰσὶν εἶδους.
188 * Ἐπὶ τῷ ἐχεμύθῳ καὶ παντλή-
σιωπῇ, πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν
συνασπῶσαι, ἢ πᾶσι πᾶσι καὶ
ἀδιάνδρως πᾶσι τὰ δυσληπτότα-
τα τῷ θωρημάτων ἀνάληψις καὶ
ἐξέτασις. Ἀλλὰ τῷ πᾶσι καὶ αἰσιν καὶ
ὀλιγοσιτία καὶ ὀλιγοπνία, δόξης
καὶ πλῆτος καὶ τῶν ὁμοίων
ἀνεπιτήδευτος καὶ ἀκατανάστασις.

* Ἀποχὴ ἐμφύχων ἀπ.] Confer supra, Num. 68.

Ἄι ἐπὶ ἡμέραι ἢ αἱ τῷ λογισμῷ, καὶ αἱ ἐλ-
κερ.] Hæc in alienum locum rejecta
sunt, & adeo turbata. ut nec caput nec
pes veræ sententiæ in illis appareat. Con-
jungenda enim sunt cum præcedentibus
illis, βρωμάτων πινῶν ἀκολάσων, eademque
sic scribenda, πᾶσι ἀρχαῖς καὶ πᾶσι τῷ
λογισμῷ ἐλκερύνεται ἐμπόδιζονται. Vide
Nos supra ad Num. 68. ubi idem locus
occurrit.

* Καὶ ἀδιάνδρως.] Schefferus de Phi-
los. Ital. pag. 115. vertit, Ac ne minimo

commemorata sunt, quibus omnia
immoderata igne ferroque præ-
scindenda esse, definitum fuit.
Ejusdem generis est abstinencia ab
animalibus; itemque à cibis gulæ
irritamenta habentibus, rationis-
que impediens promptitudi-
nem & integritatem: sed & eodem
pertinet, quod epulæ suaves &
opiparæ in conviviis apponebantur
quidem, sed ad servos mox able-
gabantur; ad appetitum quippe
coercendum duntaxat appositæ: &
quod nullam ingenuam mulierem,
sed solas meretrices aurum gesta-
re voluit. Deinde taciturnitas, &
omnibus numeris absolutum silen-
tium; quo linguæ continentia exer-
cebatur: porro intenta & continua
ruminatio, & pervestigatio difficil-
limarum speculationum; & propter
ista cibi somnique parsimonia; tum
gloriæ, divitiarum, similitumque
inaffectatus contemptus; seniorum
sincera & infucata reverentia; erga
pares æqualitas humanitasque non

quidem spiritu proderent doctrinas: sed
male. Rectius Obrechtus. Locus autem
hic non solum legitur supra, Num. 68.
sed etiam infra, Num. 215.

* Κατανάστασις.] Vocem hæc Lexica
vulgata ignorant; nec eam temere alibi
reperias. Exstat tamen etiam apud Lon-
ginum Cap. vii. Num. 6. ubi Faber exi-
stimabat, vocem illam nusquam alibi re-
periri Significat autem κατανάστασις pro-
prie, animam contra aliquid insurgendi;
vel una voce, contemptum: ut Obrechtus
recte reddidit. Nam supra Num. 69.
vox hæc cum κατανάστασις jungitur.

ficta; juniorum directio & adhortamenta invidia vacua; omniaque id genus alia ad hanc eandem virtutem referenda erunt. Licebit præterea virorum illorum continentiam, & quomodo illam Pythagoras docuerit, ex iis etiam cognoscere, quæ Hippobotus & Neanthes de Myllia & Timycha Pythagoreis, memoriæ prodiderunt. Referunt enim, Dionysium tyrannum, cum nihil inexpectum omitteret, non potuisse tamen ullius Pythagorei amicitiam sibi conciliare; utpote qui ingenium ejus imperiosum, & à legum observatione abhorrens caute declinabant. Turmam itaque triginta militum, duce Eurymeno Syracusano, Dionis fratre, viris immisisse, ut cum pro more & temporis ratione Metapontum Tarento commigrarent, iis insidias tenderet: in usu quippe habebant, ut pro diversis anni tempestatibus, domicilium mutarent, & loca huic rei apta seligerent. Itaque in agro Tarentino, regione convallibus obfita, quam ΠΗΛΑΣ i. e. cacumina sive apices nominabant, qua illis necessa-

καὶ αἰδῶς μὲν ἀνυπόχετο. πρὸς οὗτο' προσήκοντας. πρὸς ᾧ τὰς ὁμήλικας ἀπώλας. ὁμοιότης ἔστι φιλοφροσύνη. ὁ συνεπίστατος δὲ καὶ παρρημῆσις πρὸς οὗτο' νεωτέρους φθόνος χωρὶς καὶ πάντα ὅσα ποιῶντα εἰς τὸ αὐτὸν ἀρετὴν παχύνει. * καὶ ἐξ ὧν δι' ἰπποβοτοῦ καὶ 189 Νεάνθους περὶ Μυλλίας καὶ Τιμύχας τῶν Πυθαγορείων ἱστορίαι, μαθεῖν ἔνεστι τὸ σκεῖναι τὸ ἀνδρῶν σωφροσύνην, καὶ ὅπως αὐτῶν Πυθαγόρας παρέδωκε. τὸν γὰρ Διονύσιον τὸ τῶραν φασί, ὡς πάντα ποιῶν εὐδαιμόνους αὐτῶν ἐπιτογχασι τὸ Φιλίας, Φυλακῆς μὲν ἔστι περὶ μὲν μόνον αὐτῶν ἔστι νομοί, λόχοι πινὰ πριάμεναι ἀνδρῶν, ἡγεμονίας Εὐρυκλεῆς Συρακυσίης, Δίωνος ἀδελφοῦ, ἰππομένης πῶς ἀνδράσι, λοχίοντα τὸ μετέβαιναι αὐτῶν τὸ διὰ τὰς εἰς Μεταπίντιον εἰσθῆναι καὶ καιρὸν γίνεσθαι. ἡμεροῦντο γὰρ πρὸς τὰς τῶν ὠρῶν μεταβολάς, καὶ πόδας εἰς τὰ ποιῶν ἐπελέγοντο ὁπληθεύειν. * Ἐν δὲ φάλασι, χωρίῳ τὸ Τά 190 ραντοῦ φασαγγαῶδες, καὶ ὁ σπείβαιεν αὐτοῖς ἀναγκαίως τῶν

Eandem significationem vox ista habet apud Longinum dicto loco: quamvis Faber eam aliter, i. e. male, illic interpretetur.

* Συνεπίστατος] Supra, Num. 69. minus recte legitur, συνεπίστατος.

* Ὁρῶν] Ex MS. pro ὁρῶν: quod Arcerius montium verterat; haud parum sane a loci hujus sensu aberrans.

* Ἐν δὲ φάλασι] Sic MS. At prior Edit. corrupte & nullo sensu, ἐν δὲ φάλασι.

ἔδοιτο γίνεσθαι, ἐλόχα κατε-
κρύψας τὸ πλῆθος ὁ Εὐρυμένης.
ἐπειδὴ ἦ ἔδεν προειδόμενοι ἀφικέ-
σθαι οἱ ἄνδρες περὶ μέσον ἡμέρας εἰς τὴν
πόλιν, ληστρικῶς αὐτοῖς ἐπαλα-
λάξαντες ἐπέθεντο οἱ στρατιῶται. οἱ
δὲ κτεραχθέντες μετ' εὐλαβείας
ἅμα τι λατὸν αἰφνίδιον, καὶ αὐτὸ
τὸ πλῆθος, (ἦσαν γάρ αὐτοὶ σύμ-
παντες δέκα περὶ ἑκατόν) καὶ ὅτι
ἀνὸς τοις πρὸς πικρίως ὠπλισμέ-
νης διαγωνιστοὶ ἐμελλον ἀλίσκα-
σαι, δρόμον καὶ φυγὴν λατὸν
αὐτοὺς διεγνώσαν, ἔδεν τὰ πρὸς ἀλλό-
τριον ἀρετῆς πηδύμενοι. τὴν γάρ
ἀνδρείααν ἦδη φεικόμενοι τῆς
ἐπισημίας, ὡς ἂν ὁρῶντες
ὑπαγορεύει λόγος. καὶ ἐπετόνχα-
191 ρον ἦ ἦδη τέττα. * Βαρύμενοι γάρ
τοῖς ὅπλοις ἀπελείποντο ὅ οἱ σὺν
Εὐρυμένει ἔτι διωγμῷ, ὅ οἱ μὴ περ
φείδοντες ἐνέτοχον πεδῶν πρὸς κυ-
μαῖς ὑπαρμόνως ἐπὶ τὴν λόπικαν ὡς
καὶ μὴ βεβλόμενοι δόγμα πρὸς
βαίνειν, τὸ κελδόν, κυμάτων μὴ
θιγγάνειν, ἔστησαν, καὶ ὑπὸ ἀνάγκης
λίθοις καὶ ξύλοις καὶ τοῖς προσυχέον
ἑκάς, μέχρι ποσὶν ἡμιούκον
ἔδον διακοντες, μέχρι πνῆας αὐτῶν
μὴν ἀνηρκεῖναι, πολλὰς ἦ πτε-
μαπικάναι. πάντες μὲν ὑπὸ τῷ δο-

rio transeundum erat, copias suas
Eurymenes in insidiis collocave-
rat: cumque Pythagorei nihil ta-
le metuentes, circa meridiem eo
pervenissent, milites clamore edi-
to, latronum more in eos irrue-
runt. Illi vero re improvisa, nu-
meroque insidiantium, nam ipsi
non amplius decem erant, in me-
tum terroremque coniecti, ac se
facile captum iri rati, quod iner-
mes adversus perarmatos pugna-
turi essent, cursu fugaque sibi
consulere decreverunt: minime id
à virtute alienum existimantes;
quippe qui probe noverant, for-
titudinem fugiendorum & susti-
nendorum, prout recta ratio
dictaverit, scientiam esse. Nec
cesserat infeliciter consilium; si-
quidem Eurymenis milites armis
graves, fugientibus segnius insta-
bant: nisi ad campum fabis con-
situm, affatimque jam florentem
pervenissent. Tum enim dogma
illud, quod fabas attingere veta-
bat, violare abnuentes, pedem
fixerunt, & necessitate compulsi,
lapidibus, fustibus, & aliis qua-
cunque præ manibus erant, tam-
diu se contra hostes defenderunt,
donec quidam ex ipsis cæsi, plu-
res vulnerati, denique omnes à

* Οἱ σὺν Εὐρυμένει] Sic recte MS. pro corrupto, οἱ σὺν δρωμῶν, quod prior Edit. habet.

10 Εἰ μὴ περ φείδοντες] Prior Editio habet, εἰ μὴ πρὸς φείδοντες. At Nos representavimus hic lectionem codicis MS.

satellitibus interfecti sunt : neque enim ullus eorum vivus capi sustinuit , sed omnes secundum sectæ suæ regulas occumbere maluerunt. At Eurymenes ejusque satellites valde conturbati erant , quod ne unicum quidem ad Dionysium adducere possent ; cum tamen in hunc unice finem à tyranno missi essent. Terra itaque cæsis injecta , communique tumulto iis ibidem extructo , domum redire parabant ; cum iis forte obvii facti sunt Myllias Crotoniates & Timycha Lacæna , uxor ejus , quos reliqua multitudo à tergo reliquerat ; quia Timycha , jam decem mensibus gravida tardius incederet. Hos igitur vivos in potestatem redactos ad tyrannum læti deduxerunt , nullo studio curaque omissa , quo illos incolumes conservarent. Dionysius autem , cognito quod acciderat , gravem mœrorem præ se tulit : Vos vero , ait ad Mylliam & Timycham , præ omnibus dignos à me honores consequemini , si in regni confortium mecum venire volueritis : quæ promissa cum illi respuissent ; at unum saltem si me docueritis , inquit Dionysius , incolumes , dato sufficienti præsidio , dimittam : interroganteque Myllia , quid tandem esset quod tantopere discere averet ; hoc , subjecit ,

ρυφύρων ἀγαιρεθῶμαι , καὶ μηδὲνα τοπαρχίαν ζωρεθῶμαι , ἀλλὰ πρὸς τῶν θανάτων ἀσμύρῳ κατὰ τῆς τῆς αἰρέσεως ἐντολάς. * Ἐν 192 συγχύσι ᾧ πολλῇ τὴν τὴν Εὐρυμύλῳ , καὶ οὗτω σὺ αὐτῷ , καὶ ἐν τῇ τοχέσῃ γνέσθῃ , εἰ μὴ δὲ ἓνα ζῶντα ἀράγοιεν τῷ πέμψαντι Διονυσίῳ , εἰς αὐτὸ μόνον τὸ πρὸς τρεῖς ἀσμύρας αὐτῆς. γῆς ἂν ἐπαμύσαντες τοῖς πύσσι , καὶ ἡρώον πολυάνδρον ὀπιχάσαντες αὐτῷ , ὑπερέσπον. εἶπα αὐτοῖς ἀπλώτισε Μυλλίας Κροτωνιάτης , καὶ Τιμύχα Λακεδαιμονία , γυνὴ αὐτῆς , ἀπολελειμμένοι ἔπληθους , ὅτι ἐγκύου ἔσσι ἡ Τιμύχα , τὸν δέκατον ἡδὴ μῆνα εἶχε , καὶ χολαίως διὰ τὸ πρὸς ἀδελφεῖ. τέτρες ᾧ ζωρεθῶντες ἀσμύροι πρὸς τὸ Τυραννον ἦσαν , μετὰ πάσης κομῆς καὶ ὀπιμείας ἀφασώσαντες. * Ὅ δὲ περὶ τῶν γεγονότων ἀπαμύσθ- 193 ῶν , καὶ σφόδρα ἠθυμώσαντες ἔφαινον . Ἀλλ' ὑμεῖς γε , εἰπεν , ὑπερ πάντων τῷ ἀξίως τῷ ξέσθῃ παρ' ἐμὲ πμῆς , εἰ μοι συμβασίλῃσαι θελήσῃτε τῷ δὲ Μυλλίᾳ καὶ τῆς Τιμύχας πρὸς πάντας , ἀ ἐπὶ γέλλετο , ἀνασφύοντων . ἀλλὰ ἔν γέ με , ἔφη , διδάξαντες , μετὰ τῆς ὀπιβαλλέσης προσομῆς ἀφασώζεσθε . πυθόμεθα δὲ ἔ Μυλλίᾳ , καὶ τί ποτ' ἐστίν , ὃ μαθεῖν προσομῆται . ἐκέλευε ,

11 Ἀθυμώσαντες ἔφαινον] Lego , ἀθυμώσαντες , ὡς ἐφαίπειτο .

ἄπεν ὁ Διονύσιος, τίς ἡ αἰτία, δι
 ἣν οἱ ἐπαίρουσ' ἀποθανεῖν μάλλον
 ἢ ὄντω, ἢ κυάμους πατήσαι; καὶ ὁ
 Μυλλίας εὐθύς, ἀλλ' ἐκείνοι μὲν,
 εἶπεν, ὑπόμεναι, ἵνα μὴ κυάμους
 πατήσωσιν, ἀποθανεῖν. ἐγὼ δὲ
 αἰρήμεναι, ἵνα τέτῃ σοι τ' αἰτίαν μὴ
 ἐξείπω, κυάμους μάλλον πατήσαι.

194 * Καταπαραγέτω δὲ ὁ Διονύσιος,
 καὶ μεταστῆσαι κελύουσιν αὐτὸν
 παύβια, βασιάνης ἢ ὅππῃ φέρειν τῇ
 Τιμύχᾳ προσέπιοντο. ἐνόμιζε
 γὰρ, ἅπ' ἡλικίας π' εἶσαν, καὶ
 ἐπύκνον, ἐρήμιον ἢ τῷ ἀνδρὶ,
 ῥαδίως τετὸ ἐκκαλέσειν, φέβω
 τῷ βασιάνων. ἡ γυναιὶ δὲ ¹² συμ-
 βρούξασα ὅππῃ τῆς γλώσσης ἐν
 ὁδόντας, καὶ ἀποκρύψασα αὐτῷ,
 προσέφησε τῷ Τυράννῳ, ἐμφαίνε-
 σαι, ὅτι εἰ ἐκ ὑπὸ τῷ βασιάνων τὸ
 θῆλυ αὐτῆς νικητὴν σπιαναγκα-
 σθείη τῶν ἐχεμυθευόντων τὴν ἀνακαλύψαι,
 τὸ μὲν ὑποκρίσθαι ἐκ
 παδῶν ὑπ' αὐτῆς ¹³ ὡς ἐκέλευσε. ἔτι ¹⁴
 165 ἐξωπερκὰς Φιλίας ἦσαν, εἰ καὶ βασιλικὴν τυγχάνοιεν. * Παρα-

tyrannus, cur focii tui mori ma-
 luerint, quam fabas calcare? at
 ego, regessit è vestigio Myllias,
 malim fabas calcare, quam cau-
 sam hujus rei prodere. Quo re-
 sponso perculsus Dionysius, Myl-
 liam è conspectu abripi, Timychæ
 vero tormenta admoveri jussit;
 ratus eam, utpote mulierem, &
 gravidam, & à marito destitutam
 facilius illud metu tormentorum
 indicaturam esse: sed virago illa
 dentibus linguam mordicus cor-
 reptam, abscidit, & in Tyran-
 num exspuit; eoque illi demon-
 stravit, quod, licet sexus ejus mu-
 liebris tormentis succumbens, ta-
 cendum aliquid evulgare adigere-
 tur; ministra tamen loquendi à se
 è medio sublata præcisæque esset.
 Adeo difficulter ad admittendas
 extraneas, imo regias etiam ami-
 citias, adduci se passi sunt. Con-

¹² Συμβρούξασα ἐπὶ τῇ γλώσσῃ τὴν ὁδόντας.]
 Historiam hanc respexit Sanctus Ambro-
 sius, lib. 2. de Virginit. cap. 4. his verbis:
 Pythagorea quædam, una ex virginibus,
 celebratur fabulâ, cum à Tyranno cogere-
 tur secretum prodere, ne quid in se ad ex-
 tos quendam confessionem vel tormentis lice-
 ret, morsu linguam abscidisse, atque in
 Tyranni faciem despuisse: ut, qui interro-
 gandi finem non faciebat, non haberet,
 quem interrogaret. Hunc locum acceptum
 refero Egidio Menagio. qui cum obser-
 vaverat in Historia Mulierum Philosophæ-

rum, ubi de Timycha agit. Apud eum
 plura vide. Cæterum pro συμβρούξασα,
 quod ex cod. MS. revocavimus, prior
 Edit. male habet συμβούξασα: quod Ar-
 cerius infeliciter in συμπύξασα mutan-
 dum censebat.

¹³ Περικέλευσε.] Sic recte MS. At
 prior. Edit. vitiose, ὡς ἐκέλευσε.]

¹⁴ Δυσκατάγεται.] Operam hic ludit
 Arcerius, qui vocem hanc, quæ utique
 recte se habet, in δυσκάγεται mutandam
 censet.

similia hisce, silentii etiam præcepta fuerunt, quæ ad exerce-
dam continentiam ducebant: cu-
jus nimirum difficillimum genus
est, linguam moderari. Ad tem-
perantiam quoque referendum est,
quod Crotoniatis Pythagoras per-
suasit, ut à profano & spurio pel-
licum commercio se abstinerent:
item, quod Musices beneficio
adolefcentem amoris cæstro per-
citum emendavit, & ad sanam
mentem traduxit: sed & de-
hortatio à lascivia, in eandem
virtutem incidit. Atque hæc suis
discipulis ita tradidit Pythago-
ras, ut ipse eorum primus effector
esset. Nam corpora sua ita cu-
rabant illi, ut in eodem semper
habitu permanerent; non vero
jam quidem macilenta, alio vero
tempore obesa essent: hoc enim

πλήσιαι ἢ τῶν τοῖς ἐπὶ τῶν τοῖς
πῆς ἦν ὡς ἀνθρώποις, φέρονται
εἰς σωφροσύνης ἀσκήσιν. πάντων
γὰρ χαλεπώτερον ἐστὶν ἐγκρατεῶ-
ματων, τὸ βλάβης κρατεῖν. τῆς
αὐτῆς ἢ ἀρετῆς ἐστὶ, καὶ τὸ πεῖσθαι
κροτωνιάταις ἀπέχουσι τῆς¹⁵ αἰν-
της ἐν τῇς παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀνδρά-
σιν. καὶ ἐπὶ ἡ ἀλγὺς τῆς μακρο-
ἐκαστοῦ θωπείας, ¹⁶ δι' ἧς ἐπὶ τοῖς οἰση-
ματόν μαιράκιον ὑπὸ τῆς ἐρωτῆ-
σεως σωφροσύνης μετέστησε. καὶ ἡ τῆς
ὑπερεως ἢ ἀπάγεσθαι ὡς ἀνθρώποις
τὴν αὐτὴν ἀρετὴν ἀνέκλ. * Καὶ 196
ταῦτα δὲ παρέδωκε τοῖς Πυθαγο-
ρείοις Πυθαγόρας, ἃν αὐτῶν αὐ-
τὸς ἦν. ¹⁷ προσεῖχον γὰρ ἔστι τὰ
σώματα, ὡς ἂν ὅτι τῶν αὐτῶν ἀλγ-
κειν, καὶ μὴ ποτὶ ¹⁸ μὲν ῥικνὰ,
ποτὶ ἢ πολυσκερνα. ἀναμείλα γὰρ

¹⁵ Ἀγύτη] Miror, Arcerium vocem
hanc, non solum sanam, sed etiam ele-
gantem, sollicitasse, & in ἀγύτη mutan-
dam censuisse: quamvis ipse testetur, se
ad marginem codicis sui hoc scholium
annotatum reperisse, τῶς γὰρ μετὰ τῶν σωφ-
ροσύνης μάλιστα ἔχοντες, ταῖς παλαιαῖς δὲ, ὡς ἀν-
θρώποις. Verum utique Scholiastes ille dicit.
Nam nullæ nuptiæ legitimæ & solennes
olim absque sacrificiis celebrabantur. Hinc
ἔστι γάμος apud Ælian. Var. Hist. VIII. 7.
nuptias solenniter celebrare significat: &
apud Suidam ἄγυτοι γάμοι appelluntur,
nuptiæ illegitimæ, & absque sacris con-
tractæ.

¹⁶ Δι' ἧς ἐπὶ τοῖς οἰσηματόν κερ.] Historia,
ad quam hic respicit Jamblichus, narra-
tur supra, Num. 112.

¹⁷ Προσεῖχον γὰρ ἔστι τὰ σώματα, ὡς ἂν

ἰπ.] Scribendum est, προσεῖχον γὰρ ἔστι
τοῖς σώματι, ὡς ἂν ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀλγείοντ.
Confer cum hoc loco Porphyrium,
Num. 35. qui idem, quamvis aliis ver-
bis, refert.

¹⁸ Μὲν ῥικνὰ] Sic recte codex MS. At
prior Edit. vitiose, μαρμαῖ: quod Arce-
rius bona fide sollicita verterat. ῥικνὰ
autem hic significat, macilenta: quod vel
ex opposito ei πολυσκερνα patet. Hinc
obiter emendo Hesychium v. ῥικνὰ,
apud quem pro ῥικνὰ σαρξίν, legendum
est addita negatione, ὅχι ῥικνὰ σαρξίν.
Miror autem, ut & hoc obiter moncam,
Henr. Stephanum in Thesaurο suo vocem
ῥικνὰς, & inde derivata, prorsus omisisse:
cum tamen usus ejus satis frequens sit
apud veteres Scriptores.

βίη τῶν ὄντων εἶναι δεῖγμα. ἀλλὰ
ὡσαύτως ἔ καὶ τὸ Διόνοισι, ἔχ
ὅτι μὲν ἱλαροὶ, ὅτι ἡ κατηφείς.
ἀλλὰ ἐφ' ὅμαλ' ὑπὸ πρῶτος χαίροντες.
διεκρύβοντο τῇ ὀργῇ, αἰσχυμίας, πα-
ραχάς. καὶ ἦν αὐτοῖς ὡδύγγαλ-
μα, ¹⁹ ὡς ἔδεν δὲ τὸ ἀνθρώπων
συμπλημάτων ἀποσδόκητον εἶναι
ὡδύ τῷ νῦν ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες
προσδοκᾷ, ὧν μὴ τυγχάνουσιν
αὐτοὶ κύριοι ὄντες. εἰ δέ ποτε αὐ-
τοῖς συμβαίῃ ἡ ὀργή, ἡ λύπη, ἡ
ἄλλο τι τοῦτον, ἐκποδῶν ἀπηλ-
λάττειν, ἔ καὶ ἑαυτὸν ἕκαστος
ἡσυχάζει, ἐπερχομένου καταπίπτειν
197 τε ἑἰς ἰατρούειν τὸ πᾶσι. * Λέγε-
ται δὲ ἑἰς τὰς περὶ τὸ Πυθαγορείων,
ὡς ἔτε οἰκέτω ἐκόλασιν ἔδεις αὐ-
τῶν, ὑπὸ ὀργῇ ἔχοντες. ἔτε
τῶν ἐλπίδων ἐνέχθησιν πνα.
ἀλλ' ἀνέμειν ἕκαστος τὸ τῆς Δι-
ονοίας δοκαπείσκειν. ἐκάλου δὲ
τὸ ²⁰ νεχτεῖν, παιδαρτῶν. ἐποίον-
το γὰρ τὸ ἀναμονῶν, σιωπῇ ἡσυχ-
μοι ἑἰς ἡσυχία. Σπινθάρου γοῦ
διηγεῖτο πολλάκις περὶ Ἀρχύτα
Ταρεντίνου, ἐπὶ Διὶ χρεὶν πνός εἰς
ἄχρον ἀφικόμενος, ²¹ ἐκ τρα-
πᾶς νεωστὶ ὡδύαγονως, ἦν ἐτρα-

vitæ inæqualis signum habebant.
Eodem modo sibi constabant ani-
mo; neque modo hilares, modo
tristes erant; sed velut ad perpen-
diculum, æquabiliter leniterque
lætabantur: iras vero, & animi
dejectionem, atque perturbationes
procul habebant; eratque illis in-
ter præcepta, sapientes nihil eo-
rum non expectare debere, quæ
homini accidere possunt, quæque
in ejus potestate non sunt. Quod
si quandoque ira, vel tristitia, vel
aliud quippiam hujusmodi alicui
supervenisset, è medio se proripie-
bant, & pro se quisque sine arbi-
tris, affectum illum digerere &
sanare conabatur. Ista quoque de
Pythagoreis feruntur, quod nemo
illorum iratus, vel servum verberibus
multaverit, vel liberum homi-
nem verbis corripuerit: sed quis-
que expectarit, donec sibi animus
ad tranquillum statum rediisset.
Vocabant autem castigare verbis,
PÆDARTAN, i. e. disciplina in-
struere. Cæterum cum silentio &
tranquillitate, patientiæ litabant:
unde & Spintharus subinde de Ar-
chyta Tarentino referebat, quod,
cum post aliquod temporis inter-
vallum à bello redux, quod Ta-

¹⁹ ὡς ἔδεν δὲ τὸ ἀνθρώπων συμπλ.] Hæc leguntur etiam infra, Num. 224. usque ad verba illa, ἰατρούειν τὸ πᾶσι.

²⁰ Τὸ νεχτεῖν, παιδαρτῶν] Sic locum hunc scribendum esse recte monuit Schæferus de Philof. Ital. cap. xiv in fine. Ante enim legebatur, πν νεχτεῖν, παι-

δαρτῶν. Conferendus est autem cum hoc loco Noster supra, Num. 101. & infra, Num. 230. ubi pariter docemur, τὰς νεχτησίας a Pythagoreis olim dictas fuisse; παιδαρτῶν.

²¹ Ἐκ τραπᾶς] Ex MS. pro καὶ τραπᾶς.

rentini contra Messenios ductu ejus gesserant, rus suum revivisset, & villicum cum cætera familia, rem rusticam, non ut par erat diligenter, sed extreme supina negligentia curasse animadverteret, tanta ira indignationeque correptus sit, ut in servos invecstus, bene cum illis agi dixerit, quod ipsis iratus sit; alias tam gravium admissorum condigna supplicia luituros esse. Similia etiam de Clinia tradi, ait: nam & illum omnes castigationes punitiõesque distulisse, donec mentem in tranquillum statum restitutam haberet. Præterea memorant, viros istos à lamentis, ploratu, & id genus omnibus sibi temperare; & nec lucri spe, nec cupiditate, nec ira, nec ambitione, aut alio quopiam simili affectu ad contendendum inter se abripi: sed omnes Pythagoreos ira erga se invicem affectos esse, ut bonus pater erga liberos suos. Egregium etiam fuit, quod cuncta Pythagoræ adscribebant attribuebantque, nec ullam sibi, nisi admodum raro, ab inventis suis gloriam vindicabant: pauci enim sunt quorum propria opera celebrantur. Admireris etiam merito, quod id

ὡν ἴδια γνωρίζεται ὑπομνήματα.

τόσοτο ἡ πόλις εἰς Μεσσηνίους, ὡς εἶδε τὸν τε ὀπίστροπον, καὶ ὅσῃ ἄλλης οἰκίας, ὅση εὐτ' ὡς τ' ἡγερίαν ὀπιμελείας πεποιημένους, ἀλλὰ μεγάλη πνὶ κεχηρημένους ἐλιγωρίας ὑπερβολῇ, ὀργισθεῖς τε ἡσανύκησεν ἔτως, ὡς ἂν ἐκεῖν. εἶπεν, ὡς ἔοικε, πρὸς ὅτ' οἰκίας, ὅπ' εὐτυχῶσιν, ὅπ' αὐτοῖς ὀργισται. εἰ γὰρ μὴ τῶτο συμβεβηκός ἦν, ὅση ἂν ποτε αὐτὰς ἀθώως χυμέναι, τηλικαῦτα ἡμαρτηκότας. * Εἴ φησ' 198 λέγεσθαι ὅτι ἐπὶ Κλεινίᾳ τοιαῦτα πύνα. καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἀναβάλλεσθαι πάσης νεφετήσεως τε ὅτι ἐχλάσις εἰς τὴν τῆς Διανοίας ἀποκατάστασιν. οἰκίων δὲ καὶ δακρυῶν καὶ πάντων τῶν τοιούτων εἰρησθαι ὅτ' ἄνδρας, ἔτε δὲ κέρδῃ, ἔτε ὀπιθυμίαν, ἔτε ὀργῇ, ἔτε φιλοπρίαν, ἔτε ἄλλο. ἔθεν τῶν τοιούτων αἶπιον γίνεσθαι Διὰφορῶν. ἀλλὰ πάντας τὰς Πυθαγορείους ἔτως ἔχεν πρὸς ἀλλήλης, ὡς ἂν πατὴρ πατρὸς αὐτῶν πρὸς τέκνα ²² χοίρη. καλὸν δὲ ὅτι τὸ πάντα ²³ Πυθαγόρα ἀναπιδέναι τε καὶ ἀποκαλεῖν, καὶ μηδεμίαν πεποιεῖσθαι δόξαν ἰδίαν ἀπὸ τῶν εὐρσκομένων, εἰ μὴ πᾶσι πάντιον. πάντῃ γὰρ δὴ πνεις εἰσὶν ὀλίγοι, ^{*} θαυμάζεται δὲ καὶ ἡ τῆς Φυλα- 199

²² Σχοίη] Sic MS. pro χοίρη.

²³ Πυθαγόρα ἀναπιδέναι τι κ.] Confer Nostrum supra, Num. 158. & Scheffer.

de Philos. Ital. pag. 132. Cæterum pro ἀποκαλεῖν antea male legebatur, ἀπλάλῃ.

κῆς ἀκέρβεια. ²⁴ ἐν γὰρ πτωχότητι
 χρεαῖς ἐτῶν ἑδὲς ἑδενί φαίνεται τῇ
 Πυθαγορείων ὑπομνημάτων ²⁵ πε-
 ριπετόχως πρὸς τὴν φιλολόγην ἡλι-
 κίας. ἀλλ' ²⁶ ἔτι πρῶτον ἐξή-
 νεγκε τὰ θρυλλόμενα περὶ τρία
 βιβλία, ἃ λέγεται Δίον ὁ Σύρα-
 κῆς ἑκατὸν μνῶν πρᾶσθαι α
 Πλάτωνος κελύσαντος, εἰς πε-
 νίαν πινὰ μεγάλην τε καὶ ἰσχυρὰν
 ἀφικνεύμεν τὰ φιλολόγια· ἐπειδὴ
 καὶ ²⁷ αὐτὸς ἦν διὰ συγγραμμάτων
 Πυθαγορείων, καὶ διὰ τῶν μετῆ-
 100 λαβεῖν τὰ βιβλίων. * Περὶ ἧς δόξης
 πάντες φασὶ λέγειν αὐτὸς· ἀνοήτως
 μὲν εἶναι, καὶ τὸ πᾶσι ἔτι πάντες
 δόξῃ προσέχειν, καὶ μάστιγι τὴν
 ψυχὴν τῶν πολλῶν γινώσκον. τὸ γὰρ
 καλῶς ὑπολαμβάνειν τε ἔτι δοξά-
 ζειν ὀλίγοις ὑπάρχουσιν. δῆλον γὰρ,
 ὅτι περὶ οὗτοῦ εἰδότες τὰς γένεσις.
 ἔστιν ἡ εἰσὶν ὀλίγοι. ὥστε δῆλον, ὅτι
 οὐκ ἂν διατείνῃ εἰς οὗτοῦ πολλὰς ἢ
 ποταύτη διωμάς. ἀνόητον δὲ εἶναι,
 καὶ πάσης ὑπολήψεως τε ἔτι δόξης
 καταφρονεῖν. συμβῆσεται γὰρ ἀμα-
 ρῇ τε ἔτι ἀνεπανόρθωτον εἶναι τὴν

adeo accurate custodiverint, ut
 per tot secula nemo reperiat, in
 ullum Pythagoreorum commenta-
 rium incidisse, ante Philolai tem-
 pora. Hic enim primus celebra-
 tos illos tres libros evulgavit, quos
 Dio Syracusanus Platoni, id fla-
 gitanti, centum minis emisse dici-
 tur: inciderat enim in magnam
 gravemque paupertatem Philo-
 laus; & quia cum Pythagoreis
 necessitudine junctus erat, ideo
 librorum istorum particeps factus
 est. De fama & gloria ista di-
 cuntur tradidisse: insipientis esse
 omnem undique opinionis auram
 captare; præsertim quæ à pro-
 miscuo vulgo proficiscitur: nam
 paucis contingere, ut recte de
 quopiam sentiant opinenturque:
 quin apertum esse, id intelligen-
 tibus tantum competere: horum
 autem perexiguum esse numerum:
 indeque manifestum fieri, quod
 ista facultas ad multitudinem se
 minime extendat. Sed & illum
 insipienter agere, qui omnem de
 se opinionem famamque contem-
 nat: qui enim eo animo sit, il-
 lum rudem & inemendabilem

²⁴ Εἰ γὰρ πτωχότητι χρεαῖς ἐτ.] Vide Schefferum, loco laudato; itemque Sam. Tennulium ad Jamblich. in Nicom. pag. 72. 73. & Joh. Albert. Fabricium in Biblioth. Græca, Lib. II. Cap. XII. pag. 454.

²⁵ Περιπετόχως] Sic MS. Antea vero male, ἀπειπετόχως.

²⁶ Οὗτοῦ πρῶτον ἐξήνεγκε πινὰ θρ.] Ad rem faciunt illa Lærtiana in Pythagor.

Num. 15. Μίχας ἡ φιλολόγην οὐκ ἦν πινὰ Πυθαγορείων διγμοῦ. Οὗτοῦ ἡ μόνον ἐξήνεγκε πινὰ θρᾶ βιβλία, ἃ Πλάτων ἐπίσειλιν ἑκατὸν μνῶν ὡσηγήσας. Confer Menagium ad Lærtium in Philolao, Num. 85. & Sam. Tennul. ad Jamblich. in Nicom. pag. 199.

²⁷ Αὐτὸς] Id est, Philolaus; non vero, ut Arcerius existimabat, Dion.

manfurum. Necesse autem esse, ut is qui ignarus est, se ad discenda quæ ignorat, componat; discenti vero incumbere, ut animum ad opinionem sententiamque ejus, qui gnarus est, quique docere potest, advertat: generatim insuper opus esse, ut juvenes, quibus salus sua cordi est, attendant, quid seniores, quique vita recte acta inclauerunt, senserint opinatique fuerint. Præterea in universa hominum vita ætates quasdam inter se distributas esse, quas ENDE-
DASMENAS vocare dicuntur: neque cujusvis esse, illas secum invicem connectere: subverti enim unam ab altera, nisi quis ab incunabulis id, quod in se hominis est, bene recteque institutum habeat. Debere itaque cum educatione pueri ita comparatum esse, ut si ad probitatem, ad sobrietatem, ad fortitudinem exacta fuerit, potissima ejus pars in adolescentiam transferatur. Eodem modo, si adolescens ad honestatem, fortitudinem & temperantiam cum cura educatus sit, præcipuam hujus educationis portionem in virilem ætatem transfundi debere: quod enim vulgo circa hæc fieri amat, absurdum & ridiculum esse; dum pueros exultant modeste & temperanter agere, & ab omnibus quæ odiosa & turpia videntur, se continere debere; cum vero ad ado-

ύτω διακείμενον. αναγκαῖον δὲ εἶναι τῷ μὲν ἀνεπισήμονι μαθη-
ναι, ὃ πυχάνει ἀγνοῶν τε καὶ οὐκ ὀπισθέμῳ. τῷ δὲ μαθημένῳ. προσέχειν τῇ ἑ ὀπισθεμῶν τε καὶ διδάξαι διωσμεῶν ὑπολήψεις τε καὶ δόξας. * Καθόλου ᾗ εἰπεῖν, ἀναγ- 201
καῖον εἶναι οὗτ' σωφισμῶν τῶν νέων προσέχειν ἑ τῶν προσωπῶν τε καὶ καλῶς βεβαιωμένων ὑπολήψεσι τε ὧς δόξαις. ἐν ᾗ τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ τῷ σύμπτῳ εἶναι πνύας ἡλικίας ἐνδεδασμῶν, (ἔτω γὰρ ὧς λέγουσιν αὐτὰς φασί) ὧς οὐκ εἶναι ἑ τυχόντ' ὡς ἀλλήλων σωθεῖν. ἐκκρεῖσθαι γὰρ αὐτοὺς ὑπὸ ἀλλήλων, εἰάν τις μὴ καλῶς τε καὶ ὀρθῶς ἄγῃ τ' ἀνθρωπῶν ἐκ γῆρας. δεῖ ἔν τῆς ἑ παιδὸς ἀγωγῆς καλῆς τε καὶ σώφρονος γινομένης, καὶ ἀνδρακῆς, πολὺ εἶναι μέ-
ρ' ὡς διδόμενον εἰς τ' τῷ νεανίσκῳ ἡλικίαν. ὡσαύτως ᾗ καὶ τῆς τῷ νεανίσκῳ ὀπισθεμῶν τε καὶ ἀγωγῆς καλῆς τε καὶ ἀνδρακῆς καὶ σώφρονος γινομένης, πολὺ εἶναι μέρος ὡς διδόμενον εἰς τ' τῷ ἀνδρὸς ἡλικίαν. ἐπὶ περ εἰς γὰρ οὗτ' πολλὰς ἀποπνί τε καὶ γαλοῖον εἶναι τὸ συμβαῖνον. * Παιδας μὲν γὰρ ὅν- 202
τας οἶεσθαι δεῖν εὐτακτεῖν τε καὶ σωφρονεῖν, καὶ ἀπέχεσθαι πάντων τ' φθρεσκῶν τε καὶ ἀρχημότων εἶναι δοκούντων. νεανίσκους δὲ γυμνάζειν

ἀφ' ἑαυτοῦ ὡς δὴ περὶ πολλοῖς
 ποιεῖν, ὅτι αὖν βέλων). συρρεῖν δὲ
 χυθὼν εἰς ταῦτ' αὖτ' ἡλικίαν ἀμφο-
 τερα τὰ γῆν τ' ἀμαρτημάτων. καὶ
 γὰρ παιδαρχώδῃ πολλὰ εἰς ἀνδρώδῃ
 οὗτ' ἐναντίους ἀμαρτάνειν. τὸ μὲν
 γὰρ φάσκειν ἄπειν πὸ τ' ἀνδρῆς π' εἰ
 πᾶσι γῆν, ὡς ἀπὸ τῶν εἰπὼν.
 ἀνέειπεν ὅτι τὸ εἰ παιγνίας τε εἰς ἀν-
 λαοῖς καὶ ὑβριστικῶς παιδικῆς εἰδος,
 οὗτος τὸ παιδὸς ἡλικίας οἰκεῖται πον-
 ῆσαι. ἐκ ταύτης ἐν εἰς τ' ἐχθροῦ
 ἡλικίας ἀφικνεῖται τὴν παύσιν
 ἀλγέσας. πὸ δὲ τ' ὀπισθοδρομῶν τῶν
 ἐχθρῶν, ὡς αὐτῶν δὲ εἰς αὐτῶν
 φιλοσημῶν γῆν, ἀμοῖως ὅτι καὶ
 πὸς λοιπὰς ἀρετὰς τε εἰς ἀλγέσας,
 ὅσαι τυγχάνουσιν ἄσαι εἰς χαλεπῶς
 τε καὶ θορυβώδεις γῆν. ἐκ τ' τὸ
 ἀνδρῶν ἡλικίας εἰς τὴν τ' ἐναντίων
 ἀφικνεῖται. διόπερ παύσιν διὰ τὴν
 ἡλικίαν ταύτην πλείους ὀπισθο-
 203 λήσας. * Καθόλου ὅτι εἰπὼν, εἰδέποτε
 πὸν ἀνδρῶν ἐαυτὸν εἶναι ποιεῖν, ὅτι
 αὖν βέλων), ἀλλ' ὡς πᾶσι ὀπισθο-
 τοῖαν ὑπάρχειν δεῖν, καὶ ἀρχὴν
 νέμειν τε εἰς εὐαγέμονα, ἥς ὑπὸ
 τῶν εἰσὶν ἐκαστῶν τ' ἐκ τῶν. πα-
 χύς γὰρ ἐξέπαιδεν τὸ ζῶον ἐαθὼν τε
 καὶ ὀλιγορηθὲν, εἰς κακίαν τε καὶ
 φαιδρότητα. ἐρωτᾷν τε καὶ ἀπο-
 ρεῖν πολλὰς αὐτῶν ἐφασκεν, τὴν
 εἰκα οὗτ' ἀπὸ παιδὸς σωφροσύνης προσφέρειται τ' τὸ φῶς τεταγμένως
 τε καὶ συμμέτρως, καὶ τ' μὲν πᾶσι καὶ τ' συμμετρῶς διὰ φανερῶς

lescentiam pervenerint, tunc ple-
 rique illis plenam faciendi quod
 lubet, licentiam indulgent. Quo
 fit, ut in hanc ætatem utriusque
 fere generis vitia confluant: siqui-
 dem & pueriliter multa, & viri-
 liter adolescentes delinquant. Fu-
 giunt enim, ut verbo dicam, quic-
 quid cum diligentia & bono or-
 dine tractari desiderat; lusu-
 um vero, incontinentiæ, petulantia-
 que species, puerili ætati familia-
 res, sectantur: ex puerili itaque
 in proximam ætatem hanc affectio-
 nem devolvi: similiterque ambi-
 tionem reliquasque graves atque
 turbulentas inclinationes, & af-
 fectus, è virili ætate, in juveni-
 lem sese penetrare; adeoque huic
 præ omnibus intentiore cura invi-
 gilandum esse. In summa, nun-
 quam homini concedendum, ut
 quod lubet, perpetret; sed sem-
 per adjungendum qui præsit; ita
 ut quilibet civium, legitimo de-
 centisque imperio pareat. Nam
 animal sibi derelictum neglectum-
 que habitum, celeriter in vitia,
 & ad pravitatem delabi. Ajunt
 & sæpe eos interrogasse disputaf-
 seque; quare pueros adsuafacia-
 mus, ut in capiendo cibo ordi-
 nem modumque servant; osten-
 dentes illis hac ratione, quod ista
 pulchra; contraria vero, qualia

sunt confusio, & excessus quilibet, turpia sint: unde & ebrietati & gula deditum esse, insigni probro habetur. Si enim nihil horum nobis profuturum est, postquam in viros evaserimus; frustra, dum pueri sumus, tali ordini nos adsueferi. Eandem autem & ceterarum assuetudinum rationem esse. At enim non cerni, quod in aliis animalibus, quæ ab hominibus erudiuntur, idem fiat; sed statim ab initio catulum & pullum ea assuescere atque doceri, quæ jam adultis agenda sunt. In genere dicitur, Pythagoreos perinde obvios quosvis ac familiares adhortari, ut à voluptate sibi caveant, tanquam à re summæ cautionis indiga: nullo enim nos alio, quam isthoc affectu, vehementius decipi, & in peccata præcipites agi: hinc generatim videntur contendisse, ne unquam ad voluptatem collineantes, aliquid cœptaremus: hunc quippe finem ut plurimum inhonestum noxiumque esse: itaque eo proposito ad agendum nos accingere debere, ut bonum honestumque primo loco spectemus; utilitatem vero commoditatemque in secundis collocemus: & hæc quidem iudicio

αὐτοῖς καλὰ· τὰ δὲ τέτων ἐναντία·
 τὴν τε ἀπαξίαν καὶ τὴν ἀσυμμετρίαν,
 αἰσχροῦ.²⁸ ὃ δ' ἐστὶν ὁ, τε οἰόφλυξ
 καὶ ἀποληστὴς ἐν μεγάλῳ ὀνειδῇ
 κείμην. εἰ γὰρ μηδὲν τέτων ἐστὶ
 χρησίμον ἐῖς τὸ τῷ ἀνδρὶ ἡλικίαν
 ἀφικνεύμενων ἡμῶν, μάταιον εἶναι
 τὸ συνεθίζειν παῖδας ὄντας τῇ
 τοιαύτῃ παῖδι. τὸν αὐτὸν δὲ λόγον
 εἶναι καὶ περὶ τῶν ἄλλων²⁹ ἐθῶν.
 * Οὐκ ἐν ὅπῃ γε τῶν λοιπῶν ζώων 104
 τῷ οὐρανῷ συμβαῖνον, ὅπου ἴσως
 ἀνθρώπων παιδός; ἀλλ' εὐθὺς
 ἐξ ἀρχῆς τὸν τε σκύλακα καὶ τὴν
 παῖδα ταῦτα συνεθίζεσθαι τε καὶ
 μαθηθῆναι, ἀδεήστ' ἐπράττειν αὐτὰς
 τελεωθέντας. καθόλου δὲ οὐδ' Πυ-
 θαγορείας ἐφασκεν ὡς κελεύειν
 τοῖς ἐκτεχνήσανσιν τε ἢ ἀφικνεύμε-
 νοις εἰς σωήθειαν, εὐλαβεῖσθαι τὴν
 ἡδονὴν, ὥστε περὶ ἄλλοις τῶν εὐλα-
 βείας δεομένων. εἴτε γὰρ εἴπω
 σφάλειν ἡμᾶς, εἴδ' ἐμβάλλειν εἰς
 ἀμαρτίαν, ὥς τῷ τὸ παῖδι.
 καθόλου δὲ, ὥς εἰσὶν, διετείνον-
 το μηδέποτε μηδὲν ἐπράττειν ἡδο-
 νῆς σκοπομένης. καὶ γὰρ ἀρχή-
 μονα καὶ βλαβερόν, ὥς ὅτι τὸ
 πολὺ, τῷ τὸν εἶναι τὸν σκοπὸν·
 ἀλλὰ μάλιστα μὲν πρὸς τὸ κα-
 λὸν τε καὶ εὐχρημον βλέποντες, ἐπράττειν ὃ ἀνὴρ ἡ πραίτερον· δεύτερον
 δὲ πρὸς τὸ συμφέρον τε καὶ ὠφέλιμον. δεῖσθαι δὲ ταῦτα κέρσεως

²⁸ ὃ δ' ἐστὶν] Lego, καὶ ὅτι ἐστὶν ὁ, τε οἰόφλυξ, &c.

²⁹ Ἐθῶν] Mals antea, ἐθῶν.

205 ὁ νομαζομένης ὀπιθυμίας πιαῦτα λέγειν ἔφασαν οὗτοι ἄνδρες ἐκείνους· αὐτῶν μὲν τὴν ὀπιθυμίαν ὀπιφορέον τινα εἶναι τὴν ψυχῆς, καὶ ἐρμῶ, καὶ ἐρεξίν, ἥτοι πληρώσεως πινούσης, ἢ παρυσίας πινῶν, αἰσθησεως ἢ ἀλγίστης αἰσθητικῆς. γίνεσθαι δὲ καὶ τὴν ἐναντίον ὀπιθυμίαν, 3^ο ἢ κενώσεως πινούσης, καὶ ἀπαθείας, καὶ τῆς μὴ αἰσθησεως ἐναντίας. πικρὸν δὲ εἶναι τὸ πᾶσι τούτοις, καὶ χαρὸν τὸ πρὸς ἀνθρώπων πολυειδέσθαι. εἶναι δὲ τοὺς πολλὰς τὴν ἀνθρώπων ὀπιθυμιῶν ὀπιλήτης ἢ καποκλασμένους ὑπὸ αὐτῶν τὴν ἀνθρώπων. διὸ καὶ πλείους ὀπιμλείας δεῖσθαι τὸ πᾶσι τούτοις, καὶ φυλακῆς πινούσης καὶ σωμαστικῆς καὶ τῆς τυχευσεως. τὸ μὲν γὰρ κενωθῆναι τὸ σῶμα τῆς τροφῆς ὀπιθυμῶν, φυσικὸν εἶναι· καὶ τὸ πάλιν ἀναπαληρωθῆναι, κενώσεως ὀπιθυμῶν τὴν τροφικῆς, φυσικὸν ἢ τῆς εἶναι. τὸ δὲ ὀπιθυμῶν πείρειν τροφῆς, ἢ πείρειν πινούσης καὶ τροφικῆς εἰδησῆς πινούσης καὶ πλείους οἰκίσεως, ὀπιλήτων εἶναι. πιν αὐτῶν δὲ λίγον εἶναι καὶ πρὸς σκλῶν πινούσης, καὶ πτηνῶν, καὶ ἀλγέων, καὶ θρεμμάτων, τῶν εἰς 206 τροφὴν ἀνηκόντων. * Καθὼς δὲ τὴν

non vulgari opus habere. De cupidinibus, uti vocantur, ista docuisse viros illos, referunt: ipsam quidem cupiditatem, esse concitationem quandam animæ, & impetum, appetitionemque, quæ juxta inclinationem sensuum atque appetitus sensitivi, repleti aliis quibus rebus, aut quarundam rerum præsentit frui, desideramus: vicissim vero, esse quandam cupiditatem, quæ ad evacuationem tendit, quæ abesse à nobis quædam, & non sentiri volumus. Multifarium autem esse hunc affectum, & præ omnibus fere, qui se in homine exerunt, affectibus, pluriformem: sed & plerasque humanas cupiditates, extrinsecus accersitas esse, & propria hominum opera paratas: ideoque illas magna cura atque custodia, & minime perfunctoria exercitatione indigere: nam naturale quidem esse, ut corpus exinanitum alimoniis refocilletur: idemque postquam repletum est, juxta naturæ ductum, evacuatione opus habere: aut exquisitos cibos, aut curiosam delictamque vestem, ac stragula, aut sumptuosam splendidamque habitationem concupiscere; id vero accersitum esse: eodem modo se rem habere cum suppellectili, vasibus, ministris, pecore ad vescendum apto. Universe autem cum

1^ο ἢ κενώσεως] In prior Edit. & MS. corrupte legitur, οἰκιστικῆς: cujus loco

ἢ κενώσεως scribendum esse, viderat etiam Arcerius.

humanis affectibus ita comparatum esse, ut nusquam consistant, sed in infinitum abripiant: quapropter à prima statim juventute, proficientium curæ attendendum, ut mature quæ appetenda sunt, expetant; vanasque & superfluas cupiditates fugiant; adeoque ab hujusmodi appetitionibus imperturbati purique permaneant; eosque ipsos contemnant, qui, eo quod cupiditatibus impliciti sunt, dignos se contemptu reddiderunt. Cum primis vero animadvertere licere, vanas illas, damnosas, exorbitantes, & effrenatas cupiditates iis dominari, qui eminentiori quapiam potestate conspicui sunt: nihil enim tam absconum esse, quo hujusmodi tam puerorum, quam virorum, & mulierum animus se non incitet. In genere vero admodum multiplicem esse alimentorum, quæ sumuntur, varietatem: haberi enim quodammodo infinitos numero fructus, infinitas radices quibus humanum genus vescatur; varii præterea generis carnes comedere, ita ut difficile sit, inter pedestria pariter, volatiliaque, & aquatica animalia quæpiam reperire, à quibus degustandis abstineat; quin & in illis parandis condiendisque, varias artes, succorumque multiplici-
ces mixturas excogitatas fuisse:

πρὸς ἄνθρωπον παθὼν σχεδὸν τὰ πλείους ποῖται εἶναι, οἷον μηδαμῶς ἵστασθαι, ἀλλὰ προάγειν εἰς ἄπειρον. διόπερ εὐθὺς ἐκ νεότητος ὁππότεν αἶναι τὴν ἀναστροφὴν, ὅπως ὁππθυμῶσι μὲν ὧν δεῖ. φέρονται δὲ τὰ ματαίων π. ἐπεὶ ἐργάζονται ὁππθυμῶν, ἀπείρατοι π. ἐκαστὸς ἐστὶ τῶν ποῖτων ὁρέων ὅντις, καὶ καταφρονεῖντες αὐτῶν τὰ ἀξιοκαταφρονήτων, καὶ τὴν ἐνδεσμένην ἐν τῇ ὁππθυμίᾳ. μάλιστα δὲ εἶναι κατανοῆσαι τὰς τε ματαίας καὶ τὰς βλαβεράς, καὶ τὰς πετεινὰς καὶ τὰς ὑδατικάς τῇ ὁππθυμίᾳ. ὡς δὲ τὸ ἐν ἐξέστῃς ἀναστροφῇ γινόμεναι. ὡς γὰρ ὅπως ἄππων εἶναι, ὅφ' ὃ τὸ ψυχρὸν ἔχει ὁρμᾶν τῶν ποῖτων παῖδων τε, καὶ ἀνδρῶν, καὶ γυναικῶν. * Καθόλου δὲ πικρὰ πᾶσι 207 εἶναι τὰ τῶν προσφρομένων πικρὰ. ἀπείρατοι γὰρ π. πλῆθος εἶναι καρπῶν, ἀπείρατοι δὲ ριζῶν, ὅς τις καὶ τὸν ἄνθρωπον φησὶ. ἐπὶ δὲ σαρκοφαγία παντοδαπῇ χρῆσθαι, καὶ ἐργάζεσθαι: εὐρεῖν, πῶς ὁ γαστρίων. τῶν χειρῶν, καὶ τῶν πτερυγίων, καὶ τῶν ἐνδρίων ζώων. καὶ δὴ σκευασίας παντοδαπὰς πρὸς ταῦτα μεμηχανῆσθαι, καὶ χυμῶν παντοίας μίξεις.

1. Ἐρμῆν, πῶς ὁ γαστρίων. Sic locum hunc auctoritate codicis MS. emendavi

& distincti. Antea enim legebatur, ἔρμῃ πῶς, ὁ γαστρίων: nullo utique sensu.

ὅθεν εἰκότως ³² *μανικόν* τε ἔ. παλύν-
 μορφοι εἶναι κτ' ἢ τῆς ψυχῆς κίνη-
 208 σιν τὸ ἀνθρώπινον φύλον. * Ἐκα-
 στεν γὰρ δὴ τῶν προσφερειμῶν ἰδί-
 πνὲς διαθέσεως αἵτιον γίνεσθαι.
 ἀλλὰ οὗτ' ἀνθρώπους τὰ μὲν πα-
 ραχρῆμα μεγάλης ἀλλοιώσεως αἵ-
 τια γινόμενα παυομένων, οἷον καὶ τ'
 οἶνοι, ὅπ' πλείων προσενεχθεὶς,
 μέχρι μὲν πινθῆ. ἱλαρωτέρως ποιεῖ,
 ἐπειτα μανικωτέρως ἔ. ἀρχημενεστ-
 ρως. τὰ δὲ μὴ τοιαύτῳ ἐνδεκνύ-
 μῳ διώσκειν, ἀγνοεῖν. γίνεσθαι
 δὲ πᾶν τὸ προσενεχθὲν αἵτιον πινθῆ
 ἰδίᾳ διαθέσεως. διὸ δὴ ἔ. μεγάλης
 σοφίας τὸ καπνοησά τε ἔ. σπουδαῖν,
 ποίοις τε ἔ. πόσις δὲ χρῆσθαι πρὸς
 τροφὴν. εἶναι ἢ ταύτῃ τ' ἴσησῃ-
 μῳ τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς Ἀπόλλωνός τε
 καὶ Παιωνῆ. ὕστερον ἢ τῶν περὶ τ'
 209 Ἀσκληπιόν. * Περὶ δὲ γυνήσεως
 τάδε λέγειν αὐτὰς ἔφασκεν. κατ' ὅ-
 λα μὲν ὦντο δὲ φυλάττεσθαι τὸ
 καλὰ μῶρον προσφέρειν. ὅτε γὰρ τ'
 φυτῶν τὰ προσφερῆ, ὅτε τῶν ζώων,
 εὐκαρπια γίνεσθαι πινὰ χρόνον πρὸ
 τῆς καρποφορίας, ὅπως ἐξ ἰσχυόν-
 των τε ἔ. τετελειωμῶν τῶν σωμα-
 των τὰ σπέρματα καὶ οἱ καρποὶ γί-
 νων). δὲ οὐκ ἔ. τῆς παιδίας ἔ. τὰς
 παρθένους ἐν πόνοις τε καὶ ἐν γυμνα-
 σίοις καὶ καρτερίαις ἔ. προσήκασαι

unde mirum non esse, si mortali-
 um natio insanos ac multifarios
 animi motus hauriat. A singulis
 quippe cibis, singulas etiam, &
 cuique cibo proprias affectiones
 ingenerari: quod & ipsi homines
 in iis alimentis observant, quæ no-
 tabiles alterationes afferunt: qua-
 le quid contingit in vino immode-
 rate hausto; quod hilariores pri-
 mum efficit, dein vero ebriis men-
 tem adimit, eosque ludibrio ex-
 ponit: ea vero ignorant quæ tan-
 tam vim non exerunt: cum tamen
 omne quod comeditur, singularis
 cuiusdam affectus causa fiat: ut
 adeo insignis sapientiæ res haberi
 debeat, expendere atque observa-
 re, qualibus alimentis utendum;
 quantumque cibi assumendum sit:
 eam vero scientiam initio ab Apo-
 line & Pæone traditam, ac dein-
 cept ab Æsculapio excultam fuisse.
 De generatione denique hæc illos
 docuisse fertur: primo cavendum
 esse quod præcox dicitur: Neque
 enim aut in plantis præcoces fru-
 ctus, aut in animalibus immaturos
 foetus bene se habere; sed debere
 accedere temporis quoddam inter-
 vallum, antequam fructum ferant;
 ut ex validis perfectisque corpori-
 bus semina & fructus proveniant.
 Ideoque pueros & virgines in la-
 boribus, exercitiis, & tolerantia
 convenienti educari, cibisque ali

³² *Μανικόν*] Sic scribendum esse sensus & sequentia manifesto suadent. Antea vero corrupte legebatur, *μανικόν*.

oportere, qui vitæ labori, temperantia, patientiaque debita accommodati sint. Multa vero in rebus humanis occurrere, quæ ferius discere præstat; inter quæ etiam esse rei Veneræ usum. Ita igitur educandum esse puerum, ut intra annum vigesimum de tali commercio nihil cogitet; postquam vero ad id ætatis venerit, raro ei rei operam det: quod futurum sit, si bonum corporis habitum, in honore, & pro re præclara habuerit; & persuasus simul sit, illum cum intemperantia in uno eodemque homine neutiquam consistere posse. Laudata ab illis etiam dicunt vetera hæc Græcarum civitatum instituta, quibus vetabatur cum matre, cum filia, aut sorore rem habere; itemque in templis, aut in publico: bonum enim & utile esse, ut quamplurima huic rei obstacula objiciantur. Idem Viri generationes quæ præter naturam fiunt, quæque cum lasciva libidine conjunctæ sunt, è medio tollendas; eas vero, quæ secundum naturam, & temperantiæ conformes sunt, ac ad sobriam & legitimam liberorum procreationem

τρέφειν, ³³ τροφῶν προσφίροντας, τὴν ἀρμότιον φιλοπῶν τι ἐ σωφροσι ἐ καρπερικῶ βίῳ. πολλὰ δὲ τῶν καὶ τ' ἀνθρώπινον βίον ποιεῖν εἶναι, ἐν οἷς βέλτιον ἐστὶν ἢ ἐψυμασία, ὧν εἶναι καὶ τ' τῶν ἀφροδισίων χρείαν. * Δεῖν ἔν τ' παιδὰ ἕτως 210 ἀγεῖν, ὥς μὴ ζητῶν ἐν τῷ εἶκοσιν ἐτῶν τ' παιδιῶν σωφροσύνας. ὅταν δὲ εἰς τὰ τοιαῦτα ἀφίκηται, παῖσι εἶναι χρῆστον πῶς ἀφροδισίοις. ἐπιδῶν τ' τὰ τοιαῦτα, εἰάν τιμιον τι καλὸν εἶναι νομίζῃται ἢ εὐεξία. ἀκρασίας γὰρ ἅμα ἐ εὐεξίαν ἔ πάνυ γίνεσθαι περι τὴν αὐτὴν. ἐπαινεῖσθαι δὲ αὐτοῖς ἐφασαν ἐ τὰ ποιάδε τ' προὔπαρχόντων νομίμων ἐν τ' ἐλλήνικαῖς πόλεσι, τὸ μήτε μητροσι συγγίνεσθαι, μήτε θυγατρὶ, μήτ' ἀδελφῇ, μήτ' ἐν ἱερῷ, μήτ' ἐν τῷ Φανερῷ. καλὸν τι γὰρ εἶναι, καὶ σύμφορον, τὸ ὡς πλείους γίνεσθαι κωλύματα τῆς ἐκτροχίας ταύτης. ὑπελάμβανον δὲ, ὡς εἰπεν, ἐκείνοι οἱ ἄνδρες περὶ αἰρεῖν μὲν δεῖν πῶς τι ὡρῶ φύσιν θυμῶσε, καὶ πῶς μετ' ὕβρεως γιγνομένης καταλιμπάνειν δὲ τῶν καὶ φύσιν τι καὶ μετ' σωφροσύνης γιγνομένων πῶς ³⁴ ὅτι περὶ ποσὶα

³³ Τροφῶν προσφίροντας] Cave confundas has duas phrasas apud Græcos, τροφῶν προσφίρειν, & τροφῶν προσφίροντας. Prius enim significat, cibum alicui porrigere edendum; velut nutrix infanti, vel matres filiis. Posterius vero, cibum capere, vel sumere: nullo scilicet

portigente. Hic ergo τροφῶν προσφίροντας, vertes, cibum præbentes.

³⁴ Ἐπὶ περὶ ποσὶα σωφροσύνη τι καὶ νομ.] Hoc Græci eleganter vocabant, ἐπ' ἀρίστην παιδὴν σωφροσύνην: metaphora ducta ab agricultura. Isidorus Pelus. Lib. III. Ep. 243. Παρ' Ἀθηναίοις ἡ σωφροσύνη, ἡ

- σωφρονίᾳ τε καὶ νομίμῳ γινόμεναις.
 211 * Ἰπλάμειον δὲ δὲν πολλὴν πρὸς
 νοίαν ποιῶντα ὅτ' ἔστι πικροποιήματα
 τῶν ἐσομένων ἐκ γόνων. πρῶτον μὲν
 εἶναι καὶ μεγάλῃ πρὸς νοίαν, τὸ
 προσάγειν αὐτὸν πρὸς τὴν πικροποιίαν
 σωφρονίᾳ τε καὶ ὑγιεινῶς βεβαιώ-
 τα καὶ ζῶντα, καὶ μήτε πληρώσει
 χρωδύμον τροφῆς ἀκαίρως, μήτε
 προσφερύμον παιῦτα, ἀφ' ὧν
 χείρας αἱ τῶν σωμάτων ἐξῆς γίνονται.
 μήτε³⁵ δὲ μέδοντα τε, ἀλλ' ἦμιστε
 πάντων. ὦντο γὰρ ἐκ Φαύλης τε
 καὶ ἀσμφώνος καὶ παραχῶδους κρᾶ-
 σεως μοχθηρὰ γινόμενα τὰ ἀέριμα-
 212 τα. * Καθόλου δὲ παντελῶς ὦντο
 βαθύμει πρὸς εἶναι ἐκ ἀποσκέπης,
 τὴν μέλλοντα ζωοποιεῖν, καὶ ἄγειν
 πινὰ εἰς ἡμέσιν τε καὶ ἑσπέρῃ, μήτε
 μὲν ἀσφύτης πάσης προσάγειν, ὅπως
 ἔσται ὡς χαρμέσται τὴν γινόμενὴν ἢ
 εἰς τὸ εἶναι καὶ ζῆν ἀφίξις. ἀλλὰ
 τὰς μὲν φιλόκυκας μὲν πάσης ἀσ-
 φύτης ὀπιμειῶντα τὴν σκυλακείας,
 ὅπως ἐξ ὧν δέ, καὶ ὅτε δέ, καὶ³⁶ ὡς
 δὲ ἀφαικόμενων, προσήνῃ γίνονται
 τὰ σκυλακία. ὡσαύτως δὲ ἐκ ὅτ'
 213 Φιλέριθας. * Δῆλον δὲ ὅτι ἐκ τὰς

tendunt, retinendas esse censue-
 runt. Dein nascituræ soboli in an-
 tecessum providendum esse ab iis,
 qui liberis procreandis operam
 dant: primam vero & præcipuam
 cautionem circa ipsam generatio-
 nem adhibendam illi, qui soboli
 generandæ animum admovet; ut
 victu sobrio & salubri utatur, neve
 alimentis intempestive se ingurgi-
 tet, aut ebrietate præcipue, aliave
 perturbatione, corporis habitum
 deteriore reddat. Existimabant
 enim è pravo dissonoque, & tur-
 bido temperamento, vitiosa semi-
 na edi. Universe autem vecordem
 plane & inconsideratum pronun-
 tiabant, si quis vitam nascendique
 ortum alteri daturus, non omni
 diligentia provideat, ut iste in
 lucem vitamque introitus quam
 amabilissimus fiat: iniquum enim
 esse, eos qui canum studio ferun-
 tur, omnem curam impendere,
 ut catuli concipiantur ex quibus
 oportet, & quo tempore oportet,
 atque ex hoc vel alio modo af-
 fectis, utque inde mansueti eva-
 dant: similiterque agere avium
 etiam studiosos. Quin & cæteros

τὸ ἴδιον, ἐκ ἀνότου (sic enim ibi legen-
 dum est pro ἐκ ἀνότου) παιδὸν ἐλέγχει
 γινόμεναι. Ἀργεῖο παιδὸν hic vocatur pro-
 prie, aratio liberorum, i. e. procreatio:
 quod præcise dictum est, pro, ἄργεο
 ἐπὶ παιδὸν πενέσι; ut loquitur Plutar-
 chus in libro de Precept. Conjugal. pag.
 144.

ἢ Μὴν δὲ μέδοντα τε, ἀλλ' ἦμιστε π.]
 Idem plane monet Plutarchus in aureolo
 tractatu περὶ παιδὸν ἀγωγῆς, pag. 1. & 2.
 & Plato Lib. vi. de Legib. pag. 623.

³⁶ Ὡς δὲ ἀφαικόμενων] Sic scriben-
 dum putavi, pro, ὡς δὲ ἀφαικόμενων, quod
 prior Edit. habet.

qui generosorum animalium desiderio tenentur, omnibus modis prospicere, ne admissura temere fiat: homines vero nullam sobolis suæ rationem habere; sed & in procreando obiter perfuntorieque versari, & in educando, instituendoque, supinæ prorsus negligentia reos fieri: hanc enim gravissimam juxta evidentissimamque causam esse, quod plurimi hominum mali atque improbi sint: quia nimirum liberorum progeneratio apud plerosque belluino ritu, & temerarie instituitur. Hac manu ductione, hocque studio Viri illi verbis factisque circa temperantiam exercebantur: idque juxta præcepta, quæ jam olim, tanquam Oracula quædam Delphica, ab ipso Pythagora acceperant.

C A P. XXXII.

QUod autem fortitudinem attinet, multa jam ex ante dictis propius ad eam pertinent: utputa admiranda illa facinora, quæ à Timycha perpetrata sunt: itemque ab iis qui mortem obire maluerunt, quam Pythagoræ placita de fabis, aliisque quæ huic studiorum generi consentanea sunt, transgredi. Sed & quæ ipse Pythagoras præclare designavit, dum solus

λοιπὰς τῆ ἐσθλακῶτων περὶ τὰ γενναῖα τὸ ζῶον, πᾶσαν ποιῆσαι αὐτὸν δυνάμει δὲ μὴ εἰκῇ γίνεσθαι πᾶς γενήσεις αὐτῶν. οὗτοί οἱ ἀνθρώποις μηδεὶνα λόγον ποιῆσαι τῶν ἰδίων ἐκγόνων, ἀλλ' ἅμα θύναν εἰκῇ τε καὶ ὡς ἔτυχε φειδύλλοντες πάντες τρέφον, καὶ μὴ πάντας τρέφειν τε ἐπαιδύειν μὴ πάσης ὀλιγορίας. πάντων γὰρ εἶναι τὸ ἰσχυροῦσθαι καὶ σφραγίσθαι αἰτίαν τῆς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων κακίας τε καὶ φανυλότητος. βοσκηματώδη γὰρ καὶ εἰκαίαν πινὰ γίνεσθαι τῶν τεκνοποιῶν ὥστε τοῖς πολλοῖς. πιαῦται ὑψηλῶς καὶ ὑψηλῶς δόματα ὥστε τοῖς ἀνδράσιν ἐκείνοις διὰ λόγων τε καὶ ἔργων ἡσκέειν περὶ σωφροσύνης, ἀνῶθεν παρεληφόσιν αὐτοῖς καὶ ὥστε γὰρ γέλωτα, ὡς περὶ πινὰ ³⁷ πυθόχρησσε λόγια παρ' αὐτῶν δὲ Πυθαγόρα.

Κ Ε Φ. λβ'.

Περὶ δὲ ἀνδρείας, πολλὰ μὲν 214
ἤδη καὶ τῶν εἰρημίων οἰκείως καὶ πρὸς αὐτῶν ἔχει· οἷον καὶ περὶ Τιμύχαν θάυμαστα ἔργα, καὶ τὰ τῶν ἐλομῶν ἀποθανεῖν, πρὸ τῆς περὶ ἐλευθέρων τῶν ἐρρωδέντων ὑπὸ Πυθαγόρα περὶ κυάμων, καὶ ἄλλα τῶν ποιεῶν ὑψηλῶς δόματων ἐχόμενα· ὅσα τε Πυθαγόρας αὐτοῖς ἐπέτελεσε θύναίως, ἀποδομῶν παν-

¹⁷ Πυθόχρησσε λόγια] Vide Nos supra ad Num. 161.

παχὲ μέν^Θ, καὶ πρὸς πάντας ἐκιν-
δυνεύς ἀμνηχάνεις ὅσους ὤρξατο
λόμῳ^Θ, ἑλόμεν^Θ καὶ τὸ πα-
τρέϊδα ὑπολιπὼν, καὶ ὅππῃ τὸ ἄλλο-
δαπῆς διατρέξων· τυραννίδας δὲ
καταλύων, καὶ πολιτείας συγκει-
μύας διατάττων, ἐλευθερίαν τε
ὑπὸ δουλείας καὶ πόλιν ὠραιοτάτην·
καὶ τὸ ὠραιοτάτην παύων, ὕβριν
καταλύων, καὶ ὅσων ὕβρις καὶ
τυραννικὰς πλάσων· καὶ τοῖς μὲν
δικαίοις καὶ ἡμέτεροις περὶ αὐτὸν
παύων καταστημένον, ὅσων δὲ
ἀγροῦς ἀνδρας καὶ ὕβρις ἀπε-
λαύνων τῆς αἰωνίας, καὶ μὴ θεμι-
τάς τῆς ἀπαγορεύων· καὶ
πῶς μὲν ἀναγκαστὴν ὁμῶς^Θ προ-
μῶς, τοῖς δὲ παντὶ ὀφείλει ἐνστάς·
215 * Πολλὰ μὲν ἔν τῶν ἔχοντις αὐ-
τὸν πικρὰ, καὶ πολλὰς
αὐτὸν καταρδύνει· μέγιστον δὲ πάν-
των ἐστὶ τὸ πρὸς Φαλάργον αὐτὸν μὲν
παύων ἀνυποτάκτον ῥηθέντα τε καὶ
παραχθέντα· ὅππῃ γὰρ ὑπὸ Φαλάργ-
ου^Θ καὶ ὁμοπαύων^Θ τυραννῶν καπνί-
χεται, καὶ ἀνέμειξεν αὐτὸν εὐφρόνῃ
τὸν περὶ ὁμοπαύων^Θ τὸν γῆ^Θ, ἑλευθε-
ρίαν, αὐτὸν τῶν ἐνέκα ἀφικ-
νόμεν^Θ, τὰ συμβαλὼν αὐτὸν· λά-

quaquaversum peregrinatus est,
laboribusque ac periculis immen-
sum quantis sese obtulit, & relicta
patria, vitam apud externos exige-
re statuit: quin &, dum tyranni-
des sustulit, turbatis Rebusq. pri-
stinum ordinem restituit, & civi-
tates à servitute in libertatem asse-
ruit: eodem pertinet quod inju-
stitiam compescuit, contumelias
dispulit, & protervis tyrannicisque
ingeniis obstitit; ac iustis quidem
mansuetisque benignum se ducto-
rem præbuit; feros vero & pro-
tervos à convictu suo removit, il-
lisque negavit se responsa datu-
rum: alteris denique alacriter o-
pem tulit; alteris autem, totis vi-
ribus repugnavit. Pronum itaque
foret & horum multa certissima
documenta proferre, & majori
etiam numero ad virtutis amussim
ab eo gesta, adjicere: sed inter
ea maxime eminent, quæ coram
Phalaride, cum invicta oris liber-
tate, sive dixit, sive fecit. Cum
enim à Phalaride crudelissimo ty-
rannorum captivus detineretur,
eique congressus esset vir sapiens,
gente Hyperboreus, nomine Aba-
ris, qui ob hoc ipsum advenerat,
ut cum eo sermonem sociaret; plu-

* ἑλόμεν^Θ] Hæc vox non absque
sensu dispendio in priore Edit. deest,
quam ex MS. revocavi.

* Παύων] Ex MS. pro quo antea in-
epte legebatur, πάντων.

* Συμβαλὼν] Idem ex MS. pro ὅσιν,

quod prior Edit. habet.

* Ἀπαγορεύων] Imo potius, ἐπαγο-
ρεύων, i. e. palam profitens, vel elo-
quens. Nam ἀπαγορεύων, ut notum est,
significat, interdicere, vetare: quod sen-
sui loci hujus non convenit.

res quaestiones, maxime sacras, Abaris ei proposuit, de simulacris, de religiosiore Deorum cultu, de providentia, de rebus, tum quæ cælo continentur; tum quæ in terris passim versantur, multisque similibus aliis. Pythagoras vero, prout divino afflatu incitabatur, acriter, utque veritati prorsus consonum erat, tantaque cum persuadendi facultate respondit, ut audientibus dicta plane approbaret. Tum vero Phalaris & contra Abaridem, quod ab eo Pythagoras laudaretur, ira exarsit, & in ipsum Pythagoram acerbè invecus est: ausus etiam in Deos ipsos, graves seque dignas blasphemias evomere. Abaris autem ea propter Pythagoræ gratias agebat; insuperque ab eo edoctus est, quod à Cælo pendeant reganturque omnia: id quod ei tum ex aliis plurimis, tum inprimis ex præsentissima sacrorum efficacia ostendit: tantumque aberat, ut docentem talia Pythagoram pro præstigiatore Abaris haberet; ut potius illum, tanquam Deum quempiam, supra modum suspexerit. Ad hæc Phalaris divinationem, & quicquid in sacris fieri solet, aperte negavit. Abaris vero ab hisce digressus est ad alia, quæ in oculis incurrunt; & ex iis quæ humanis viribus averruncari

γὰρ πῆ ἡρώτης, καὶ μάλα ἱερὰς, περὶ ἀγαλμάτων καὶ τῆς ὁσιωπάτης θεραπείας, καὶ τῆς τῶν θεῶν προνοίας, τῶν περὶ κατ' ἔρανον ὄντων, καὶ τῶν περὶ τὴν γλῶττις περιεφορῶν, ἄλλα τε πολλὰ πιαυτὰ ἐπέθετο. * Οἱ δὲ 216
Πυθαγόρας, οἷον ἦν, ἵ ἐνθῆως σφόδρα, καὶ μετ' ἀληθείας πάσης ἀπεκρίνατο, καὶ περὶ τῆς, ὥς προσεγγίζοντι τῶν ἀκούοντες. τότε ὁ Φάλαρις ἀνεφλέχθη μὲν ὑπὸ ἐργῆς πρὸς τὴν ἐπαινεῖν Πυθαγόραν. Ἀβάρην· ἡγεῖσθαι δὲ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸ Πυθαγόραν ἐπὶ λόγῳ ἢ πρὸς τῶν Θεῶν αὐτὰς βλασφημίας. θειὰς προσφέρειν, καὶ πιαυτὰς, οἷας αὖ ἐκείνῳ εἶπεν. ὁ δὲ Ἀβάρης πρὸς ταῦτα ὡμολόγη μὲν χάριν Πυθαγόρα· μετὰ ἢ τὰ ἐμάνθανε περὶ αὐτῶν περὶ τῶν ἐρανον ἡρώτης ἐκ ἀκοσμοειδῶν πάντων, ἀπ' ἄλλων τε πλειόνων, καὶ διὰ τῆς ἐνεργείας τῶν ἱερῶν· πολλὰ γὰρ ἐδὲ γόητα νομίζειν Πυθαγόραν τὴν ταῦτα παιδιδόντα, ὥς γὰρ καὶ αὐτὸν ἐπαύμαζεν ὥς αὖ θεὸν ὑπερφυῶς. πρὸς ταῦτα Φάλαρις· ἀνὴρ μὲν μασιπῖαν, ἀνὴρ δὲ ἐπὶ τῶν τοῖς ἱεροῖς δρώμενα περὶ φανῶς. * Οἱ δὲ Ἀβάρης 217
μετῆγε τὸν λόγον διὰ τῶν ἐπὶ τῶν παῶσι φαινόμενα ἐναργῶς, καὶ διὰ τῶν ἐν ἀμυχανοῖς, ἥτοι πλε-

μοις ⁶ ἀπλήτοις, ἢ νίσις ἀνιάτοις, ἢ καρπῶν φθοραῖς, ἢ λοιμῶν φθοραῖς, ἢ ἄλλοις ποῖ τοῖς τοῖς παγχαλέτοις ⁷ ἐ ἀνηκέστοις, ἢ ὡς ἀγχινομήων δαυμονίων πινῶν καὶ θείων εὐεργητημάτων, ἐπερχοτο συμπίθειν, ὡς ἐστὶ θεία πρόνοια, πῶς ἐλπίδα ἀνδρωπίνην καὶ διώαμην ὑπεραίμαται. ὁ δὲ Φάλαργς ἠνιχυώτῃ πρὸς πῶτα, καὶ ἀπεθρασύνειτο. αὐτῷ ἐν ὁ Πυθαγόρας ὑποπιδῶν μὲν, ὅτι Φάλαργς αὐτῷ ῥάπτοι θάνατον, ὅμως ἢ εἰδώς, ὡς οὐκ εἴη ⁸ Φαλαργδο μόρσιμον, ἐξασιασικῶς ἐπεχειρῇ λέγειν. ἀπιδῶν γὰρ πρὸς τὸ Ἄβαρην ἔφη, ὅτι ἄρανόθεν ἢ διὰ θάλασσαν εἰς τὴν πᾶν αἴερα, καὶ τὰ δῖπυγα φέρεσθαι πέφυκε. * Καὶ ἐπὶ τοῖς πρὸς τὴν ἄρανον ἀπολαθίας πάντων, διεξήλθε γνωρμώματα πῶς πᾶσι. τοῖς τὴν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἐκείνῃ διωάμειως ἀναμφισβητήτως ἀπέδειξε καὶ προίων, τοῖς τῇ λόγῳ καὶ τῇ νῦν πλείας ἐνεργείας ἐπεξήλθεν

nequeunt, nempe ex bellis inex-pugnabilibus, ex incurabilibus morbis, ex interitu fructuum, ex pestilentia grassatione, ex aliis denique id genus gravissimis & atrocibus calamitatibus, quæ Deorum quorundam, aut Deorum operatione immittuntur, persuadere conatus est; esse utique divinam providentiam, quæ omnem hominum expectationem, & vim longe exsuperet. Sed Phalaris fronte perfrecta, contra hæc audacius insurrexit. Denuo igitur Pythagoras, suspicatus quidem à Phalaride necem sibi parari, gnarus tamen simul, quod non esset in fatiis, ut ab illo occideretur, liberrime dicere orsus est. Ad Abarim enim conversus, docuit, quod à Cælo in res aëreas & terrestres transitus quidam & descensus fieri soleat: deinde per notissima quæque edisseruit, quod omnia Cœli ordinem sequantur: item demonstravit, animæ facultatem liberam, sui que juris esse: & longius progressus, perfectas rationis mentisque operationes esse

⁶ Α' πλῆτοις] Scribo, ἀπλήτοις, i. e. intolerabilibus.

⁷ Παρεχγορόσαν δαυμ. πιν. καὶ θείων εὐεργητ.] Locum hunc sic scribendum puto, νομιέται δαυμ. πιν. καὶ θείων νομιέται: ut constructio talis sit, καὶ δὲ τῇ νομιέται δαυμ. πιν. καὶ θείων νομιέται ἐν ἀνηκέστοις, ἢ τοι πολέμοις, &c. Νομιέται γὰρ hic vocatur admonitio, sive castigatio divina, quæ fit immissis calamitatibus: eodem sensu, quo

Græci dicunt νομιέται πᾶν πληγαῖς, i. e. verberibus aliquem officii sui admonere: qua phrasi præter alios usus est Aristophanes.

⁸ Φαλαργδο μόρσιμον] Alludit ad versum illum Homericum, *Odyss.* X. Οὐ μὲν μοι πλείους, ἐπεὶ ἂν τοι μόρσιμος εἴμι. Quo versu usum esse Apollonium Tyanensem, cum a Domitiano vitæ periculum ei immineret, refert Philostratus.

adstruxit : ac ita demum solita libertate, de tyrannide, omnibusque fortunæ prerogativis, deque injustitia, omnique hominum avaritia, quam nullius ista cuncta pretii sint, solide docuit : hisque subjunxit divinam de vita optima admonitionem ; ejusque cum pessima comparationem exserte instituit ; sed & quomodo anima cum suis facultatibus & affectibus se habeat, clarissime detexit : quodque omnium præstantissimum est, demonstravit . Deos non esse caussam malorum, morbosque, & si quæ alia corpus male afficiunt, ab intemperantia profeminari ; reprehensis fabularum scriptoribus atque poetis, ob ea quæ in fictionibus suis secius dicta extant. Hincque Phalaridem redarguendo erudit, quæque & quanta esset Cœli potentia, ex ipsis operibus ostendit ; quodque pœnæ legibus sancitæ, jure meritoque infligantur, multis certisque argumentis probavit. Insuper quantum discrimen inter hominem & cætera animalia intercederet, aperte indicavit : ac de oratione quoque interna & externa scientificè locutus est ; ut & de mente, notitiæque, quæ ab illa provenit, ac de aliis moralibus, hisque affinibus dogmatibus. Tradidit etiam quæ communi vitæ utilia forent, hisque congruas

ἰκανῶς. καὶ ἔπειτα μὲν παύρησίᾳ καὶ τυραννίδι π, καὶ τῇ κατὰ φύσιν πλεονεκτημάτων πάντων, ἀδικίας π καὶ τῆς ἀνθρώπων πλεονεξίας ὅλης στρεῖς ἀνεδίδαξεν, ἐπὶ ὅθεν ἐστὶ πάντων ἀξία. μετὰ δὲ ταῦτα θείας ἀρχαίνετο ἐπιήκειτο καὶ ὁ ἀρίστος βίον, καὶ τὸ πρὸς τὸ κάκιστον ἀντιπαρεσθελὼν αὐτὰ προθύμως ἀντιπαρέστη. καὶ ψυχῆς π, καὶ τῇ διακρίσει αὐτῆς, καὶ τῇ παύσῃ, ὅπως ἔχῃ ταῦτα, σφίγγετα ἀπεκάλυψε, καὶ τὴν κάλλιστον πάντων ἐπέδειξεν, ὅτι οἱ θεοὶ τὰ κακῶν εἶσιν ἀντίητοι, καὶ ὅτι νίκοι καὶ ὅσοι πάῃ σώμωται, ἀνθλασίας ἐστὶ ἀνέριμα. καὶ πὶ τῇ κακῶς λεγομένων ἐν τοῖς μύθοις διήλεγχε οὗτον λογοποιῶς π καὶ ποιητῆς. τὴν π φάλαρα μπελέγχων ἐνυθίτη, καὶ τὴν ὅσον δυνάμιν, ἐπὶ αὐτῇ ἐστὶ, καὶ ὅση, δι' ἔργων ἐπεδείκνυε. καὶ π τὸ κατὰ νόμον καλίστης, ὡς εἰκότως γίνετο, πεμμέρα πολλὰ παρέθετο. καὶ π τὸ ἀφ' ὧν ἀνθρώπων πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα παρέδειξε διεφαιδῶς. καὶ π ὅσον διαθήκε λόγον, καὶ τὸ ἐξ ὧν προκύπτει, ὁπσημονικῶς διεξήλθε. καὶ π νῦν καὶ τῆς ἀπ' αὐτῶν κατὰ φύσιν γνώσεως ἀπέδειξε πλείους. ἡθικά π ἄλλα πολλὰ ἐχρήματα τῶν δόγματων.

* Περὶ τῆς ἐν τῷ βίῳ χρησίων ὠφελιμότητος ἐπαίδουσε, ἀρχαίνετο

π συμφώνως ταῖς σωήρμωσιν
 ὁππαιέσται, ἀπαγορεύσεις π, ὧν
 ἔ χρη ποιεῖν, παρέχεται, καὶ τὸ μέ-
 γιστον, τῶν κατ' εἰμαρμόνῳ καὶ κτ'
 νοῦ δρωμένων τ' ἀπαγορεύσει ἐπιή-
 σται, καὶ τ' κατὰ περὶ σωμῶν, καὶ
 κατ' εἰμαρμόνῳ. περὶ δαιμόνων π.
 πολλά καὶ σφὰ διηλέχθη, καὶ περὶ
 ψυχῆς ἀθανασίας. ταῦτα μὲν ἔν
 ἀλλ' ὅτι ἂν εἴη τρέψας λόγων· ἐκεί-
 να ἣ καὶ μάλλον πῶς περὶ ἀνδρείας
 220 ὁππαιέσται προσήκει. * Εἰ γάρ
 ἐν αὐταῖς μέσσις ἐμβεβηκώς πῶς
 δεινός, σθερεῖ τῇ γνώμῃ φιλοσο-
 φῶν ἐφαίνετο, καὶ παύσασθαι ὡς
 πταγμῶς καὶ καρτερῶν ἡμύ-
 νετο τ' τύχῳ, καὶ εἰ πρὸς αὐτὸν τ'
 ἐπαύοντο ὅτι κινδυνὸς ἐξουσία καὶ
 παρρησία ¹⁰ χρώμεθα ἐνδηλῶ
 ἦν, πάντως πᾶ καταφρονητικῶς
 εἶχε τ' νομιζομένων εἶναι δεινῶν, ὡς
 ἔδειξεν ἀξίων ἔντων. καὶ εἰ τ' θανά-
 τος προσδοκώμεθα, ἴσα γὰρ δὴ τὰ
 ἀνθρώπινα, ὀλιγώρῃ τέτα παυ-
 τάσθαι, καὶ ὅτι ἦν πρὸς τῇ παύσῃ
 τίτε προσδοκία, δῆλον δὴ περὶ
 ὡς εἰλικρινῶς ἀδεῆς ἦν πρὸς θάνα-
 τιν. καὶ τέτων ἣ ἐπ' ἡγυαίοτρον
 διεπράξατο, τὴν κατὰ λυσιν τῆς
 τυραννίδος ἀπεργασάμεθα, καὶ
 καταχρῶν μὲν τ' τυραννον, μέλλον-
 τα ἀνηκέστες συμφορὰς ἐπαγαῖν τοῖς

admonitiones lenissima hortatio-
 ne adhibita, aptavit; interdicta-
 que de iis adjecit, quæ fugienda
 essent: distincte etiam explana-
 vit, quæ fato, quæque arbitrio
 humano fierent; ac de Dæmoni-
 bus & de immortalitate animæ
 sapienter multa disputavit. Sed
 hæc alterius fuerit Philosophiæ
 materia: ista vero propius forti-
 tudinis culturam spectant; quod,
 cum in media se conjiciens pe-
 ricula, constanti & ad omnia pa-
 rato animo philosophari visus sit,
 cum fortunam patienter sustinue-
 rit, cum magna auctoritate &
 ore libero in eum perorarit, qui
 capiti ejus exitium minabatur;
 manifestum utique effecerit, quod
 gravissima quæque mala, tan-
 quam in nullo numero haben-
 da contempserit. Idem de me-
 tu mortis judicandum est: à
 quo illum penitus intactum fuisse
 apparet; utpote cum mortem,
 sibi, quantum humanitus præ-
 videri potuit, proxime immi-
 nentem plane non curaverit, ne-
 que præsentissimæ necis expecta-
 tioni animum adverterit. Ex-
 tant autem etiam fortiora ad-
 huc dictis facta ejus, dum tyran-
 nidem funditus delevit, ipsum-
 que tyrannum, atrocissimas ca-
 lamitates hominibus machinan-

* Καρτερῶν] Scribe, καρτερῶν, vel καρτερῶς.

¹⁰ Παρρησία] Male ante, παρρησία.

tem, cohibuit; & Siciliam crudelissima dominatione liberavit. Quod autem ipse tam præclari facinoris auctor extiterit, ipsa quoque Apollinis Oracula indicio sint; utpote quibus prædictum est, tum demum Phalaridis dominatum corruieturum esse, cum cives meliores, magisque inter se concordæ facti essent: quales utique præsentia Pythagoræ, ejusque institutione, & manuductione facti sunt. Hujus rei adhuc certius argumentum à tempore desumi poterit: eodem enim die Phalaris Pythagoræ & Abaridi capitis periculum intentavit, & ipse ab insidiatoribus interfectus est. Quin & ab Epimenide sumto indicio hæc adstrui poterunt. Sicut enim ille, qui Pythagoræ discipulus erat, cum quidam vitæ ejus manus violentas afferre vellent, Furiis, Diisque ultoribus invocatis, effecit, ut insidiatores illi sese mutuis cædibus conficerent; ita sane & Pythagoras, Herculis ritu & virtute, mortalibus opem ferens, illum, à quo homines proterve nefarieque habiti fuerant, morte punivit: idque per ipsa Apollinis Oracula, cum quibus illi à prima nativitate, naturalis quædam conjunctio intercedebat. Et hætenus quidem præclarum hoc ejus facinus à nobis

τῶν Ἀπόλλωνος, οἷς ἦν αὐτοφύως σωρητηγμῶν ἀπὸ τῆς ἐξ ἀρχῆς γένεως. τῶν μὲν ἐν τῷ θαυμασθῶν αὐτῶν τῆς ἀνδρείας κατόρθωμα

ἀνθρώποις, ἐλευθερώσας δὲ τῆς ὁμοπατρὸς τυραννίδος Σικελίαν.
 * Ὅτι δὲ αὐτὸς ἦν ὁ παῖς καταρ- 221
 θώσας, πεκμήρον μὲν καὶ ἀπὸ τῶν
 χρησμῶν τῶν Ἀπόλλωνος, τίς τ'
 κατέλυσιν ἀγασσιναιόντων τῷ φα-
 λάριδι γυῖσεσθαι τῆς ἀρχῆς, ὅτι
 κρείττονες ἔσονται ὁμοιοηκώτεροι γυῖνοι-
 το, καὶ σωιστάμενοι μετ' αἰλλήλων
 οἱ ἀρχόμενοι. οἷοι ἔτετι γυῖνοι,
 Πυθαγόρας παρὸντος, ἀπὸ τῆς
 ὑφηγήσεως ἔκαστος αὐτῶν. τάς
 δ' ἐπὶ μῆζον τεκμήριον ἦν ἀπὸ τῆς
 χρόνου. ὅτι γὰρ τῆς αὐτῆς ἡμέρας
 Πυθαγόρας τε καὶ Ἀβάριδι φάλαρις
 ἐπὶ κίνδυνον θανάτου, καὶ αὐτὸς
 ὑπὸ τῶν ὁπιθευόντων ἀπεσφάγη,
 καὶ τὸ κατ' Ἐπιμενίδην διὰ τῶν αὐτῶν
 τέτων ἔσω τεκμήριον. * Ὡς περ 222
 γὰρ Ἐπιμενίδης, ὁ Πυθαγόρας μα-
 θητῆς, μέλλων ὑπὸ πινῶν ἀναιρεῖ-
 σθαι, ἐπειδὴ τῆς Ἐρμινύας ἐπελα-
 λέστω, καὶ οὖν πτωρὸς γεῖς,
 ἐπίησε οὖν ὁπιθευόντας πάντας
 ἄρδην ὥστε αὐτοῖς ἀποσφαγῆναι.
 ἔτω δὲ καὶ Πυθαγόρας ἐπαμυνῶν
 τοῖς ἀνθρώποις, κατὰ τὴν Ἡρα-
 κλέους δίκην ἔανδρείαν, τὴν ἐξυ-
 βρίζοντα καὶ πλημμελῆντα εἰς οὖν
 ἀνθρώπους, ἐπ' ἀφελεία τῶν ἀν-
 θρώπων ἐκόλασε, καὶ θανάτῳ
 παρέδωκε δι' αὐτῶν τῶν χρησμῶν

ἄρχης πᾶσι μνήμης ἡξιώκαμεν.

- 223 * Ἄλλο ὃ τεκμήριον αὐτῆς ποιησάμεθα, πλὴν σωτηρίας τῆς ἐνόμου δόξης, δι' ἣν αὐτοὶ τε μέντοι καὶ δοκῶντες ἑαυτῶν ἐπεσθίει, καὶ τὰ ὑποτῇ ὁρθεῖ λόγῳ ὑπαγορεύομεθα, μήτε ὑφ' ἡδονῆς, μήτε ὑπὸ πόνου, μήτε ὑπ' ἄλλης πινὸς πάσης, ἢ κινδυνῶς μεθιστάμεθα ἀπ' αὐτῶν. οἱ τε ἐταῖροι αὐτῶν ¹¹ πρὸ τῆς πεπραγμένης τῶν ὀρεσθέντων ὑπ' αὐτῶν, ἡρῶν τοσοῦτον ἐν παντοδαπαῖς τε τύχαις ἐξεταζέμενοι, τὸ αὐτὸ ἡθὺς ἀδιάφθορον διεφύλαττον. ἐν μυρίαῖς τε συμφοραῖς γυρόμενοι, εὐδαιμονοῦντες ὑπ' αὐτῶν μετετρέπουσιν. ἦν δὲ καὶ ἀδίαλεπτον παρ' αὐτοῖς ὡς ἀκλήσις, τῷ νόμῳ βοηθεῖν ἀεὶ, καὶ ἀνομία πολέμειν, καὶ πρὸς τὸ ἐργεῖν καὶ ἀπαρτίζεσθαι τὸ τευφλῶν, καὶ σωφροσύνης διὰ τὸ γυμνῆς σώφρονος ²²⁴ καὶ ἀνδρῶν βίῳ. * ¹² Ἦν δὲ πᾶσι μέλη παρ' αὐτοῖς πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς πάθη πεποιημένα, πρὸς τε ἀθυμίας καὶ δηγμῶς, ἀ δὲ βοηθητικώτατα ἐπενεγόντο. καὶ πάλιν αὖ ἕτερα πρὸς τε πᾶς ὀργῆς, καὶ πρὸς ὅν τι θυμῶς, δι' ὧν ὀπιτείνοντες αὐτὰ, καὶ ἀνιέντες ἄρχης ἔμετρον, σύμμετρα πρὸς ἀνδρείαν ἀπειροχάζοντο. ἦν δὲ καὶ τῷ μέγιστον εἰς γυμνασίου ἔργον, τὸ πεπεισθαι,

memoriæ consecratum esto. Per-
gimus autem jam ad aliud forti-
tudinis ejus argumentum ; quod
nimirum sartam tectamque con-
servaverit sententiam, quæ juri &
justitiæ conformis esset ; juxta
quam & ipse solus quæ sibi vide-
bantur peregit ; & ab iis quæ recta
ratio dictabat, neque voluptate
neque laboris molestia, neque ul-
lis denique affectibus dimoveri se
passus est. Sed & discipuli ejus
mortem obire maluerunt, quam
ullum ejus placitum transgredi :
variisque cum casibus colluctati,
hos mores incorruptos custodiverunt,
nec unquam ab iis fecerunt
divortium, quamvis infinitis cala-
mitatibus obruerentur. Erat etiam
perpetua apud eos cohortatio, le-
gi opem ferendam, & quicquid
legi adversatur debellandum esse :
itemque ad arcendum depellen-
dumque luxum, vitæ sobriæ & vi-
rili ab incunabulis assuescendum.
Habebant etiam cantus quosdam
ad sanandos animi affectus compo-
sitos, & contra tristitiam animique
vulnera, veluti præsentissima reme-
dia, excogitados ; rursusque alios
contra iram & animositatem, per
quos affectus istos intendebant,
remittebantque, donec fortitudi-
ni congruos redderent. Hoc quo-
que maximum illis ad strenuitatem
pondus addebat, quod persuasi

¹¹ Πρὸς τὴν πεπραγμένην τὴν ἐργασίαν.] Con-
fer Nostrium supra, initio hujus capituli.

¹² Ἦν δὲ πᾶσι μέλη παρ' αὐτῶν.] Hæc le-
guntur etiam supra, Num. III.

essent, sapientes nihil eorum non expectare debere, quæ homini accidere possunt, quæque in ejus potestate non sunt. Quod si quandoque ira, vel tristitia, vel aliud quidpiam hujusmodi alicui supervenisset, è medio se proripiebant, & pro se quisque sine arbitris affectum illum digerere, & sanare strenue conabatur. Generatim quoque illis competeat laboriosa in disciplinis & studiis diligentia, & innata omnibus incontinentiæ, avaritiæque cruciamenta, diversissimæque castigationes, & sufflamina igne ferroque irremissibiliter peracta: idque nullo laboris aut patientiæ dilectu: hinc enim abstinentia ab omnibus animalibus, & ab aliis etiam quibusdam cibis strenue exercebatur; illinc sermonis prohibitio, & omnimodum silentium, tanquam meditamenta ad linguam coercendam, per complures annos eorum fortitudinem exercitam habebant: uti & intentæ & continua pervestigatio & ruminatio difficillimarum speculationum; & propter ista cibi somnique parsimonia; itemque gloriæ, divitiarum, similitumque in affectatus contemptus: quibus omnibus

πλάττει καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτήδευτον καταφρόνησις. καὶ ταῦτα πάντα

ὡς¹³ ἔδδεν δὲ τῶν ἀνθρωπίνων συμπληωμάτων ἀποπροδοκῆτον εἶναι παρὰ τῆς νοῦν ἔχουσι, ἀλλὰ πάντα προσδοκᾶν, ὥν μὴ τυγχάνουσι αὐτοὶ κύριοι ἐντις. * Οὐ μὲν²²⁵ ἄλλ' εἴ ποτε συμβαίη αὐτοῖς ἡ ὀργή, ἡ λύπη, ἡ ἄλλο π τῶν πινύτων, ὁ κινδυνὸν ἀπηλλάττοντο. καὶ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος ἡνόμενος ἐπειράτω καταπίπειν τι ὅ ἱατρὸς εἴη τὸ πάθος ἀνδρακῶς. ¹⁴ ἢν ᾧ ἡνικὸν αὐτῶν καὶ τὸ πρὸς τὰ μαθήματα καὶ ὁ πητηδύματα ὁπίπνον, καὶ αἱ τῆς ἐμφύτης πᾶσιν ἀκρασίας τι καὶ πλεονοξίας βάσανοι, πικιλώταται τι καλᾶσις καὶ ἀνακαταί, πυρὶ καὶ σιδήρῳ σωτηριώδημα ἀπειραιτήτως, καὶ ἔτι πίνων, ἔτι καρπερίας ἔδεμιας φειδώμεναι. εἰς τὸ μὲν γὰρ ἀποχή ἐμφύχων ἀπάντων, καὶ ἀσροσέπ βρωμάτων πινῶν ἀσκήτω ἡναιάως. τὸ πρὸς ᾧ ἔχεμυθία τι καὶ παυτελής σιωπή, πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν σωασκῆσαι, ὅτι ἐπὶ πολλὰ πλὴν ἀνδρείαν αὐτῶν ἐγύμναζεν. ἢ τε σωπόν¹⁵ καὶ ἀδάπνους¹⁶ πρὸς τὰ δυσληπίστατα τῶν γεωρημάτων ἐξέτασις τι καὶ ἀνάληψις.

* Διὰ ταῦτα ᾧ αἰοιρία, καὶ ὀλιγοσι-²²⁶ πία, καὶ ὀλιγοῦπία, δόξης τι καὶ

¹³ ὡς ἔδδεν δὲ τῶν ἀνθρωπίνων συμπλ.] Pulchrum hoc præceptum traditur etiam supra, Num. 196.

¹⁴ ἢν δὲ ἡνικὸν αὐτῶν καὶ τὸ πρὸς τ.]

Cum toto hoc loco confer Nostrium supra, Cap. xvi. ubi eadem leguntur.

¹⁵ Καὶ ἀδάπνους¹⁶] Vide Nos supra ad Num. 188. ubi eadem occurrunt.

εἰς ἀνδρείαν αὐτοῖς σπουδάζουσιν. οἰκλῶν ¹⁶ δὲ, καὶ δακρύων, καὶ πάντων ἑπιτάων ἐργασθαι τῶν ἀνδράς ἐκείνους φασίν. ἀπείχονται δὲ καὶ δεήσεων καὶ ἱκετηῶν καὶ πάσης τῆς τοιαύτης ἀνελευθέρου θωπείας, ὡς ἀνάνδρου καὶ πεπεινῆς ἕσσης. τῆς ὅτι αὐτῆς ιδέας τῇ ἡθῶν θετίον, καὶ ὅτι τὰ κυριώτατα καὶ σπουδαιότατα τῇ ἐν αὐτῇ δογματῶν, ἀπορρήματα ἐν ἑαυτοῖς διεφύλακτον ἅπαντες αἰεὶ, μετὰ ἀκλεῖας ἐχεμυθίας πρὸς τὰς ἐξωτερικὰς ἀνέκφορα διατηρῶντες, καὶ ἀγράφως ἐν μνήμῃ τοῖς Διαδόχοις, ὡς περ μυστήρια θεῶν ²²⁷ μεταπεραδιδόντες. * Διόπερ ἔθεν ἐξεφοίτησε τῇ τε λόγῳ ἀξίων, μέγιστα πολλὰ ὅτι διδασκόμενά τε καὶ μαθητὰν ὀφείδοντα, ἐν τοῖς τοίχοις μένον ἐγνωρίζετο. ¹⁷ ὅτι δὲ τῇ θυγατρὶ, καὶ, ὡς εἰπεῖν, βεβήλων, εἰ καὶ πτετύχοι, ἀπὸ συμβόλων ἀλλήλοις οἱ ἄνδρες ἠνέστηοντο, ὧν ἔχοντο ἐστὶ νῦν, ἃ περ φέρονται τὰ θρυλλόμενα. οἷον, πῦρ μαχαίρῃ μὴ σκάλδαι· καὶ τὰ τοιαῦτα συμβόλα· ἅπερ ψιλῇ μὲν τῇ φρασὶ γραῶδεσιν ὑποθήκαις εἰσὶν· ἀπὸ πρὸς ὀφείδοντα ὅτι θαυμαστικῶς πῖνα καὶ σεμνῶς ὀφείλειαν παρέχεται τοῖς ²²⁸ μεταλαβῶσι. * Μέγιστον ὅτι πάντων πρὸς ἀνδρείαν ὡς ἀγγελάει, εἰ,

illi se ad fortitudinem acuebant. Afferunt præterea, Viros illos lamenta, & ploratus, & id genus omnia procul habuisse: abstinebant etiam ab obsecrationibus, supplicationibus, omnique illiberali adulatione, tanquam effœminata & humili. Ad hanc morum speciem quoque referendum est, quod præcipua dogmata, quibus disciplina eorum continebatur, inter arcana sua omnes summo silentio tegebant, ne peregrinis innotescerent: eaque, sine scriptura, soli memoriæ commissa, ac si Deorum mysteria essent, ad successores transmittabant. Unde etiam evenit, quod nihil eorum, commemoratione dignum, in publicum emanavit; quamvis satis longo tempore docerentur; nec deessent qui discerent; sed id quidem intra privatos tantum parietes: si vero res ita ferret, ut extranei, &, ut ita loquar, profani adessent, per symbola inter se agebant ænigmatum modo: exempli gratia, Ignem gladio ne fodito; & similia: quæ nuda phrasi anilibus monitis affinia videntur; explicata vero in admirabilem seriumque usum ab intelligentibus adhiberi possunt. Omnium autem maximum ad fortitudinem incitamentum est,

¹⁶ Οἰκλῶν δὲ ὁ δακρ. — τὸς ἀνδράς ἐκείνους] Sunt verba Aristoxeni: ut ipse Jamblichus testatur infra, Num. 233.

¹⁷ Ἐπὶ δὲ τῇ θυγατρὶ] Confer Nostrium supra, Num. 104.

quod sibi primum hunc scopum propositum habeant, ut à carcere & vinculis, quibus ab incunabulis constricta tenetur, eruant, atque in libertatem afferant mentem; sine qua nemo quisquam sani aliquid verique sive didicerit, sive viderit; quocunque denique sensu utatur: nam mens, juxta illos, cuncta cernit, cunctaque audit; surda, caeca caecura. Secundis autem curis id agendum censebant, ut mens illa sacris disciplinarum studiis deinceps expurgeretur, meliorque reddatur, atque sic demum eidem utilia & divina infundantur communicenturque: ne vel à corpore recedere timeat, vel ad incorporea accedens, præ splendore illorum fulgentissimo oculos avertat, aut ad passiones, sive affectus, qui animam corpori, veluti quibusdam clavis fibulisque affixam tenent,

τὸ σκοπὸν προσέειπεν ἡ κυρωτάτων, ῥύσασθαι¹⁸ καὶ ἐλευθέρωσαι τὸ τοσούτων εἰργμάτων καὶ συνδέσεων τὸ κατεχόμενον ἐκ βρεφῶν νῦν, ἔχοντες ὑγιᾶς ἔδδεν ἂν τις ἔδδεν ἀληθῆς τοπαρχάπαν ἐκμάθοι, ἔδδ' ἂν κατ' ἰδοί, δι' ¹⁹ ἦεν Θ' ἐν ἐνεργῶν αἰσθησεως. ²⁰ Νῦν γάρ, κατ' αὐτὸς, πάνθ' ἐρῇ, καὶ πάντ' ἀκέραι' ἑτέρα δὲ καὶ κωφὰ καὶ τυφλά. δόξτερον ἢ τὸ ὑπερασπιδάξιν ²¹ Διχαρζαζέντι λοιπὸν αὐτῷ καὶ πικίλως ὀπιτηδευθῆντι Διὰ τὴν μαθηματικῶν ὀργιασμῶν, τὴν τιμικαδὲ τὴν ἐνησιφύρων καὶ θείων ἐνπηγῆναι καὶ μεταδιδόναι, ὡς μήτε τῶν σωμάτων ἀφιστάμενον ἀποδειλιάειν, μήτε πρὸς τὰ αἰσώματα προσαναγόμενον ὑπὸ τῆς λαμπροῦς αὐτῶν μαγματορρῆς ἀποσπρέφεισθαι τὰ ὀμματα, ²² μήτε προσηλάντων τῷ σώματι τὴν ψυχὴν παθημάτων, καὶ προσωρεγνόντων

¹⁸ ῥύσασθαι καὶ ἐλευθέρωσαι τ.] Hæc etiam leguntur apud Porphyrium, Num. 46.

¹⁹ Δι' ἧς τινος ἔν] Sic recte MS. pro Δι' ἧς τὸ νοεῖν, quod Arcerio fraudi fuit.

²⁰ Νῦν γὰρ, κατ' αὐτὸς, πάνθ' ἐρῇ, καὶ πάντ' ἀκέραι.] Erat dictum Epicharmi, ut testantur Tzetzes *Chil.* xii. vers. 440. Plutarchus, Tom II. pag. 99. Maximus Tyr. Dissert. i. & alii. Cæterum, pro ἐρῇ, ut recte est in MS. Arcerius intempestive corripuit, ὀρεῖ: ignorans scilicet, dictum hoc esse Epicharmi, qui Dorica dialecto usus est.

²¹ Διχαρζαζέντι — ἐπιτηδευθῆντι] Sic recte MS. At prior Edit. vitiose, Διχαρζαζέντι, & ἐπιτηδευθῆντι.

²² Μήτε προσηλάντων τῷ σώματι τὴν ψυχ.] Alludit Jamblichus ad illud Platonis in *Phædone*, pag. 387. B. Edit. Lugdun. Εἰς τὴν ἡδονὴν καὶ λύπην, ὅπως ἂν ἴχουσι, προσηλὸς αὐτῶν ὥς τὸ σῶμα καὶ προσωρεγνόν: quem locum adducit etiam Jamblichus noster in *Protreptico*, cap. xiii. pag. 80. Vide etiam Nicephorum ad Synesium de *Insomniis*, pag. 357. qui eundem locum Platonis adducit, & Syneesium eodem alludere docet. Obiter hic Lectorem monemus, Henricum Stephanum in *Thesauro*, (Tom. III. Col. 162. ubi de προσωρεγνόντων agit) ab aliis procul dubio deceptum, tradere, locum hunc Platonis exstare in *Phædro*, cum, ut diximus, in *Phædone* occurrat.

Ἰππικρίφειδης. ὅλως ᾗ ἀδάμασεν οἶ-
ναι πρὸς πάντα γήρεσι καὶ κατὰ
γυναικῶν παθήματα. ἡ γὰρ διὰ τῶν
πάντων γυμνασία ἐ ἀνοδῶν τὴ
λειοτάτης ἀνδρείας ἢ Ἰππικρίφειδης.
τοσαῦτα ἐ πρὸς τῆς ἀνδρείας ἡμῶν
τεκμήρια κείδω πρὸς Πυθαγόρα τε
καὶ τῶν Πυθαγορείων ἀνδρῶν.
& Pythagoreorum fortitudine proposita indicia sunt.

convertatur; sed adversus omnia,
quæ generationi subserviunt; item-
que adversus affectus, qui nos in
terram detrahunt, tota persistat
indomita. Per istos quippe gra-
dus enitens exercitatio, & ad su-
periora reditus, perfectissimæ for-
titudinis studium erat. Et hæc no-
bis etiam hæctenus de Pythagoræ

bis etiam hæctenus de Pythagoræ

Κ Ε Φ. λγ'.

CAP. XXXIII.

219 Φιλίαν ᾗ ἀφανεύεται πάν-
των πρὸς ἀπαντας Πυθαγό-
ρας παρέδωκε. θεῶν μὲν πρὸς ἀν-
θρώπους δὲ εὐσεβείας ἐ Ἰππικρίφει-
δης ἡγεμονίας. δογματῶν δὲ πρὸς
ἄλληλα, καὶ καθόλου ψυχῆς πρὸς
σῶμα, λογικῆς τε πρὸς τὰ τῆ
ἀλόγου εἶδη, διὰ φιλοσοφίας καὶ
τῆς κατ' αὐτὴν θεωρίας. ἀνθρώ-
πων ᾗ πρὸς ἀλλήλους, πολιτῶν μὲν
διὰ νομιμότητος ἰγῆς. ἑτερο-
φύλων δὲ διὰ φυσιολογίας ὁρθῆς.
ἀνδρῶν δὲ πρὸς γυναῖκα, ἡ τέκνα, ἡ
ἀδελφές, καὶ οἰκείας, διὰ κοινωνί-
ας ἀδιασπρέφους. συλλήθεδν δὲ,
πάντων πρὸς ἀπαντας, καὶ προσέπ-
των ἀλόγων ζώων πινὰ, διὰ δι-
καιοσύνης ἐ φυσικῆς Ἰππικρίφειδης
καὶ κοινωνίας. σῶμα δὲ κατ'
ἑαυτὴν ὄντη, καὶ τῶν ἐ γυμνασίου

A Micitiam vero præclare tradi-
dit Pythagoras; & quidem erga
omnes omnium; sive Deorum
cum hominibus, per pietatem cul-
tumque cum scientia conjunctum;
sive dogmatum inter se, & in uni-
versum animæ cum corpore, par-
tisque rationalis cum irrationali,
per philosophiam ejusque specu-
lationes; vel hominum secum in-
vicem; civium puta, per sanam
legislationem, peregrinorum per
rectam rerum naturalium doctri-
nam; mariti vero cum uxore, aut
liberis, aut fratribus, aut necessa-
riis, per communionem indistor-
tam: &, ut summam dicam,
cum omnibus omnium; animalium
etiam irrationabilium, per justitiam
& naturalem necessitudinem
societatemque: denique latentium
in corpore per se mortali, & con-

¹ Φιλίαν ᾗ ἀφανεύεται πάντα.] Totus
hic locus usque ad finem Numeri hujus,
legitur etiam supra, Cap. xvi.

² Ἐγκυκλιμύειον] Sic rescripsi pro ἐ-
κτελεσθέντων; auctoritate ipsius Jamblichi
supra, Cap. xvi.

utranium facultatum pacificationem & conciliationem, per sanctitatem, huicque congruum vicium & temperantiam, salubri mundanorum elementorum statui similem. Hac omnia sigillatim ad idem amicitiae nomen, velut compendio ad unum caput revocata, omnium confessione invenit & sancivit Pythagoras. Isque tam admirabilem inter familiares suos amicitiam introduxit, ut etiamnum de iis, quos arctior benevolentia sociavit, dici vulgo soleat, quod è numero Pythagoreorum sint. Proponenda igitur erit horum etiam institutio, una cum praeceptis quae suis discipulis praescripsit. Juebant igitur hi Viri certamen & contentionis studium removere ab omni in universum amicitia, si fieri possit; si non, saltem ab ea, quae nobis cum parentibus, & in genere cum senioribus, aut cum benefactoribus intercodit. Nam cum hisce decertare atque contendere, ira vel alio vehementiore affectu accedente, contractam amicitiam perennare non sinit: in qua, juxta illorum monitum, quam minimum cicatricum & exulcerationum esse debet. Hoc autem ajunt fieri posse, si uterque amicorum invicem cedere, iramque comprimere sciverit:

μὴν αὐτὰς ἐναντίων διαμένειν ἀ-
φαιρέσειν τε καὶ συμβιβασμὸν, δι-
αίρεσις δὲ τῆς εἰς τὰ πάντα διαίτης καὶ
σφροσύνης, καὶ μίμησιν τῆς ἐν
ταῖς κοσμοποιήσεσιν εὐετηρίας.
* Εἰ πάντες δὲ τῆτοις, ἐνὸς ἑ ἑ αὐτῶ 230
καὶ ἀλλήλων ἑ τῆς Φιλίας ἀνάμα-
ττον ὄντων εἰρήτης καὶ νομοθέτης
ὁμολογευμένης Πυθαγόρας ἐγέρθη·
καὶ ἔτω θαυμασὺν Φιλίαν παρέ-
δωκε τοῖς μαθηταῖς, ὥς ἐπὶ ἐνὺ
στὺν πολλὰς λέγειν ὅτι τὸ σφοδρό-
τερον ἐνὺνόντων ταῦτοις, ὅτι τῶν
Πυθαγορείων εἰσι. δὲ δὴ καὶ περὶ
τῶν τῶν Πυθαγόρας παιδείαν ὡφεί-
λει, καὶ τὰ ὡφειλόμενα, οἷς
ἐχρήσατο πρὸς τοὺς αὐτῶ γνωμένους.
περικελεύοντο ἂν οἱ ἄνδρες ἔπει ἐκ
Φιλίας * ἀλλήλοις ἐξαιρεῖν ἀγωνίαν
πρὸς Φιλονεικίαν, καλίστη μὲν ἐκ
πίσης, εἰ δυνατὴν· εἰ δὲ μὴ, ἐκ γε
τῆς πατρικῆς, καὶ καθόλου ἐκ τῆς
πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους. ὡσαύτως
δὲ καὶ ἐκ τῶν πρὸς τοὺς εὐεργέτας. καὶ
γὰρ Διαγωνίζεσθαι καὶ Διαφιλονικεῖν
πρὸς τοὺς πλείους ἐμπροσθεν δει-
γῆς, ἢ ἄλλως πρὸς τοὺς πλείους,
ἢ σωτήριον τῆς ὑπερχύσεως Φιλίας.
* Ἐφασκεν ὅτι δεῖν ὡς ἐλαχίστους ἀμυ- 231
χᾶς πρὸς ἐλκυσίς ἐν τῇ Φιλίᾳ
ἐγγίνεσθαι. τῶν δὲ γένεσθαι, ἵνα
ὅπως ὅπως εἰκοὶν ἐκ κατὰ τὴν ὁρμήν

¹ Εὐετηρίας] Ex MS. pro εὐετηρίας.

² Ἐκ φιλίας ἀλλήλοις ἐξαιρεῖν ἀγωνίαν.

εἰς μετὰ τὴν πρὸς ἀποκατάστασιν] Hac
omnia leguntur etiam supra, Cap. xxi.

ἀμφότεροι μὲν, μάλλον μὲν πρὸς τὸ
 νεώτερός τε καὶ τῷ εἰρημίων τῶν παλαιῶν
 ἔχων ἡνδίαται. πρὸς ἐπαγορεύσεως
 τε καὶ νεφετῆσις, ἀς δὴ παιδαγωγῶ-
 σις ἐκάλουν ἐκείνοι, μετὰ πολλῆς
 εὐφημίας τε καὶ εὐλαβείας ὄντο
 δεῖν γινώσκειν ὅτι τῷ προσκυτέρων
 πρὸς νεώτερος· καὶ πολὺ ἐμφαίνε-
 σθαι ὅς τις νεφετῆσις τὸ κηδεμονικόν
 τε καὶ οἰκῶσιον. ἔτι γὰρ εὐχρημονά τε
 γινώσκει καὶ ἀφελίμοι τῷ νεφετῆσι.
 232 * Ἐκ Φιλίας μηδέποτε ἐξαίρειν πί-
 σιν, μήτε πείζοντας, μήτε ἀνα-
 δάζοντας. ἢ γὰρ ἐπὶ βραδίον εἶναι
 διυγῆναι τῷ ὑπάρχοντι Φιλίας,
 ὅταν ἀπὸ ἐμπόσης τὸ ψαδῶς εἰς
 τὸ τῷ φασκόντων Φίλων εἶναι ἤδη.
 Φιλίαν μὴ ἀπογνωσκειν ἀτοχίας
 ἔνεκα, ἢ ἀλλης πρὸς ἀδυναμίας
 τῷ εἰς τῷ βίον ἐμπηχισθῶν· ἀλλὰ μό-
 νην εἶναι δόκιμοι ἀπογνωσιν Φίλων
 τε ἔκ Φιλίας, πρὸς γονομήναι διὰ
 κακίαν μεγάλῃ τε καὶ ἀνεπαρό-
 ρωτον. ἔχθραν ἔχοντες μὲν μηδέ-
 ποτε αἰρεῖσθαι πρὸς τὸς μὴ τελείως
 κακούς· ἀρετῶν δὲ, μάλιστα εὐγε-
 νῶς ἐν τῷ διὰ πολιεῶν, ἀν μὴ με-
 πτόσης τὸ ἡθῶς τῷ διὰ φρεσίν,
 καὶ προσγίγηται εὐγνωμοσύνη. πλε-
 ον ἢ μὴ λόγῳ, ἀλλὰ πρὸς ἔργοις.
 νέμιμον ἢ εἶναι καὶ ὅσον τῷ πόλεμον,
 καὶ ὡς ἀνθρώπων ἀνθρώπων πλε-
 ούνειν. αἰτοῦν μηδέποτε γινώσκει εἰς

inprimis junior, & qui aliquo ex
 ante dictis loco, vel ordine positus
 est. Emendationes & castigationes,
 quas PÆDARTASES nomina-
 bant, multa cum verborum cle-
 mentia cautioneque à senioribus
 erga juniores fieri debere existima-
 bant; plurimumque sollicitudinis
 affectuque ex parte corripientium
 prominere: ita enim castigationem
 decoram utilemque fore. Nun-
 quam ab amicitia fidem, neque per
 jocum, neque serio removendam
 esse: non enim facile amicitiam
 salvam manere, cum semel menda-
 cium in mores eorum, qui se amicos
 jactant, se infinuaverit. Amicitiam
 non esse reprobendam propter in-
 fortunium, vel aliam quandam in-
 firmitatem, quæ rebus humanis in-
 tervenit; sed unicam, quæ quidem
 probabilis sit, amici & amicitie
 rejiciendæ causam esse eam, quæ
 à majori quadam & inemendabili
 malitia proficiscitur. Inimicitiam
 ultro non esse suscipiendam contra
 eos qui non sunt plane improbi: si
 autem semel suscepta fuerit, obfir-
 mandum animum, strenueque de-
 certandum, nisi mores mutaverit
 adversarius, & ad bonam mentem
 redierit. Certandum autem non
 verbis, sed factis: hoc autem le-
 gitimum, sanctumque & tale bel-
 lum esse, quali hominem cum ho-
 mine decertare fas sit: nunquam
 diffidio, quantum in nobis est,

* Ἀνεπαρόρῳ] Sic recte MS. pro ἐπαρόρῳ.

occasionem dandam esse; sed, quam maxime quisque potest, rixæ hujusmodi principiis obstandum. In amicitia, quæ vera sinceraque futura est, quam plurima debere esse definita, suisque legibus circumscripta, & ut decet distincta; ac providendum, ne quid temere fiat; sed ut omnia consuetudine quadam ita ordinata sint, ut nullum colloquium obiter & perfunctorie instituitur; sed cum pudore, cum præsentis animo, & bono ordine: neque temere, leviter, & vitiose ullus excitetur affectus; exempli gratia, cupiditas aut ira: quod & de cæteris passionibus animique dispositionibus habendum. Quod vero non obiter, sed summo studio declinaverint caverintque peregrinas amicitias, & quod propterea mutuum inter se amorem per plura secula illibatum conservaverint; ex iis quoque colligi poterit, quæ Aristoxenus in libro *de vita Pythagorica*, se ex Dionysio Sicilia tyranno, cum literas Corinthi doceret, audivisse refert. Sic autem loquitur Aristoxenus: Abstinebant autem à luctu & à lachrymis, omnibusque id genus,

δύνανται ἀσφοδῶς. ⁶ εὐλαβεῖσθαι πῶς τὴν τ' ἀρχὴν, ὡς οἷον τε μάλισται. * Ἐν τῇ μελλοσῇ ἀληθινή ἐστι 233
ἀσφ. Φιλίᾳ, ὡς πλεῖστα δεῖν ἔφασκεν εἶναι καὶ ὠρσομύρα καὶ νενομισμύρα. καλῶς ᾗ πῶς δεῖν εἶναι κεκρυμμένα, καὶ μὴ εἰκῇ, καὶ δεῖν καὶ εἰς ἑξὸς ἑκάστον κατακαχωρσομύρα, ὅπως μήτε ὁμιλία μηδεμία ὀλιγώρως τε καὶ εἰκῇ γίνη, ἀλλὰ μετ' αἰδέεσθαι ⁷ καὶ σωοίας καὶ πείξεως ὀρθῆς. μήτε πᾶσι ⁸ ἐγείρηται μηδεὶν εἰκῇ, καὶ φαύλως καὶ ἡμαρτημύρας, οἷον ὀπισθυμία, ἢ ὀργή. ὁ αὐτὸς τε λόγος ⁹ καὶ κατὰ τὴν λειπομύρων πᾶσι τῶν τε καὶ ἀσφ. ἀλλὰ μὲν τακμή-
ραιτο ἂν τις καὶ πρὶν ¹⁰ μὴ περιέργως αὐτὸν πρὸς ἀλλοτρίας ἐκκλίνειν φι-
λίας, ἀλλὰ καὶ πάνυ σαφδαιώς περικάμπτειν αὐτὸς ἐφ' ὅλην αἰῶνα, καὶ πρὶν τὰδε μέγιστον πολλῶν ἡμεῶν τὸ φιλικὸν πρὸς ἀλλήλους ¹¹ ἀνένδοτον ἀσφ. τηρεῖν, ἔκ τε ὧν Ἀριστοξ. ¹² ἐν τῷ πρὶν Πυθαγορικῇ βίᾳ αὐτὸς ἀσφ. φησὶ Διονυσίᾳ τῇ Σικελίας τυράννῃ, ὅτε ἐκπε-
σὼν τῆς μοναρχίας γεγάμηται ἐν Κορίνθῳ ἐδίδασκεν. * φησὶ γὰρ 234
ἔτις ὁ Ἀριστοξ. ¹³ οἰκίων δὲ καὶ δακρύων, καὶ πάντων τ' ποιῶν

⁶ Εὐλαβεῖσθαι πῶς τὴν ἀρχὴν] Scribendum utique est, ἀλλ' εὐλαβεῖσθαι πῶς τὴν ἀρχὴν.

⁷ Καὶ σωοίας] Legendum puto, καὶ ὀπίσθας.

⁸ Ἀνένδοτος] Ex MS. pro ἀνένδοτος, quod prior Edit. habet.

¹¹ οἰκίων δὲ ἐδιδασκ. — τὴν ἑδωκέναι] Hæc leguntur etiam supra, Num. 226.

ἡρμαδα ὄντ' ἄνδρας ἐκάνεες, ὡς
ἐνδεχεται μάλιστα. ὁ αὐτὸς ᾧ λό-
γῳ καὶ περὶ θωπίας καὶ δεισιπείας καὶ
λιτανίας καὶ πάντων τῶν τοιούτων.
Διονύσιον ἔν ἐκπεσὼν τ' τυραννί-
δῳ, ἀφικόμενον εἰς Κόρινθον,
πολλάκις ἡμῖν διηγεῖτο ¹⁰ τὰ περὶ τ'
καὶ Φινθίαν τε ἐν Δάμωνα ὄντ' Πυ-
θαγορείους. ἦν ᾧ ταῦτα τὰ περὶ τ' τῆς
θανάτου γνομῶν ἐγγύλη. ὁ ᾧ τῆς
πείρας ἐγγυήσεως τοιόσδε τις ἦν.
πινὰς ἐφ' ᾗ τ' περὶ αὐτὸν Διατριβόν-
των, οἱ πολλάκις ἐπιπύοντο μνείαν τ'
Πυθαγορείων, Διασύροντες ἐν Δια-
μωκώμοις, καὶ ἀλαζόνας δοποκα-
λῶντες αὐτοὺς, καὶ λέγοντες, ὅτι
ἐκκαπείη ἀν' αὐτῶν ἢ τε σεμνότης
αὐτῶν, καὶ ἡ προσωπίη πείρας,
καὶ ἡ ἀπάθεια, εἰ τις περὶ αὐτῶν
335 τὰς εἰς ¹¹ Φορὰν ἀξιοχρεων. * Ἀν-
τιλεγόντων ᾧ πινῶν, καὶ γνομῶν
Φιλονεικίας, σωπαχθῆναι ὅτι τὰς
περὶ Φινθίαν, ἐναντίον τε πινὰ τῶν
κατηγόρων αὐτῶν εἰπεῖν, ὅτι Φανε-
ρὸς γέγονε μετὰ πινῶν ὅτι περὶ αὐτῶν
αὐτῶν καὶ τῶν μαρτυρεῖται τε ὑπὸ
τῶν παρόντων ἐκάνων, καὶ τ' ἀνα-
νάγκησιν πηφανῶς πάντο γινώσκον. τὸν
δὲ Φινθίαν θαυμάζειν τὸν λόγον. ὡς δὲ αὐτὸς Διαρρήδην εἶπεν, ὅτι

quantum humanitus fieri poterat,
Viri isti : itemque ab adulando,
precando, supplicando, cunctis-
que hujusmodi. Dionysius ita-
que tyrannide exutus, & Corin-
thum profectus, sæpe nobis de
Phinthia & Damone Pythagoreis
referebat, alterum alterius vadem
in capitali causa hunc in modum
factum esse. Quidam, inquit,
ex aulicis, injecta sæpius Pytha-
goreorum mentione, cavillis eos
sannisque traducebant: jactabun-
dos quippe appellitabant, & gra-
vitatem illam simulatamque fide-
dem, & affectuum vacuitatem,
facile elisum iri affirmabant, si
quis illos in gravius periculum
induceret. Aliis autem contra-
dicentibus, in partes itum est,
ac fervente contentione, techna
in Phinthia caput structa, accu-
satorque est subornatus, qui co-
ram ei objiceret, quod deprehen-
sus esset cum quibusdam in Dio-
nysii vitam conspirasse; produce-
banturque testes, atque maxima
probabilitatis specie querela in-
duebatur. Raptus est hac oratio-
ne in stuporem Phinthias : sed
cum illi Dionysius disertis verbis

¹⁰ Τὰ περὶ τ' καὶ Φινθίαν τε καὶ Δά-
μωνα] Historiam hanc, quam Jamblichus,
aliique Scriptores, de Damone &
Phinthia; Polyzenus *Strategem.* Lib. v.
Sect. 22. de Euephanto & Euclito; Hy-
ginus vero, *Fabulæ* cclvii. de Macro &

Selinuntio referunt. Præterea notandum,
Valer. Max. Lib. iv. Cap. vii. *Pythiam*
vocare, qui Jamblichus Nostro, aliisque
Phintias dicitur.

¹¹ Φορῶν] Cum Arcerio lego, συμφο-
ρῶν.

indicasset, omnia hæc jam penitus explorata esse, eumque mori oportere; petiit, ut quoniam ejus judicio res huc deducta esset, reliquum sibi diei concederetur, ut tam sua, quam Damonis negotia componere posset. Victi-
tabant enim in bonorum omnium communione Viri isti; & quia Phinthias ætate provectior erat, potiotem rei familiaris curam in se susceperat: hujus itaque ordi-
nandæ causa dimitti rogabat, Damone vade dato. Cum itaque Dionysius admirabundus in-
terrogaret, num quisquam hominum esset, qui in causa capitali vas fieri sustineret; idque Phinthias ita fore affirmaret, ac-
cerisus est Damon: qui cognito quod acciderat, vadem se futu-
rum, dixit; ibique perstiturum, donec Phinthias reverteretur. Hoc facto, Dionysius ajebat se quidem obstupuisse; illos vero qui periculi faciendi primi authores fuerant, irrisisse Damonem, eum veluti cer-
vam vicariam victimam substitutum esse, cavillati. Cum igitur jam ad occasum Sol inclinaret, Phinthias moriturus supervenit. Qua re obstupesci omnes, & opi-
nionem suam decepti sunt. Ipse vero

ἐξήγαγε ταύτην ἀπερχομένης, καὶ δὲ
αὐτὴν ὁποθινησκεῖν, εἰπεῖν τὴ φη-
τίαν, ὅτι εἰ ἔτιως αὐτῷ¹² δεδωκεῖται
ταῦτα θυρίδωι, ἀξιώσεται γὰρ αὐτῷ δο-
θῆναι τὸ λοιπὸν τῆ ἡμέρας, ἕως
οἰκονομήσῃται πᾶσι καὶ αὐτῶν,
καὶ τῷ πρὸς τὴν Δάμωνα. παύειν γὰρ
οἱ ἄνδρες ἔτι· ἔτι οὐκ οἰκονομία ἐστὶν
τῶν. περὶ οὗτοι δὲ ὡς φησὶν,
πᾶσι πολλὰ τὸ κατὰ οἰκονομίαν ἦν εἰς
αὐτῶν ἀνελήφως. ἤξιωσεν ἔτι τῇ
παύσει ἀφελῆναι, ἐγγυητὴν κα-
ταστήσας τὴν Δάμωνα.¹³ Ἐφ’ ἣν ὁ 236
Διονύσιος, γενομένης τῆς ἐρωτη-
σῆς, εἰ ἔστιν ὁ ἀνθρωπῶς ἔτι,
ὅστις ὑποβριμῇ θανάτου θυρίδωι ἐγ-
γυητής. φησὶν οὖν δὲ τὸ φησὶν,
μεταπέμπειν θυρίδωι τὴν Δάμωνα,
καὶ ἀνακρίσκειν τὴν συμβεβηκυῖαν,
φάσκειν ἐγγυησασθαι τὴν,¹⁴ καὶ
ῥυθμίζειν αὐτῇ, ἕως ἂν ἐκτελέσῃ ὁ
φιντίας. αὐτὸς μὲν ἔτι τῇ τῆς
εὐθὺς ἐκπαραγλώσσει ἔφη. ἐκείνους ἡ
τὸς ἐξ ἀρχῆς εἰσκαχόντας τὸν ἀ-
πικρατον, τὸν Δάμωνα χλευάζειν,
ὡς ἐγκαταλασθησόμενον, καὶ
σκάπτοντάς·¹⁵ ἔλαφον ἀντιδεδωκυῖ
λέγειν. οὐτῶς δὲ ἔτι ἡδὲ τὸν ἡλίον
καὶ δυσμας, ἦκειν τὴν φιντίαν ὁπο-
θανόμενον· ἐφ’ ᾧ πάντας ἐκπα-
γήσας τὴν ἐκτελέσσει. αὐτὸς δὲ

¹² Διδωκεῖται] Ex MS. pro Ἰδωκεῖται.

¹³ Καὶ μιν αὐτῷ] Sic recte MS. At
prior Edit. male, καὶ μιν ἦν αὐτῷ.

¹⁴ Ἐλαφον ἀντιδεδωκυῖ] Alludit ad cer-

vam illam, quam pro Iphigeniâ, Aga-
memnonis filia, vicaria morte perisse,
sibula strunt. Vide Hyginum Fabula
xcviii.

ἢ ἔφη, πειθαλὼν τὸ Φιλήσας
 αὐτὸν ἄνδρας, ἀξιώσαι τρίτη αὐτὴν
 εἰς τὴν Φιλίαν ὡς ἀδελφάσας. αὐτὸν δὲ
 μηδενὶ πέπεισ, καίτοι λιπαρὴν ἔ-
 αὐτό, συγκαταθέσθαι εἰς τὸ πικρὸν.

237 * Καὶ πᾶσι μὲν ὁ Ἀριστοξένος,
 ὡς περὶ αὐτῶν ὁ Διονυσίου πύλομαχος
 φησί. λέγειται δὲ, ὡς ἔα γνοῦντες
 ἀλλήλους οἱ Πυθαγόρειοι ἐπιβάντες
 Φιλικὰ ἔργα διαπερατήσαντες, ὑπερ-
 τῶν ὡς ὄντων μηδέποτε ἀφ' ἑαυτῶν,
 ἡλικία πικρὰ μὲν πρὸς λαβόντες τῶν
 μετῴχων τῶν αὐτῶν λόγων· ὡς τὸ ἐκ
 τῶν πικρῶνδε ἔργων μετ' ἐκείνων τὸ
 λόγον ἀπείσαντες, ὡς ἄρα οἱ πα-
 θῆναι ἄνδρες, καὶ προσωπότητος γῆς
 οὐκ ἔχοντες, φίλοι εἰσιν ἀλλήλοις,
 πρὶν ἢ γινώσκοντες τὴν ἐκ προσωπο-
 γῆς. καταχθύνει γὰρ φασὶ τὸ
 Πυθαγόρειον πᾶσι μακρὰν καὶ
 ἐρημὴν· ὁδὸν βαρύνοντα εἰς τὴν
 πανδοχέαν· ὑπὸ κόπῃ δὲ, καὶ
 ἀλλῇσι παντοδαπῇσι αἰτίαις εἰς νόσον
 μακρὰν τὴν ἐκ βαρύναν ἀμπιστύν,
 ὡς ὁ Πυθαγόρας αὐτὸν περὶ Πυθαγόρας.

238 * Τὸν μὲν τὴν πανδοχέαν, εἶπε οἰκίαν
 τῶν ἀνθρώπων, εἶπε καὶ ἀποδοχῇ,
 πάντα ὡς ἀρχέειν, μήτε ὑπερ-
 γίας πινὸς φεισάμενον, μήτε δα-
 σάνης μηδεμίας. ἐπὶ δὲ ἡ κρείττων
 ἦν ἡ νόσος, τὴν μὲν λοιπὴν ἴσχαν
 ἰλάρων, γράψαι τὴν ἀμβολὸν ἐν σπῆλαι, καὶ ὁ Πυθαγόρας, ὅπως,

Dionysius, Viros amplexus, ut
 ajebat, & deosculatus, rogavit,
 ut se tertium in amicitiam suam
 reciperent: illi autem nullo mo-
 do adduci potuerunt, ut quam-
 vis multum flagitanti annuerent.
 Hæc Aristoxenus ex ore Dio-
 nysii. Fertur autem, Pythago-
 reos, etiam inter se ignotos,
 imo & nunquam visis amicitia
 officia exhibere studuisse; dum-
 modo signa quedam communis
 sectæ agnoscerent. Unde nec fi-
 des dicto illi deroganda est;
 quod viri boni, etiam si remotissi-
 mis terris habitent, amici inter se
 sint, antequam se vel coram vide-
 rint, vel compellaverint. Ajunt
 itaque, Pythagoreum quendam,
 cum longum per deserta iter pe-
 dibus confecisset, in diversorium
 venisse, ibique ex lassitudine, aliis-
 que variis incommodis in longum
 gravemque morbum incidisse; ita
 ut etiam necessarii sumptus deni-
 que ei deficerent: cauponem vero,
 hominis sive commiseratione, sive
 æstimo tactum, omnia præbuisse,
 nullive aut operæ pepercisse,
 aut sumptui. Morbo autem su-
 perante, moribundum, symbo-
 lum aliquod tabellæ inscripsisse,
 & cauponi præcepisse, ut eam,

" Λέγουσι — ἀπὸ τῆς] Sic recte
 MS. pro λαβῇ, & ἀπὸ τῆς.

" Εἰρημὴ] Ex MS. pro corrupto
 ἰσχυρῇ, quod in Edit. Accerii legitur.

si quid sibi humanitus accideret, juxta viam suspenderet, observaretque, si quis prætereuntium symbolum agnitus esset; illum enim omnes in se factos sumptus ei restitutum, gratiamque beneficii relaturum. Mortuo denique sepultoque cauponem justa persoluisse, spe omni abjecta, fore ut sumptus sibi refunderentur, nedum ut ab agnoscentibus tabellam gratiæ referrentur. Interim tamen miratum suprema hominis mandata, inductumque, ut tabellam publice proponeret. Longo demum post tempore Pythagoreum quendam illac transeuntem, intellecto ex inspectione tabulæ quis symbolum adscripsisset, & re omni explorata, cauponi multo plus pecuniæ quam impenderat, solvisse. Quin etiam Cliniam Tarentinum memorant, postquam comperisset Prorum Cyrenæum, & sectæ Pythagoricæ addictum, de facultatibus suis omnibus amittendis periclitari, collecta pecunia Cyrenem navigasse,

¹⁷ Ἄν τι πᾶσι] Male antea conjunctim legebatur, ἀντιπᾶσι, quod Arcerius verkerat; vicissim beneficio afficeret; invito prorsus sensu. Recte Obrechtus, si quid sibi humanitus accideret. Græci enim, cum fragilitatis humanæ vices pertimescerent, κατ' εὐφημισμὸν dicere solebant, ἰάν τι πᾶσι μὲν, vel ἰάν τι πᾶσι: quæ formula in Testamentis præcipue frequens erat. Laërtius in *Stratone*, Segm. 61. Τὰ δὲ λῆ-

ἄν τι ¹⁷ πᾶσι, ¹⁸ ἐκκρημένους τὴν δέλπον ὡς δὲ ὁδὸν, ὁπισκοπῇ, εἴ τις τῶν παρεόντων ἀναγνωρεῖ τὸ σύμβολον. τῶτον γὰρ ἔφη αὐτῷ δοσθῶσιν τὰ ἀναλώματα, ἀπὸ τοῦ εἰς αὐτὸν ἐπιήστωρ, καὶ χάριν ἐκτίσιν ὑπὲρ ἑαυτοῦ. πὺν ἡ παυδοχία μὲν τὴν τιλὰ τὴν θάψαι τι καὶ ὁπιμαληθῆναι ἔσώματ' αὐτοῦ, μὴ μὲν τι γὰρ ἐλπίδας ἔχοντα ἔχρησται τὰ διαπανήματα, μή τι γὰρ καὶ πρὸς εὐπαθεῖν πρὸς τὴν τῶν ἀναγνωρῶντων τὴν δέλπον. ὁμοῦ μὲν τι διαπείραται ἐπεπληγμένον πρὸς ἐντολὰς, ἐκλήθηναι τι ἐκδοῦναι εἰς τὸ μέσον τὴν πίνακα. χρόνῳ δὲ πολλῷ ὕστερον τῶν Πυθαγορεῶν πῖνα παρεόντα ὁπισθῶναι τι καὶ μαθεῖν τὴν γένεσιν τὸ σύμβολον, ἐξέταται τι τὸ συμβῆναι, καὶ τῷ παυδοχεῖ πολλὰ πλέον δόγμωρον ἐκτίσται τὴν δεδασαυμένων. * ¹⁹ Κλεινίαν γὰρ μὲν 439 πὺν Ταραντῖνον Φασὶ, πυθόμενον, ὡς Πρωῶν ὁ Κυρῶναι, τῶν Πυθαγορείων λόγων ζηλωτὴς ὢν, κινδυνώοι πρὸς πάσης τῆς ἐσίας, συλλεξάμενον χρήματα, πλοῦσαι

ἡγήσεται, ἰάν τι πάχῃ. Id est, si moriar. Vide ibi Casaubonum & Menagium.

¹⁸ Εκκρημίας] Prior Edit. ἐκρημίας: pro quo Arcerius infelicitate ἐκείψας legendum censebat.

¹⁹ Κλεινίαν γὰρ μὲν τὸν Ταρ.] Eandem historiam habes apud Diodorum in Excerptis a Valefio editis: quam etiam breviter perstringit Noster supra, Num. 127.

ὅτι Κυρίως, καὶ ἐπαυροῦσθαι
 τὰ τῆς Πρώτης πραγμάτω, μὴ μόνον
 τῷ μειῶσαι τὸ αὐτῷ ἔσσαν ὀλιγω-
 ρήσαντα, ἀλλὰ μηδὲ τὸ ἄλλὰ τῷ πλῆ-
 κίνδυνον ἐπιστάντα. τὸν αὐτὸν δὲ
 τρέπον ἐθέσσετο τὸ Ποσιδωνιάτιον
 ἀποτῇ μόνον ἱστορῆντα, ὅτι θυμαρί-
 δης εἴη Πάριον τῷ Πυθαγορείων,
 ἡνίκα σπυέπτεσιν εἰς δόσσεραν αὐτὸν
 καταστῆναι ἐκ πολλῆς ἐπιστάσεως,
 πλῶσαι Φασὶν εἰς τὸ Πάριον, δρ-
 γῶμεν συχνὸν συλλεξάμενον, καὶ
 ἀνακλήσασθαι αὐτῷ τὰ ὑπάρχοντα.
 καλὰ μὲν ἔν καὶ ταῦτα τῷ Φιλίας
 240 πικμήρεα. * Πολὺ ᾗ τέτων θου-
 μασιώπερα ἦν τὰ περὶ τῷ κρινωνίας
 τῶν θείων ἀγαθῶν, καὶ τὰ περὶ τῆς
 τῷ νῦ ὁμοιοίας, καὶ τὰ περὶ τῷ θείας
 ψυχῆς παρ' αὐτοῖς ἀφορμώεντα.
 περήγναι δὲ θὰ μα ἀλλήλοις,
 μὴ ἄλλωτῶν τὸ ἐν αὐτοῖς θεόν.
 ἔκῃν εἰς θεοκρασίαν πινά, καὶ τὴν
 πρὸς τὸ θεὸν ἐνωσιν, καὶ τὸ τῷ νῦ
 κρινωνίαν, καὶ τὴν τῆς θείας ψυ-
 χῆς, ἀπίσλεπεν αὐτοῖς ἡ πᾶσα τῷ
 Φιλίας ἀποδὴ δὲ ἔργων πᾶσα ἐ λό-
 γων. τέτα ᾗ οὐκ ἂν ἔχοι πᾶς εὐρεῖν
 ἄλλο βέλπον, ἔπει ἐν λόγοις λεγό-
 μενον, ἔπει ἐν ὀπτιδόμεσι περ-
 τόμενον. οἶμαι ᾗ ὅτι ἐ πάντα τῷ Φι-
 λίας ἀγαθὰ ἐν αὐτῷ περὶ ἐχέει. διόπερ
 ἐ ἡμεῖς ὡσπερ ἐν κεφαλαίῳ τέτω
 τὰ πάντα περὶ λαβόντες τῆς Πυθαγορεῆς
 Φιλίας πλεονεκλήματω, πω-
 μεν τῷ πλείω περὶ αὐτῆς λέγειν.

& res Prori locasse in solido; non
 jactura tantum rei familiaris insu-
 per habita, sed navigationis etiam
 in se suscepto periculo. Eodem
 modo Thestorem Posidoniatem,
 cum fama tantum accepisset, Thy-
 maridam Parium Pythagoreum, è
 re lauta in paupertatem delapsam
 esse, Parum ferunt navigasse, &
 magna argenti vi coacta, illius
 opes restituisse. Egregia equidem
 hæc amicitiz argumenta sunt: ve-
 rum impenius admirari par est,
 quæ de communione divinorum
 bonorum, de concordia mentis,
 & de divina anima ipsis decreta
 sunt: crebro enim se invicem ad-
 hortabantur, ne Deum ipsis in-
 habitantem divellerent. Unde &
 omne illorum circa amicitias stu-
 dium, ad divinam naturarum com-
 mixtionem, ad unionem cum Deo,
 ad divinæ mentis animæque com-
 munionem, verbis factisque ab illis
 dirigebatur: quo quidem nihil præ-
 stabilius inveniri poterit, aut ora-
 tione prolatum, aut ipso opere per-
 fectum: isto enim omnia amicitiz
 bona comprehendere existimo: at-
 que ideo cuncta quæ Pythagorica
 amicitia, eximia habuit, hoc velu-
 ti compendio complexus, plura de
 illa dicere superfedebo.

C A P. XXXIV.

K E Φ. λδ.

Cum haecenus Pythagoræ discipulorumque ejus res ita generatim ordinatas executi simus; age! jam deinceps narrationes, quæ sparsim de iisdem commemorari solent, quæque ad prædictum ordinem redigi nequeunt, instituemus. Ajunt itaque illos singulis præcepisse, ut lingua quisque vernacula uteretur, quotquot ex Græcis ad hanc societatem accesserant: usum enim linguæ peregrinæ minus probabant. Accesserunt autem etiam peregrini ad sectam Pythagoricam: Messapii nimirum, Lucani, Picentini, & Romani: asseritque Metrodorus Epicharmi filius, Thyrsi nepos, qui pleramque doctrinam patris sui ad rem medicam traduxit, ejusque libros exposuit, ad fratrem scribens, Epicharmum, & ante ipsum, Pythagoram dialectorum optimam perinde uti & Musices harmoniam, Doricam censuisse: Jonicam enim & Æolicam plurimum trahere de colorata profodia; magisque etiam adhuc Atticam iisdem coloribus luxuriari: Doricam vero ad harmoniæ modulos potius compositam esse, quia

Εἴπε δὲ καὶ ἡμῶν πτωχολόγος ἔτι 241
 διήλθοντες πρὸς Πυθαγόρα π καὶ
 τῶν Πυθαγορείων· ἴδεν δὲ τὸ μέγεθος
 τῆς ἐκ τῆς πορείας ἀφ᾽ ἡμέρας
 ἐκείνης λέγεσθαι ποιησόμεθα, ὅσα
 ἔχουσιν ὑποπίπτοντες ὑπὸ τῇ προειρη-
 μένῳ τάξει· λέγεται ποίνω, ὡς
 Φωνῇ χρῆσθαι τῇ πατρῷᾳ ἐκάστῃς
 παρήγγελον, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων
 προσήλθον πρὸς τὴν κρινωνίαν πώ-
 πτω· τὸ γὰρ ξενίζειν οὐκ ἐδοκίμα-
 ζον· προσήλθον γὰρ καὶ ξένοι τῇ Πυ-
 θαγορείῳ αἰρέσει, καὶ Μεσσηνίων ἑ-
 Λωκανῶν καὶ Πόκετιων καὶ Ῥω-
 μαίων· καὶ Μητρίδαρος π, ὁ Θύρ-
 σης, τὸν πατέρα Ἐπιχάρμου, καὶ τὸν
 ἐκείνου διδασκαλίας τῆς πλείονος
 πρὸς τὴν ἰατρικὴν μετεπέμψας, ἐξη-
 γήσας τὸν πρὸς τὸν πατέρα λόγον
 πρὸς τὸν ἀδελφὸν Φησὶ, πὺν ἔπι-
 χαρμον, καὶ πρὸς τὰς τῆς Πυθαγό-
 ραν, τῇ Διὰλέκτῳ ἀρίστῳ λαμβά-
 νειν τὴν Δωρικὰν· καθάπερ καὶ τὴν ἀρ-
 μονίαν τῇ Μυσηκῇ· καὶ τὴν μέν Ἰαδοῦ
 καὶ τὴν Αἰολίδα μετὰ χηκέναι τῆς
 ὑπὸ τῶν χρωμάτων προσφθίας· Ἀττι-
 δα γὰρ κατὰ κράτος μετὰ χηκέναι
 τὴν χρωμάτων· * Τὴν δὲ Δωρικὴν 242
 Διὰλέκτῳ ἐναρμόνιον εἶναι, σωε-

[Τῆς ἐπὶ χρωμάτων πρ.] Intelligit speciem illam Musicæ, quæ Χρωματικὴ dicebatur, & τῇ Ἐναρμονίᾳ & Διαποικίᾳ

opponeretur: de quo argumento multa legere est apud Scriptores Musicos veteres.

σηκίαν ἐκ τῶ Φανέντων γραμμα-
των. τῇ δὲ Δωρικῇ Διαλεκτῇ μαρ-
τυρεῖν τὸ δὲ χαίοντι καὶ τὸ μῦθον.
Νηρέα γὰρ γῆμαι Δωρίδα τὸ Ὠκε-
ανῷ. τέτρω δὲ μυθολογία γυνεὶ πῶς
πεντήκοντα θυγατέρας, ὧν εἶναι καὶ
τὴν Ἀχιλλέως μητέρα. λέγουσι δὲ
πινας Φησι, Δωκαλίων τῷ
Προμηθεύς, καὶ Πύρρας τὸ Ἐπιμη-
θεύς γυνεὶ Δωρον. τῷ δὲ Ἑλλήνα·
τῷ δὲ Αἰόλον. ἐν δὲ πῶς Βαθυλω-
νίων ἀκούειν ἱεροῖς, Ἑλλήνα γα-
νέειν Διός· τῷ δὲ Δωρον, καὶ Ξυθον,
καὶ Αἰόλον, αἷς ὑφηγήσεσθαι ἀπολυ-
θῆσαι ἑαυτὸν εἰς Ῥόδον. ὑποτίμως
μὲν ἔν ἐχθρῷ περὶ τὸ δὲ χαίον, ὅτι
εὐμαρὲς δέχεσθαι τακελθεῖς πῶς
243 νεώτεροις καταμαθεῖν. * Οἱ μολο-
γέμενοι δὲ οἱ ἐκατέρω τῶ ἱσπερῶν
συναμάσθαι, πὺ περὶ στυπῆτιν ἀνα-
τὸ Διαλεκτῶν τὸ Δωρίδα. μετὰ δὲ
πῶς τῶ γυνεὶ τὸ Αἰολίδα, λα-
χέσθαι δὲ τὸ Αἰόλῳ τένομα. τρέ-
πτῶν δὲ τὸ Ἰάδα, γηρομύλῳ δὲ
Ἰων τῷ Ξυθῷ. παρτέρῳ δὲ τῶ
Αἰλῖδα, περὶ μύλῳ δὲ Κρεῦσθαι
τῆς Ἐρεχθέως, κληθεῖσθαι δὲ τῶ
γυνεὶ ὕπερ τὸ πρόπρον, κατὰ
Θράκας, καὶ τὸ Ἐρεχθέως ἀρπα-
γῶν, ὡς οἱ πλείους τῶ ἱσπερῶν δὲ

ex literis vocalibus constat. De
eiusdem vero antiquitate ipsas
quoque fabulas testari. Nerea
enim uxorem duxisse Dorida,
Oceani filiam : huic autem natas
esse quinquaginta filias ; inter quas
etiam matrem Achillis. Quosdam
autem dicere ait, Dorum ex Pro-
metheo & Pyrrha Epimethei filia
natum ; ex eo Hellenem, ex Hel-
lene Æolum : in sacris vero Ba-
byloniorum monumentis doceri,
ex Jove natum Hellenem, cujus
filii fuerint Dorus, Xuthus, &
Æolus : hisque narrationibus
ipsum etiam Herodotum accedere.
Quo autem pacto alterutrum ho-
rum sese habeat, in tam vetustis
rebus difficulter recentiores in-
vestigaverint : hoc tamen in con-
fessio est, quod ex utraque recen-
sione conficiatur, Doricam Dia-
lectum omnium antiquissimam
esse : huic proximam Æolicam,
ab Æolo nomen sortitam : tertio
loco sequi Ionicam ab Jone Xu-
thi filio cognominatam : quar-
tam esse Atticam, ita dictam à
filia Creusæ, quæ Erechtei filia
fuit : hancque prioribus recentio-
rem tribus seculis, extitisse, circa
Thracum tempora, & Orithyæ
raptum ; uti plures historiæ tra-

* Ἐρεχθέως] Scribe, Ὀρεχθέως ; ut ab
aliis Scriptoribus vocatur. Erat autem
Orithyia filia Erechthei, & Boreæ uxor ;
de qua vide Herodot. Lib. vii. Cap. 189.
Scholiasten Sophoclis ad *Antigon.* pag.

254. Edit. Henr. Steph. Scholiasten Apol-
lon. Rhod. ad Lib. i. *Argon.* vers. 211.
Scholiasten Homeri, ad *Odys.* z. v. 533.
Heraclium de *Incredibil.* cap. 28. Sui-
dam v. *Γαυδῶς* Ἐρεχθέως, & αἰὼς.

dunt : quin & constat, Orpheum quoque poetarum antiquissimum Dorica Dialecto usum esse. Medicinæ eam maxime speciem amplectebantur, quæ diætā moderatur; inque hac exercenda accuratissimi erant. Ac initio quidem signa nitebantur addiscere, quibus congruum laboris, victusque, & somni modum explorarent: deinde quod ad ipsam ciborum præparandorum rationem attinet, illi fere primi commentari de ea, atque disputare aggressi sunt. Cataplasmata autem Pythagorei frequentius, quam qui eos antecesserant, adhibebant: sed unguenta medicata minus probabant: hisque ipsis ad vulnera potissimum sananda utebantur: incisiones vero & ustiones minime omnium admittebant. Quosdam insuper morbos etiam curabant incantationibus. Ut autem ad Pythagoram revertamur, ille haudquaquam admittebat eos, qui disciplinas cauponantur, quique cuivis obvio animas, ut diverforii fores, apertas ostendunt: qui si hac ratione emptores non invenerint, per urbes diffusi, gymnasia conducunt, & à juventute pro iis rebus mercedem exigunt, quæ pretio æstimari non possunt. Ipse autem pleraque

φαίνονται. κατεργάζου ἢ τῇ Δωρικῇ
Διαλέκτῳ καὶ τῇ Ὀρφείᾳ, περισυ-
προν ὄντα τῶν ποιητῶν. * 3 Τῆς δὲ 244
ιατρικῆς μάλιστα φασι αὐτὰς
δοποδέχεσθαι τὴν Διατητηκὸν εἶδον,
καὶ εἶναι ἀμελεστάτας ἐν τῷ, καὶ
πειρώσασθαι πρῶτον μὲν καταμαρτυ-
ρῶν σημεῖα καὶ συμμετέρας ποτῶν τε
καὶ σιγῶν καὶ ἀναπαύσεως. ἐπιτετα-
αὐτῆς τὴν κατασκευὴν τῆς προσφορο-
μύων σχεδὸν πρώτης ὀπιοκρήσεως
τε πραγματεύεσθαι καὶ διορίζεσθαι.
αἰσάσασθαι δὲ καὶ καταπλάσματος
ὀπιοκρήσεως οὖν Πυθαγορεῖς τῶν
ἐμπροσθεν. πᾶσι δὲ τῇ φαρμα-
κείᾳ ἤτιον δοκιμάζουσιν. αὐτῶν δὲ
τῶν πρὸς τὰς ἐλκώσεως μάλιστα
χρησθῆναι. πᾶσι δὲ τῇ τὰς πυλῆς καὶ
καύσεως ἤκιστα πάντων δοποδέχεσθαι.
χρησάσθαι δὲ καὶ τῇ ἐπὶ πᾶσι πρὸς εἶνα
τῇ ἀρρώσθημάτων. * Παρατηρήσει 245
δὲ λέγονται + οὖν τὰ μαθήματα
καπηλεύοντες, καὶ τὰς ψυχὰς, ὡς
πανδοχείᾳ ἵστας, ἀνοίγοντες παν-
τὶ τῷ προσόντι τῇ ἀνθρώπων. ἀντὶ
μηδὲ ἕτως ὡντα εὐρεῖσθαι, αὐ-
τὰς ὀπιοκρήσεως εἰς τὰς πόλεις,
καὶ συλλήθεω ἐργολαβῶντας τὰ
γυμνάσια καὶ οὖν νέας, καὶ μισθὸν τῇ
ἀπαιτήτων πράττοντας. αὐτὸν δὲ

1 Τῆς δὲ ἱατρικῆς — ἵνα τῇ ἀρρώσθη-
μάτων] Hæc omnia αὐτολεγει leguntur
etiam supra, Num. 163.

4 Τὰς τε μαθήματα κατὰ.] Respexit

ad locum illum Platonis in Protagora,
pag. 194 G. Οὐτὸν δὲ καὶ οἱ τὰ μαθήματα
πράττοντες καὶ πρὸς πόλεις, καὶ πολῖτας,
καὶ καπηλεύοντες τὰς αἰεὶ ἐπιθυμίας, &c.

σωεπικρύπτεσθαι πολὺ τ' λεγομένων,
 ὅπως οἱ μὲν καθαρῶς παιδιδόμοι
 σιφῶς αὐτῶν μεταλαμβάνουσιν· οἱ
 δὲ, ὡς περ Ὀμηροῦ Φησὶ τ' Τάν-
 τελον, λυπῶνται παρόντων αὐτῶν
 ἐν μίσῳ τ' ἀκκοσμάτων, μηδὲν δοπο-
 λαύοντες. λέγειν δ' αὐτὰς οἶμαι
 καὶ περὶ τῆς μισθῆς διδάσκειν ὅτι
 προσόντας, ὥς καὶ χεῖρας τ' ἐρμο-
 γλυφῶν καὶ Ὀπιδιφρέων πχνιτῶν
 δοποφαίνεσθαι. ὅτι μὲν γάρ, ἐκ-
 δομὴν πρὸς Ἑρμῶν, ζητῆν εἰς τὴν
 ἀλάθειαν τ' μορφῆς ξύλον Ὀπιδί-
 θεον· ὅτι τ' προσχεῖρας ἐκ πάσης
 φύσεως ἐργάζεσθαι τ' τῆς ἀρετῆς
 Ὀπιδίδουσι. * Προνοεῖν δὲ δεῖν
 μᾶλλον λέγουσι φιλοσοφίας, ἢ γο-
 νείων ἐργασιῶν. ὅτι μὲν γάρ γο-
 νείας ἐστὶν γεωργίας αἰτίας εἶναι ἔ-
 ζῶν ἡμᾶς· ὅτι τ' φιλοσόφους καὶ
 παιδιδότας, τῶν εὖ ζῆν, καὶ φρονῆσαι,
 τὴν ἐρθλὴν οἰκονομίαν εὐρόντας. ἔπε-
 δε λέγειν ἔπε συγγράφειν ἔτι
 ἡξίς, ὡς πᾶσι τοῖς Ὀπιδιτῶν κα-
 τάδηλα εἶναι τὰ νοήματα, ἀλλ'
 αὐτὸ δὴ τῶν περὶ διδάξαι λέγε-
 ται Πυθαγόρας τὴν αὐτὰν προσφο-
 ραῖν, ὅπως ἀκκοσσίας ἀπάσης
 καθαρῶντος, ἐν ἑκατημοσίων

eorum quæ traduntur, occultuit ;
 ut sincere quidem docti sensum
 exinde perspicuum ; ceteri vero,
 in mediis acroamatibus versantes,
 instar Tantalii Homerici, nullum
 alium inde fructum quam dolo-
 rem perciperent. A Pythagoreis
 etiam dictum puto, quod illi, qui
 mercede suam in docendo operam
 elocant, deteriores censendi sint
 statuariis, atque sellulariis opifi-
 cibus : qui enim ad elaborandam
 statuam Mercurii operam suam
 locat, eum lignum quærere huic
 formæ recipiendæ aptum : illos
 vero quodvis ingenium, ad excul-
 penda inde virtutis opera, arri-
 pere. Philosophiam porro majori
 studio esse prosequendam, quam
 parentes & agriculturam : paren-
 tes enim & agricolas ad hoc tan-
 tum contribuere, ut vivamus ;
 philosophos autem atque præ-
 ceptores, ut bene vivamus ; utpo-
 te qui rectam sapientiæ dispen-
 sationem excogitaverunt. Nihil au-
 tem ita dici, aut scribi volebant,
 ut sensus ejus omnibus obviis sta-
 tim pateret : hoc ipsum enim an-
 te omnia suos edocuisse Pythago-
 ram ferunt, ut ab omni linguæ
 incontinentia puri, doctrinas quas

* Τὴν μὲν γάρ, ἐν δὲ.] Sic locum
 hunc emendavi & distinxi. Ante enim
 minus recte legebatur, τὴ μὲν γὰρ ἐν δὲ. τ.
 quod interpretibus fraudi fuit. Tu igitur
 verte, Illos enim, (nempe Hermo-
 glyphos) cum quis ipsis Mercurium facien-

dum locavit, quærere lignum, &c.

* Ἐκατημοσίων] Quid hoc vocis ?
 Cum Arcerio & Obrechto substituo ἑκα-
 τήμια, donec melius quid in mentem ve-
 nerit.

perceperant, tacendi arte conditas haberent: eum vero, qui primus symmetriæ & asymmetriæ rationem indignis hac doctrina evulgavit, tantum in odium incurrisse memorant, ut non tantum communi consortio convictuque eum prohibuerint; verum etiam tanquam mortuo, & in alium, quam prius fuerat, hominem commutato, sepulchrum construxerint. Alii Dæmonium etiam iis iratum fuisse ajunt, à quibus res Pythagoræ divulgatæ sunt: periisse enim in mari impium, qui Icostagoni prodidit compositionem: h. e. dodecaedri, quæ una est ex quinque figuris, quæ solidorum dicuntur, in sphaeram extendendi rationem. Sunt tamen qui referant, hoc illi accidisse, qui doctrinam de innumerabili & incommensurabili propalavit. Cæterum omnis Pythagorica institutio proprium quendam & symbolicum docendi modum præfert, ænigmatibus, & griphis, quoad apophtegmata similis; idque ob ipsam characteris hujus archaismum: prorsus ut & Oracula Divina & Pythica, intellectu explicatuque perquam difficilia iis

φυλάτῃωσιν, ἕς ἂν ἀκροάσονται λόγους. πὺν γοῦν πρῶτον ἐκφάνεται ἡ τῆς συμμετρίας ἑ ἀσυμμετρίας φύσιν πῶς ἀναξίους μετρίαν ἡ λόγων, ἔτω φασὶν διπορευθῆναι, ὡς μὴ μόνον ἐκ τῆ κοινῆς συνστάσεως ἑ διαίτης ἐξορμηθῆναι, ἀλλὰ ἡ πύφον αὐτῶ κατασκευασθῆναι, ὡς δῆτα διπορευόμενα ἐκ τῆ μετ' ἀνθρώπων βίῃ, τῆ πῶς ἐπὶ γνομήν. * Οἱ ὅ φασι ἑ τὸ 247 δαιμόνιον νεμεσῶσαι πῶς ἐξάφορα τὰ τῆ πυθαγόρεως ποιησάμενοις. φθαρθῆναι ὅ γὰρ ὡς ἀπεδείχθη ἐκ θαλάσσης ἡ δηλώσανται ἡ τὰ εἰσπαγώνες σύστασιν, (τῶν δὲ ἢ δωδεκάεδρον, ἐν τῇ πύφῃ λεγομένων στερεῶν σχημάτων) εἰς σφαῖραν ἐκλήινεσθαι. ἔνιοι δὲ πῶς τὸ ἀλόγεον καὶ ἡ ἀσυμμετρίας ἐξαιπῶνται. τῶν παλαιῶν ἐλεξαν. ἰδιότροπὸς τι μὲν καὶ συμβολικὴ ἦν ἡ σύμστασις πυθαγόρειον ἀγωγή, ἡ αἰνίγματα σί πῶς καὶ γράφοις, ἑ ἐκ γὰρ τῶν διπορευμάτων, εἰσκήσαν, δια τὸ διαχαίρειν τῶν χαρακτῆρων καθάπερ καὶ πῶς θεῖα τῶν ὄντων καὶ πυθαγόρεως λόγια διασαφηνολογῆσαι πῶς καὶ διασερμηνεύονται φαίνεται πῶς ἐκ πῶς.

⁷ Καὶ τὰ φων αὐτῶν κηρύσσονται.] Confer Nos supra, ad Cap. xvii.

⁸ φθαρθῆναι γὰρ ὡς ἀπεδείχθη ἐκ θαλάσσης.] Hæc intelligenda sunt de Hippaso Pythagoræ: ut discimus ex ipso Jamblichio supra, Num. 88.

⁹ ἑ ἐκ γὰρ τῶν] Sic codex MS. At prior Edit. corrupte, ἐκ τῶν: pro quo Accerius vel ἐκ τῶν, vel ἐκ τῶν, vel ἐκ τῶν, infelicitèr legendum conjiciebat. Cæterum, conferendus est cum hoc loco Noster supra, Num. 105. & 161.

ρέγυα χρησμελοζομήμοις. ποσῶν
αὐτῆς καὶ ἀπὸ τῆς ἀποράδου λεγο-
μένων πικμήρια αὐτῶν ἐξάχθητε πρὸς
Πυθαγόρου καὶ τῶν Πυθαγορείων.

videntur, qui responsa perfunctorie tractant. Tot & tanta quis è sparsim dictis de Pythagora & Pythagoreis documenta apponere queat.

Κ Ε Φ. ΛΕ΄.

C A P. XXXV.

248 **Η**σαν δὲ τινες, οἱ προσεπλέμεν
τοῖς ἀνδράσι τέττις, καὶ ἐπαύε-
σθαι αὐτοῖς. ὅτι μὲν ἔν ἀπὸντ
Πυθαγόρου ἐχέμετο ἡ ὀπίθελη, πίν-
τες συνομολογῆσαι. ἀφαιρόντων δὲ
πρὸς τὴν πόλιν ἀποδημίας· οἱ μὲν πρὸς
Φερεκύδην τὸν Σύρον, οἱ δὲ πρὸς Με-
ταπόντιον λέγοντες ἀποδημηκέμεν
τὸν Πυθαγόρου. καὶ τῶν αὐτῶν τῶν ὀπι-
θελῶν πλείονες λόγον· μία μὲν
ὑπὸ τῶν Κυλωνίων λεγομένων ἀν-
δρῶν, τριάδε λεγομένη. ἡ Κυλων,
ἀνὴρ Κροτωνιάτης, ἥντι μὲν ἔδωκε
καὶ πλάττω πρῶτων τῶν πολιτῶν,
ἀλλῶς δὲ χαλεπὸς τις καὶ βίαιος καὶ
βαρύνων καὶ τυραννικὸς τῶν ἡρώων,
πᾶσαν προσημίαν ἐξέλασεν ὁρμήν
πρὸς τὴν κωνωνήσιν καὶ Πυθαγόρου
βίαν, καὶ προσελθὼν πρὸς αὐτὸν τὸν
Πυθαγόρου ἡδὲ προσεβόηεν ἔντα,
ἀπεδοκιμάσθη δὲ τὰς προσημύ-
249 νας αὐτοῦ. * Γενομένης δὲ τέττις,
πόλεμον ἰσχυρὸν ἤρατο, καὶ αὐτὸς,
καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ καὶ τῶν Κυλωνίων,

NON defuerunt tamen, qui hosce
Viros oppugnatum irent, qui-
que contra illos insurgerent. Enim-
vero apud omnes in confesso est,
absente Pythagora insidias adver-
sus eos erupisse: sed quæ tum fuerit
ejus peregrinatio, de eo non con-
veniunt: quidam enim ad Phere-
cydem Syrium, alii Metapontum
profectum tradunt. Causæ vero
insidiarum plures enumerantur.
Unam earum à factione Cylonia
repetunt. Erat enim Cylo genere,
splendore, divitiis, Crotoniatarum
facile princeps; cætera vero
homo durus, violentus, seditio-
sus, & tyrannico ingenio: isque
nullum non lapidem moverat, ut
in Pythagoreorum consortium ad-
mitteretur; ac postquam Pytha-
goram ipsum ea de re compel-
lasset, ob prædictas causas repul-
sam passus fuerat. Quo facto,
ipse cum amicis suis adversus Py-
thagoram ejusque discipulos acre
bellum suscepit: fuitque Cylonis,

* Κύλων, ἀνὴρ Κροτ.] Eandem histo-
riam, præter Jamblichum nostrum, &
Porphyrium, narrat etiam Diodorus in
Excerptis Valeſianis. Cæterum, quem

hic Jamblichus Κύλωνα vocat, is Diogeni
Laërtio Κόδων dicitur. Vide Menag. ad
Laërt. Lib. viii. 49.

& eorum qui in partibus illius stabant, tam atrox tamque impotens defendendi honoris sui studium, ut ad ultimos usque Pythagoreos perduraverit. Pythagoras itaque hac de causa Metapontum se contulit; ibique vitam finivisse dicitur. Interim Cylonii contra Pythagoreos insurgere, & infesti animi documenta edere non intermiserunt: sed nihilominus tamen aliquandiu Pythagoreorum virtus inconcussa stetit, civitatumque iis benevolentia conservata est: ita ut nec ab aliis res suas administrari publicas sustinuerint. Sed tandem eo Cyloniorum insidiarum proruperunt, ut domum Milonis, in qua Pythagorei, de rebus ad bonum publicum pertinentibus deliberaturi, confederant, igne subiecto, cum ipsis Viris combusserint, duobus tantum elapsis, Archippo, & Lyfide: hi enim iustæ ætatis vigore, viribusque pollentes, per ignem se foras proripuerant. Cum vero vulgus civium ad tantam cladem con-

πρὸς αὐτὸν πὺν Πυθαγόραν, καὶ οὗτον ἱπαίρους. καὶ ἔτω σφοδρὰ πρὸς ἑχθροὺς ἑ ἀκρατῶν ἡ φιλοπομία αὐτῷ πρὸς τοὺς Κύλωνας, καὶ τῷ μετ' ἐκείνων πταγμῶν, ὥστε διατεῖναι μέχρ' αὐτῶν πλάττειν Πυθαγορείων. ὁ μὲν ὅν Πυθαγόρας διὰ παντὶ τῷ αἵματι ἀπῆλθεν εἰς τὸ Μεταπόντιον, καὶ κεῖ λέγεται κατασφύσαι τὸ βίον. οἱ δὲ Κυλώνειοι λεγόμενοι διετίλυνον πρὸς οὗτον Πυθαγορείους ἐκσιάζοντες, καὶ πάντων ἐνδεκνύμενοι δυσμένειαν. ἀλλ' ὅμως ἐπικρατὶ μέχρ' ἡ τῷ Πυθαγορείων καλοκαρδία, καὶ ἡ τῷ πόντῳ αὐτῶν βέλησις, ὥστε ὑπὸ ἐκείνων οἰκονομεῖσθαι βέλεισθαι περὶ τῆς πολιτείας, τέλος δὲ εἰς πρῶτον ἐπιβάλλουσι τῆς ἀνδραγασίας, ὥστε ἐν τῇ Μίλωνας οἰκία ἐν Κρότωνι συνεδρῶντων Πυθαγορείων, καὶ βελδομῶν περὶ πολεμικῶν πραγμάτων, ὑφάψαντες τὸ οἶκον, κατίκασαν οὗτον ἀνδρας, 3 πλὴν δυοῖν. Ἀρχίππῳ τε καὶ Λύσιδῳ. ἔπει γὰρ πλεῖστα τοῖς ὄντις, καὶ εὐρωστέασι, 4 διεξέπει-

σονται ἔξω πως. * Γενομένης γὰρ ταύτης, καὶ λόγον εἰδέναι ποιησικῶν τῶν 250

² Μίλωνας.] Prior Edit. habet Μύλωνας; at codex MS. Κύλωνας: pro quo Μίλωνας, auctoritate Porphyrii, reposui. Vide omnino Menag. ad Laert. viii. 39.

³ Πλὴν δυοῖν, Ἀρχίππῳ τε καὶ Λύσιδῳ.] Vide Menagium, dicto loco.

⁴ Διεξέπεισαντο.] Arcerius imperite, foris concissi & obtruncati perierunt. Tu verte, fugam elapsi sunt: vel, ut Obrechus, foras se proripuerunt. Hefychius,

Διεκπίσαντες, διεκρίσαντες. Sic enim apud eum scribendum est, pro Διεκπίσαντες, διεκτρώσαντες. Apud Suidam quoque in serie sua Διεκπίσαντες scribendum est, pro Διεκπίσαντες. Uti autem διεκπίσαντες significat, cursu se ex aliquo loco proripere; ita εἰσάγειν, cursu vel saltu se aliquo inferre. Vide Hefychium, γ. Εἰσάγειν.

πολλῶν περὶ τῆς συμβάντης πάθους, ἐπαύσαντο τῆς ὀπτιμελείας οἱ Πυθαγόρειοι. σωέβη ἣ τῆτο δ' ἀμφοτέρως τὰς αἰτίας, ἀλλά πῶς ὀλιγωρίαν τῶν ἰσχυρίων, (τῶς ποιῆται γὰρ καὶ τηλικύτης ἡγομένης πάθους ἐδιδείκναι ὀπισθοφύλῃ ἐπισημασθε) ἀλλά τε τὴν ἀπώλειαν τῆς ἡγεμονικωπάτων ἀνδρῶν. τῶν δ' ὅσοι τῶς περὶ σφόντων, ἀμφοτέρων Ταραντίνων ἔντων, ὁ μὲν Ἀρχίππου ἀνεχώρησεν εἰς Τάραντα· ὁ δὲ Λύσις μισήσας τὴν ὀλιγωρίαν, ἀπῆρεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ διέτριβε τῇ Πελοποννησιακῇ. ἐπέειπε εἰς Θήβας ὁ μετακίσατο, παρὰ τὴν πύλιν ἡγομένης· ἔπειτα ἐγγύετο Ἐπαμεινώνδας ἀκροατῆς. καὶ πατέρα τὸν Λύσιν ἐκάλεσεν· ὁ δὲ καὶ τὸν βίον κατέσπευσεν. οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Πυθαγορείων ἀπέστησαν τῇ Ἰταλίᾳ, πλὴν Ἀρχύτα & Ταραντίνου. * Ἀφ' ὧν ἀφ' ὧν εἰς τὸν Πύργον, ἐκεῖ διέτριβον μετ' ἀλλήλων. ἡ προσιόντων δὲ τῶν ἡρώων, καὶ τῶν πολιτομάτων ὅτι τὸν χειρὸν προσβαινόντων· ἦσαν δὲ οἱ παλαιότατοι τε, φάντων, καὶ Ἐχέκράτης, καὶ Πολύμναστος, καὶ Διοκλῆς, Φλιάσοι· Ζενοφίλος δὲ Χαλκιδικῆς, τῶν δὲ Θράκης Χαλκιδίων. ἐφύλαξαν μὲν ἔν τῃ ἐξ ἀρχῆς ἡγή καὶ τὰ μαθήματα, καίτοι ἐκλειπόμενης τῆς αἰρέσεως· ὥς

niveret, Pythagorei omnem Reip. gerendæ curam abjecerunt: idque ob duplicem potissimum causam: tum quod cives tantæ calamitatis nullam rationem habuissent; tum quod ii interiissent, qui ad publicas res administrandas maxime fuerant idonei. Illi autem, qui è periculo salvi evaserant, ambo Tarentini erant: & Archippus quidem in patriam rediit; Lysis vero neglectum sui perosus, in Græciam solvit, & in Achaja Peloponnesi commoratus est: unde, incertum quo adspirante favore, Thebas commigravit; ibique Epaminondam auditorem habuit, à quo & parens salutatus est; ac tandem ibidem mortem obiit. Reliqui Pythagorei, præter Archytam Tarentinum, Italia exceßerunt, & Rhegium confluentes, ibi una commorati sunt. Erant autem præcipui eorum Phanto, Echecrates, Polymnastus, Diocles, Phlyasii; & Xenophilus Chalcidensis è Thracia. Temporis autem progressu, cum Rerump. administratio in deterius vergeret; in pristinis nihilominus institutis studiisque persti-

¹ Πόλιον] Sic recte MS. pro πολίμιν.

² Μετακίσατο] Menag. ad Laert. viii. 7. legit, μετακίσατο: quod probat.

³ Προσιόντων δὲ τῶν ἡρώων, καὶ τῶν πολιτομάτων] Hæc verba

seriem orationis omnino interrumpunt, nec locum hic habere possunt; quæ proinde Obrechtus rectius collocat post illa, quæ paulo post sequuntur, τῶν δὲ Θράκης Χαλκιδίων.

terunt, donec, deficiente Secta, penitus interciderent. Hoc modo res ab Aristoxeno narratur. Nicomachus autem, cetera quidem consentit: sed quod ad peregrinationem Pythagoræ attinet, tradit, insidias hasce structas esse, cum ille Deli moraretur: quo se ad præceptorem suum. Pherecydem Syrium contulerat, ut ei morbo, qui pedicularis dicitur, laboranti opem ferret: cui etiam defuncto iusta perfolvit. Tum itaque illi, quos ut desperatos Pythagorei schola eiecerant, columnaque sepulchrali notaverant, facto undiquaque impetu plerosque omnes igni tradiderunt; cæteros Italici lapidibus obrutos, insepultos abjecerunt. Eodem tempore, una cum viris doctrinæ peritis, ipsa quoque doctrina intercidit; utpote in pectoribus ipsorum, veluti arcânium quoddam recondita: sola autem obscura & inextricabilia apud externos oretenus permanferunt; paucis duntaxat exceptis, quæ, exilis rarique igniculi instar, quibusdam inhæserunt; qui, quod abessent, ali-

εὐχρώς ἢ φανιδίησεν. ταῦτα μὲν
ἐν Ἀριστοξένῳ διηγέται. Νικό-
μαχος δὲ τὰ μὲν ἄλλα συναμολο-
γεῖ ταῖς· ὡς δὲ τὸ διὰ Πυθαγόρα
τῶν Πυθαγόρα φησὶ γινόμενα τὸ Πι-
ταγῶν πινυ. * Ὡς γὰρ φερε- 252
κύνει τὸ Σύρον, διδάσκαλον αὐ-
τῶν γινόμενον, εἰς Ἀήλον ἐπεσθῆναι,
νοσηρομένων αὐτῶν, περὶ τῆς γυν-
μῶν τῶν ἰσογυμνῶν τὸ φθιμελάσις
παύει, καὶ κηδύσαν· τότε δὲ ἐν οἷς
δοσιγινώδεις ἔσθ' αὐτῶν καὶ ἐπὶ
λατρώδεις ἐπὶ τῶν αὐτῶν, καὶ ἀν-
τις πανταχῇ ἐπέστησεν· αὐτοὶ π
ὑπὸ τῶν ἱταλιωτῶν καταλιδύσασθαι
ἐπὶ τῶν, καὶ ἐξέρριψαν αὐτοὺς.
τότε δὲ ἐν συνεπιλιπῆν συνεβάνε
τῶν Πιταγῶν τοῖς Πιταγῶν,
ἀπὸ δὲ ἀρρήτων ὑπὸ αὐτῶν ἐν τοῖς
σῆθις Διφυλαχθεῖσιν μέγιστα
τότε· τίς πὶ δυοσωμῆται μὲν καὶ
ἀδιάπικτα¹⁰ ὡς πῶς ἐξ ὧν Δι-
μνημονεύεται συνέβη·¹¹ πλὴν
ὀλίγων πάντων, ὅσα πινὲς ἐν ἀλλοδῇ.

⁸ Εὐχρώς] Ex MS. pro εὐχρώς.

⁹ Ὡς γὰρ φερεκύνει τὸ Σύρον. — καὶ
κηδύσαν] Hæc leguntur etiam apud Por-
phyrium, Num. 251. Confer etiam No-
strum supra, Num. 184.

¹⁰ Ἀδιάπικτα] Sic sensu exigente re-
scripsi pro Διάπικτα, quod prior Edit.
habet. Ἀδιάπικτα autem sunt ea, quæ
non sunt evoluta, vel explicata, atque
ideo obscura: vel, inexplicabilia: a Διά-
πικτα. Sic Noster supra Num. 105. in-

quit, Symbola Pythagoreorum anilibus
fabellis similia videri, εἰ μὴ τις αὐτὰ Διά-
πικται: nisi quis ea explicaverit. Et paulo
post ait: eadem reconditam continere sa-
pientiam, ἐπιπῶν τὸ πῶς συμβῶν τῶν
Διάπικτῶν. Sed quid lucernam in meri-
die accendo, & facilia Διάπικτα?

¹¹ Πλὴν ὀλίγων πάντων, ὅσα πινὲς ἐν ἀλλοδῇ.
τότε τῶν τοῖς διδομένοις ἔσθ' αὐτοῖς. — ἐπὶ τῶν
τοῖς ἐπὶ τῶν τοῖς] Hæc omnia leguntur
etiam apud Porphyrium, Num. 57. 58.

μίαις πῶς τυχόντες διέσωσαν ζώον-
 ρα ἅττα πᾶν ἀμυνδρὰ ἔδυσθη-
 253 π. * Καὶ ἔπει γὰρ μονώζοντες, καὶ
 ὅτι τῷ συμβῶντι ἢ μετρώως ἀνυ-
 μήσαντες, διασώζοντες μὲν ἄλλῃ
 ἀλλὰ καὶ, καὶ ὑπέτι κρινωτοῖν ἀν-
 θρώπων πνὶ λόγῳ παρεῖπαν ὑπὲρ
 ἄλλων· μονάζοντες δὲ ἐν ταῖς ἐρη-
 μίαις, ὅπως αὖν τύχῃ, καὶ κατὰ
 κλεισι τὰ πολλὰ, τὴν αὐτὴν ἐαυ-
 τῷ ἑκάστῳ συνῆσαν ἀντὶ πάντων
 ἡσυχάζον. διὰ λαβῶν δὲ, μὴ
 παντοῶς ἐξ ἀνθρώπων ¹² ἀπό-
 ληται τὸ φιλοσοφίας ὄνομα, καὶ
 θεοῖς αὐτοῖς ἀξίῳ τῷ ἀπὸ χθάνων),
 διολίσσονται ἀρδύν τὸ τηλικῶν
 αὐτῶν δῶρον, ἐπομνήματα πᾶν
 κεφαλαίωδῃ ἔς συμβολὰς συνταξά-
 ρμοι, τὰ π τὴν προεβύτην συγ-
 γράμματα, καὶ ὧν διεμένοντο,
 συναλίπτοντες κατὰ λιν ἑκάστῳ, ἔ-
 ἰτόγχανε πλοῦτων, ὁποκλήσαν-
 τες ἡοῖς, ἢ θυγατέρας, ἢ γυναιξί,
 μηδεὶ δίδοναι τὴν ἐκ τῆς οἰκίας.
 αἱ δὲ μέγχα πεμπόμεναι χρόνῳ τῷ
 διατήρησαν, ὥς ἀξιοδοχῆς τὴν αὐτὴν
 παύσειν ἐν πολλῷ ¹³ ὁπισθόλυσαν
 254 πῶς ὁπίσθιοις. * Ἐπεὶ δὲ ἔς Ἀπολ-
 λωνίῳ περὶ τὴν αὐτῶν ἔστιν ὅπως
 ἀξιοφανεῖ, πολλὰ δὲ ἔς προσήγησι τὴν
 μὴ εἰρημίων περὶ τέτων· φερεῖ δὲ
 καὶ τὴν τέτατον ὡς ἀφωμεῖται διήγησιν

¹² Ἀπὸ ληται] Vox hæc in priore Edit.
 deest, quam ex MS. revocaui. Porphy-
 rius tamen rectius habet, ἀπὸ ληται.

bique terrarum peregrinarentur,
 cladi superstitēs manerant. Sed
 hi quoque ab omnibus deserti, &
 tristi suorum casu profligati ani-
 moque dejecti, in diversas orbis
 partes dispersi sunt; cum nemine
 hominum quicquam de rebus suis
 communicare sustinentes. Solita-
 riam enim vitam, ubicunque se
 locus dabat, amplexi, ac in pri-
 mis sibi quisque vivere contenti,
 domi suæ se inclusos continebant.
 Veriti tamen, ne plane ex homi-
 num memoria philosophiæ nomen
 aboleretur; neve ipsi Deorum in-
 dignationem incurrerent, quod
 tam insigne illorum donum sine-
 rent interire; summa quædam
 doctrinæ capita atque symbola in
 commentarios retulerunt, col-
 lectaque seniorum scripta, &
 quæ cuique memoria suppedita-
 bat, in unum redacta, reli-
 querunt; moriturique filiis, filia-
 bus, & uxoribus, in supremis
 mandatis dederunt, ne cui ex-
 traneo copiam eorum facerent;
 idque diu etiam deinceps obser-
 vatum est; posteris idem jussum
 in successores transmittentibus.
 Porro cum Apollonius circa hæc
 ipsa alicubi dissentiat, multaque
 etiam cæteris indicta adjiciat, il-
 lius quoque narrationem de insi-

¹³ Ἐπισθόλυσαν πῶς ἐπισθόλυσαν] Porphy-
 rius melius, ἀφωμεῖται τοῖς ἀπὸ ληταις.

diis in Pythagoreos comparatis, adjiciemus. Refert igitur, quod Pythagoram statim à puero, reliquorum hominum invidia exceperit. Quamdiu enim promiscue cum quibusvis, qui affluebant, sermonem sociabat, gratus acceptusque fuit: postquam vero cum solis discipulis suis conversari cœpit, publicus favor eum destituit. Et cives quidem exteris potiores apud eum partes libenter concedebant: at quibusdam è popularibus suis aliquid amplius ab eo tribui indignabantur; & in suam fraudem congressus hosce tendere existimabant. Accedebat, quod juvenes illi, è familiis dignitate & opulentia præcipuis orti, & ad adultiorem ætatem provecti, non tantum inter suos primas obtinebant; verum etiam in urbibus ad Reip. clavum sedebant, insignemque trecentarum familiarum cœtum contraxerant: ita ut exigua tantum portio superesset, quæ se non iisdem moribus paribusque studiis consecrasset. Verumenimvero quamdiu se intra regionis suæ antiquos terminos Crotoniæ continuaverunt, coramque Pythagoras aderat; permanit ea, quæ ab urbis conditu inveteraverat, Reip. constitutio: licet jam minus placeret, & jam magno studio

ᾧ τὸ πρὸς τοῦ Πυθαγορείου ἑπι-
βελῆς. λέγει πόινω, ὡς ¹⁴ ἐκείνοις
παρηκολούθη μὲν εὐνὴς ἐκ παίδων ὁ
φθόνος. ὡς δὲ τῶν ἄλλων. οἱ γὰρ
ἀνθρώποι, μέχρα μὲν διελίγητο
πᾶσι τοῖς προσέεισι, Πυθαγόραν
ἡδέως εἶχον. ἐπεὶ δὲ μόνους ἐνέτυχ-
χανε τοῖς μαθηταῖς, ἡλαττήρ. καὶ
τῶ μὲν ἐξώθεν ἦκοντο. συνεχώρειν
ἡπείατο. τοῖς δὲ ἐγχωρείοις πλέον
φέρεται δοκεῖν ἡχθόντες, καὶ καθ'
αὐτῶν ὑπελάμβανον γίνεσθαι τὴν
συνόδον. ἐπειτα καὶ τὴ νεανίσκων ὄν-
των ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀξιώμασι, καὶ
ταῖς ἐσάταις προσχόντων, συνέβαινε
προαγωγὴς τῆς ἡλικίας μὴ μόνον αὐ-
τὰς ἐν τοῖς ἰδίοις οἴκοις πρῶτον,
ἀλλὰ καὶ τὴν πάλιν οἰκονομίαν, με-
γάλλω μὲν ἐταιρείαν ¹⁵ συναγχο-
χόσιν, (ἦσαν γὰρ ὑπὲρ τετρακο-
σίας) μικρὸν δὲ μέρους τῆς πόλεως
ἔστι, τοῖς οὖν ἐν τοῖς αὐτοῖς ἦσαν,
ἐδ' ἐπιτηδύμασιν ἐκείνοις πολι-
τῶσι. * Οὐ μὲν ἀλλὰ μέχρα ²⁵⁵
μὲν ἂν τὴν ὑπαρχομένην χώραν
ἐπέκλῃτο, καὶ Πυθαγόρας ἐπεδήμη,
διέμενεν ἡ μὲν τὸν συνοικισμὸν πε-
χρονισμῶν κατέστρεψε, δυσχερὲς α-

¹⁴ Ε'κείνοις] An potius ἐκείνων, ut referatur ad Pythagoram.

¹⁵ Συναγχοχόσιν — μικρὸν δὲ μέρους τῆς πόλεως ἔστι, τοῖς &c.] Constructio hic claudicat; quæ, ut in integrum re-

stituatur, scribendum erit, συναγχοχόσιν, — μικρὸν δὲ μέρους τῆς πόλεως ὄντων, τῶν — πολιτῶν. Dativi enim illi non habent, quo referantur.

μήν, ἢ ζητῆσαι καὶ ἐν εὐρεσθαι
 μετεβολῆς. ἐπεὶ δὲ Σύβαρις ἐχαι-
 ρώσαντο, καὶ κύνῃ ἀπῆλθε, καὶ
 τὴν δορυκλήτην ¹⁶ διακῆσαντο μὴ
 κατακληρηχθῆναι καὶ τὴν Πυ-
 θυμίαν τῶν πολλῶν, ἐξεργάζητο
 σὺν πέρδρον μισθῷ, καὶ διέστη
 πρὸς αὐτὰς τὸ πληθύνειν. ἡγεμό-
 νες δὲ ἐγένοντο τῆς λαφύρας οἱ
 ταῖς συγγυαίαις καὶ ταῖς οἰκειότη-
 σιν ἐγγύταται καθεστηκότες τῶν Πυ-
 θαγορείων αἵπιοι δὲ ἦν, ὅτι παρὰ μὲν
 πολλὰ αὐτὰς ἐλύπη τῶν περὶ το-
 μῶν, ὥστε ἔστυον τυχόντας,
 ἐφ' ὅσον ¹⁷ ἰδιωμόν ἐχε παρὰ τοῦ
 ἄλλου. ἐν δὲ ταῖς μεγίσταις κατὰ αὐ-
 τῶν μόνον ἐνόμιζον εἶναι τὰ ἀπαιτία.
 Πῶς ¹⁸ μὲν γὰρ τῷ μηδεὶα τῶν Πυ-
 θαγορείων ὀνομάζειν Πυθαγόραν,
 ἀλλὰ ζῶντα μὲν, ὅποτε βέλοιντο
 δηλώσαι, καλεῖν αὐτὴν θεῖον. ἐπεὶ
 δὲ ἐπαλώπησεν, σκέπειν τὸ ἀνδρα-
 καθεύπειν ¹⁹ ὁ μὴρ τοῦ λαοφάνει τὸ
 Εὐμαίον ὑπὲρ Ὀδυσσεὺς μεμνη-
 μένον.

Τὸν μὲν ἐγὼν, ὃ ξῆνε, καὶ ὃ
 παρὲντ' ὀνομάζειν

¹⁶ Διακῆσαντο] Sensus gratia lego,
 διακῆσαντο: i. e. palam decreverunt, vel
 constituerunt.

¹⁷ Ἰδιωμόν] Ex MS. pro ἰδίᾳ μίη:
 quod prior Edit. habet.

¹⁸ Ἐπὶ μὲν γὰρ τῷ μηδεὶα τ.] Est oratio
 ἀπαγγέλλουσα. Decet enim in sequentibus
 λαοφάνει, quæ prioribus his respondeat.

rerum novandarum occasio quæ-
 reretur. Sybari deinde capta, &
 Pythagora aliorum profecto, ager
 bello partus non est ex voluntate
 plebis inter novos colonos sorte
 divisus: unde in Pythagoreos oc-
 cultatum hucusque odium erupit,
 populusque discessionem ab eis fe-
 cit. Duces autem seditionis fue-
 re, qui Pythagoreos sanguinis &
 cognationis necessitudine proxime
 contingebant. Causæ erant, quod
 multa ex iis, quæ Pythagorei fa-
 ciebant, cognatos eorum ac simul
 promiscuam plebem offendebant;
 utpote quæ comparata cum alio-
 rum moribus, singulare aliquid in
 se haberent: unde & præcipuas
 eorum actiones cæteri in suam uni-
 ce contumeliam interpretabantur.
 Nemo enim Pythagoreorum erat,
 qui suo nomine præceptorem ap-
 pellaret; sed quamdiu in vivis fuit,
 Divinum; postquam vero obiisset,
 Vivum Illum; nominabant: quem-
 admodum Homerus Eumæum,
 cum Ulyssis mentionem facere vel-
 let, ita loquentem introduxit:

Hunc hospēs vereor, licet absit,
 nomine sueto

Fieri autem interdum solet, ut Scripto-
 res, qui longis utuntur periodis (ex quo-
 rum numero est Jamblichus noster) prio-
 rum, nonnunquam obliviscantur, & sic
 orationem ἀνωμαλὴν πῶς δὲ τὴν relinquant.

¹⁹ Ὁ μὴρ τοῦ] Odyss. x. ubi tamen in
 versu secundo pro λαοφάνει legitur ὁ μὴρ

Appellare : etenim me cura & amore fovebat.

Similiter, quod nunquam, nisi ante Solis ortum è lecto surgerent, nec annulum gestarent, cui Dei imago insculpta esset: sed & orientem Solem adoraturi observarent; & abstinerent ab hujusmodi annulo; ne forte ad exequias, aut in alium locum non purum, eum deferrent. Item quod nihil agerent, quod non deliberatum antea & excussum foret; sed mane agenda perpenderent, vesperi acta retractarent; eademque opera intellectum simul, & memoriam exercerent. Præterea, quod, si aliquis è Secta illa jussisset, ut sibi hoc aut illo loco occurreretur; alter ibidem noctem diemque, donec ille adveniret, in uno eodemque vestigio hæserit; documento futurus, quod Pythagoreis incumberet, dictorum memores esse, nihilque temere loqui. In universum autem præceperat Pythagoras, ne unquam ad extremum usque vitæ, absque certa lege agerent: sub mortem autem imprecationibus abstinerent; sed, ut facere solent qui mare Adriaticum trajecturi sunt, cum bonis faustisque ominibus oram solverent. Talia, ut mo-

Αἰδέομαι· ὡς γὰρ μ' ἐφίλει καὶ κηδετο λίαν.

* Ὁμοιοτρόπως ᾗ μὴδ' ἐκ τῆς κλί- 256
νης ἀνίστασθαι ὕστερον, ἢ τὸν ἥλιον
ἀνίσχιν· μὴδὲ δακτύλιον ἔχοντα
θεῶν σημεῖον φορεῖν· ἀλλὰ τὸ μὲν
ὡς ἀπὸ τοῦ ἡλίου, ὅπως ἀνίσταται προσέ-
ξων· τὸν δὲ μὴ περὶ τῆς Φυ-
λατῆς, μὴ προσενέγκωσιν
ὡς ἐκφορεῖν, ἢ πῶς τῶν ἐκα-
στηρὸν ὁμοίως ᾗ μὴδ' ὁ ἀπὸ τοῦ
λάτῃ, μὴδ' ἀνυπὸ τοῦ μὴδὲν
ποιῶν, ἀλλὰ πρῶτ' ἂν προσχερ-
ζέσθαι, τὴν πρῶτ' ἂν εἰς δὲ τὴν ὑπὸ
ἀναλογίαν, τὴν διωκτικῇ, ἀλλὰ
τὴν σκοπεῖσθαι καὶ τὴν μνηστῇ γυμνα-
ζομένης. ὡς ἀπὸ τῆς δὲ, εἰς τὴν
τὴν κοινωνεῖται τὴν ἀπὸ τοῦ
τῆς κελύσσειν εἰς πῶς τῶν,
ἐν τῇ ἐκείνῃ περὶ τῆς, εἰς ἑλθοῖ,
δὲ ἡμέρας ἐν τῇ τῆς πάλιν ἐν τῇ
τῇ τῶν Πυθαγορείων συνεδρῶντων
μεμνησθαι τὸ ῥηθὲν, καὶ μὴδὲν οἰκῇ
λέγειν. * Ὅλως δὲ ἀπὸ τῆς π- 257
λάτῃς εἶναι τὴν προσεπαιγμένην καὶ
κατὰ τὴν ὕστερον καιρὸν παρήγγαλλε
μὴ βλασφημεῖν, ἀλλ' ὡς ἐν
ταῖς ἀναγωγαῖς οἰωνίζεσθαι μετὰ
τῆς εὐφημίας, ἢ ἵνα ἐπιβῇ
διωθόμενης τῇ ἀνδρείᾳ. τὴν μὲν

²⁰ Αἰδέομαι] Sic rectius MS. quam prior Edit. quæ habet, ἀποθεύομαι.

²¹ Ἐν ἐκείνῃ πρῶτῃ.] Historia, huc pertinet; narratur supra, Num. 185.

²² Αἰσχυραῖς] Sic recte MS. pro ἀν-

γυαῖς. Αἰσχυρὴ autem hic est, exitus è portu; cum nempe nave soluta in altum provehimur.

²³ Ἢ ἵνα ἐπιβῇ διωθόμενης τῇ ἀνδρείᾳ] Est locus obscurus & corruptus:

ταῦτα, καθάπερ προῦπον. ὅτι
ποῦ ἐπὶ ἐλπίσιν αἰσθάνεσθαι, ἐφ'
ὅσον ²⁴ ἔωσαν ἰδιόζοντας ἐν αὐτοῖς
ὅσον συμπεπαιδευμένους. ὅτι δὲ
τῶ, μόνοις τοῖς Πυθαγορείοις τὴν
δεξιὰν ἐμβαλλεῖν, ἐπὶ τῷ ἢ μηδενὶ
τῶν αἰκείων, πλὴν τῶν γονέων, καὶ
τῶν τῶν ἐσθλῶν ἀλλήλων μὲν παρέχειν
κρίσεις, πρὸς ἐκείνους δὲ ἐξήλκον
κρίσεις, καλεώμενον. ἔφερον
οἱ συγγενεῖς. ἀρχόντων δὲ τέτταρ
τῶν ἀριστοκρατῶν, ἐπὶ μὲν οἱ λοιποὶ
πρὸς ἀπὸ τοῦ ἐκείνων. καὶ λα
ρόντων ἐξ αὐτῶν τῶν ἀρχόντων πᾶσι
καὶ Διοδώρῳ καὶ Θεάγῳ. ὡς τῶ
πάντες κρινόντων τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν ἐκ
κλησίας, καὶ ἀδόντων πρὸς ἐκείνους
ὅσον ἀρχόντων τοῖς ἐκ πάντων λα
χούσι. ὡς ἀπὸ τοῦ ἀρχόντων δὲ τῶν Πυθα
γορείων Ἀλκιμάχῳ καὶ Διμάχῳ καὶ
Μέτων ²⁵ καὶ Δημόκλειδῳ, καὶ
ἀφελόντων τῶν πατρῴων πολιτῶν

Meton, & Democedes, atque acceptam à majoribus Reip. formam

in quo vir doctus ad marginem codicis
Spanhemiani pro ἀδόντων rescribendum
cenfebatur, ἀδόντων: sed quo sensu? Felicius
Obrechtus, qui locum hunc sic legir,
ἔστιν ἰσοδύναμος οἱ διαδύναμις τῶν ἀδόντων.
Certe ἀδόντων ab imperitis librariis muta-
tum quoque fuit in ἀδόντων, apud Hesychium
v. Λυσιπποδῶν: ut patet vel ex
ipso Hesychio v. Ἐνδῆς; qui locus cum
priorē conferendus est. Quod autem ad
rem ipsam adinet; solebant navigaturi
præcipue ἀρσάνῃ, sive vocis & verbis
bene ominatis felicem a Diis reditum ex-

do dictum est, tantum communi-
ter omnibus doloris afferebant,
quantum utilitatis iis, qui seorsum
sub uno doctore profecerant. In-
primis autem ægre habebat cognatos
Pythagoreorum; quod cum
solis Pythagoreis dexteras jube-
bantur Pythagorei jungere; cum
nemine vero consanguineorum,
exceptis parentibus: item quod
communes inter se opes haberent;
exclusis ab hoc confortio cognatis;
perinde ac si peregrini essent.
Hi itaque rebus istis commoti,
seditionis initium fecerunt; reliqui
autem prompte in hostile odium
prolapsi sunt. Cumque ex iisdem
cognatis Hippasus, Diodorus, &
Theages contenderent, omnes promiscue
cives magistratuum comi-
tiorumque participes fieri, quique
magistratus gessissent, apud eos,
qui ex omni multitudine forte lecti
essent, rationem reddere debere:
contra autem niterentur à Pytha-
goreis. Alcimachus, Dimachus,

petere: idque eo diligentius, quo magis
navigatio aliqua erat periculosa, & mare
turbidum. Tale autem habebatur mare
Adrianum, sive Adria, ut vel ex Hora-
tio patet, qui nunc, Fretis acrior Adria;
nunc, Improbis iracundior Adria; & ali-
bi, Dux inquieti turbidus Adria, dixit.

²⁴ ἔωσαν] Cum Obrechtō lego, ἔστι-
μο: ab ἐνῃμι, junctio, profum.

²⁵ Καὶ ἀφελόντων τῶν πατρῴων πολιτῶν. καὶ ἀφελόντων τῶν πατρῴων πολιτῶν ἀφελόντων.

disturbari nollent; superiores tandem evasere, qui plebi patrocinebantur. Itaque convocata multitudinis concione, Cylon, & Ninon è rhetoribus; quorum alter opibus potens, alter popularis habebatur; divisus inter se orationibus, Pythagoreos accusarunt: ita ut ad Cylonis prolixam orationem Ninon perorarit: arcana enim Pythagoreorum se excussisse simulabat, atque ex iis, quæ in literas redacta servabat, ea potissimum arripuerat, quæ criminandis Pythagoreis maxime idonea videbantur: scribæque publico libellum legendum tradidit. Inscriptio ejus erat, *Sermo Sacer*: character operis iste: Amicos Deorum instar colendos; reliquos ut brutæ habendos esse: eandemque sententiam sub Pythagoræ nomini verbis inclusisse ejus sectatores, canentes:

Discipulos equidem matrabat honore Deorum;

At reliquos habuit illo numero locove.

Laudem cumprimis mereri Homerum, quod pastorem populi nominaverit. Cum enim dominationi

μὴ καταλύειν ἐκράτησαι οἱ τῷ πλήθι σωτηγορέντες. * Μετὰ δὲ 258
ταῦτα ²⁶ συνιέντων τῶν πολλῶν, διελουῖμοι πρὸς δημηγορίας, κατηγοροῦν αὐτῶν ἐκ τῶν ῥητῶν Κύλων ἐΝίνων. ἦν δὲ ὁ μὲν ἐκ τῶν εὐπρόνων; ὁ δὲ ἐκ τῶν δημοτικῶν. τοῦτων δὲ λόγων μακροτέρων ὡς αὐτὸς τῶν Κύλων ῥηθέντων, ἐπὶ γὰρ ἔπειτα, προσωπόμενον μὲν ἐξηπαύειν τὰ τῶν Πυθαγορείων δοκίμια, πεπλακῆς ἢ καὶ γεγραφῶς ἐξ ὧν μάλισται αὐτὰς ἡμέλει διαβάλλειν; καὶ δὲ τῷ γραμματεῖ βιβλίον ἐκέλευσεν ἀναγινώσκειν. * Ἦν ἡ αὐτῷ 259
ὑπὸ γραφῇ μὲν, λόγον ἱερῶς. ὁ ἢ τύπον τοιούτων τῶν γεγραμμένων. Τὰς φίλας, ὡς περ οὗτοί γε οὐ σέβεισθαι. οὗτοί γε ἄλλας ὡς περ τὰ θεῖα χαρῶσθαι. τὴν αὐτῇ καὶ τῇ γνώμῃ ὑπὲρ Πυθαγόρα μεμνημένους ἐν μέτρῳ οὗτοί γε μαθητὰς λέγειν.

Τὰς μὲν ἐπαίρας ἦν ἴσον μακάρεσσι θεοῖσι.

Τὰς δὲ ἄλλας ἡγείτ' ἔτ' ἐν λόγῳ, ἔτ' ἐν ἀρεθμῷ.

* Τὸν Ὀμηρον μάλισται ἐπαινεῖν, ἐν 260
οἷς εἶρηκε, ποιμένα λαῶν. ἐμφανίσκειν γὰρ βουλήματα οὗτοί γε ἄλλας

²⁶ Συνιέντων τῶν πολλῶν.] In prior Edit. locus hic corrupte sic legitur, συνιέντων τῶν πολλῶν, διελουῖμοι πρὸς δημηγορίας, κατηγοροῦνται αὐτῶν, &c. Confer Cl. Dod-

wellum in Exercitat. de Pythagore etate, pag. 212. qui locum hunc ita, ut cum hic exhibemus, recte etiam emendavit.

ὄντας, ἐλιχαρχοὺν ὄντα. ²⁷ Τοῖς ἀρχαίοις πολεμῶν, ὡς δὲ χορηγοῖς χοροῖσι ἔκκλητον, καὶ ἔκκαθιστάναι τὸς λαχόντας ἐπὶ τοῖς Πημελείαις.

²⁷ Τοῖς ἀρχαίοις πολ.] Scribe, τοῖς κυάμοις, i. e. fabis. Fabis enim Græci olim in sortitionibus uri solebant; ut ex Grammaticis constat. Vide Suidam & Hesychium, v. Διάφρακτον, v. Κυάμου, & v. Κυάμου ὁράξ. Huc etiam facit locus ille Nonni in Gregor. Naz. Stelis. pag. 132. Οἱ Πυθαγόρειοι δὲ ἀνιγμωτοὶ τὰ τῆς φιλοσοφίας ἐκφάντο δόγματά. περιδίδου δὲ μὴ ἄλλων καὶ τῶν τοῦ ἀνιγμωτοῦ. Κυάμοις μὴ ἰδοῖν. τυτίει, μὴ προσδίδοντας τὸ διηρητοῖς διαδοκίματον χρεῖμασι. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοις πάλαι δικαστὴν ἀπὸ ψέφου κυάμοις ἐχρῶντο αὐτοῖς κρατῆρας ἐν τοῖς δικαστηρίοις. Pythagorei per enigmata discabant Philosophiæ dogmata. Tradebatur vero inter alia & hoc enigma: Fabas non edere. Id est, ad jus prodendum non oportere nos corrumpi pecunia. Olim enim iudices Atheniensium loco calculorum utebantur fabis ad condemnandum in judiciis. Item illud Plutarchi in Tractatu de Liber. Educ. p. m. 12. Κυάμοις ἀπὶ χορῶν. ὅτι ἡ δὲ πολυτελείᾳ. κυάμουται γὰρ οὗτοι ἱεροῖς ὁδοῖν καὶ ψευδοφασίας, δι' ἃν πῖρας ἐπιτίθεται τοῖς χοροῖς. Fabis abstinendum. [Per id Pythagorei significabant] abstinendum esse Republica. Olim enim suffragia per fabas ferrebantur in creandis magistratibus. Sed de sensu Symboli hujus non assentior Plutarcho. Plurimi enim Pythagoreorum olim Rempubl. tractarunt: imo præcipui ex veteribus Legislatoribus in Magna Græcia Pythagorei fuisse leguntur: tantum abest, ut Republica prorsus abstinendum esse censuerint. Electionem tantum magistratuum, quæ fiebat per fabas, sive per sortem, improabant; quippe indignos sæpe hæc ratione Reip. præfici censentes. Iudicio ergo eligi volebant, quibus administratio Reip. committeretur. Egregie

paucorum faveret, hoc ipso reliquos in pecorum censum redegeisset. Cum fabis bellum gerendum esse; tanquam sortitionis patronis: quia per illas Reip. administrationem sortientes consequuntur.

hoc docet Anonymus Pythagoreus (cum aliis Opusculis Mythologicis & Ethicis editis a Thom. Galeo) Dissert. v. pag. 728. Λέγουσι δὲ τοῖς τῶν δημοκρατῶν, ὡς καὶ τοῖς χοροῖς δὲ κλήρον τοῖς χοροῖς, ἡβίβληται τοῖς τοῖς τοῖς χοροῖς. &c. At quidam oratores populares ajunt, oportere Magistratus sorte creari; non recte quidem sentientes. Et pag. seq. Λέγουσι δὲ, ἀρχαῖοι ἡμῖν καὶ δημοκρατοῖς. καὶ τοῖς ἡμῖν καὶ τοῖς τοῖς χοροῖς. ἐπὶ γὰρ οἱ τοῖς τοῖς χοροῖς καὶ τοῖς χοροῖς, οἱ αὐτοὶ τῆς οἱ ΚΥΑΜΟΣ, ἀπολύνει τὸ δόγμα. ἀλλὰ καὶ τὸ δόγμα αὐτῶν ὁρῶνται αἰρετοῖς πάντας τοὺς τοῖς αὐτοῖς, &c. At rem bonam & popularem esse clamitant: (scil. sorte magistratus creari) Sed ipse minime popularem credo. Nam sunt quidam in civitatibus, populo inimici: in quos si FABAM incidit, plebem perdet. Enimvero oportet ut populus ipse prospiciens, sibi benevolos omnes eligat, &c. Cæterum, cum Pythagoreis olim sensit Socrates, quippe cui (teste Xenophonte, lib. 1. Ἀπομνημον.) inter alia crimina obiectum fuit, quod dixisset, ὡς μωρὸν εἶναι τοῖς μὲν τοῖς πῶτος ἀρχοντας δὲ ΚΥΑΜΟΥ χοροῖς, κυβερνῆται δὲ μηδὲν ἡλεῖν περὶ χοροῖς ΚΥΑΜΕΥΤΩ, μηδὲ πικρὸν, μηδὲ αὐλητὴν, &c. Stultorum esse, magistratus civitatis per FABAM constituere; gubernatore autem per fabam electo neminem velle uti, neque fabro, neque tibicine, &c. Hinc satis apparet, quis sit verus loci hujus apud Jamblichum sensus: neque ullo modo dubitandum est, quin pro ἀρχαίοις, quod Arcerius bona fide, sed nullo sensu caelibibus verterat, scribendum sit κυάμοις. Addo, τὸ πολεμῶν τοῖς κυάμοις eodem modo hic dictum esse apud Jamblichum, quo apud Plutarchum in Apoptegm. pag. 192. C. τοῖς πολυτέλεις ἐπολέμει; &c

Tyrannidem appetendam esse: inter hortamenta enim sua illos asserere; præstare, unum diem tantum, quam per totam vitam bovem esse. Laudanda quidem aliorum instituta; suis vero placitis omnino inhærendum. Præterea Ninon philosophiam illorum, conspirationem quandam esse contra plebem pronuntiabat; ideoque monebat, ut ne vocem quidem consulentium audirent; sed potius ad animum revocarent, quod in concionem venturi nunquam fuissent; si Pythagorei mille virorum confessui consilium suum approbassent: propterea æquum non esse, ut illis dicendi potestas concedatur, qui pro virili sua, alios, ne audirentur, prohibuissent: quin itaque potius dextram à Pythagoreis rejectam, iisdem infestam haberent, cum suffragia manus extensione laturi, aut calculos datos missuri essent: denique turpe existimarent, se triginta myriadam apud flumen Tetraenta victores, à millelima illorum parte, in ipsa urbe per factionem opprimi. Ut paucis absolvam, adeo auditores calumniis suis efferatos reddidit, ut paucis

Τυραννίδα ἐπὶ ὀρέμεται. ὡς ἔχεται
λαβὼν, κρείττον ἐν αὐτῇ φάσκει ἡμῖν
ὅτι μίαν ἡμέραν παύροι. ἢ πάντας
τὸν αἰῶνα βίειν. ἐπαινέειν πρὸς τὴν ἀλλοτρίαν
νόμιμα. κελδεῖν δὲ χρῆσθαι τοῖς
ὑπὸ αὐτῶν ἐγνωσμένοις. κατὰ πᾶσιν
τὴν φιλοσοφίαν αὐτῶν συνωμοσίαν
ἀπέφαινε καὶ τὴν πολλῶν, καὶ παρεκα-
λεῖται μὴ δὲ τὸ φωνεῖν ἀνέχουσαν συμ-
βουλιδόντων, ἀλλὰ ἐν θυμῷ αὐτῶν, διό-
τι τοιαυτὰ πᾶσι καὶ ἂν συνηλθόντες
πρὸς ἐκκλήσιν, εἰ αὖτ' ἡλιθίως
ἐπιστομὴν ὁκένοιο κυρώσῃ τὴν συμβου-
λίαν, ὥστε τοῖς καὶ τὸ ἐκείνων διώ-
μιν κεκωλυμένοις τὴν ἀλλοτρίαν ἀκούειν,
καὶ προσήκει εἰς αὐτὰς λέγειν, ἀλλὰ
πρὸς δεξιὰν τὴν ὑπὸ αὐτῶν δοσδοκα-
μασθῆναι πολέμιαν ὁκένοιοις ἔχειν,
ὅταν πᾶς γνώμας χειροτηνῶσιν, ἢ
πρὸς ψήφον λαβώσιν. αἰσχρὸν εἶναι
νομίζοντας, καὶ τὰς τετραέκοντα μυ-
ριάδων πρὸς τὸν τετραέκοντα πε-
ταμὸν περιγνομήτους, ὑπὸ τῇ χι-
λίοσιν μέρει ὁκένων ἐν αὐτῇ τῇ πό-
λει φανύσθαι κατεσκευασμένους.
* Τὸ δὲ ὅλον ἔγωγε τῇ διὰ βολῆς αὐτῶν 161
ἀκούοντας ἐξηγέω, ὥστε μετ'

apud eundem in *Quest. Roman.* pag. 285.
καὶ δὲ πάντων μάλιστα τὴν ζῶσαν ἐπολιέμεσι;
ἐκ δὲ *Orac. Pyth.* pag. 401. τὴν μὲν πολι-
μίαν. Illis enim omnibus in locis τὸ πολι-
μῖαν simpliciter significat, inimicum esse,
vel odio prosequi, vel aversari; uti &
hoc loco apud Jamblichum.

" Τὴν τετραέκοντα μυρ.] Intelligit victo-

riam, quam Crotoniatæ a Sybaritis repor-
tarunt; cujus etiam meminerant Diodo-
rus & Strabo.

" Τὸν τετραέκοντα περ.] Eruditissimus
Bentlejus in *Dissertat. de Phalar.* *Epist.*
pag. 72. τὴν τετραέκοντα hic scribendum esse
mōnet. Sic enim fluvium illum vocat
Diodorus, pag. 85.

ἐλθόντας ἡμέρας μέγιστα θύοντες
αὐτῶν ἐν οἰκίᾳ ὡρᾷ τῇ Πύθιον,
ἀφ' ὧν ἀνδραμόντης οἶσε ἦσαν ἢ
Πύθισιν ἐν αὐτῇ ποιήσας. οἱ ἢ
περὶ αὐτοὺς οἰκιστῶν. οἱ μὲν, οἱς πανδο-
χῆν ἐφυγον. Δημοκλῆς ἢ μετὰ τῇ
ἐφ' ὧν οἱς Πλατίας ἀπὸ χώρου.
οἱ δὲ καταλύσαντες οὖν νόμους
ἐξεῖναι ψηφίσματα, ἐν οἷς κα-
ταλύσαντες Δημοκλῆδιν συνέστα-
κέναι τὰς νεώτερας Πηλ-τυραννίδι,
τρία τάλαντα στήρυξαι δάσιν,
ἐὰν τις αὐτὸν ἀνέλοι. καὶ δημοκλῆς
μύθους, 32. κρατήσαντες αὐτῶν ἢ
κινδύων (καὶ) Θεάγας, ἐκείνῳ τῇ
τρία τάλαντα ὡρᾷ τῇ Πύθιος ἐμί-
262. 2. 2. Πολλῶν ἢ κακῶν κατὰ τῇ
πύθιον καὶ τῇ χώρῃ ὄντων, ἐς πύ-
θιον περὶ Πύθιον τῇ Φυράδων, καὶ
τῇ πύθιον τῇ Πύθιος ὡρᾷ
Πύθιος, Τάρανθις, Μεταπυθί-
νις, Εὐλωνιάταις, ἰδοὺ τις
ἐκ περὶ Πύθιον Πηλ τῇ γράμμιον δρυ-
ρίον λαβόντες, οἱς ἐν πύθιον τῇ Κρο-
τονιάτων (καὶ) Πύθιος ἀναγί-
γναι, Φύθιον τὰς αἰτίους.
περὶ Πύθιον τῇ τῇ Κροτῇ
αὐτῶν ἀπὸ Πύθιον, τὰς πύθιον κατὰ
δρυκερῶν τῶν καὶ σινεφυράδων
αὐτῶν τῇ γράμμιον, ἐκ Φάσποντες δειν

diebus elapsis, Pythagoreos in do-
mo quadam, prope Apollinis Py-
thii ædem, Musarum festum cele-
brantes, facto ingenti hominum
concurſu, adoriri voluerint. Illi
verò, re prius animadversa, ad
publicum hospitium confugerunt;
Democedes autem cum ephebis
Plateas se recepit. Sed qui leges
abrogaverant, decreta fecerunt,
quibus Democedem arguerunt,
quod juvenum manum ad occu-
pandam tyrannidem coegisset; &
tria talenta interfectori ejus, per
præconem præmium pronuntiave-
runt: cumque commisso prælio
Theages illum in ipso pugne discrimi-
nè vicisset; promissam à civita-
te pecuniam cum illo partiti sunt.
Dein multis malis urbi regionique
incumbentibus, exules in judicium
vocati sunt, & tribus civitatibus,
Tarentinis nimirum, Metapontinis
& Cauloniatis arbitrium permis-
sum est: à quibus missi ad causam
cognoscendam, pecunia se corrum-
pi passi sunt; ut in publicis Croto-
niatarum actis annotatum est: ita-
que sententia sua reos exilio mul-
taverunt: hacque occasione usi,
qui causa superiores evaserant, eos
omnes urbe expulerunt, quibus præ-
sens rerum status displicebat: quin
& totas illorum familias ejecerunt;

* Κρατήσαντες αὐτῶν τῇ κινδ. ἢ. Locus
mihî videtur turbatus, quem sic lego,
κρατήσαντες αὐτῶν τῇ (vel. κατὰ) τῇ κιν-
δύνι Θεάγας. Hanc lectionem etiam O-

brechtus in versione sua expressit.

Περὶ Πύθιον. Ex MS. pro corrupto
πύθιον: quod Areerius in πύθιον mu-
tandum censebat.

dicentes, non oportere liberos à parentibus divelli. Novas insuper tabulas, & agrorum divisionem introduxerunt. Post hæc, multis annis interjectis, cum Dinarchus in alio prælio cum suis cæsus, & Lithagus quoque, seditioforum antesignanus extinctus esset; misericordia pariter, & pœnitentia cives subiit, ut reliquos Pythagoreos in patriam revocandos esse censerent: ideoque ex Achaja Legatos petierunt, eorumque opera cum exulibus in concordiam redierunt, & juramenta Delphis consecraverunt. Fuerunt autem reduces numero admodum sexaginta; exceptis qui ætate decrepiti erant; inter quos reperiebantur, qui Medicinæ operam navabant, ægrotosque certa victus ratione curabant; ea scilicet methodo, cujus ipsi primi auctores fuerant. Accidit autem denique, omnibus eandem patriam reddi: idque per eos præcipue, qui sanitati restituti fuerant; quique apud vulgus bene audiebant; eo tempore, quo improbis occinebatur: *Non est hic, qui fuit sub Ninone status.* Postea Thuriis hostiliter regionem invadentibus, Pythagorei ad suppetias ferendas

ἀπελθὼν³², ἐδὲ τὰς παῖδας ἀπὸ τῶν γονέων ἀφαιρῶν. καὶ πᾶσι τοῖς ἀπὸ τῆς ἀπείκῃς, καὶ τῇ γλῶσσει ἀνάδασεν ἐπιήσαν. * Ἐπιμαχομένων δὲ πολλῶν ἐτῶν, καὶ τῷ περὶ τὸ Δείναρχον ἐν ἐτέρῳ κινδυνῷ πελάγησαντων, ἀποθνήσκοντι καὶ³³ Λιπάγους, ὅσπερ ἦν ἡγεμονικώτατος τῶν στρατιωτῶν, ἑλθὼς πρὸς τὴν μετὰ τοιαύτῃς ἐπέσει, καὶ τὰς ἀρχαίων ἀντιτάξας αὐτῶν ἡβηλίστην κατέγειν. μεταπειρημένοι δὲ πρὸς τὸν ἐξ Ἀχαιῶν, οἱ ἐκείνων πρὸς τὰς ἐκπεπληγμένας διεληθῆσαν, καὶ τὰς ὅρκους εἰς Δελφὺς ἀνέδηκαν. * Ἦσαν δὲ τῶν Πυθαγορείων καὶ περὶ ἐξήκοντα πικροχρόνιοι, οἱ κατὰ τὴν ἀνδρείαν, οἱ κατὰ τὴν ἰατρικὴν πνέες κατὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ ἀσθενῶν τὰς ἀρρώστιας ὄντας θεραπεύοντες, ἡγεμόνες κατὰ τὴν τοῦ εἰρημότητος μεθόδον. συνέβη δὲ καὶ τὰς σωζόμενους ἀφαιρόντως ὡς πρὸς πολλοῖς εὐδοκίμουντας³⁴ καὶ τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ λεγομένων πρὸς τὰς ἀρχαίων ἀντιτάξας, οὐ πᾶσι ἐστὶν ὅτι Νίνων. Γενέσθαι φασὶ πάντων τὸ πᾶν καὶ τὰ ἐμβαλόντων τῶν θηρίων καὶ χύμας, ἐκβαλόντας καὶ μετὰ

³² Ἀπολθὼν] In priore Edit. vox ista deest, quam ex MS. revocavi.

³³ Λιπάγους] An forte Λιπάρους; cujus paulo ante facta fuit mentio.

³⁴ Εὐδοκίμουντας] Propter ἀρετὴν orationis scribe, εὐδοκίμων. Pendet enim a præcedenti συνέβη. Deinde ea, quæ

sequuntur, sunt calx absque arena, quæ proinde sic lego, ἐν ᾧ τὸ λεγόμενον ἐν πρὸς τὰς ἀρχαίων ἀντιτάξας, οὐ πᾶσι ἐστὶν ὅτι Νίνων. Φασὶ δὲ τὸ τῶν ἐμβαλόντων τῶν θηρίων καὶ τῶν χύμας, ἐκβαλόντας, δεξ. Θυρίων certe pro θηρίων scribendum esse, nemini, puto, dubium erit.

ἀλλήλων κινδυνεύοντας ὁπθα-
νείν. τὴν δὲ πόλιν ἕτως εἰς τέσσαρσι
μεταπίσειν, ὥςτε χωρὶς τῶν ἐπαίων,
ὧν ἐπιῆντο περὶ τῶν ἀνδρῶν, ὑπο-
λαβεῖν μᾶλλον ταῖς μέσσις κεχα-
ρισμένῳ, ἢ ἴσθαι τὸ ἱερὸν, καὶ
τὰ Μουσίων τὴν δημοσίαν ἐπιῆντο
θύσας, καθ' αὐτὰς ἐκείνας πρό-
προν ἰδρυμένῳ τὰς θιάς ἐτήμων.
ὅθεν μὲν ἐν τῇ κατὰ Πυθαγορείων
ἡμετέρας ὁπθίστως πᾶσι εἰ-
ρηδία.

Κ Ε Φ. λς'.

265 **Δ**ιάδοχος δὲ πρὸς πάντων ὁμο-
λογεῖται Πυθαγόρα γεγονέναι,
Ἀριστοῦ Δαμοφώντου, Κροτω-
νιάτης, κατ' αὐτὸν τὸ Πυθαγόραν
ταῖς χρόνις ἡμέραις, ἐπὶ ἡμεῖς
ἐγγιστὰ πρὸς Πλάτων. καὶ ἔ-
μῳ τὸ χολῆς, ἀλλὰ ἔ-
της παιδο-
τροφίας καὶ τῶν Θεανῶν γάμος κα-
τηξιάδη, ἡ δὲ πᾶσι ἐξαιρέτως πε-
κεκρατηκέναι τὸ δογματῶν. αὐτὸν
μὲν γὰρ Πυθαγόραν ἀφηγήσασθαι
λέγει, ἐνὸς δέοντος, ἐπὶ ποτα-
μῶν, τὰ πάντα βιώσαντα ἐπὶ
ἐγγὺς τῶν ἑκατὼν. ὡς δὲ εἶναι δὲ
Ἀριστοῦ τὸ χολῆς, πρὸς ὑπὸν
ὄντι. μετ' ὃν ἡγήσασθαι Μνήσαρ-

ἢ ἴσθαι τὸ ἱερὸν, καὶ τὰ Μουσίων
τὴν δημ.] Et hæc mutila sunt & obscu-
ra, quæ sic in integrum restituo, ἴσθαι
τὸ ἱερὸν, ἢ καὶ τὰ Μουσίων τὴν δημοσίαν

egressi, in prælio omnes una oc-
cubuerunt. Civitas autem adeo
animum mutavit, ut præter laudes,
quibus Viros illos prosequeretur,
decreverit, publicum sacrificium
peragendum esse in æde Musarum,
quam olim ex ipsorummet Pytha-
goræorum præscripto, in honorem
Dearum Crotoniæ extruxerant:
sic enim festum Musis gratius fore
existimabatur. Atque hæc de infi-
diis quæ Pythagoreis structæ sunt,
dicta sufficiant.

C A P. XXXVI.

Successor Pythagoræ communi-
ter ab omnibus agnoscitur Ari-
stæus, Damophontis filius, Cro-
toniates; qui Pythagoræ coævus,
septem ætatibus Platonem ante-
cessit. Neque scholæ tantum suc-
cessione, verum etiam liberorum
educatione, Theanusque nuptiis
dignatus est; quia dogmatum
cognitione inter paucos eminebat.
Et ipse quidem Pythagoras, ad an-
num prope centesimum usque in
viviis; annis autem undequadra-
ginta scholæ præfuit; & Aristæum
senio jam provectum, successorem
reliquit. Illum excepit Mnesar-

παιωνία θύσας, ἢ κατ' αὐτὰς ἐκείνας πρό-
προν, &c. Sic omnia erunt clara.

Διὰ τὴν ἐξαιρέτως περικειμένην.
Διὰ τὴν ἐξαιρέτως περικειμένην.

chus Pythagoræ F. hunc Bulagoras; sub quo Crotoniatarum urbs direpta est. Ei successit Tydas Crotone oriundus, atque à peregrinatione, quam ante bellum susceperat, domum reversus: sed hic propter patriæ calamitatem, vitæ pertæsus, ante diem præ mœnore obiit. Reliquis autem moris erat, ut admodum senes, è corpore, tanquam è carcere discederent. Post aliquod tempus Arellas Lucanus, per quosdam hospites incolumis servatus, scholæ regimen suscepit. Ad eum venit Diodorus Aspendius; qui ob paucitatem genuinorum Pythagoreorum receptus est. Heracleæ autem superstites tum adhuc erant Clinias & Philolaus; Metaponti Theorides & Eurytus; Tarenti Archytas. Refertur autem inter extraneos auditores etiam Epicharmus: Non enim è genuina Virorum familia erat. Hic Syracusas profectus; propter tyrannidem Hieronis, à publica philosophiæ professione abstinuit; metro autem sententias Virorum il-

Φανερῶς Φιλοσοφῆν ἀποχέει. εἰς μέτρον δὲ ὁρῆται τὰς Διαγίγας

χοι· τὸν Πυθαγόρου. τὰ τὸν Ἰ. Βυ-
λαγόρα ὡς ἀδελφῆν· ἐφ' ᾧ διαρρη-
διῶμαι συνίδη τὸ Κροτωνιάτων πό-
λιν. μεθ' ἣν ἰαί Τύδαο τὸ Κρο-
τωνιάτῳ Διάδοχον ἡγήσας, ἐπα-
νελθόντα ἐκ τῆς διαποδημίας, ὃν
ἐπιστάτω πρὸς τὸν πόλεμον. Διὰ μὲν
τοῦ τὸν συμφορὰν τὸν πατρὸς ὁρῶ-
ντος ἡγήσας τὰ τὸν, ὡς ὑπὸ λυ-
πῆς περὶ αὐτοῦ τὸ βίον. * Τοῖς δὲ 266
ἄλλοις ἐφ' οὗτοι εἶναι γήρατος ἐσφοδρῶν
ἡγομένων, ὥστε ἐκ δεσμῶν τὰ
σώματα ἀπαλλάττειν. χρεὼν
μέντοι ὕστερον Ἀρίστου ἐκ τῶν Λό-
κων σωθῆναι διὰ πῶτον ξένου,
ἀφηγήσασθαι τῆς σχολῆς· πρὸς αὐ-
τὸν ἀφικέσθαι· Διόδωρον τὸν Ἀσπενδιον,
ὃν ὡς ἀδεχθῆναι διὰ τὸ πᾶν τὸ
ἐν τῷ συστήματι ἀνδρῶν. πρὸ μὲν
Ἡράκλειου, Κλεάνου, καὶ Φιλό-
λαου· ἐν Μεταποντίῳ δὲ, Θεωρί-
δου, καὶ Εὐρυτῶν· ἐν Τάραντι δὲ
Ἀρχύτου· τῶν δὲ ἑξῶθεν ἀκροα-
τῶν ἡγήσας ἔστιν Ἐπίχαρμον· ἀλλ'
ὅτι ἐκ τῶν συστημάτων τῶν ἀνδρῶν.
ἀφικέμενον ἢ εἰς Συρακῆς, διὰ
τὸν Γέροντα τυραννίδα, τὰ μὲν

* Τὸν Πυθαγόρου] Antea male, τὸν Πυ-
θαγόρον.

Ἰαί Τύδαο] Una voce scribendum
puto, Γαρτύδαο, vel Γαρτύδαο, vel simi-
le quid. Confer Cl. Richard. Bentlej. in
Dissertat. de Phalar. Epist. pag. 83. Cla-
riss. Fabricius in Biblioth. Græca, Lib. 11.
pag. 507. legit, Τύδαο.

* Ἐν ἀδελφῇ] Ex vox insolens. Qua-
re non dubitem rescribere, ὃν ἀδελφῆν·
quæ etiam est conjectura viri docti ad
marginem codicis Spanhemiani.

Ἰαί Τύδαο τὸν Ἀσπενδιον.] Vide Rich. Bent-
lej. in Dissert. de Phalar. Epist. pag. 85.

Ἐν εἴτῳ] Ex MS. pro ἐν τῷ.

τῶν ἀνδρῶν, μετὰ παιδιᾶς κρύφα
ὀκφερόντα τὰ Πυθαγόρου δόγματα.

267 * Τῶν ἡ συμπάντων Πυθαγορείων,
ὧν μὲν ἀγνώστis τι εἰς ἀναγόμενς
πῶς πολλὰ εἶκας γεγονέναι. τῶν
γινωσκόμενων ἐστὶ τῶδε τὰ ὀνόματα.
ΚΡΟΤΩΝΙΣΤΑΙ, Ἰπποστρά-
τος, Δύμας, Αἶγων, Αἰμών,
Σίλιος, Κλεοθένης, Ἀγέλας,
Ἐπίσολος, Φυικιάδας, Ἐκφάν-
τος, Τίμαιος, Βούθιος, Ἐρα-
τος, Ἰτμάιος, Ῥοδῖππος,
Βρύας, Εὐάνδρος, ⁸ Μυλίας,
Ἀντιμέδων, Ἀγέας, Λεόφρων,
Ἀγολος, Ὀνάτος, Ἰπασιδί-
νης, Κλεόφρων, Ἀλκμαίων, Δα-
μουκλῆς, Μίλων, Μίρων. ΜΕ-
ΤΑΠΟΝΤΙΝΟΙ, Βροντίος,
⁹ Παρμίσκος, ¹⁰ Ἀρεσιδάς,
Λέων, Δαμαρέμδος, Αἰνέας,
Χιλάς, Μελισσίας, Ἀρεστίας, Λα-
φών, Εὐάνδρος, Ἀγησιδάμης,
Ξενοκάδης, ¹¹ Εὐρύφηνος, Ἀρ-
σινίδης, Ἀγησιάρχος, Ἀλκίας,
Ξενοφάντης, Θερασός, Ἄρυτος,
Ἐπίφρων, Εἰρίσκος, Μεγιστίας,
Λεωκυδής, Θερασυμῆδης, Εὐφί-
μος, Προχλός, Ἀντιμῆδης,
Δάκρυτος, Δαμοπάγης, Πύρρων, Ῥηξίβιος, Ἀλώπηκος, Ἀσύλος,

lorum complexus est; atque adeo
ludendo, dogmata Pythagoræ oc-
cultata, edidit. Cæterum ex uni-
versa Pythagoreorum Secta veri-
simile est ignotos, & sine nomine
comphures fuisse: qui vero cele-
bres extiterunt, eorum sequentia
recensentur nomina: C R O T O-
N I A T Æ, Hippostratus, Dymas,
Ægon, Æmon, Silius, Cleosthe-
nes, Agelas, Episylus, Phyciadas,
Echphantus, Timæus, Buthius, Era-
tus, Itmæus, Rhodippus, Bryas,
Evandrus, Mylias, Antimedon,
Ageas, Leophron, Agylus, Ona-
tus, Hipposthenes, Cleophron,
Alcmæon, Damocles, Milon, Me-
non. ΜΕΤΑΠΟΝΤΙΝΙ, Bron-
tinus, Parmiscus, Orestadas,
Leon, Damarmenus, Æneas,
Chilas, Melisias, Aristas, La-
phion, Evandrus, Agesidamus,
Xenocades, Euryphemus, Ari-
stomenes, Agesarchus, Alceas,
Xenophantes, Thraseus, Arytus,
Epiphron, Eiriscus, Megistias,
Leocydes, Thrasymedes, Eu-
phemus, Procles, Antimenes,
Lacritus, Damotages, Pyrrho,
Rhexibius, Alopecus, Astylus,

⁷ Ἰτμάιος] Ex MS. pro Ἰτμαῖος.

⁸ Μυλίας] Potius, Μυλίας. Vide su-
pra, Num. 192.

⁹ Παρμίσκος] Hunc Athenæus & Lacr-
tius Παρμίσκος vocant. Vide Menag. ad
Lacr. 12. 20.

¹⁰ Ἀρεσιδάς] Potius, Ὀρεσιδάς, ut
habet Lacrtius VIII. 20.

¹¹ Εὐρύφηνος] De hoc vide supra,
Num. 185. ubi Εὐρύφηνος vocatur: Do-
rice nimirum.

Dacidas, Aliochus, Lacrates, Glycinus. AGRIGENTINUS, Empedocles. ELEATES, Parmenides. TARENTINI, Philolaus, Eurytus, Archytas, Theodorus, Aristippus, Lycon, Hestias, Polemarchus, Asteas, Clinias, Cleon, Eurymedon, Arceas, Clinagoras, Archippus, Zopyrus, Euthynus, Dicæarchus, Philonidas, Phrontidas, Lysis, Lyfibius, Dinocrates, Echecrates, Paction, Acusiladas, Icmus, Pisicrates, Clearatus. LEONTINI, Phrynichus, Smichias, Aristoclidus, Clinias, Abroteles, Pisyrthydus, Bryas, Evandrus, Archemachus, Mimnomachus, Achmonidas, Ducas, Carophantidas. SYBARITÆ, Metopus, Hippasus, Proxenus, Evanor, Deanax, Menestor, Diocles, Empedus, Timasius, Polemæus, Evæus, Tyrfenus. CARTHAGINIENSES, Miltiades, Anthen, Odius, Leocritus. PARI, Ætius, Phæneclus, Dexitheus, Alcimachus, Dinarchus, Meton, Timæus, Timesianax, Amœrus, Eumaridas. LOCRI, Gytthus, Xenon, Philodamus, Evetes, Adicus, Sthenonidas,

Τίμαιος, Τιμησιάνναξ, Ἀμοίρος, ¹² Εἰμαριδίας, ΔΟΚΡΟΪ, Γύπτι ¹³, Ξένων, Φιλόδαμ ¹⁴, Εὐέτης, Ἀδικ ¹⁵, Σθενωνίδας,

Δακύνδας, Ἀλίοχ ¹⁶, Λακράτης, Γλυκύν ¹⁷. ΑΓΡΑΓΑΝΤΙΓ-
ΝΟΣ, Εμπεδοκλῆς. ΕΛΕΑ-
ΤΗΣ, Παρμενίδης. ΤΑΡΑΝ-
ΤΙΓΝΟΙ, φιλόλα ¹⁸, Εὐρυτ ¹⁹,
Ἀρχύτας, Θεόδωρ ²⁰, Ἀρίστιπ-
πος, Λύκων, Ἐστιαῖος, Πολέμαρ-
χ ²¹, Ἀστίας, Κλεινίας, Κλείων,
Εὐρυμέδων, Ἀρκίας, Κλεναγό-
ρας, Ἀρχιπ ²², Ζώπυρ ²³, Εὐ-
φω ²⁴, Δικαίαρχ ²⁵, Φιλωνί-
δης, Φροντίδας, Λύσις, Λυσί-
βι ²⁶, Δανοκράτης, Ἐχαικράτης,
Πάκλιων, Ἀκυσιλάδας, Ἴκκ ²⁷,
Παισικράτης, Κλειάρατ ²⁸, Λιον-
τάς, Φρωώνιχ ²⁹, Σμυχσίας, Ἀρ-
στοκλίδας, Κλεινίας, Ἀἰρεσιπλῆς,
Πισύρρυδ ³⁰, Βρύας, Εὐανδρ ³¹,
Ἀρχέμαχ ³², Μιμνόμεαχ ³³,
Ἀχμονίδας, Σίκας, Καροφαντί-
δας. ΣΥΒΑΡΕΪΤΑΙ, Μέπ-
πης, Ἰππασ ³⁴, Πρόξεν ³⁵, Εὐά-
νωρ, Δεάνναξ, Μενέτωρ, Διοκλῆς,
Ἐμπεδος, Τιμάστος, Πολεμαῖος,
Εὐαι ³⁶, Τυρσώνιος. ΚΑΡΧΗ-
ΔΟΝΙΟΙ, Μιλτιάδης, Ἀθήνη,
Οἰδίας, Λεόκρετος. ΠΑΡΙΟΙ,
Αἰήπ ³⁷, Φαινεκλῆς, Δεξιίπ ³⁸,
Ἀλκίμαχος, Δεάναρχος, Μέτων,

¹⁴ Εὐμαριδίας] Reinesius Var. Lect. pag. 344. legendum cenfer, Θυμαριδίας. Certe, Thymaridas Pythagoricus fuit mi-

nime obscurus; quem mirarer a Jamblichō prætermisum esse.

¹⁵ Γύπτι] Obrechtus, Γύτλ ³⁹.

Σωσίφρατ[Ⓢ], Εὐθύνης, Ζάλευ-
κ[Ⓢ], ¹⁴ Τιμάρης. ΠΩΣΕΙΔΩ-
ΝΙΑΤΑΙ, Ἀθύμας, Σίμ[Ⓢ],
Πρόξεν[Ⓢ], Κράνω[Ⓢ], Μύης,
Βαθύλα[Ⓢ], Φαίδων. ΛΕΥΚΑ-
ΝΟΙ, ¹⁵ Ὀκελ[Ⓢ], ἢ ¹⁶ Ὀκυ-
λ[Ⓢ], ἀδελφοί, Ὀρέσανδρ[Ⓢ],
Κέραμβ[Ⓢ], Δαρδανώδης, Μαλίας.
Αἶγείοι, ¹⁷ Ἰππομέδων, Τι-
μοθένης, Εὐέλθων, Θεασύδα-
μ[Ⓢ], Κρίτων, Πολύκλωρ. ΛΑ-
ΚΩΝΕΣ, Αὐτοχαιρίδας, Κλεά-
νωρ, Εὐρυκράτης. ΥΠΕΡΒΟ-
ΡΕΙΟΣ, Ἀΐσαρς. ΡΗΓΙ-
ΝΟΙ, Ἀρσενίδης, Δημοθένης,
Ἀρσποκράτης, Φύπ[Ⓢ], Ἐλικάων,
Μησιόβελ[Ⓢ], Ἰππαρχίδης, Ἀθου-
σίων, Εὐθυκλῆς, Ὀψιμ[Ⓢ]. ΚΑ-
ΛΑΙΣ, ΣΕΛΙΝΟΥΝΤΙΟΣ.
ΣΥΡΑΚΟΤΉΣΙΟΙ, Λεπθίνης,
Φιντίας, Δάμων. ΣΑΜΙΟΙ,
Μέλιος[Ⓢ], Λάπων, Ἀρχιπ[Ⓢ],
Γλώρεπ[Ⓢ], Ἐλωρς, Ἰππών.
ΚΑΥΔΩΝΙΑΤΑΙ, Καλλιέρο-
τ[Ⓢ], Δίκων, Νάσας, Δρύμων,
Ξέντας. ΦΛΙΑΨΙΟΙ, Διοκλῆς,
Ἐχεκράτης, Πολύμενας[Ⓢ], Φάν-
των. ΣΙΚΥΩΝΙΟΙ, Πολιάδης, Δήμων,
Σωφράπ[Ⓢ], Σωθένης.
ΚΥΡΗΝΑῖΟΙ, Πρῶρ[Ⓢ], Μελάνιπ[Ⓢ], Ἀρσάγγελ[Ⓢ], Θεόδωρ[Ⓢ].

Sosistratus, Euthynus, Zaleucus,
Timares. POSIDONII, Atha-
mas, Simus, Proxenus, Cranous,
Myes, Bathylaus, Phædon. LU-
CANI, Ocellus & Ocyclus fratres,
Orefandrus, Cerambus, Darda-
neus, Malion. ÆGEI, Hippo-
medon, Timosthenes, Euelthon,
Thrasydamus, Crito, Polydor.
LACONES, Autocharidas, Clea-
nor, Eurycrates. HYPERBO-
REUS, Abaris. RHEGINEN-
SES, Aristides, Demosthenes,
Aristocrates, Phytius, Helicaon,
Mnesibulus, Hipparchides, Atho-
sion, Euthycles, Opimus. Calais,
SELINUNTIUS. SYRACU-
SANI, Leptines, Phintias, Da-
mon. SAMII, Melissus, Lacon,
Archippus, Glorippus, Heloris,
Hippon. CAULONIENSES,
Callibrotus, Dicon, Nastas, Dry-
mon, Xentas. PHLIASII, Dio-
cles, Echecrates, Polymnastus,
Phanton. SICYONII, Poliades,
Demon, Sosistratus, Sosthenes.
CYRENÆI, Prorus, Melanip-
pus, Aristangelus, Theodorus.

¹⁴ Τιμάρης] Hic supra, Num. 172.
vocat^{ur} Τιμάρφ[Ⓢ].

¹⁵ Ὀκελ[Ⓢ]] Porius Ὀκελλ[Ⓢ], per du-
plex λ. Hic est nimirum Ocellus ille,
cujus libellus περὶ τῶν πάντων φύσε[Ⓢ], ho-
die adhuc exstat. Vide Cl. Joann. Alb.
Fabricium, in *Biblioth. Gr. Lib. II.* pag.

496, 497.

¹⁶ Ὀκυλος] Alii, Ὀκελος, vel Ἐκ-
κελλος. Vide modo laudatum Joann. Alb.
Fabr. pag. 489.

¹⁷ Ἰππομέδων] Hujus etiam mentio fit
supra, Num. 87.

CYZICENI, Pythodorus, Hippothenes, Butherus, Xenophilus. CATANÆI, Charondas, Lysidas. CORINTHIUS, Chrysipus. TYRRHENUS, Naufitheus. ATHENIENSIS, Neocritus. PONTICUS, Lyrarnnus. Omnes CCXII. Clarissimæ autem mulieres Pythagoræ, fuerunt Timycha, Myllæ Crotoniatæ uxor. Philtis, Theophræi Crotoniatæ filia. Byndaice, soror Ocelli & Ocyli Lucanorum. Chilonis, filia Chilonis Lacedæmonii. Cratesiclea Lacedæmonia, uxor Cleanoris Lacedæmonii. Theano, uxor Brontini Metapontini. Mya, uxor Milonis Crotoniatæ. Lathenia Ar-

ΚΥΖΙΚΗΝΟΙ΄, Πυθόδωρ, Ἰπποθένης, Βυθήρης, Ξενοφίλος. ΚΑΤΑΝΑΓΟΙ, Χαρώνδας, Λυσιάδης. ΚΟΡΙΝΘΙΟΣ, Χρύσιππος. ΤΥΡΡΗΝΟΣ, Ναυσίθεος. ΑΘΗΝΑΓΟΣ, Νεόκριτος. ΠΟΝΤΙΚΟΣ, Λύραρνος. ¹⁸ οἱ πάντες σὴ. Πυθαγορίδες ἢ γυναικες αἱ Ὀπριανέσαι, Τιμύχα, γυνὴ ¹⁹ Εὐμυλλία τῆ Κροτωνιάτης. ²⁰ Φίλτης, θυγάτηρ Θεόφρουτος τῆ Κροτωνιάτης. ²¹ Βυνδαίικα, ἀδελφὴ Ὀκκέλω καὶ Ἐκκύλω τῶν Λούκανων. Χειλώνης, θυγάτηρ Χείλωνος τῆ Λακεδαιμονίας. ²² Κρατησίκλαια, Λάκαινα, γυνὴ Κλειάνορος τῆ Λακεδαιμονίας. Θεανὼ, γυνὴ τῆ

Μεταποντίνης Βροντίνης. Μύα, γυνὴ Μίλωνος τῆ Κροτωνιάτης. Λαοδένεια

¹⁸ Οἱ πάντες σὴ] Post hæc verba versio MS. Latina, quam possidet Eruditissimus Joh. Alb. Fabricius, addit, *Hi vero sunt Pythagorici, non omnes, sed ex omnibus gloriosiores.* Cæterum, de his, aliisque Pythagoricis, vide omnino modo laudatum Joh. Alb. Fabricium in *Biblioth. Græc.* Lib. II. Cap. XIII.

¹⁹ Εὐμυλλία] Scribe, Μυλλία, a recto Μυλλίας. Sic enim maritus Timychæ non solum appellatur a Porphyrio, Num. 61. sed etiam ab ipso Jamblichio supra, Num. 192. 193. De hac autem Timycha, aliisque foeminis Pythagoricis, plura legenda sunt apud Menagium in *Historia Mulierum Philosopharum*, & Joh. Albert. Fabricium in *Biblioth. Græc.* Lib. II. c. XIII. ubi Catalogum mulierum Pythagoricarum exhibet.

²⁰ Φίλτης] Antea male, Φίλτης, per η. Menagio & Joh. Alberto Fabricio magis

placet, Φιλτιπής.

²¹ Βυνδαίικα, ἀδελφὴ Ὀκκ.] Hæc longe aliter se habent in versione MS. vi. i. sapius laudati Joh. Alberti Fabricii; in qua sic legitur, *Byndacis, soror Ocelli & Ocelli Lucanorum.* Hoc si sequamur, locus hic Jamblichii sic legendus & distinguendus erit, *Βυνδαίικα, ἀδελφὴ Ὀκκέλω καὶ Ὀκκύλω, τῶν Λούκανων.* Cum hac lectione consentit etiam versio Obrechtii, nisi quod *Byndaice* habeat pro *Byndacis.* Menagius legit *Ὀκκέλω & Ἐκκέλω* (ut nimirum dicitur Σατωφῶ) easque filias facit Ocelli & Ecceli: sed prior sententia mihi magis placet.

²² Κρατησίκλαια, Λάκαινα, γυνὴ Κλειάνορος τῆ Λακεδαιμονίας] Hæc inptiore Edit. desunt, quæ ex MS. addidi. Versio Latina MS. viri Clariss. Joh. Alberti Fabricii *Cratistolia* habet pro *Cratesiclea*: sed minus recte, ut puto.

Ἀρχάδισα. ²³ Ἀΐροπίλεια, Ἀΐ-
 ροπίλεια θυγάτηρ τῆς Ταρραγίνης.
 Ἐχικράπεια, Φλιασία. ²⁴ Τυρ-
 ρηνίς, Συβαρῆτις. Πισιρρόνδης,
 Ταρραγίς. ²⁵ Νεσιτάδισα, Λά-
 καινα. Βρυώ, Ἀργία. Βαβί-
 λυμα, Ἀργία. Κλειάχμα, ἀδελ-
 φὴ Αὐτοχαραίδας τῆς Λάκων.
 αἱ πᾶσαι ιζ'.

cas. Abrotelia, Abrotelis Ta-
 rentini filia. Echecratia, Phliasia.
 Tyrfenis, Sybaritis. Pisirrhonde
 Tarentina. Nisteadusa Lacedæ-
 monia. Bryo, Argiva. Babel-
 yma, Argiva. Clearchma, so-
 ror Autocharidæ Lacedæmonii.
 Omnes XVII.

²³ Ἀΐροπίλεια] Et hæc vox in priore
 Edit. desideratur, quam itidem ex MS.
 revocavi.

²⁴ Τυρρηνίς] Antea male, Τυρρηνίς.
 Recte versio MS. modo laudati Joh. Al-

berti Fabricii, *Tyrfenis*.

²⁵ Νεσιτάδισα, Λάκαινα. Βρυώ] Sic lo-
 cum hunc ex MS. emendavi. Ante enim
 male legebatur, Νεσιτάδης Σαλακίος. Βιὴ
 Ἀργυ.

T E A O Σ.

I N D E X

A U C T O R U M

a J A M B L I C H O laudatorum.

- A**ndrocydes ἐν τῇ περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων. 145.
 Anonymus quidam Poëta Samius. 5.
 Apollonius. 254.
 Archytas. 160.
 Aristoteles ἐν πρὶς περὶ Πυθαγορικῆς Φιλοσοφίας. 31.
 Aristoxenus. 251.
 - - - - Εἰς τῇ περὶ Πυθαγορικῆς Βίης. 233.
 Empedoclis versus de Pythagora. 67.
 Heraclitus. 173.
 Hippobotus. 189.
 Hippodamantis, poëtæ Salaminii, versus duo. 82.
 Homerus. 245. 255. 260.
 - - - - Ejus versus de Euphorbo. 63.
 Jamblichus librum suum de *Musica* laudat Sect. 120. Itemque librum
de Symbolis, Sect. 186.
 Linus. 139.
 Lyfidis Epistola ad Hipparchum. 75.
 Metrodorus Thyrsi. 241.
 Neanthes. 189.
 Nicomachus. 251.
 Plato. 70. 167.
 - - Εἰς τῇ Πολιτείᾳ. 131.
 Pythagoræ Λόγος Ἱερός. 146.

I N D E X RERUM PRÆCIPUARUM,

Quæ in libro J A M B L I C H I *de Vita Pythagoræ*
occurrunt.

Numerus non paginas, sed Sectiones indicat.

A.

Abaris Scythia a Pythagora ad intima statim philosophiæ arcana admiffus est. 90. Fuit Sacerdos Apollinis Hyperborei.

91. Pythagoram ipsum esse Apollinem credidit. *ibid.* Pythagoræ mirabilem dedit sagittam. *ibid.* Ei Pythagoras aureum femur ostendit. 135. Pythagoram Apollinem esse coniecit. *ibid.* Dictus fuit *Ἀθρογάρης*, quod sagitta vectus, flumina, maria, & invia quæque superaret. 136. Eum convivio excepit Pythagoras. 140. Quare ab Hyperboreis in Græciam venerit. 141. Lacedæmonem a pestilentia liberavit. *ibid.* Abaris extispicii studiosus erat. 147. Per numerorum scientiam quasvis veritates Abaridem docuit Pythagoras. *ibid.* Abaris cum Pythagora de variis rebus coram Phalaride sermonem habuit. 216

Abstinentiam ab animalibus præcepit Pythagoras. 68. Abstinentiam ab animalibus, iis præcipue præcepit Pythagoras, qui ad majorem præ reliquis perfectionem in philosophia aspirarent. 107. Quare Pythagoras suis præceperit, ut animalibus abstinere. 186

Acusmatici. Sic dicti fuerunt discipuli quidam Pythagoræ. 30. 31. Vide infra *Discipuli*.

Acusmaticorum philosophia qualis fuerit. 82

Admonitiones quomodo faciendæ sint, secundum Pythagoreos. 101

Adollescentem quendam qua arte Pythagoras a palæstra ad philosophiæ studium

traduxerit. 20. Adolescentis comessabundi rabiem cantu spondaico compescuit Pythagoras. 112

Ægyptii symbolica philosophia præcipue usi fuerunt. 103. Ab Ægyptiis Sacerdotibus nonnulla instituta accepit Pythagoras. 151. Ægyptii Geometriæ præcipue studebant. 158

Æqualitati in vita & moribus maxime studebant Pythagorei. 196

Affectus animam corpori veluti clavis quibusdam affigunt. 228

Aglaophamus Pythagoræ initia Orphica tradidit. 146

Agrigentum a servitute liberavit Pythagoras. 33

Alcæus, cujus hæres Pythagoras fuit. 170

Alcimachus Pythagoreus. 257

Alcmæon. 104

Amici ita tractandi, ne unquam fiant inimici. 40. Suspicionem tacitam inter duos amicos obortam quomodo discussit Pythagoreus quidam. 125. Amicorum duorum reconciliatio. 126.

Amicorum omnia communia. 32. 92

Amicitiam omnium erga omnes inculcavit Pythagoras. 69. 229. Amicitiam quomodo conservandam esse præceperint Pythagorei 101. Amicitia ob quas causas dissolvenda sit. 102. 232.

Amicitia est æqualitas. 162. Qualia præcepta de Amicitia tradiderit Pythagoras. 230. Amicitias externas summo studio declinarunt Pythagorei. 233.

Amicitia memorabilis Phintix & Damonis, Pythagoreorum. 234. 235. 236.

Amicitix suæ quem scopum proposuerint Pythagorei. 240

Anaximander Physicus. 11

INDEX R E R U M

Ancus Jove natus scirebatur. 3. Oraculo monitus, coloniam in Samum insulam deduxit. *ibid.*
Anchitum mortis periculo eripuit Empedocles. 113
Anima tranquilla & affectibus vacua, non solum homine vigilante, sed etiam dormiente, commercium cum Deo per somnia habet. 70
Anima humana non ingreditur in ea animalia, quæ immolare fas est. 85. **Animam suam noverat Pythagoras,** quænam esset, & unde in corpus suum venisset. 134. **Anima corpori,** tanquam carceri includitur. 153. **Animam immortalem esse multi populi Barbari crediderunt.** 173
Animalia quandam nobiscum cognationem habent. 108. **Animalium quorundam esum quibus concesserit Pythagoras.** 109. **Inter animalia & homines conjunctionem quandam esse voluit Pythagoras.** 168. Vide etiam supra *Abstinentia*.
Animi mores ex signis externis conjicere norat Pythagoras. 71
Animum illorum, qui disciplinis rite initiati non sunt, velut densa quædam dumeta obsident. 77
Annulus. In annulo non est gestanda Dei imago. 84. 256
Antiquius tempore semper in majore honore habetur, quam id, quod tempore posterius est. 37
Antrum Pythagoræ, prope Samum. 27
Apollinis Genitoris ara incruenta. 25. 35
Apollo puerili specie repræsentabatur. 52. **Pythagoras fuit Apollo Hyperboreus.** 140. **Apollo ex Tripode oracula reddebat;** & quare. 152. **Apollinem se esse qua ratione indicaverit Pythagoras.** 177. **Apollinis Oracula.** 222
Aquilam supervolitantem Pythagoras e sublimi deduxit. 62. **Aquilam albam Pythagoras manu permulsit.** 142
Aquimali non esse intingendum Pythagoras præcepit. 83
Ara incruenta Apollinis in Delo. 25. 35. **Ad aras incruentas adoravit Pythagoras.** 108

Arbiter. Pythagoreus quidam arbiter electus, quomodo litem deciderit. 124
Arcana doctrinæ Pythagoricæ evulgare nefas erat. 246
Archemorus. Ob ejus mortem instituti ludi Nemci. 52
Archippus Pythagoreus. 249
Archytas. 104. **Amicus Platonis.** 127.
Iratus servos verberare noluit. 197
Arcas Pythagoreus. 266
Aristæus. 104. **Pythagoræ successor fuit.** 265
Aristæus Proconesius. 138
Aristocrates Pythagoreus. 130. 172
Astronomiæ inventionem alii Ægyptiis, alii Chaldæis tribuunt. 158
Athletæ ut pro caricis vescerentur carnibus, quis primus præceperit. 25.
Athletæ victoriam tantum consequi, non adversarios lædere student. 49
Attica dialectus inter Græcas est recentissima; & quando exstiterit. 243
Avaritia quorum vitiorum mater sit. 78
Avium vitæ extispicio maxime apta esse censebatur. 147
Auri usum in vestitu, meretricibus tantum concedebant Pythagorei. 187

B.

BAlneum. In balneo non esse lavandum Pythagoras præcepit. 83
Barba aurea simulacri. 143
Bellum cædium causa, usque quasi alitur. 186. **Quale bellum inter homines licitum sit.** 232
Bias Priensis. 11
Bipedum tria genera, secundum Pythagoreos: nempe, homo, avis, Pythagoras. 144
Bitale Pythagorica. 146
Bona communia habuerunt Pythagorei. 29. 30. 72. 81. 168
Bona Pythagoreorum administrabantur ab iis, qui Politici & Oeconomici vocabantur. 72. 74
Bos Tarenti, Pythagoræ præcepto obsecutus, fabis abstinuit. 61. **Boves immolare Pythagoreis nefas habebatur.** 150
Bryf-

P R A E C I P U A R U M.

Bryſſon. 104
Bulagoras Pythagoreus. 265

C.

CAdavera mortuorum igne comburi
Pythagoras vetuit. 154

Cædes. Qui cædem involuntariam per-
petraverat, aqua marina luſtrari debe-
bat. 153

Calunnia quovis gladio acutior. 125

Carmelus mons Phœnicix. 14. In eo
Pythagoras frequenter egit. *ibid.* Præ-
aliis montibus ſacer habebatur. 15

Carnibus animalium, quæ ſacrificare fas
erat, veſcebantur Pythagorei. 98

Caſtigations quomodo inſtituendæ ſint.
231

Catanen urbem a ſervitute liberavit Py-
thagoras. 33. Catanenſibus leges de-
dit Charondas. *ibid.*

Ca taplaſmatis uſi fuerunt Pythagorei. 244
Καταπλασμοί quid appellaverint Pythago-
rei. 95

Cauponatores diſciplinæ damnabant
Pythagorei. 245

Cedro Dii honorandi. 154

Cenotaphium, tanquam mortuis, Pytha-
gorici exſtruebant iis, quos e cœtu
ſuo eieciſſent. 73. 74. 245

Cerebri eſum omnino ſuis interdixit Py-
thagoras, & quare. 109

Charondas Catanæus, Legiſlator. 33. 104.
130. 172

Chordæ lyræ, *ὑψάτη, μέση, & ὑψήνη*. 119

Χορδοί lyræ. 118

Cibis, qui rationis promptitudinem im-
pedirent, abſtinebant Pythagorei. 68.

Qualibus cibis præcipue uſi fuerint Py-
thagorei. 97. 98. Quales cibos caven-
dos eſſe Pythagorei præceperint. 106.

Cibos lautos ad coercendum tantum
appetitum, non ut eos ederent, in con-
viviis apponere ſolebant Pythagorei.

187. Ciborum varietas multiplex eſt.

206. Quivis cibus peculiaris alicujus
affectus in nobis cauſa exiſtit. 208

Clinias iratus omnes caſtigations differ-
re ſolebat, donec ira mente deceſſiſſet.

198. Prori rebus afflictiſ succurrit. 239

Clinias & Prorus, par amicorum. 127

Comatus Samius. Vide infra *Proverbium*.

Coenas ita inſtituebant Pythagorei, ut
illis ante Solis occaſum finis imponere-
tur. 98

Κονίσιος dicebantur Pythagorei, a bono-
rum communione. 29

Communio bonorum juſtitix principium.
167. Communio bonorum inter Py-
thagoreos viguit. Vide ſupra *Bona*.

Communioni divinorum bonorum præci-
pue ſtuduerunt Pythagorei. 249

Concubitus cum matre, filia, & ſorore,
illicitus habendus eſt. 210. Quis con-
cubitus legitimus habendus ſit. *ibid.*

Conſilium eſt res ſacra. 85

Continentix ſtudium Pythagoras diſcipu-
lis magnopere inculcavit. 188, & ſeqq.

Converſatio. De converſatione quæ præ-
cepta ſuis dederit Pythagoras. 181

Convitiis abſtinendum, nec convitianti-
bus reſpondendum. 51

Convivium. Vide infra *Syſſitia*.

Cor edere ſuos vetuit Pythagoras. 109

Corpus quomodo curare ſoliti fuerint Py-
thagorei. 196

Credere. Pythagorei facile credebant ea,
quæ ad Deum vel religionem refereban-
tur. 138 148. Non cuivis opinioni
temere credendum eſt. 200

Creophilus, Pythagoræ præceptor. 9

Creophilus, cognomen Hermodamantis.
11

Creophilus, Homeri hoſpes & amicus.
11

Croton urbs ſeptem una Olympiade ſta-
dionicas tulit. 44. Ab Hercule condi-
ta eſt. 50

Croton cum applauſu Pythagoras do-
cuit. 29. Crotonem a ſervitute libe-
ravit Pythagoras. 33

Crotonem Hercules noctu imprudens oc-
cidit. 50

Crotoniatis Pythagoras a pellicum con-
ſuetudine abduxit. 132

Cupiditates multos in perniciem detrufe-
runt. 78. Cupiditates pleræque non
ſunt naturales, ſed adſcitiæ. 205

Cupreſſo Dii honorandi. 154. Cupreſſi-
nas arcas ſepulcrales fieri vetuit Pytha-
go-

I N D E X R E R U M

goras, quod Jovis sceptrum esset cupressinum. 155
Cylon Sybarita a Pythagoreis reprobatus fuit. 74. Auctor exstitit seditionis in Pythagoreos coortæ. 248. 249. 258

D.

Dæmones Semideis præstantiores sunt. 37
Damo, filia Pythagoræ. 146
Damon & Phintias, par amicorum. 127. 234
Deambulationes matutinas in quibus locis facere soliti sint Pythagorei. 96. Iidem vesperti etiam deambulare solebant. 97
Defunctos in albis vestibus deduci Pythagoras præcepit. 155
Deli incolæ admirati fuerunt Pythagoram. 35
Democledes Pythagoreus. 257. 261
Deum sequi, actionum nostrarum & vitæ scopus esse debet. 86. A Deo bona petenda sunt, utpote, qui omnium dominus est. 87. 137. Deum curare res humanas, easque regere, credendum est. 174
Dextras Pythagorei solis Pythagoreis jungere jubebantur. 257
Dialectus Dorica Græcarum antiquissima. 243. Dialectus Attica quando exstiterit. *ibid.*
Dixta. Vide *Medicina*. Dixtæ præcipua habenda est ratio: ejusque peritus admodum fuit Pæon. 208
Dii. Quidam Deorum patris simul & matris personam sustinuerunt. 39. Diis quomodo libandum. 84. Diis animum sacrificantium potius, quam numerum sacrificiorum respiciunt. 122. Dii inferi continuis libationibus & inferiis sumptuosius gaudent. *ibid.* Dii bona tribuunt eis, quos amant. 137. Dii omnia possunt. 139. Dii non sunt malorum causa. 218
Diocles Pythagoreus. 251
Diodorus Apendius. 265
Dion Syracusanus, hortante Platone, tres libros a Philolao cmit. 199

Dinono, uxor Brontini. 132. (Sed ibi legendum est *Theano*. Vide *infra*.)
Dionysius Tyrannus, Siciliæ regno pulsus, Corinthi literas docuit. 234
Disciplinæ non sunt mercede docendæ. 245
Discipuli Pythagoræ. Ex iis quidam vocabantur *Politici*, *Oeconomici*, & *Nomothetici*. 72. 74. 89. Alii, *Esterici*. 72. Alii, *Acusmatici* & *Mathematici*. 81. Theoretici, *Acusmatici*, *Politici*. 150
Discipulorum suorum animum & mores quomodo exploraverit Pythagoras. 71. 94
Discordiam omnem ex urbibus Italiæ & Siciliæ sustulit Pythagoras. 34
Divinationi studebant Pythagorei. 138. Divinatio quid sit. *ibid.* Divinatio per numeros omnium maxime divina. 93. Divinationem per exta, sive viscerum inspectionem, improbat Pythagoras. 147
Dogmata sua Pythagorei silentio tegebant, ne peregrinus innotescerent. 226
Domesticæ rei bona administratio, omnis boni ordinis in civitate principium est. 169
Dorica dialectus reliquarum optima & antiquissima. 241. 242. 243
Doris Oceani filia. 242
Dorus Deucalionis & Pyrrha filius. 242. Is filium habuit Hellena, & nepotem Æolum. *ibid.*
Δυσφημίας variz species. 171

E.

Echecrates, Pythagoreus. 251
Elementum nullum est purum. 130
Eleusinia initia. 151
Elicaon Pythagoreus. 130. 172
Elixum non est assandum. 154
Empedocles adolescentem ira percitum musico cantu ad sanam mentem revocavit. 113. Αλκίαντον dictus fuit. 136. Physices valde peritus fuit. 166
Entia vera, & æquivoce talia, quænam sint. 159. 160
Epicharmi sententiæ. 166. Epicharmus metro

P R Æ C I P U A R U M.

metro complexus est sententias Pythagoreorum. 266
Epimenides dictus fuit *Καθημενός*. 136.
Qua ratione insidiatores vitæ suæ ad mortem adegerit. 222
Eruditionis laus. 42. 43
Erythrino abstinere suos iussit Pythagoras. 109
Eryxidas Chalcidenfis Olymp. 62. stadio vicit. 35
Esoterici discipuli Pythagoræ quinam dicti fuerint. 73
Eubulus Messenius a Nausitho e prædonum manibus ereptus fuit. 127
Euphorbum se antea fuisse Pythagoras affirmavit. 63. Scutum ejus Junoni Argivæ dedicatum fuit. *ibid.*
Eurymenes iussu Dionysii Tyranni Pythagoreis insidias tendit. 189. 190
Eurypheus Syracusius. 185
Eurytus. 104. Fuit discipulus Philolai. 139. 148
Εὐφρομένης semper utebatur Pythagoras. 149

Exercitiis corporis qualibus usi fuerint Pythagorei. 97
Expectare nos omnia oportet, quæ homini accidere possunt. 196. 124
Extispicium. Vide supra *Divinatio*.

F.

FAbis Pythagoras suos abstinere iussit, idque ob multas causas. 109. Fabas conculcare morte gravius ducebant Pythagorei. 193. Per fabas olim Magistratus eligi solebant. 260
Fabula de tribus mulieribus, quæ uno communi oculo usæ fuerunt. 55
Femur aureum Pythagoræ. 92. 135. 140
Feritatem & ferociam Pythagorei Philosphiæ inimicam ducebant. 95
Festo die nec capilli, nec ungues præcidendi. 154
Fides ab amicitia nunquam removenda. 102. 232. Fidem datam Pythagorei religiose servabant. 185
Fœminæ. Vide infra *Uxores*.
Fortitudo admirabilis Pythagoreorum. 214. Ad fortitudinem veram quomo-

do suos imbuerit Pythagoras. 225. 226
Funus. A sumptuosius funeribus quomodo Pythagoreus quidam Crotoniatas dehortatus fuerit. 122. Eos, qui profusos in funera sumptus faciunt, Pluto libenter ex hac vita pigneratur, & quare. 123

G.

GAllus albus non est immolandus. 84
Gallus Soli facer. 147
Geometriæ quomodo primum publicata fuerit. 89. Geometriæ præcipue studebant Ægyptii, & quare. 158
Gortydes vel Gartydes, Pythagoreus. 265
Græcia Magna. 30. 166
Grues supervolantes malefici quidam testes appellando, sese eo indicio prodiderunt. 126

H.

HAlterum jactu sese exercere solebant Pythagorei. 97
Harmonia sphaerarum coelestium. 65.
Harmoniam Musicam quomodo invenit Pythagoras. 115. Harmoniæ *ἡς πρῶτον, ἡς δεύτερον, & ἡς τρίτον* dictæ. 117. 118
Helicaon. Vide supra *Elicæon*.
Hellen, filius Dori: secundum alios vero, Jovis. 242
Heracritus Ephesios laqueo dignos esse censuit. 173
Hercules ludos Olympicos in honorem Jovis instituit. 40. Crotonem quando condiderit. 50. A Lacino injuria afficitur. *ibid.* Crotonem nocte imprudens occidit. *ibid.* Herculi sacrificandum est die octavo, secundum Pythagoram. 152
Hermodamas, cognominatus Creophilus. 11
Hesiodi versibus selectis uti solebant Pythagorei, ad animi emendationem. 111. 164
Himæram a servitute liberavit Pythagoras. 33

INDEX

Hipparchus arcana Pythagoreorum vulgavit. 75
 Hippasus. 104. Ab aliis Crotoniata, ab aliis vero Metapontinus dicitur. 81.
 In mari perit, quod vulgasset sphaeram duodecim pentagonorum. 88
 Hippomedon Pythagoreus. 87
 Homacoion dicta fuit Schola Pythagoreorum. 30
 Homerus summum Deorum, *Patrem Deorum & hominum* vocavit. 39. Homeri versibus selectis uti solebant Pythagorei, ad animi emendationem. 111. 164
 Homicidam nullo responso dignatus fuit Pythagoras. 133. 177
 Honestum & bonum præferendum est utili. 204
 Hymnis Deos quotidie celebrari iussit Pythagoras. 149
 Hyparc, chorda quædam lyrae ita dicta. 119

I.

I Costagonum, figura Geometrica. 247
ἰσὺς ἀνθρώπων, liber Pythagoræ sic dictus. 146. 259. Eum tamen quidam Telaugi tribuunt. *ibid.* Apud Latinos legi solebat. 152
 Ignavia fugienda. 49
 Imbrus [insula.] 151
 Imperium inter homines maxime necessarium est. 175. Imperium debet esse voluntarium. 183. Imperio homines in officio contineri debent. 203
 Incantationibus ad quosdam morbos pellendos utebantur Pythagorici. 164. 244
 Incontinentia unius hominis Græcos & Trojanos magnis involvit calamitatibus. 42
 Inimicitia quomodo & erga quos suscipienda sit. 232
 Initia sacrorum, variis in locis olim celebrari solita, Pythagoras diligenter scrutatus est. 151
 Injuriam pati præstat, quam hominem occidere. 155. 179
 Injustitiæ vindex acerrimus est Deus. 42
 Inscitia quovis modo ex animo pellenda. 34

RERUM

Institutione efficitur, ut homines bestiis, & Græci Barbaris præstent. 44
 Jovi Servatori ante mensam libandum. 155
 Jovis Sceptrum erat cupressinum. 154
 Iram lenire quomodo studuerat Pythagorici. 196. 225
 Irati cum essent Pythagorei neminem vel verbis vel verberibus castigabant. 197.
 Vide etiam supra v. *Archytas & Clinias.*
 Isthmici ludi. Vide *Ludi.*
 Italia propter Pythagoram Magna Græcia dicta fuit. 166
 Judicium animarum constitutum est apud Inferos. 155. 179
 Jurare. Pythagorici jurabant per inventorem quaternionis, i. e. ipsum Pythagoram. 150. 162
 Jusjurandum. Dei nomine non est abutendum ad jusjurandum. 47. 150. Ita nos gerere debemus, ut vel injuratis fides habeatur. *ibid.* Jusjurandum religiosissime observabant Pythagorici. 144. 155
 Justitia nullus locus carere potest. 46.
 Justitia colenda est, non metu legum, sed honestatis morumque bonorum reverentia. 48. Justitiæ principium quodnam. 167. Ad justitiam colendam quibus modis Pythagoras homines adducere studuerit. 171. 172. 174. 175. 179. 180

L.

L Acedæmon ab Abaride lustrata fuit. 92
 Lacinus Herculem injuria afficit. 50
 Lamentis & ploratibus abstinebant Pythagorici. 198. 226. 234
 Lavacris utebantur Pythagorici. 98
 Lauro Dii honorandi, nec ea corpus abstergendum. 154
 Laus est res magis sacra, quam consilium. 49
 Legissatores quidam celebres. 172
 Legislatoria justitia præstantior est judiciali. 172
 Leucippus. 104
 Lex de non tollendo quod in templo humi cecidisset. 126. Legi opem ferendam esse præcipiebant Pythagorici. 100. 171. 223

Liban-

P R A E C I P U A R U M.

Libandum est Diis ab ansa calicis, & quare. 84. Libationes Diis faciebant Pythagorici. 98. 99. Inter cœnandum etiam Diis libabat Pythagoras. 149. Quibus Diis ante mensam libandum sit.

155

Liberi parentes maxime amare & honorare debent. 37. Liberi sunt pignora fœderis conjugalis. 47. Liberorum procreandorum causa hæc esse debet, ut nostri loco relinquantur, qui Deum colant. 83. 86. Qui liberis procreandis operam dant, quam cautionem & curam adhibere debeant. 211

Libethra, locus in Thracia, ubi Pythagoras sacris Orphicis initiatus est. 146

Libido. Vide supra *Incontinentia*.

Linguam continere, res omnium difficilima. 72. 195. Lingua patria quemque uti Pythagoras præcepit. 241

Lintea non lanca veste utebantur Pythagorici. 100

Litæges, Pythagoreorum hostis insensissimus. 263

Locrenses quotannis virgines ad templum Minervæ Iliadis mittere jubentur. 42

Locrensiæ urbs optimis usæ fuit legibus. 33

Ludi Pythici quare instituti. 52. Ludi Nemei & Isthmici instituti ob mortem Archemori & Melicertæ. *ibid.*

Lunam incolunt Dæmones. 30

Lustrationes variz ab Abaride peractæ. 91. Quomodo Pythagoras lustrari præcepit eum, qui eadem involuntariam commiserat. 153

Luxuria omnino fugienda. 171

Lyra uti solebant Pythagorici. 111. Lyra Pythagoræ fuit *ᾠκὴ*. 119. 121

Lysis Pythagoreus. 104. Hipparchum increpat, quod doctrinam Pythagoræ vulgasset. 75. Lysis quanta religione fidem amico datam servaverit. 185. Solus cum Archippo ex incendio, quo reliqui Pythagorici perierunt, evasit. 249. Epaminondam Thebis auditorem habuit. 250. Thebis mortuus est. *ibid.*

M.

Maculæ animi per philosophiam Pythagoricam eluebantur. 76

Magi. Cum iis Pythagoras Babylone versatus est. 19. Pythagoræ magistri fuerunt. 151

Magistratus quomodo in gubernanda civitate se gerere debeant. 46. Magistratus Mille virorum apud Crotoniatis. 126

Maior quæ dicatur apud Græcos. 56

Malva sectatores suos abstinere iussit Pythagoras. 109. Malva sympathiz, quæ inter cœlestia & terrena intercedit, index est. *ibid.*

Mariti erga uxores quomodo se gerere debeant. 47. 48

Mathematici. Sic dicti fuerunt quidam discipulorum Pythagoræ. 81

Medicinæ eam maxime partem excolebant Pythagorici, quæ circa dietam versatur. 163. 244

Melampyllos olim dicta fuit Samus. 3

Melanuro abstinere suos iussit Pythagoras. 109

Melicertes. Ob ejus mortem instituti ludi Isthmici. 52

Melle vesci solebant Pythagorici. 97

Memoriam studiose excolebant Pythagorici. 166

Menon Crotoniatis. 170

Mens. Ejus cultura maxime necessaria & utilis 42. Mens omnia videt & audit: reliqua vero surda & cæca. 228.

Mentis culturam & purgationem quomodo instituendam esse censuerint Pythagorici. *ibid.*

Mercurius non fit ex quovis ligno. 245

Metapontum a Tauromenio Siciliæ urbe plurimum dierum itinere distat. 134

Metapontinorum veneratio erga memoriam Pythagoræ. 170

Metrodorus Pythagoreus. 241

Milio ad sacrificia utebatur Pythagoras. 150

Mille viri apud Crotoniatis. 260

Milon Crotoniatis. In ejus domo Pythagorici combusti fuerunt. 249

F f 2

Mil-

INDEX R E R U M

Miltiades Carthaginensis, Pythagoreus, Possidem Argivum viatico instruit, ut in patriam redeat. 128
 Minerva Ilias. 42
 Miracula a Pythagora edita. 135
 Mnesarchus, pater Pythagoræ, ab Ancæo oriundus. 4. De navigatione in Syriam Oraculum consulit. 5. Ex Syria in Samum redux Apollini templum exstruxit. 9
 Mnesarchus Pythagoræ filius. 265
 Mochus Sidonius, naturæ interpres. 14
 Mores & instituta patria non esse temere mutanda Pythagorei censuerunt. 176
 Motus duplex est, animæ & corporis. 130
 Mulier. Cum muliere aurum gestante non est res habenda. 84
 Musarum Dearum laus. 45. Musis sanum Crotonienses exstruxerunt, auctore Pythagora. 45. 50. 264
 Musica Pythagoras ad componendos & sanandos animæ affectus usus est. 64. 224.
 Musicam mundanam, sive cœlestem, solus audire potuit Pythagoras. 65.
 Musica quomodo & ad quem usum Pythagoras usus fuerit. 110. & seqq. Musicam quomodo invenerit Pythagoras. 115. & seqq. Musicæ tria genera, Diatonicum, Chromaticum, & Harmonicum. 120. Musica Pythagoras adolescentem amoris cœstro percitum ad sanam mentem traduxit. 195
 Myllias Crotoniates ante fuerat Midas, monente Pythagora. 143. Uxorem habuit Timycham. 192
 Myrto Dii honorandi, nec corpus eo abstergendum. 154

N.

Nausithus Tyrrenus Eubulum Messenium a prædonibus captum redimit. 127
 Nemei ludi. Vide *Ludi*.
 Nereus duxit Dorida, Oceani filiam. 242
 Nessus fluvius Pythagoram his verbis allocutus est, *Salve Pythagora*. 134
 Nete, chorda quædam lyræ ita dicta. 119
 Ninon, unus fuit ex iis, qui populum in Pythagoreos concitarunt. 257. 260.

Non est hic, qui fuit sub Ninome status: proverbium Crotoniatarum. 264
 Nomina rebus qui imposuit, sapientissimus utique fuit. 56
 Nosse se ipsum, omnium difficillimum. 83
 Numerus. Secundum numerorum naturam omnia eleganter ordinata sunt. 59.
 Divinatio per numeros omnium maxime divina. 93. Numeri essentia quæ comprehendat. 146. Numero essentia Deorum definitur. 147. Numero omnia conveniunt: dictum Pythagoricum. 162
Νύμφη quæ dicatur apud Græcos. 56

O.

Oculus divinus infinitis oculis corporis præstat. 70
 Oeconomicus non minus bonus fuit Pythagoras, quam Philosophus. 170
Οἰκονομικὴ dicta fuit Schola Pythagoreorum. 36
Οἱ μαθηταί, discipuli Pythagoræ dicti sunt. 73
 Omina non spernebat Pythagoras. 149
 Onus, secundum Pythagoreos, non est alteri detrahendum, sed imponendum. 84
 Opportunitas temporis in omnibus rebus observanda est. 181
 Oraculum Ancæo datum de colonia in Samum insulam deducenda. 3. 4. Oraculum Mnesarcho, patri Pythagoræ redditum, de futura prole. 5. Oracula Dodone & Delphis per mulierem reddebantur. 56
 Orithyæ raptus. 243
 Orpheus & Pythagoras imperium habuerunt in fera animalia. 62. Ab Orpheo Philosophiæ Pythagoricæ origo repetenda est. 146. Orpheus Calliopes filius. *ibid.* Ab Orphicis quæ Pythagoras in Philosophiam suam transtulerit. 147. Orpheum in plerisque æmulatus est Pythagoras. 151. Orpheus Dorica dialecto usus est. 243
 Ortus occasu honoratur. 37

P R A E C I P U A R U M.

P.

- P**æon & Æsculapius. 208
Παυδαγμένης Pythagorei vocabant ad-
 monitiones. 101. 231
Παυδαγμένης Pythagoreis idem erat quod
ὑψίστην. 197
 Pangæus mons. 146
 Panis quare non sit frangendus. 86. Pa-
 ne vescabantur Pythagorei. 97. 98
 Parentes & liberos a se invicem divelle-
 re, facinus injustissimum est. 49. Pa-
 rentes colendi. 175
 Parentibus quanta a liberis debeatur gra-
 tia. 37. Parentibus tantum debemus,
 quod vivamus; at Philosophis, quod
 bene vivamus. 246
 Parmenides Eleates. 166
 Pedi dextro calceus prius induendus. 83
 Pediculus in templo non necandus. 154
 Pellices. Pythagoras Crotoniatis a pelli-
 cum commercio abduxit. 195
 Perialus Thurius a Pythagoreis reproba-
 tus fuit. 74
 Phalaris crudelissimus tyrannus. 215.
 Quanta libertate dicendi Pythagoras
 coram eo usus sit. 216. Divinationem
 negavit; itemque providentiam. 216.
 217. De quibus rebus Pythagoras co-
 ram eo disseruerit. 218. Phalaris eo-
 dem die ab insidiatoribus interfectus
 est, quo Pythagoræ & Abaridi vitæ
 periculum intentavit. 221. Phalaridi
 mortis causa exstitit Pythagoras. 222
 Phanton Pythagoreus. 251
 Pherecydes Syrius, Pythagoræ præceptor.
 9. Morbo pediculari extinctus est.
 184. 252
 Philolaus, Pythagoræ *ὑψίστην*. 104.
 In ejus sepulcro pastor aliquem canen-
 tem audivit. 139. 148. Primus libros,
 dogmata Pythagorica continentes,
 divulgavit. 199
 Philosophiæ origo est a Diis. 1. Philo-
 sophiæ Pythagoricæ scopus & finis. 137.
 Philosophiam quomodo definiverit Py-
 thagoras. 159. Philosophiæ major ha-
 benda est ratio, quam parentum &
 agriculturæ. 245
- Philosophus quis dicatur. 58. Philoso-
 phum se primus nominavit Pythago-
 ras; cum ante Philosophi *Sapientes* di-
 cerentur. 44. 58
 Phintias & Damon, memorabile par ami-
 corum. 127. 234. 235
 Phœnices Arithmeticæ inventores fuisse
 dicuntur. 158
 Phrygius cantus homines accendebat &
 inflammabat. 112
 Phytius Pythagoreus. 130. 172
 Piscatoribus prædixit Pythagoras, quan-
 tum piscium numerum captari essent.
 36
 Piscibus raro vescabantur Pythagorei.
 98
 Plantam sativam & frugiferam lædere ne-
 fas censebant Pythagorei. 99
 Pluto dicitur *Ἄδης*, & quare. 123
 Plutoni *Dicam* assidere quare Poëtæ sinxe-
 rint. 46
 Pluvia. Ad pluviam a Diis impetrandam
 puerorum preces adhibebantur. 51
 Polycrates Sami tyrannus. 11. 88
 Polymnastus Pythagoreus. 251
 Possides Argivus. 128
 Prædictiones quædam Pythagoræ. 135.
 136
 Principium in omnibus rebus scire magni
 interest. 182. 183
 Procreatio liberorum. Vide supra *Liberi*:
 & infra *Soboles*.
 Prorus & Clinias, par amicorum. 127.
 239
 Proverbium, *Samius comatus*. 11. 30
 Providentiam firmiter statuebant Pytha-
 gorei. 145. Providentiam esse Abaris
 coram Phalaride libere asseruit. 217
 Pueri quomodo se gerere debeant. 202
 Pueri Diis dilectissimi, eosque Diî facile
 exaudiunt. 51
 Purgationem animæ Pythagoras diligen-
 ter curabat. 76
 Pythagoræ discipuli. Ex illis quidam dicti
 fuerunt *Esoterici*. 72. Alii, *Acusma-
 tici* & *Mathematici*. 81. Vide etiam
 supra *Discipuli*.
 Pythagoras, a Philosopho illo celebri di-
 versus, cujus sunt libri de Re Athleti-
 ca. 25

INDEX R E R U M

Pythagoras. Ejus pater Mnesarchus, & mater Pythais. 4. Poëta quidam Samius eum Apollinis filium facit. 5. Sidone natus fuit. 7. Ejus anima arctissimo commercio Apollini juncta fuit. 8. Ejus præceptores. 9. Forma fuit excellens. 9. A quibusdam Dei filius habitus fuit. 10. Vita ejus ad modestiam omnemque virtutem composita. *ibid.* Noctu clam omnibus Samo discedit, ob Polycratis dominationem. 11. Vino & carne abstinet. 13. Mileto Sidonem solvit. *ibid.* Cunctis initiis & sacrorum ceremoniis Bybli & Tyri initiatur. 14. In Ægyptum solvit. *ibid.* Modestiam ejus & gravitatem nauæ admirantes tanquam Deum aliquem primitiis oblati eum colunt. 16. 17. Per duos & viginti annos in Ægypto commoratus est. 19. A Cambylis militibus Babylonem captivus abductus est, ubi 12 annos vixit. *ibid.* In Samum rediit, annos natus circiter 56. *ibid.* Adolescentem quendam ad discenda Mathematica pellicit, promisso illi pro quavis figura Geometrica, quam delineasset, triobolo. 22. Scholam Sami instituit, quæ postea Pythagoræ *Hemicyclium* dicta fuit. 26. In antro sæpe egit, extra Samum. 27. Quare patria relicta, in Italiam concesserit. 28. Primo statim in Italiam adventu, plusquam bis mille auditores habuit. 30. Unus ex Diis Cœlestibus habitus fuit. *ibid.* Inter Deos & homines medium quid fuit. 31. Omnium scientiarum, omniumque bonorum Græcis auctor fuit. 31. 32. Urbes in servitutem redactas in pristinam libertatem vindicavit. 33. In Italiam venit, Olymp. LXXI. 35. Quæ Crotone in Gymnasio juvenibus præceperit. 37. Quæ pueris in Apollinis æde præceperit. 51. Præcepta ejus apud mulieres Crotoniensium magnum pondus habuerunt. 56. Vis præceptorum ejus usque ad animalia etiam rationis expertia sese extendebat. 60. 61. Multos docuit, quibus in corporibus anima ipsorum ante fuisset. 63. Ingens ejus præ reliquis ho-

minibus prærogativa. 66. 67. Quomodo futuros discipulos exploraverit. 71. 94. Pythagoram discipuli ejus non nomine vocabant, sed *Illum*. 88. Abaridi femur aureum ostendit. 92. Deus cum esset, humana forma indutus in terram venit, & quare. 92. A carne animalium abstinuit. 108. Spondaico cantu rabiem adolescentis comestabundi compescuit. 112. Quomodo Musicam invenerit. 115, & *seqq.* Politicæ doctrinæ inventor fuit. 130. Crotoniatis docuit, quomodo se erga uxores gerere deberent. 132. A quibusdam Apollo habitus est. 133. Uno eodemque die Metaponti in Italia & Tauromenii in Sicilia conspectus est. 134. 136. Eum Apollinem esse Abaris conjecit. 135. Multa miracula edidit. *ibid.* Homine præstantior fuit. 143. Librum de Diis scripsit, *ἱεῶν λόγῳ* vocatum. 146. Quas scientias illustraverit, & discipulis suis tradiderit. 159. 160. 161. Quidam Pythagoram criminati sunt, quod se Apollinem esse jaceret. 177. Quid responderit ei, qui ipsum de regressu animarum ad Superos disputantem irridebat. 178. Ejus præclara & generosa facta. 214. 215. Mortem minime timuit. 220. Siciliam a tyrannide Phalaridis liberavit. 220. 221. Pythagoras multos peregrinorum sectatores habuit. 241. Pythagoram vivum adhuc Sectatores ejus vocabant *Divinum*: mortuum vero, *Illum Virum*. 255. Pythagoræ successores. 265. Centesimum prope ætatis annum attigit. *ibid.*

Pythagorei illis, quos ex cœtu suo ejecerant, monumentum, vel cippum, tanquam mortuis erigebant. 73. 74. 246 Pythagorei & Pythagoristæ diversi erant.

80

Pythagorei omnia scripta sua ad Pythagoram referebant. 158. 158 Pythagorei scripta sua symbolis obscurabant, ne a vulgo intelligi possent. 104 Pythagorei facile credebant ea, quæ ad Deum referebantur. 138. Antequam mane surgerent, memoria repetebant, quæ

P R A E C I P U A R U M.

quæ pridie egissent, vel dixissent. 163.
 Hominibus suæ sectæ, licet peregrinis
 & ignotis, omnia amicitiz officia exhi-
 bebant. 237. 238
 Pythagorei, deficiente jam Secta sua,
 summa doctrinæ suæ capita in commen-
 tarios retulerunt, ne plane ex homi-
 num memoria abolerentur. 253. Py-
 thagorei quomodo & a quibus op-
 pugnati & tandem dissipati fuerint.
 248. 249. 252. 258. 261. Pythagorei
 Crotonem, unde expulsi fuerant, tan-
 dem reducti fuerunt. 263. 264
 Pythagoreorum quidam urbes Italicas
 optime gubernarunt. 129
 Pythais, mater Pythagoræ. 4. Ante dicta
 fuit *Parthenis*. 6
 Pythia. Vide supra *Oraculum*.
 Pythici ludi. Vide *Ludi*.

Q.

Quaternionis inventor fuit Pythago-
 ras. 150. 162

R.

Rationalis animalis quotuplex apud
 Pythagoreos distinctio fuerit. 31
 Reipublicæ optimæ formam quo schema-
 te Pythagoras repræsentaverit. 131
 Respublicæ in Italia optimæ existerunt,
 florente Pythagora, ejusque Sectatori-
 bus. 129
 Reginorum Remp. ordinarunt Pytha-
 gori. 130

S.

Sacrificandum est nudis pedibus. 85.
 105
 Sacrificium. In animalia, quæ sacrificiis
 apta sunt, non ingreditur anima ho-
 minis. 85. Sacrificia Pythagoreorum
 qualia fuerint. 98. 150. Animalia Diis
 immolare quibus interdixit Pytha-
 goras. 107. Diî sacrificantium mores
 potius, quam sacrificiorum numerum
 respiciunt. 122. Sacrificiis animalium
 abstinuit Pythagoras. 150

Sagitta mirabilis Abaridis. 91. 136
 Saltatio. ibus uti solebant Pythagorei. 111
 Samius comatus. Proverbium. 11. 30
 Samothracica initia. 151
 Samus (vel potius Same) urbs Cephalle-
 niæ. 3
 Samus insula ante dicta fuit Melamphyl-
 lus. 3
 Sapientes septem, eorumque sapientia. 83
 Sapientia vera circa quæ versetur. 59. 159
 Sapientia a Philosophia diversa est. 159
 Sceptrum Jovis e cupresso fabrefactum
 erat. 155
 Schola, Sami a Pythagora instituta, dicta
 fuit *Hemicyclium*. 26. Schola Pytha-
 goreorum *Οκταγωνος* dicta fuit. 30
 Scripta Pythagoricorum qualia fuerint.
 157. Scripta Pythagoræ ipsius. 158.
 Scripta sua & inventa omnia Pythago-
 rei magistro suo tribuebant. 158. 198
 Secta Pythagorica quando & quomodo
 extincta fuerit. 252
 Serpentem noxium Pythagoras e medio
 abire jussit. 142
 Silentium plurimum annorum Pythagoras
 discipulis suis præcepit. 68. 72. Vide
 etiam *Taciturnitas*, & *Dogmata*.
 Sobolis procreatione magna cum cura &
 circumspeditione fieri debet. 211. 212.
 A plerisque temere & pecudum more
 soboles procreatur. 213
 Solis defectus ostendi solent vel in aqua,
 vel picæ liquefacta, vel speculo: ut sci-
 licet oculorum imbecillitati consulatur.
 67. Solem orientem adorabant Pytha-
 gori. 256
 Somnium alicujus, qui visus sibi erat cum
 patre defuncto per quietem colloqui.
 148
 Somnolentiam & torporem cantu discuti-
 ebant Pythagorei. 114
 Somnum placidum quomodo Pythagoras
 discipulis suis conciliaverit. 65. 114.
 Somno modice utebantur Pythagorei.
 188
 Sophistæ juvenes pedicis quasi irretiunt. 76
 Speranda sunt omnia. 139
 Spintharus. 197
 Stateram non esse transcendendam, Sym-
 bolum erat Pythagoreorum. 186
 Stra-

INDEX R E R U M

Stragulis linteis utebantur Pythagorei. 100
 Successores Pythagoræ. 265
 Surgere. Ante Solis ortum e lecto surgebant Pythagorei. 256
 Sybarim a servitute liberavit Pythagoras. 33
 Sybaritæ legatos miserunt Crotonem ad repetendos exules. 177
 Symbola apud Ægyptios præcipue in usu fuerunt; & ad eorum exemplum, apud Pythagoreos. 103. Symbola Pythagoreorum primo intuitu anilibus fabulis similia videbantur: at cum explicarentur, admirabilem continebant sensum. 105. 227. Symbola quædam Pythagorica recensentur. *ibid.* Symbola Pythagorica oraculis Apollinis similia erant. 161. 247. Eadem brevissimis verbis plurima comprehendebant. 162. Symbolis plena erat Philosophia Pythagorica. 247
 Syssitia Pythagoreorum decem tantum convivis constabant. 98

T.

TAciturnitatem magni faciebant Pythagorei. 162. 188
 Talis quisque esse debet, qualis aliis videri vult. 49
 Tauromenium a servitute liberavit Pythagoras. 33
 Taurum esse uno die præstat, quam toto vitæ tempore bovem. 260
 Taygeti mons Lacedæmoni imminet. 92
 Telauges, filius Pythagoræ. 146
 Telaugi a quibusdam tribuitur liber, Ἰε-
 ρὸς Λόγος inscriptus. 146
 Temperantiæ laus. 41. Eam quantopere discipulis suis inculcare studuerit Pythagoras. 187. & *seqq.*
 Templum non est obiter ingrediendum. 85. 105. Quod in Templo humi ceciderat, id Lex tolli vetabat. 126. In Templo quare fœminis non sit pariendum. 153. Tempia intranda sunt a partibus dextris; a sinistris vero ex illis egrediendum. 156
 Temporis in omnibus rebus habenda est ratio. 181. 182

Tetractys. Vide supra *Quaternio.*
 Thales Mileſius. 11. Pythagoræ fuit præceptor. 12. Ab Ægyptiis sapientiam se didicisse professus est. *ibid.*
 Thezetus Legislator. 172
 Theages. 257
 Theanoni Pythagoricæ pulchrum dictum. 132
 Themidem Jovi assidere quare Poetæ sinxerint. 46
 Theocles Pythagoreus. 130
 Theorides Pythagoreus. 266
 Thestor Posidoniates, Pythagoreus. 239
 Thure Diis sacra faciebat Pythagoras. 98. 150
 Thymarides Pythagoreus. 104. Ejus pium dictum. 145. Ei cum paupertate consistenti opem fert Thestor Posidoniates. 239
 Tibias repudiabant Pythagorei, & quare. 112
 Timares, vel Timaratus, Locrus. 130. 172
 Timycha linguam præmorsam in Tyranni faciem expuit. 194. Fortitudo Timychæ. 214
 Tollere vetitum erat, quod in templo humi ceciderat. 126
 Tonare. Cum tonaret terram tangendam esse Pythagoras præcepit. 156
 Tracis, fluvius. 260

V.

VEnationem repudiabant Pythagorei. 100
 Veneræ rei usu puer usque ad annum vigesimum abſtineat. 209. 210
 Veneri die sexto sacra fiebant. 152
 Veste alba & pura utebantur Pythagorei. 100. 149. Veste pura templum ingrediendum est. 153
 Via publica est declinanda. 83. 105
 Vino Pythagoras suos abſtinere jussit. 69. Vino interdum abſtinebant Pythagorei. 97. Vino omnino Pythagoras abſtinere jussit eos, qui ad majorem in philosophia perfectionem pervenire cuperent. 107. Vinum immoderatus haustum mentem bibentibus adimit. 208
 Vita nostra mercatui & panegyri similis. 58
 Ulyſſes

P R Æ C I P U A R U M.

Ulyſſes non acceptavit immortalitatem,
ea conditione ſibi oblatam, ut Penelo-
pen defereret. 57

Ungues die feſto non ſunt præcidenti. 154

Voluptas ſedulo cavenda. 204

Urſa Daunia, Pythagoræ præcepto obſe-
cura, nullum amplius animal infeſta-
vit. 60. Urſa alba in Cauconia; (For-
te legendum, *cæ Daunia*. Vide ſupra
Num. 60.) 142

Uſiones & ſectiones in curandis vulneri-
bus non curabant Pythagorei. 244

Vulneribus adverſo pectore exceptis oc-
cumbere bonum. 85

Uxor, quæ a marito ſuo ſurgit, ſalva pie-
tate eodem die ad ſacra accedere poteſt.
55. 132

Uxores olim, tanquam ſupplices, mariti
a focis domum ducebant. 48. Uxores
quomodo ſe erga maritos & in reliqua
vita gerere debeant. 54

X.

X Enophilus Chalcidenſis, Pythagoreus. 251

Z.

Z Alcucus, Locrenſium Legiſlator. 33.

Zamolxis. 104. 130. 172

Apud Getas deus habitus eſt. 173.

Zonam auri in templo humi lapſam ne
poſſeſſor amitteret quo ſophiſmate Py-
thagoreus quidam effecerit. 126

C A T A L O G U S

I L L U S T R I U M

P Y T H A G O R E O R U M,

Qui a J A M B L I C H O Cap. ult. recensentur;

Secundum ordinem alphabeticum concinnatus.

A. A.
Baris.
Abroteles.
Achmonidas.
Acuſiladas.
Adicus.
Ægon.
Æmon.
Æneas.
Ætius.
Ageas.
Agelas.
Ageſarchus.
Ageſidamus.

Agylus.
Alceas.
Alcimachus.
Alcmæon.
Aliochus.
Alopecus.
Amœrus.
Anthen.
Antimedon.
Antimenes.
Arceas.
Archemachus.
Archippus.
Archytas.

Ariſtangelus.
Ariſteas.
Ariſtides.
Ariſtippus.
Ariſtoclidas.
Ariſtocrates.
Ariſtomenes.
Arytus.
Aſteas.
Aſtylus.
Athamas.
Athoſion.
Autocharidas.

Gg

Ba-

C A T A L O G U S

B.
Bathylaus.
Brominus.
Bryas.
Butherus.
Buthius.

C.
Calais.
Callibrotus.
Carophantidas.
Cerambus.
Charondas.
Chilas.
Chrysippus.
Cleanor.
Clearatus.
Cleon.
Clinagoras.
Clinias.
Cleophron.
Cleosthenes.
Cranous.
Crito.

D.
Dacidas.
Damarmenus.
Damocles.
Damon.
Damotages.
Dardaneus.
Deanax.
Demon.
Demosthenes.
Dexitheus.
Dicas.
Dicaearchus.
Dicon.
Dinarchus.
Dinocrates.
Diocles.
Drymon.
Dymas.

E.
Echecrates.
Ephantus.
Eiriscus.

Empedocles.
Empedus.
Epiphron.
Epifytus.
Eratus.
Evæus.
Evandrus.
Evanor.
Evetes.
Evelthon.
Eumaridas.
Euphemus.
Eurycrates.
Eurymedon.
Euryphemus.
Eurytus.
Euthycles.
Euthynus.

G.
Glorippus.
Glycinus.
Gyttius.

H.
Helicaon.
Heloris.
Hestæus.
Hipparchides.
Hippasus.
Hippomedon.
Hippon.
Hipposthenes.
Hippostratus.

I.
Icmus.
Ithmæus.

L.
Lacon.
Lacrates.
Lacrytus.
Laphion.
Leocritus.
Leocydes.
Leon.
Leophron.
Leptines.
Lycon.

Lyræus.
Lyfiades.
Lyfibijs.
Lytis.

M.
Malion.
Megistias.
Meliffias.
Meliffus.
Menalippus.
Menon.
Meton.
Metopus.
Milon.
Miltiades.
Mimnomachus.
Mnesibulus.
Mnestor.
Myes.
Mylias.

N.
Nastus.
Nausitheus.
Neocritus.

O.
Ocellus.
Ocyclus.
Odius.
Onatus.
Opfimus.
Orefandrus.
Orestadas.

P.
Paction.
Parmenides.
Parmiffus.
Phædon.
Phanton.
Phæneclis.
Philodamus.
Philolaus.
Philonidas.
Phintias.
Phrontidas.
Phrynichus.
Phyciadas.

ILLUSTRUM PYTHAGOREORUM.

Phytius.	Rhodippus.	Timares.
Pisicrates.	S.	Timasius.
Pisyrthydus.	Silius.	Timefianax.
Polemæus.	Simus.	Timofthenes.
Polemarchus.	Smichias.	Tyrfenus.
Poliades.	Sofiftratus.	X.
Polydor.	Softhenes.	Xenocades.
Polymnaftus.	Softratus.	Xenon.
Procles.	Sthenonidas.	Xenophantes.
Prorus.	T.	Xenophilus.
Proxenus.	Theodorus.	Xentas.
Pyrro.	Thrafcus.	Z.
Pythodorus.	Thrafydamus.	Zaleucus.
R.	Thrafymedes.	Zopyrus.
Rhexibius.	Timæus.	

CATALOGUS

ILLUSTRUM

PYTHAGOREARUM.

A.	E.	P.
A Brotelia.	Echecratia.	Philtis.
B.	L.	Phliafia.
Babelyma.	Lasthenia Arcas.	Pifirrhonde Tarentina.
Byndaice.	M.	T.
Bryo.	Mya.	Theano.
C.	N.	Thyrfenis.
Chilonis.	Nifteadufa Lacedæmo-	Timycha.
Chleæchma.	nia.	
Cratēficlea Lacedæmo-		
nia.		

F I N I S.